BESTSELLER INTERNATIONAL

„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie mai bine decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată, clasic sau contemporan."
GEORGE R.R. MARTIN

SERIA ULTIMUL REGAT

BERNARD CORNWELL

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

BERNARD
CORNWELL

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

BERNARD CORNWELL

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

Traducere din limba engleză
ANDREI POGĂCIAȘ

LITERA®
București
2018

The Burning Land
Bernard Cornwell
Copyright © 2009 Bernard Cornwell
Arbore genealogic © 2009 Colin Hall

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Ținuturi în flăcări
Bernard Cornwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

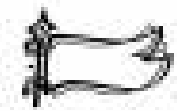
Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNWELL, BERNARD
Ținuturi în flăcări / Bernard Cornwell;
trad. din lb. engleză: Graal Soft. – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2846-6
I. Pogăciaș, Andrei (trad.)

821.111

Ţinuturi în flăcări
este pentru
Alan şi Jan Rust

Toponime

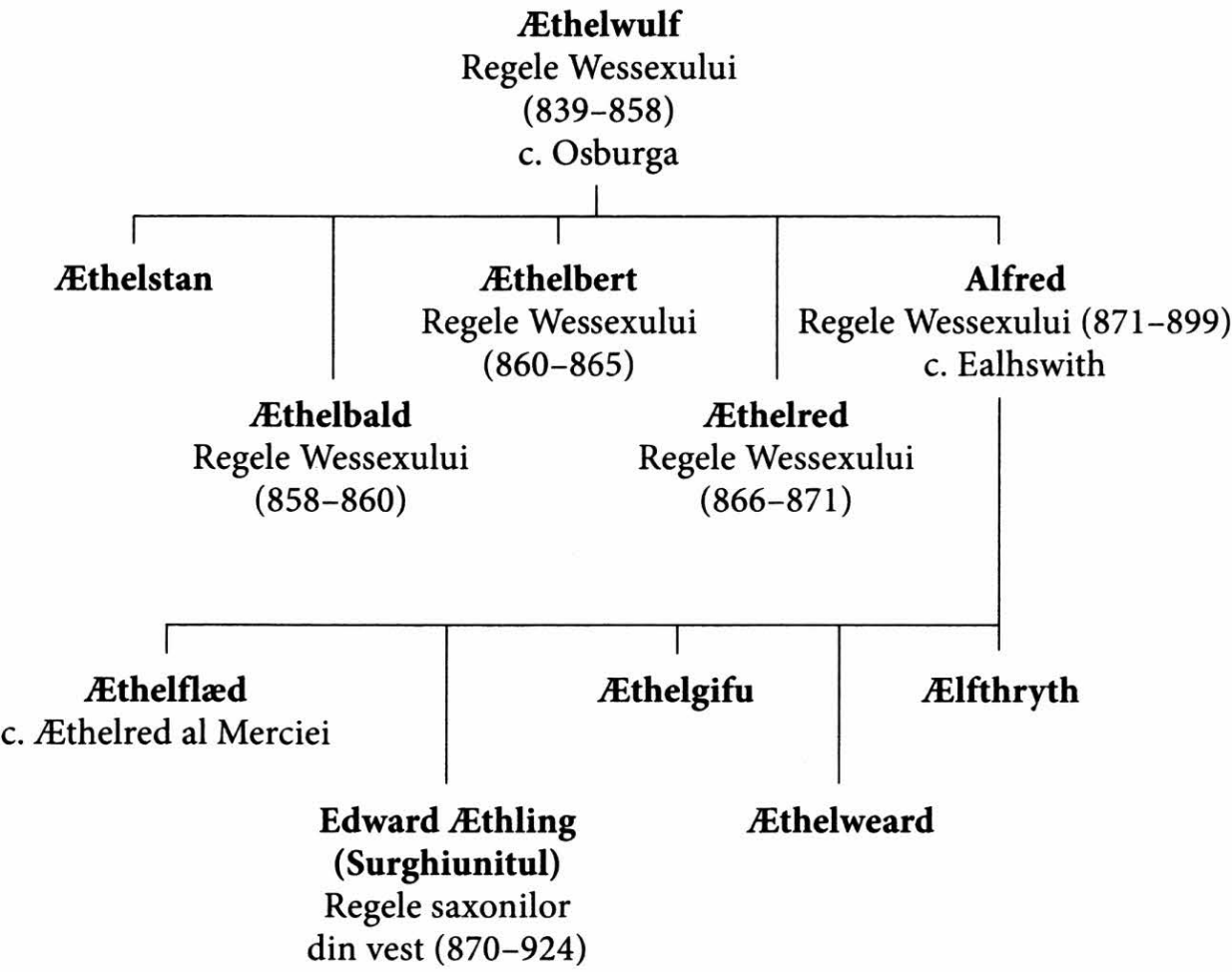
Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privința denumirilor înseşi. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluție nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, şi în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că granițele străvechiului regat ar coincide cu cele ale țării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Dealul lui Æsc	Ashdown, Berkshire
Æscengum	Eashing, Surrey
Æthelingæg	Athelney, Somerset
Beamfleot	Benfleet, Essex
Bebbanburg	castelul Bamburgh, Northumberland

Caninga	insula Canvey, Essex
Cent	Kent
Defnascir	Devonshire
Dumnoc	Dunwich, Suffolk (acum în cea mai mare parte înghiţit de ape)
Dunholm	Durham, comitatul Durham
East Sexe	Essex
Eoferwic	York
Ethandun	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Exeter, Devon
Farnea	insulele Farne, Northumberland
Fearnhamme	Farnham, Surrey
Fughelness	insula Foulness, Essex
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Godelmingum	Godalming, Surrey
Grantaceaster	Cambridge, Cambridgeshire
Hæthlegh	Hadleigh, Essex
Haithabu	Hedeby, aşezare comercială în sudul Danemarcei
Hocheleia	Hockley, Essex
Hothledge	Hadleigh Ray, Essex
Humbre	estuarul Humber
Hwealf	râul Crouch, Essex
Lecelad	Lechlade, Gloucestershire
Liccelfeld	Lichfield, Staffordshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Sæfern	fluviul Severn
Scaepege	insula Sheppey, Kent
Silcestre	Silchester, Hampshire
Sumorsæte	Somerset
Suthriganaweorc	Southwark, regiunea Londrei
Temes	fluviul Tamisa
Thunresleam	Thundersley, Essex
Tinan	fluviul Tyne

Torneie	insula Thorney, acum dispărută – se afla în apropierea gării West Drayton de azi, lângă aeroportul Heathrow
Uisc	fluviul Exe
Wiltunscir	Wiltshire
Wintanceaster	Winchester, Hampshire
Yppe	Epping, Essex
Zegge	insulă fictivă din Frizia

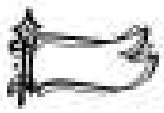
Familia regală din Wessex

PARTEA ÎNTÂI

Seniorul războiului

Unu

Nu cu multă vreme în urmă am fost la o mănăstire oarecare. Am uitat unde, dar era în teritoriile ce formau odinioară Mercia. Călătoream înspre casă cu vreo duzină de oameni, era o zi umedă de iarnă şi nu voiam decât un adăpost, mâncare şi căldură, dar călugării s-au comportat de parcă se treziseră cu o bandă de normanzi în faţa porţilor. Uhtred de Bebbanburg era între zidurile lor, şi aveam o asemenea reputaţie, încât se aşteptau să-i măcelăresc.

– Vreau doar pâine, am reuşit într-un târziu să-i fac să priceapă, brânză dacă aveţi şi ceva bere. Aruncând bani pe podeaua sălii, am repetat: Pâine, brânză, bere şi un pat cald. Nimic altceva!

A doua zi dimineaţă ploua de parcă era sfârşitul lumii, astfel că am aşteptat până când vântul şi vremea rea s-au mai potolit. În timp ce mă plimbam prin mănăstire am ajuns într-un coridor întunecat, unde trei călugări amărâţi copiau manuscrise. Îi supraveghea un călugăr mai în vârstă, cu părul alb, faţa posomorâtă şi o mină antipatică. Purta o şubă din blană peste rasă şi avea o biciuşcă din piele cu care să-i îndemne la mai mult zel pe cei trei copişti.

– Nu trebuie să fie deranjaţi, stăpâne, îndrăzni el să-mi şuiere. Stătea pe un scaun lângă un mangal, a cărui căldură nu ajungea până la cei trei scribi.

– Latrinele n-au fost spălate lună, i-am zis, şi tu pari că pierzi vremea.

Așa că bătrânul călugăr tăcu, iar eu m-am uitat peste umărul copiștilor pătați de cerneală. Unul, un tânăr tras la față, cu buze groase și cu o gușă mare, copia o poveste a vieții sfântului Ciaran, care zicea cum un lup, un viezure și o vulpe au ajutat la construirea unei biserici în Irlanda, iar dacă tânărul călugăr credea bazaconiile astea, atunci era la fel de prost precum arăta. Al doilea făcea ceva folositor, copiind un act de donație a unui teren, cu toate că era cel mai probabil un fals. Mănăstirile se pricep să inventeze acte vechi prin care să dovedească donarea unei moșii bogate pentru biserică de către un rege de demult și pe jumătate uitat, forțând astfel proprietarul de drept să cedeze terenul sau să le plătească o mare sumă în chip de compensație.

Au încercat o dată și cu mine așa ceva. Când un preot mi-a adus documentele, m-am pișat pe ele, apoi am postat douăzeci de soldați cu spade pe pământul cu pricina și i-am trimis vorbă episcopului să vină să-l ia oricând dorește. N-a venit niciodată. Oamenii le spun copiilor că vor izbândi în viață numai prin muncă sârguincioasă și chibzuință, dar asta e o bazaconie la fel de mare ca a crede că un viezure, o vulpe și un lup ar putea să construiască o biserică. Calea către bogăție este să devii episcop creștin sau abatele unei mănăstiri și astfel să fii învestit de Ceruri cu permisiunea de a minți, a înșela și a fura ca să-ți atingi țelul.

Al treilea tânăr copia o cronică. I-am dat pana la o parte ca să văd ceea ce tocmai scrisese.

– Știți să citiți, stăpâne? întrebă călugărul bătrân.

Părea o întrebare inocentă, dar sarcasmul era neîndoielnic.

– „În acest an", am citit cu voce tare, „păgânii au venit din nou în Wessex, cu o mare armie, o hoardă cum nu se mai văzuse până atunci, și au pustiit toate pământurile, provocând mare durere poporului lui Dumnezeu, care, prin mila Domnului nostru Iisus Hristos, a fost salvat de conducătorul Merciei Æthelred, care a venit cu armata sa la Fearnhamme, unde i-a făcut una cu pământul pe păgâni." Mi-am pus degetul pe text. În ce an s-a întâmplat asta? l-am întrebat pe copist.

– În anul Domnului nostru 892, stăpâne, murmură el fâstâcit.

– Şi asta ce-i? am întrebat, răsfoind paginile pergamentului pe care-l copia.

– Sunt anale, răspunse călugărul mai bătrân în locul tânărului, Analele Merciei. Acela este singurul exemplar, stăpâne, iar acum facem o copie.

M-am uitat din nou la pagina proaspăt scrisă.

– Æthelred a salvat Wessexul? am întrebat ridicând glasul.

– Aşa a fost, spuse bătrânul călugăr, cu ajutorul lui Dumnezeu.

– Dumnezeu? am mârâit. A fost cu ajutorul meu! Eu am dat acea bătălie, nu Æthelred!

Nici unul dintre călugări nu spuse nimic. Doar se holbau la mine. Un om de-al meu veni la capătul boltit al coridorului şi se rezemă acolo, cu un rânjet pe faţa pe jumătate ştirbă.

– Am fost la Fearnhamme! am adăugat, smulgând singurul exemplar al Analelor Merciei şi frunzărindu-i paginile aspre. Æthelred, Æthelred, Æthelred, fără să pomenească de Uhtred, Alfred abia dacă e menţionat, Æthelflæd deloc, doar Æthelred. Am dat la pagina care povestea evenimentele de după Fearnhamme. „Iar în acest an", am citit cu voce tare, „din marea milă a lui Dumnezeu, căpetenia Æthelred şi æthelingul Edward au condus oamenii din Mercia la Beamfleot, unde Æthelred a luat mare pradă şi a făcut un masacru grozav printre păgâni." M-am uitat la călugărul bătrân. Æthelred şi Edward au condus acea armată?

– Aşa se spune, stăpâne.

Vorbea nervos, fără nici o urmă din dispreţul de dinainte.

– Eu i-am condus, nenorocitule!

Am smuls paginile copiate şi le-am dus la mangal cu analele originale cu tot.

– Nu! protestă bătrânul.

– Sunt minciuni, i-am zis.

Ridică împăciuitor o mână şi-mi spuse pe un ton smerit:

– Timp de patruzeci de ani, stăpâne, scrierile acestea au fost întocmite şi păstrate. Sunt povestea poporului nostru! Este singurul exemplar!

– Sunt minciuni, am zis din nou. Am fost acolo. Am fost pe dealul de la Fearnhamme și în mlaștina de la Beamfleot. Ai fost acolo?

– Eram doar un copil, stăpâne.

Scoase un țipăt îngrozit când am aruncat manuscrisele pe mangal. Încercă să salveze pergamentele, dar i-am dat peste mână.

– Am fost acolo, am repetat, cu privirea ațintită la foile care se înnegreau, se contorsionau și pârâiau înainte ca focul să le înghită marginile. Am fost acolo.

– Patruzeci de ani de muncă! icni bătrânul călugăr, nevenindu-i să creadă.

– Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, hai la mine la Bebbanburg, și-ți voi spune adevărul.

N-au venit. Bineînțeles că n-au venit. Dar eu am fost la Fearnhamme, și acela a fost doar începutul poveștii.

Doi

Era dimineaţă şi eram tânăr şi marea licărea argintie şi roz sub fuioarele de ceaţă care acopereau ţărmul. La sud era Cent, la nord era Anglia de Est şi în spatele meu era Lundene, în timp ce în faţă răsărea soarele, aurind cei câţiva nori mărunţi care se întindeau pe cerul luminos al zorilor.

Eram în estuarul fluviului Temes. Corabia mea, *Seolferwulf*, era proaspăt construită şi lua apă, aşa cum fac corăbiile noi. Meşteri frizoni o făcuseră din scânduri de stejar care erau neobişnuit de deschise la culoare, şi de aici numele – *Lupul Argintiu*.

În spatele meu erau *Kenelm*, botezată de regele Alfred după nu ştiu ce sfânt martirizat, şi *Dragonul Călător*, o navă pe care o capturaserăm de la danezi. *Dragonul Călător* era o frumuseţe, construită aşa cum numai danezii ştiau. O navă zveltă, uşor de manevrat şi letală în luptă.

Seolferwulf era şi ea o frumuseţe; carenă lungă, scânduri late şi provă înaltă. Plătisem pentru ea cu banii mei, le-am dat aur constructorilor frizoni şi am urmărit cum îi creşteau coastele, cum se învelea în scânduri şi cum i se ridica prova semeaţă.

La provă era un cap de lup din stejar pictat în alb, cu o limbă roşie atârnândă, ochi roşii şi colţi galbeni. Episcopul Erkenwald, care conducea Lundene, mă dojenise, spunând că ar fi trebuit să-mi botez corabia după vreun sfânt papă-lapte, şi-mi dăduse un crucifix pe care dorea să-l pun pe catargul lui *Seolferwulf*; eu, în schimb, l-am ars pe zeul de lemn pe crucea lui de lemn

și i-am amestecat cenușa cu mere zdrobite, cu care am hrănit două scroafe. Eu cred în Thor.

În dimineața aceea de demult, când eram încă tânăr, am vâslit înspre est pe marea roz-argintie. Prova mea cu cap de lup era ornamentată cu o cracă de stejar plină de frunze, ca să arătăm că nu voiam să ne atacăm inamicii; oamenii mei aveau totuși cămășile de zale pe ei și scuturile și armele lângă vâsle. Finan, mâna mea dreaptă, se ghemui lângă mine la cârmă să-l asculte amuzat pe părintele Willibald, care vorbea prea mult.

– Alți danezi au primit mila lui Hristos, Lord Uhtred, zise el.

Povestea tâmpeniile astea încă de când plecaserăm de la Lundene, dar îl suportam, fiindcă mi-era simpatic. Willibald era un om înfocat, muncitor și vesel.

– Cu bunul ajutor al lui Dumnezeu, continuă el, vom răspândi lumina lui Hristos printre acești păgâni!

– De ce nu ne trimit danezii misionari? l-am întrebat.

– Dumnezeu nu îngăduie aceasta, zise Willibald, iar tovarășul său, un preot căruia i-am uitat de mult numele, încuviință solemn din cap.

– Poate au lucruri mai bune de făcut? am sugerat.

– Dacă danezii au urechi să audă, stăpâne, atunci vor primi mesajul lui Hristos cu bucurie și încântare! mă asigură Willibald.

– Ești un nărod, părinte, i-am zis cu drag. Știi câți misionari de-ai lui Alfred au fost căsăpiți?

– Toți trebuie să fim pregătiți pentru martiriu, stăpâne, spuse Willibald, nu foarte în largul lui.

– Li se varsă măruntaiele alea preoțești, am zis gânditor, li se scot ochii, li se taie boașele și li se smulge limba. Îți amintești de călugărul acela găsit la Yppe? Cum a murit amărâtul? l-am întrebat pe Finan.

Finan era un fugar din Irlanda, unde fusese crescut creștinește, deși religia lui era atât de amestecată cu legendele de prin partea locului, încât n-ai fi zis că era aceeași religie pe care o predica Willibald.

– L-au jupuit de viu pe săracul om, zise Finan.

– Au început de la degetele de la picioare?

– Au luat pielea de pe el încet, cred că a durat ore în șir.

– N-au putut s-o tragă ușor, am zis, nu jupoi un om la fel ca un miel.

– Adevărat, spuse Finan, trebuie s-o smulgi cu putere!

– Era misionar, i-am zis lui Willibald.

– Și un binecuvântat martir, adăugă vesel Finan. Dar cred că s-au plictisit, fiindcă l-au hăcuit până la urmă. Au folosit un joagăr să-i taie burta.

– Cred că a fost un topor, am zis.

– Nu, a fost un joagăr, stăpâne, insistă Finan rânjind, și unul cu dinți al dracu' de mari. L-au sfârtecat în două, da.

Părintele Willibald, care suferise întotdeauna de rău de mare, se clătina peste marginea copastiei.

Am întors corăbiile înspre sud. Estuarul Temesului e un loc nesigur, cu bancuri de mâl și curenți puternici, dar, cum navigam în apele acestea de cinci ani, abia dacă mă uitam la reperele de pe mal în timp ce vâsleam spre țărmul de la Scaepege. Și acolo, în fața mea, așteptând între două nave trase pe uscat, era inamicul. Danezii. Erau pe puțin o sută de oameni, toți în zale, toți cu coifuri, toți cu arme lucitoare.

– Am putea să-i măcelărim, i-am zis lui Finan, avem destui oameni.

– Ne-am înțeles să venim în pace, protestă părintele Willibald, ștergându-și gura cu o mânecă.

Avea dreptate, și așa am și făcut.

Le-am poruncit celor de pe *Kenelm* și *Dragonul Călător* să țină aproape de țărmul mâlos, apoi am navigat spre apa puțin adâncă dintre cele două nave daneze. Prova lui *Seolferwulf* a scos un șuier când a încetinit și s-a oprit. Era bine înfiptă pe fundul apei, dar mareea era în flux, deci era în siguranță deocamdată. Am sărit de pe pravă în nămolul rece și am înaintat cu greu înspre locul unde așteptau dușmanii noștri.

– Lord Uhtred, mă salută căpetenia daneză.

Rânji și-și desfăcu larg brațele. Era un tip îndesat, cu păr auriu și fălci proeminente. Barba îi era împletită în cinci șuvițe groase, legate cu copci de argint. Mâinile îi luceau de inele de

aur și argint, iar cureaua de care atârna o spadă cu lama groasă era și ea ornată cu mult aur. Arăta înstărit, după cum și era, și ceva din sinceritatea feței lui îl făcea demn de încredere, ceea ce nu era.

– Sunt atât de fericit să te văd, dragul meu vechi prieten! îmi spuse el zâmbitor.

– Jarl Haesten, am răspuns, folosind titulatura pe care-i plăcea s-o audă, deși pentru mine Haesten nu era altceva decât un pirat.

Îl știam de ani întregi. Din păcate, îi salvasem viața cândva, și din ziua aceea tot încercam să-l omor, dar reușise să scape de fiecare dată. Îmi scăpase cu cinci ani înainte, și de atunci tot aflam de raidurile pe care le făcea în Francia. Adunase mari cantități de argint de acolo, avusese încă un fiu de la nevastă-sa și-și strânsese o armată. Acum adusese optzeci de nave în Wessex.

– Speram ca Alfred să te trimită pe tine, spuse Haesten întinzându-mi mâna.

– Dacă Alfred nu mi-ar fi poruncit să vin în pace, i-am zis strângându-i mâna, ți-aș fi tăiat deja capul de pe umeri.

– Latri mult, dar cu cât latră mai tare o javră, cu atât mușcă mai slab, râse el.

Am trecut asta cu vederea. Nu venisem să mă lupt, ci să îndeplinesc ordinul lui Alfred, iar regele îmi poruncise să-i aduc lui Haesten niște misionari. Willibald și însoțitorul său, aduși la mal de oamenii mei, au venit lângă mine, zâmbind nervos. Ambii preoți vorbeau daneza, de aceea fuseseră aleși. Îi adusesem de asemenea lui Haesten și daruri bogate, însă el se prefăcu indiferent și insistă să-l însoțesc în tabără.

Scaepege nu era tabăra principală a lui Haesten, aceea se afla mai la est, unde cele optzeci de nave ale sale erau trase pe un mal apărat de o fortificație proaspăt construită. Nevrând să-mi dea prilejul să-i văd fortăreața, ceruse insistent ca emisarii lui Alfred să vină pe câmpul de la Scaepege, care și vara e un loc cu bălți reci, măcriș și mlaștini. Sosise acolo cu două zile înainte și-și făcuse o întăritură simplă dintr-un gard din tufe

țepoase în jurul unei bucăți de teren mai înalte, în interiorul căreia ridicase două corturi din pânză de vele.

– Să mâncăm, Lord Uhtred, m-a invitat mărinimos, arătând înspre o masă înconjurată de douăsprezece scaune.

Finan, alți doi soldați și cei doi preoți mă însoțiră, dar Haesten nu îngădui ca preoții să stea la masă.

– N-am încredere în vrăjitorii creștini, așa c-o să stea pe jos.

Mâncarea, o tocană de pește cu pâine tare ca piatra, era servită de sclave goale pe jumătate, nu mai mari de paisprezece-cincisprezece ani, toate saxone.

Hasten le umilea pe fete ca să mă provoace și-mi urmărea atent reacția.

– Sunt din Wessex? l-am întrebat.

– Bineînțeles că nu, zise, părând jignit de întrebare. Le-am luat din Anglia de Est. O vrei pe vreuna? Uite, cea mică de acolo are sânii țepeni ca merele!

Am întrebat-o pe cea cu sânii ca merele de unde fusese capturată, dar ea nu făcu decât să-și scuture capul în tăcere, prea speriată să răspundă. Mi-a turnat bere îndulcită cu fructe.

– De unde ești? am întrebat-o din nou.

Haesten se uită la fată, cu ochii lipiți de sânii ei.

– Răspunde-i seniorului, îi zise în engleză.

– Nu știu, stăpâne, îngăimă ea.

– Wessex? Anglia de Est? De unde?

– Un sat, stăpâne.

Lămurit că atâta știa, i-am făcut semn cu mâna să plece.

– Soția ta e bine? mă întrebă Haesten, uitându-se după fată.

– Da, este.

– Mă bucur, spuse el destul de convingător, apoi ochii lui vicleni luciră veseli. Vârându-și lingura cu zeamă de pește în gură și lăsând să i se scurgă pe barbă, adăugă: Deci, care este mesajul stăpânului tău pentru mine?

– Să părăsești Wessexul.

– Să părăsesc Wessexul! Părând șocat, arătă cu mâna mlaștinile dezolante. De ce ar vrea cineva să părăsească un astfel de loc, Lord Uhtred?

– Trebuie să părăsești Wessexul, i-am spus cu încăpățânare, să nu ataci Mercia, să-i dai regelui meu doi ostatici și să-i accepți pe misionarii lui.

– Misionari! pufni Haesten, gesticulând cu lingura din corn. Cu asta nu poți fi de acord nici tu, nobile Uhtred. Tu, cel puțin, îi venerezi pe adevărații zei! Se întoarse pe scaun și se uită la cei doi preoți. Poate o să-i omor.

– Fă-o, și-ți voi scoate ochii din cap.

Veninul din vocea mea îl surprinse. Am văzut o străfulgerare de ură în ochii lui, dar își păstră vocea calmă.

– Ai devenit creștin, Lord Uhtred?

– Părintele Willibald este prietenul meu.

– Trebuia să-mi spui, îmi zise cu reproș, și nu i-aș fi batjocorit. Bineînțeles că vor rămâne în viață și pot chiar să ne predice, dar n-o să obțină nimic. Deci, Alfred mă sfătuiește să-mi iau navele și să plec?

– Foarte departe.

– Dar unde? mă întrebă cu falsă inocență.

– Francia? i-am sugerat.

– Francii m-au plătit să-i las în pace, zise Haesten, chiar ne-au construit nave să ne grăbească plecarea! Ne face Alfred niște nave?

– Părăsești Wessexul, lași Mercia în pace, accepți misionari și-i dai ostatici lui Alfred, i-am spus cu încăpățânare.

– Ah, zâmbi Haesten, ostaticii. Mă aținti cu privirea câteva clipe, apoi păru că uită de ostatici, arătând în schimb marea. Și unde ar trebui să mergem?

– Alfred te plătește să părăsești Wessexul, nu e treaba mea unde pleci, dar să fii la foarte mare distanță de spada mea.

Haesten râse.

– Spada ta, nobile Uhtred, ruginește în teacă. Arătă cu degetul peste umărul său, înspre sud. Wessexul arde, și Alfred vă lasă să dormiți.

Avea dreptate. Departe înspre miazăzi, pierdute în cerul de vară, se zăreau trâmbe de fum de la o duzină sau mai bine de sate care ardeau, și asta era doar ce puteam eu să văd. Știam

că sunt mai multe. Estul Wessexului era pustiit şi, în loc să mă trimită să-i resping pe invadatori, Alfred îmi ordonase să stau în Lundene să apăr oraşul. Haesten rânji.

– Poate Alfred crede că eşti prea bătrân să lupţi, nobile Uhtred?

N-am răspuns provocării. Privind înapoi, mă credeam tânăr la vremea aceea, cu toate că trebuie să fi avut treizeci şi cinci sau treizeci şi şase de ani.

Cei mai mulţi nici măcar nu trăiesc atâta, dar eu am avut noroc. Nu-mi pierdusem talentul de a mânui spada, şchiopătam uşor de la o veche rană căpătată într-o bătălie, dar aveam calitatea de aur a oricărui războinic: reputaţia. Totuşi, ştiind că venisem la el ca emisar, Haesten îşi permitea să mă întărâte. Îi transmiteam o rugăminte din partea regelui, fiindcă două flote daneze sosiseră în Cent, partea cea mai estică a Wessexului. Flota lui Haesten era cea mai mică, şi până acum se mulţumise să-şi construiască fortificaţia şi să facă raiduri doar atât cât să pună mâna pe mâncare şi pe câţiva sclavi. Nici nu se atinsese de traficul de pe Temes. Nu voia un război contra Wessexului, nu încă, fiindcă aştepta să vadă ce se întâmpla în sud, unde acostase o altă flotă vikingă, mult mai mare. Jarlul Harald Păr-Sângeriu venise cu peste două sute de nave pline de oameni hămesiţi, iar armata sa atacase un oraş fortificat doar pe jumătate şi-i căsăpise pe toţi cei dinăuntru; acum, războinicii lui se împrăştiau prin Cent, ardeau, omorau, luau sclavi şi prădau. Oamenii lui Harald mânjiseră cerul cu fum. Alfred ieşise la luptă împotriva ambilor invadatori. Regele era bătrân acum, bătrân şi tot mai bolnav, aşa că trupele sale erau comandate de fapt de ginerele lui, nobilul Æthelred din Mercia, şi de către æthelingul Edward, cel mai vârstnic fiu al lui Alfred.

Şi nu făcuseră nimic. Îşi aşezaseră oamenii pe marea culme împădurită din mijlocul Centului, de unde puteau să-i lovească atât pe Haesten la nord, cât şi pe Harald în sud, dar nu se clintiseră de acolo, speriaţi probabil că, dacă ar fi atacat vreuna din armatele daneze, cealaltă i-ar fi lovit din spate.

Aşadar, convins că duşmanii lui erau prea puternici, Alfred mă trimisese să-l conving pe Haesten să părăsească Wessexul. Alfred ar fi trebuit să-mi ordone să-mi conduc trupele împotriva lui Haesten, să-mi dea voie să umplu mlaştinile cu sânge danez; în loc de asta, mă însărcinase să-l mituiesc pe Haesten. După plecarea acestuia, gândea regele, armata sa putea să se ocupe de războinicii sălbatici ai lui Harald.

Haesten folosea un spin ca să se scobească între dinţi. La un moment dat scoase o bucată de peşte de acolo.

– De ce nu-l atacă regele tău pe Harald?

– Ţi-ar plăcea asta, am spus.

Rânji.

– Fără Harald şi fără târfa aia nenorocită a lui, o mulţime de oameni mi s-ar alătura mie.

– Târfă nenorocită?

Rânji, mulţumit că ştia ceva ce eu nu ştiam.

– Skade, zise el simplu.

– Nevasta lui Harald?

– Femeia lui, căţeaua lui, iubita lui, vrăjitoarea lui.

– N-am auzit niciodată de ea.

– O s-auzi, şi dacă o vezi, prietene, o s-o vrei. Dar o să-ţi bată craniul în cuie deasupra uşii dacă i se iveşte prilejul.

– Ai văzut-o? Haesten încuviinţă din cap. Ai vrut-o?

– Harald e impulsiv, zise el, ignorându-mi întrebarea. Şi Skade o să-l îndemne la prostii. Când o să se întâmple asta, mulţi dintre oamenii lui o să caute o altă căpetenie. Cu un zâmbet viclean adăugă: Dă-mi încă o sută de nave, şi aş putea fi regele Wessexului într-un an.

– Îi voi spune lui Alfred şi poate asta îl va convinge să te atace pe tine prima dată.

– N-o s-o facă, spuse Haesten fără ezitare. Dacă mă atacă pe mine, oamenii lui Harald o să se împrăştie prin tot Wessexul.

Asta era adevărat.

– Atunci de ce nu-l atacă pe Harald? l-am întrebat.

– Ştii de ce.

– Spune-mi.

Făcu o pauză, întrebându-se dacă să-mi spună tot ce ştia, dar nu putu rezista tentaţiei să se laude cu informaţiile sale. Zgârie o linie pe lemnul mesei cu spinul, apoi făcu un cerc tăiat de acea linie.

– Temesul, zise el atingând linia, apoi arătă cercul: Lundene. Tu eşti în Lundene cu o mie de oameni, iar în spatele tău – arătă mai sus de Temes – nobilul Aldhelm are cinci sute de soldaţi din Mercia. Dacă Alfred îl atacă pe Harald, va vrea ca oamenii tăi şi ai lui Aldhelm să meargă în sud, ceea ce va lăsa Mercia larg deschisă atacurilor.

– Cine ar ataca Mercia? am întrebat naiv.

– Danezii din Anglia de Est? sugeră Haesten cu aceeaşi naivitate prefăcută. Au nevoie doar de o căpetenie curajoasă.

– Iar înţelegerea noastră prevede clar că nu vei ataca Mercia.

– Aşa este, spuse Haesten zâmbind, dar nu avem încă o înţelegere.

În cele din urmă am avut-o. I-am dat lui Haesten *Dragonul Călător*, în cala căruia erau patru cufere ferecate în fier, pline de argint. Acesta era preţul. În schimbul navei şi argintului, Haesten promise să părăsească Wessexul şi să nu atace Mercia. Acceptă misionarii şi-mi dădu doi băieţi drept ostatici. Pretinse că unul era nepotul său, probabil era adevărat. Celălalt băiat, mai mic, purta haine fine de in şi o fibulă scumpă din aur. Era un copil frumos, cu păr blond strălucitor şi ochi albaştri şi ageri. Haesten se aşeză în spatele băiatului şi, punându-şi mâinile pe umerii lui mici, rosti solemn:

– Acesta, nobile Uhtred, este fiul meu cel mai mare, Horic. Îl dau ostatic. Haesten făcu o pauză şi păru că-şi alungă o lacrimă. Îl dau ostatic, nobile Uhtred, ca să-mi arăt buna-credinţă, dar te rog să ai grijă de el. Îl iubesc foarte mult.

M-am uitat la Horic.

– Câţi ani ai?

– Şapte, răspunse Haesten, bătându-l uşor pe umăr.

– Lasă-l să răspundă singur, am insistat. Câţi ani ai?

Băiatul scoase un sunet gutural şi Haesten se aplecă să-l îmbrăţişeze.

– Este surdo-mut, nobile Uhtred. Zeii au hotărât ca fiul meu să fie surd şi mut.

– Zeii au hotărât să fii un nenorocit mincinos, i-am replicat în şoaptă, astfel încât ai lui să nu audă jignirea.

– Şi dacă sunt? făcu el amuzat. Ce are a face? Şi dacă zic că acest băiat este fiul meu, cine poate dovedi contrariul?

– Vei părăsi Wessexul? l-am întrebat.

– Voi respecta înţelegerea.

M-am prefăcut că-l cred. Îi spusesem lui Alfred că Haesten nu era demn de încredere, dar disperarea îi întuneca minţile. Era bătrân, îşi privea moartea în faţă şi voia să vadă Wessexul scăpat de nenorociţii ăştia de păgâni. Astfel, am plătit argintul, am luat ostaticii şi, la ceas de seară, am vâslit înapoi spre Lundene.

Lundene este construit într-un loc unde pământul urcă în terase uriaşe dinspre fluviu. Terasă după terasă se ridică până sus, unde romanii şi-au construit cele mai grandioase clădiri; unele, deşi măcinate de trecerea timpului, încă mai stăteau în picioare, fiind cârpite cu împletituri şi năpădite de colibele acoperite cu stuf pe care le-am făcut noi, saxonii.

În acele vremuri, Lundene era parte a Merciei, cu toate că Mercia era ca marile clădiri romane: pe jumătate decăzută, năpădită de jarli danezi care se stabiliseră pe pământurile ei mănoase. Vărul meu Æthelred era cel dintâi dintre ealdormanii Merciei, conducătorul ei teoretic, dar era ţinut din scurt de Alfred al Wessexului, care se asigurase că propriii oameni controlau Lundene. Eu comandam garnizoana oraşului, în timp ce episcopul Erkenwald conducea restul.

Astăzi, bineînţeles, este cunoscut drept sfântul Erkenwald, dar îl ţin minte ca pe un lingău împuţit. Era eficient, trebuie să recunosc, şi oraşul era bine condus în timpul său, dar ura sa pură împotriva tuturor păgânilor îl făcea inamicul meu.

Îl veneram pe Thor, deci pentru el eram diabolic, însă eram şi necesar. Eram războinicul care-i apăra oraşul, păgânul care-i ţinea pe danezi la distanţă de cinci ani deja, omul care asigura

liniștea teritoriilor din jurul Lundene-ului, astfel încât Erkenwald să-și poată aduna dările.

Acum stăteam pe cea mai înaltă treaptă a unei case romane construite pe cea mai înaltă terasă din Lundene. Episcopul Erkenwald era în dreapta mea. Era mult mai scund decât mine, așa cum sunt majoritatea bărbaților; totuși, înălțimea mea îl enerva. Câțiva preoți pătați de cerneală, palizi și nervoși erau adunați pe scările de mai jos, iar Finan, luptătorul meu irlandez, stătea în stânga mea. Toți ne uitam spre sud.

Vedeam amestecul de stuf și țiglă care acoperea Lundene, presărat cu turnurile scunde ale bisericilor ridicate de Erkenwald. Ereți roșii se învârteau deasupra lor, plutind în aerul cald; și mai sus puteam să văd primele gâște zburând spre miazăzi deasupra Temesului. Fluviul era tăiat de ruinele podului roman, o lucrare minunată care, din păcate, fusese ruptă grosolan la mijloc. Făcuserăm un podeț din scânduri care să acopere gaura, dar și eu aveam emoții de fiecare dată când trebuia să trec peste reparația aceea improvizată care ducea spre Suthriganaweorc, fortificația din pământ și lemn care proteja capătul sudic al podului. Acolo erau niște mlaștini întinse și o adunătură de colibe formând un sat în jurul fortului. Dincolo de mlaștini, pământul se ridica spre dealurile din Wessex, joase și verzi, și peste acele dealuri, departe de tot, ca niște piloni fantomatici înspre cerul liniștit de vară târzie, se zăreau coloane de fum. Am numărat cincisprezece, însă norii acopereau orizontul, așa că puteau foarte bine să fie mai multe.

– S-au apucat să jefuiască! zise episcopul Erkenwald, surprins și indignat în același timp.

Wessexul fusese scutit de ani buni de raiduri vikinge de amploare, apărat fiind de burhuri, care erau orașele fortificate și înarmate de către Alfred, dar oamenii lui Harald incendiau, violau și jefuiau acum prin toată partea de răsărit a Wessexului. Ocoleau burhurile, atacând doar așezările mici.

– Au trecut bine de Cent! observă episcopul.

– Și se afundă în Wessex, am zis.

– Câți sunt? întrebă Erkenwald.

– Am auzit că au acostat două sute de nave, deci trebuie să aibă cel puțin cinci mii de luptători. Poate că două mii dintre aceia sunt cu Harald.

– Doar două mii? șuieră episcopul.

– Depinde de câți cai au, i-am explicat. Doar luptătorii călare participă la raid, ceilalți păzesc navele.

– Hoarda asta păgână, mormăi episcopul nervos. Își atinse crucea care-i atârna la gât. Stăpânul nostru, regele, a hotărât să-i învingă la Æscengum.

– Æscengum?

– Și de ce nu? se răsti episcopul, indignat de hohotul meu de râs. Nu este nimic amuzant în asta.

Dar era. Alfred, sau probabil Æthelred, avansase cu armata Wessexului în Cent, amplasând-o pe teren înalt și împădurit între forțele lui Haesten și ale lui Harald, după care nu mai făcuse nimic. Acum se părea că Alfred, sau probabil ginerele lui, hotărâse să se retragă la Æscengum, un burh în mijlocul Wessexului, sperând că Harald avea să atace și să fie înfrânt sub zidurile orașului. Era o idee jalnică. Harald era un lup, Wessexul, o turmă de oi, iar armata lui Alfred, un ciobănesc care ar fi trebuit să apere oile, dar Alfred îl ținea legat, în speranța că lupul avea să vină și să se lase mușcat. Între timp, lupul alerga liber prin turmă.

– Iar stăpânul nostru, regele, continuă țanțoș Erkenwald, a cerut să i te alături cu o parte din trupele tale, dar numai dacă eu sunt convins că Haesten nu va ataca Lundene în lipsa ta.

– Nu va ataca, i-am spus, cuprins de un val de exaltare.

Alfred, în sfârșit, îmi ceruse ajutorul, ceea ce însemna că ciobănescul își ascuțea colții.

– Haesten se teme că-i vom omorî pe ostatici?

– Lui Haesten nu-i pasă de ostatici nici cât de o bășină. Cel pe care-l numește fiul său e un țărănuș îmbrăcat în glumă în haine bogate.

– Și atunci de ce l-ai acceptat? se revoltă episcopul.

– Ce era să fac? Să atac tabăra principală a lui Haesten ca să-i găsesc pruncii?

– Deci Haesten ne înşală?

– Bineînţeles că ne înşală, dar n-o să atace Lundene decât dacă Harald îl învinge pe Alfred.

– Aş vrea să fim siguri de asta.

– Haesten e grijuliu, am zis. Luptă atunci când e sigur că poate câştiga, altfel aşteaptă.

Erkenwald încuviinţă din cap.

– Porneşte mâine cu oamenii înspre miazăzi, îmi ordonă, după care plecă, urmat rapid de preoţii săi.

Privesc acum peste anii aceştia lungi şi-mi dau seama că episcopul Erkenwald şi cu mine cârmuiam bine Lundene. Nu-l plăceam, iar el mă ura, şi detestam timpul pe care trebuia să-l petrecem împreună, însă nu s-a amestecat niciodată în chestiunile mele militare şi nici eu în treburile lui de conducere. Un altul m-ar fi întrebat câţi oameni plănuiam să duc înspre sud sau câţi vor rămâne să apere oraşul, dar Erkenwald avea încredere în mine că voi lua hotărârile corecte. Asta nu înseamnă că nu era un nesuferit.

– Câţi oameni vin cu tine? mă întrebă Gisela în acea noapte.

Eram la noi acasă, casa unui negustor roman, construită pe malul nordic al Temesului. Fluviul puţea adesea, dar ne obişnuiserăm, şi toată lumea din gospodărie era mulţumită. Aveam sclavi, servitori şi paznici, îngrijitoare şi bucătari şi pe cei trei copii ai noştri: Uhtred, cel mai mare, care trebuie să fi avut vreo zece ani atunci, sora lui, Stiorra, şi Osberth, cel mai mic, care avea abia doi ani şi era un curios încăpăţânat. Uhtred era botezat după mine, aşa cum fusesem şi eu botezat după tatăl meu şi el după al lui, dar acest tânăr Uhtred mă enerva fiindcă era un plod gălbejit şi emotiv care se ţinea de fusta maică-sii.

– Trei sute de oameni, i-am răspuns.

– Numai?

– Alfred are destui, şi trebuie să las o garnizoană şi aici.

Gisela tresări. Era din nou însărcinată şi nu mai avea mult până să nască. Îmi văzu privirea îngrijorată şi zâmbi.

– Scuip copiii ca pe sâmburi, îmi zise ca să mă liniştească. Cât va dura să-i omorâţi pe oamenii lui Harald?

– O lună? mi-am dat cu părerea.

– O să nasc până atunci, îmi spuse, moment în care am pus mâna pe amuleta cu ciocanul lui Thor pe care-o aveam la gât. Gisela îmi zâmbi din nou împăciuitoare. Am avut noroc la naşteri, continuă ea, ceea ce era adevărat. Naşterile ei fuseseră destul de uşoare şi toţi cei trei copii trăiau. O să te întorci şi-o să găseşti un ţânc care plânge, şi asta o să te enerveze la culme.

Am răspuns aprobator cu un zâmbet scurt, apoi am ieşit prin draperia de piele pe terasă. Era întuneric. Se zăreau câteva lumini pe malul celălalt al Temesului, acolo unde fortul apăra podul, şi flăcările lor tremurau pe apă. Înspre vest era o dâră roşie ce apărea printr-o crăpătură în nori. Fluviul se lovea cu zgomot de arcele înguste ale podului, dar altfel oraşul era tăcut. Nişte câini lătrau din când în când şi se auzeau râsete sporadice de la bucătării. *Seolfherwulf*, ancorată la docul de lângă casă, scârţâia când adia vântul. Am privit în aval unde, la marginea oraşului, construisem un mic turn din stejar pe mal. Zi şi noapte, oamenii mei se uitau după navele care ar fi putut ataca Lundene, dar acum în vârf nu era nici un foc de avertizare. Totul era liniştit. Danezii erau în Wessex, însă Lundene se odihnea.

– Când toate astea se termină, spuse Gisela din uşă, poate ar trebui să mergem în nord.

– Da, am zis, întorcându-mă să-i admir frumuseţea chipului prelung, cu ochi negri.

Era daneză şi, la fel ca mine, se săturase de creştinismul din Wessex. Fiecare trebuie să creadă în zei şi probabil există o oarecare raţiune în a crede doar într-unul singur, dar de ce să-l alegi pe unul care iubeşte biciul şi pintenul atât de mult? Zeul creştin nu era al nostru, totuşi eram obligaţi să trăim printre oameni care se temeau de el şi care ne condamnau fiindcă veneram un zeu diferit. Totuşi, îi jurasem credinţă lui Alfred, aşa că stăteam acolo unde-mi spusese să stau.

– Nu mai poate trăi mult, am zis.

– Şi după ce moare eşti liber?

– Nu am depus jurământ faţă de nimeni altcineva.

Spuneam adevărul. De fapt mai depusesem un jurământ, şi acel jurământ avea să se întoarcă împotriva mea, dar îmi ieşise complet din minte; prin urmare, în acea noapte am crezut că i-am spus Giselei adevărul.

– Şi după ce moare?

– Mergem în nord, i-am zis. În nord, înapoi la casa strămoşilor mei de pe ţărmul Mării Northumbriei, la căminul furat de unchiul meu. În nord, la Bebbanburg, în nord, la pământurile unde păgânii puteau să trăiască fără sâcâiala necontenită a zeului creştin bătut în cuie. Mergem acasă.

Îl slujisem pe Alfred destul şi îl slujisem bine, dar voiam să merg acasă.

– Îţi promit, i-am spus Giselei, jur, vom merge acasă.

Zeii râdeau.

Am trecut râul în zori, cu trei sute de războinici şi jumate pe atâta băieţi care să aibă grijă de cai şi să care armele de rezervă. Potcoavele duduiau tare pe podul încropit în timp ce ne îndreptam spre coloanele de fum care arătau că Wessexul era prădat. Am trecut mlaştina cea mare unde, la flux, râul lasă bălţi negre printre ierburi, apoi am urcat pe dealurile domoale. Lăsasem grosul garnizoanei să păzească Lundene, luându-i doar pe războinicii şi mercenarii care-mi alcătuiau garda personală, luptători în care aveam încredere până la moarte. Şase dintre aceşti oameni rămăseseră la Lundene să-mi păzească gospodăria, sub comanda lui Cerdic, care mi-era tovarăş de lupte de mulţi ani şi care aproape că a plâns când m-a implorat să-l iau cu mine.

– Trebuie s-o aperi pe Gisela şi pe restul familiei mele, i-am spus; prin urmare, Cerdic a rămas acolo, iar noi am pornit spre vest, călcând pe urmele lăsate de oile şi vitele care erau duse la tăiat la Lundene.

Nu am văzut lume panicată. Sătenii se uitau la fumul din depărtare, iar thegnii puseseră iscoade pe acoperişuri şi în vârful copacilor. Am fost luaţi drept danezi de câteva ori, oamenii fugeau spre păduri, dar reveneau imediat ce-şi dădeau

seama cine eram. Trebuiau să-şi ducă turmele spre cel mai apropiat burh în caz de pericol, însă ţăranii sunt întotdeauna încăpăţânaţi când vine vorba să-şi părăsească gospodăriile. Am poruncit unor sate întregi să-şi mâne vitele, oile şi caprele la Suthriganaweorc, dar mă îndoiesc că au făcut-o. Mai degrabă ar fi stat până danezii le-ar fi suflat în ceafă. Dar danezii erau încă departe în sud, deci probabil ţăranii aceia judecaseră bine. Am cotit-o şi noi spre sud, urcând tot mai sus şi aşteptându-ne să vedem hoarda de prădalnici în orice clipă. Aveam cercetaşi care călăreau mult în faţa noastră, şi pe la jumătatea dimineţii unul dintre ei flutură o pânză roşie, semn că văzuse ceva îngrijorător. Am galopat spre vârful dealului, însă n-am văzut nimic în valea de dincolo.

– Nişte ţărani fugeau acolo, stăpâne, zise iscoada. Când m-au văzut s-au ascuns printre copaci.

– Poate fugeau de tine?

Scutură din cap.

– Erau deja speriaţi, stăpâne, când i-am zărit.

Ne uitam la o vale largă, verde şi luxuriantă în soarele verii. În partea sa cea mai îndepărtată erau dealuri împădurite, dincolo de care se înălţa o trâmbă de fum. Valea părea liniştită. Vedeam petice de câmpuri, acoperişurile de paie ale unui sat, o cărare înspre vest şi licărul unui pârâu unduind printre pajişti. Nu se observa nici un inamic, dar copacii încărcaţi de frunze puteau ascunde întreaga armată a lui Harald.

– Ce ai văzut, mai exact? l-am întrebat.

– Femei, stăpâne, femei şi copii. Câteva capre. Alergau într-acolo.

Arătă spre vest.

Deci fugarii părăsiseră satul. Iscoada îi zărise printre copaci, dar acum nu mai era nici urmă de ei, cum nu era nici urmă de năvălitori. Nu se vedea nici un fum în toată valea aceea largă, însă asta nu însemna că oamenii lui Harald nu erau acolo. Am prins de hăţuri calul iscoadei, ducându-l sub buza dealului, în timp ce-mi aminteam ziua de acum mulţi ani când am mers prima dată la război. Eram cu tatăl meu, care conducea fyrdul,

adunătura de oameni strânși de pe țarini și înarmați cu sape, coase sau topoare. Mergeam pe jos, fiind deci o armată lentă și greoaie. Dușmanii noștri, danezii, erau călare. Primul lucru pe care l-au făcut după ce și-au tras navele la țărm a fost să facă rost de cai, după care s-au apucat să ne hărțuiască. Învățaserăm din asta. Am învățat să ne batem ca danezii, deși acum Alfred se bizuia pe orașele lui fortificate ca să oprească invazia, ceea ce însemna că Harald avea libertate de mișcare în zona rurală a Wessexului. Știam că oamenii lui erau călare, atâta doar că avea sub comandă prea mulți luptători, așa că cei porniți după pradă căutau fără îndoială și mai mulți cai. Prima noastră sarcină era să-i omorâm pe acei prădalnici și să luăm înapoi caii capturați, și aveam impresia că exact o astfel de trupă era la capătul estic al văii. Am găsit un om printre ai mei care știa bine ținutul acela.

– Edwulf are un domeniu aici, stăpâne, îmi zise el.

– Edwulf?

– Un thegn, stăpâne. Rânji și-și trecu o mână peste pântec ca să arate o umflătură. E un grăsan mare.

– Deci e bogat?

– Foarte bogat, stăpâne.

Toate astea arătau că danezii găsiseră un cuib numai bun de jefuit, iar noi, o pradă ușor de măcelărit. Singura greutate era să ducem trei sute de oameni pe culmea dealului fără să fie văzuți din capătul estic al văii, însă am descoperit o cale umbrită de copaci, astfel încât pe la amiază oamenii mei erau deja ascunși în pădurea de la vest de domeniul lui Edwulf.. Apoi am întins capcana.

L-am trimis pe Osferth cu douăzeci de oameni pe o cărare care ducea spre sud, spre trâmbele de fum. Duceau vreo șase cai fără călăreț și mergeau încet, ca și cum ar fi fost obosiți și rătăciți. Le-am poruncit să nu se uite în direcția conacului lui Edwulf, unde se aflau danezii. Finan, care se putea mișca printre copaci ca o fantomă, se strecurase aproape de conac și adusese informații despre satul cu câteva case, o biserică și două hambare solide.

– Trag jos paiele, îmi zise Finan, semn că danezii căutau în acoperişurile tuturor clădirilor, fiindcă unii săteni îşi ascundeau avuţiile în paiele din acoperiş înainte să fugă. Şi fac cu rândul la câteva femei, adăugă irlandezul.

– Cai?

– Doar femei, spuse Finan, apoi îmi văzu privirea şi se opri din rânjit. Au o întreagă herghelie de cai într-un ţarc, stăpâne.

Aşadar, Osferth călări într-acolo, şi danezii muşcară momeala ca un păstrăv care sare după o muscă. Îl văzură, însă el chipurile nu-i zări; imediat, mai mult de patruzeci de danezi galopau să-l prindă pe Osferth, care, prefăcându-se a se dezmetici la apariţia pericolului, se întoarse spre vest şi galopă prin faţa oamenilor mei, bine ascunşi printre copaci.

Apoi a fost simplu, la fel de simplu cum e să furi bomboana unui copil.

O sută de oameni de-ai mei se aruncară dintre copaci în flancul danezilor, care nu mai aveau nici o şansă de scăpare. Doi duşmani îşi întoarseră caii prea repede, şi animalele căzură într-un haos de nechezaturi, potcoave şi bulgări de pământ. Alţii încercară să se întoarcă, dar fură loviţi în spate de suliţe. Danezii experimentaţi o luară spre noi, trăgând nădejde să poată traversa direct prin şarja noastră, însă eram prea mulţi, aşa că vreo doisprezece nu reuşiră să scape din împresurare. Eu nu eram acolo. Conduceam restul trupei spre conacul lui Edwulf, unde danezii rămaşi alergau să încalece. Un om, gol de la brâu în jos, se ridică de pe o femeie care urla şi se întoarse în direcţia mea. Calul meu, Smoka, încetini, danezul dădu să se ferească, dar Smoka nu avea nevoie să fie ghidat de mine, şi Răsuflarea-Şarpelui, spada mea, îl lovi pe om în creştet. Lama rămase blocată, astfel că am târât o vreme după mine trupul muribundului. Sângele mă împroşcă de-a lungul braţului, apoi în sfârşit corpul său contorsionat căzu. Am dat pinteni mai departe, spre latura de răsărit a aşezării, ca să le tăiem retragerea danezilor supravieţuitori.

Finan trimisese deja iscoade pe creasta dealului de la sud. Mă întrebam de ce nu puseseră danezii santinele pe dealul de

unde-i văzuserăm prima dată pe fugari. Erau atâtea încăierări în zilele acelea. Danezii din Anglia de Est prădau fermele din zona Lundene-ului, iar noi ripostam, atacând cu oamenii noştri adânc în teritoriul danez. Şi unii şi alţii omorau, incendiau şi jefuiau. Oficial, exista un tratat de pace între Wessexul lui Alfred şi Anglia de Est, dar un danez înfometat nu băga în seamă cuvintele de pe un pergament. Un om care voia sclavi, animale sau pur şi simplu o aventură trecea în Mercia şi lua ce voia, iar după aceea noi atacam în est şi făceam la fel. Îmi plăceau aceste raiduri. Îmi dădeau ocazia să-mi antrenez cei mai tineri recruţi, care dădeau ochi cu inamicul şi încrucişau spadele cu el. Poţi să instruieşti un om timp de un an, să faci o droaie de antrenamente cu spada şi cu lancea, tot va învăţa mai multe în cinci minute de luptă. Au fost atâtea încăierări, că pe cele mai multe le-am uitat, dar o ţin minte pe cea de la conacul lui Edwulf. De fapt, n-a fost mare lucru. I-am luat pe danezi pe nepusă masă, aşa că n-am avut pierderi, însă o ţin minte fiindcă la sfârşit, după ce spadele tăcuseră, unul dintre oamenii mei m-a chemat la biserică.

Era o biserică mică, abia încăpătoare pentru cele cincizeci sau şaizeci de suflete care trăiau sau trăiseră pe lângă conac. Construcţia era din stejar şi avea un acoperiş de paie pe care stătea semeaţă o cruce de lemn. Un clopot grosolan atârna la frontonul de vest deasupra singurei uşi, iar fiecare perete lateral avea câte două ferestre acoperite cu stinghii de lemn; lumina care se strecura prin acestea cădea pe un om gras, gol puşcă, legat de o masă care bănuiam că era altarul. Se tânguia.

– Dezleagă-l, m-am răstit, şi Rypere, comandantul trupei care-i adusese în biserică pe danezii capturaţi, porni ca şi cum l-aş fi trezit dintr-o transă.

Deşi văzuse multe orori în puţinii săi ani, Rypere, la fel ca oamenii săi, părea uimit de cruzimile săvârşite asupra grasului. Orbitele ochilor erau un amestec de sânge şi clei, obrajii erau sfâşiaţi şi roşii, urechile, tăiate, bărbăţia, tăiată, degetele fuseseră întâi rupte şi apoi tăiate. Doi danezi stăteau dincolo de masă, păziţi de oamenii mei; mâinile lor înroşite arătau că ei fuseseră

torționarii. Totuși, liderul danezilor era principalul responsabil de cruzimi, și de aceea îmi amintesc încăierarea.

Fiindcă așa am cunoscut-o pe Skade, și dacă vreodată vreo femeie a mâncat din merele din Asgard care le dau zeilor frumusețe eternă, aceea era Skade. Era înaltă, aproape cât mine, cu un corp mlădios ascuns de cămașa de zale pe care o purta. Avea probabil douăzeci de ani, fața îngustă, nasul cârn și niște ochi albaștri cum n-am mai văzut vreodată. Părul ei, negru ca penele corbului lui Odin, atârna lung și drept spre talia subțire, unde o centură ținea o teacă goală. Mă uitam fix la ea.

Și ea se uita fix la mine. Și ce vedea?

Îl vedea pe comandantul războinicilor lui Alfred. Îl vedea pe Uhtred de Bebbanburg, păgânul în slujba unui rege creștin. Eram înalt, și în vremea aceea aveam umerii lați. Eram redutabil cu spada și cu lancea, iar războiul mă făcuse bogat, astfel încât armura îmi lucea, aveam un coif lucrat cu argint și brățări strălucitoare pe mânecile de zale. Centura îmi era decorată cu capete de lup din argint, teaca spadei mele, Răsuflarea-Șarpelui, era încrustată cu lamele de argint, în timp ce catarama și fibula de la pelerină erau din aur. Doar mica amuletă cu ciocanul lui Thor, care-mi atârna la gât, era ieftină, însă o aveam din copilărie. O am și acum. Gloria tinereții mele a trecut, mâncată de timp, dar asta este ce a văzut Skade. A văzut un comandant de oști.

Așa că m-a scuipat. Flegma a ajuns pe obrazul meu și am lăsat-o acolo.

– Cine-i cățeaua? am întrebat.

– Skade, îmi răspunse Rypere, apoi arătă cu capul înspre cei doi torționari: E căpetenia lor, din câte zic ăștia.

Grasul se tângui. Fusese eliberat din legături și acum își rostogolea corpul ca o bilă.

– Găsiți pe cineva care să aibă grijă de el, am spus nervos, moment în care Skade a scuipat din nou, de data aceasta direct în gura mea.

– Cine e omul? am întrebat, ignorând-o.

– Credem că e Edwulf, zise Rypere.

– Scoateți-l de aici, am zis, apoi m-am întors să mă uit la frumusețea care mă scuipase: Și cine e Skade?

Era daneză, născută la o fermă în partea de nord a țării lor mohorâte, fiica unui om fără bogății importante, care își lăsase văduva săracă de-a dreptul. Dar văduva o avea pe Skade, cu frumusețea ei izbitoare, așa că o măritase cu un om dispus să plătească bani grei ca să aibă corpul acela lung și suplu în patul său. Soțul era era o căpetenie frizonă, un pirat, dar Skade îl cunoscuse apoi pe Harald Păr-Sângeriu, și jarlul Harald îi oferise mai multă aventură decât traiul în spatele unei palisade pe un mal nisipos bătut de flux, așa că fata fugise cu el. Toate acestea urma să le aflu mai târziu, acum nu știam decât că era femeia lui Harald și că Haesten spusese adevărul: dacă o vedeai, o doreai.

– Eliberează-mă, îmi ceru, vădind o încredere în sine uimitoare.

– Fac ce vreau, i-am replicat, și nu primesc ordine de la un prost.

Se enervă brusc. Văzând că era gata să scuipe din nou, am ridicat o mână ca și cum aș fi vrut s-o lovesc, și se calmă imediat.

– Nici o iscoadă, am spus. Care comandant nu pune santinele? Numai unul prost.

Vorbele mele o scoaseră din fire, tocmai fiindcă erau adevărate.

– Jarlul Harald o să-ți dea bani ca să-mi dai drumul.

– Prețul pe care-l cer ca să-ți dau drumul e ficatul lui Harald, i-am răspuns.

– Tu ești Uhtred?

– Sunt seniorul Uhtred de Bebbanburg.

Pe chip îi miji un zâmbet.

– Atunci Bebbanburg va avea nevoie de un nou senior dacă nu mă eliberezi. Te voi blestema și vei cunoaște agonia, Uhtred de Bebbanburg, o agonie chiar mai mare decât a lui, încheie ea dând din cap spre Edwulf, care era cărat afară din biserică de patru dintre oamenii mei.

– Și el e un prost, am zis, fiindcă n-a pus santinele.

Trupa de prădalnici a lui Skade se aruncase asupra satului la răsărit şi nimeni nu o văzuse venind. Câţiva ţărani, cei pe care-i văzurăm de pe deal, scăpaseră, însă majoritatea fuseseră capturaţi, iar dintre aceia doar femeile tinere şi copiii care puteau fi vânduţi ca sclavi mai trăiau.

Am lăsat în viaţă un danez, un singur danez, şi pe Skade. Pe ceilalţi i-am omorât. Le-am luat caii, cămăşile de zale şi armele. Le-am poruncit ţăranilor să-şi mâne turmele spre nord la Suthriganaweorc, pentru că oamenii lui Harald nu trebuiau să găsească mâncare, deşi asta era cam greu, căci recolta se afla deja în hambare şi fructele atârnau de crengile pomilor din livezi. Încă-i mai căsăpeam pe ultimii năvălitori când cercetaşii lui Finan au raportat că se apropiau nişte călăreţi dinspre sud. Le-am ieşit în întâmpinare cu şaptezeci de oameni, plus danezul lăsat în viaţă, Skade şi lunga funie de cânepă de care atârnase micul clopot al bisericii. Alături de Finan am călărit pe coama înierbată a dealului, de unde ne puteam uita spre miazăzi. Noi trâmbe de fum se îngroşau în zare, dar mai aproape, mult mai aproape, se zărea un grup de călăreţi venind pe malurile unui pârâu străjuit de sălcii. Le-am estimat numărul ca fiind egal cu al oamenilor mei, care erau acum aliniaţi pe culmea dealului de fiecare parte a steagului meu cu cap de lup.

– Descalecă, i-am poruncit lui Skade.

– Oamenii aceia mă caută pe mine, zise ea sfidător, arătând înspre călăreţii care se opriseră la vederea liniei mele de bătaie.

– În cazul ăsta, te-au găsit, deci descalecă.

Mă fixa mândră, fără să scoată o vorbă. Era o femeie care ura să primească ordine.

– Poţi să descaleci, i-am zis răbdător, sau pot să te trag eu jos din şa. Alegerea îţi aparţine.

Când, în cele din urmă, se supuse, i-am făcut semn lui Finan să descalece. Îşi scoase spada şi se apropie de fată.

– Acum dezbracă-te, i-am spus acesteia.

O privire de ură oarbă îi înnegri faţa. Deşi nu se clintise, am simţit o furie ca o năpârcă încordată în sufletul ei. Voia să

mă omoare, voia să urle, voia să cheme zeii din cerul pătat de fum, dar nu putea face nimic.

– Fă-o, i-am zis, altfel o să te dezbrace oamenii mei.

Se întoarse ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare, dar nu era nici una. Cu o lacrimă mijindu-i la colţul ochiului, îşi dădu seama că nu avea altă alegere decât să mă asculte. Finan mă privea întrebător, fiindcă nu eram cunoscut drept crud faţă de femei, însă nu i-am dat nici o explicaţie. Îmi amintisem ce-mi zisese Haesten, că Harald era impulsiv, şi voiam să-l provoc pe Harald Păr-Sângeriu. Insultându-i femeia, speram să-l forţez să se enerveze în loc să judece raţional.

Faţa lui Skade era o mască fără expresie atunci când îşi scoase pe rând cămaşa de zale, vesta de piele şi nădragii de pânză. Unul sau doi dintre oamenii mei chiuiră când vesta căzu, scoţând la iveală sânii mici, dar fermi, însă mârâitul meu îi reduse la tăcere. I-am aruncat funia lui Finan.

– Pune-i-o în jurul gâtului, i-am zis.

Era superbă. Şi acum, când închid ochii, văd corpul acela lung stând în iarba cafenie şi lucioasă. Danezii din vale se zgâiau în sus, oamenii mei se uitau şi ei, iar Skade stătea acolo ca o creatură din Asgard coborâtă în tărâmurile de mijloc. Nu aveam dubii că Harald ar fi plătit pentru ea. Orice bărbat s-ar fi sărăcit ca s-o aibă pe Skade.

Am luat de la Finan capătul funiei şi mi-am îmboldit calul în faţă, ducând-o în jos pe o treime din pantă.

– Harald e acolo? am întrebat-o, arătând spre danezii care erau la două sute de paşi.

– Nu, se răsti ea, deopotrivă umilită şi mânioasă. O să te omoare pentru asta.

Am zâmbit.

– Harald Păr-Sângeriu e un şobolan borât, plin de căcat.

M-am întors în şa şi i-am făcut semn lui Osferth, care-l aduse la vale pe prizonierul danez. Era tânăr, şi în ochii săi de un albastru deschis se citea o spaimă cumplită.

– Aceasta este femeia căpeteniei tale, i-am zis. Uită-te la ea.

Abia cuteză să se uite la goliciunea lui Skade. Îi aruncă o privire fugară, apoi se întoarse spre mine.

– Du-te și spune-i lui Harald Păr-Sângeriu că Uhtred de Bebbanburg o are pe curva lui. Spune-i lui Harald că e goală și o s-o folosesc ca să mă distrez cu ea. Du-te și spune-i. Du-te!

Omul alergă în josul pantei. Danezii din vale nu aveau de gând să ne atace. Eram aproape egali ca număr, noi ocupam înălțimea, iar danezii nu vor niciodată să aibă prea multe pierderi. Prin urmare, se mulțumiră să ne privească; deși vreo doi se apropiară destul de mult ca s-o vadă clar pe Skade, nici unul nu încercă s-o salveze.

Luasem cu mine vesta, nădragii și cizmele lui Skade. I le-am aruncat la picioare, apoi m-am aplecat din șa să-i scot funia de la gât.

– Îmbracă-te.

Am văzut că se gândea să scape. Se gândea să alerge cu picioarele ei lungi în josul pantei, sperând să ajungă la călărețiii danezi înainte s-o prind eu. În acel moment am atins crupa lui Smoka, și calul se puse în fața ei.

– Ai muri cu o spadă în creștet mult înainte să ajungi la tovarășii tăi, i-am zis.

– Și tu o să mori fără vreo spadă în mână, spuse ea aplecându-se după haine.

Mi-am atins talismanul de la gât.

– Alfred îi spânzură pe păgânii capturați. Tot ce poți face e să speri că izbutesc să te țin în viață când ne întâlnim cu el.

– O să te blestem, pe tine și pe cei pe care-i iubești.

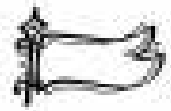
– Să mai speri că mă ține răbdarea, am continuat, altfel te dau oamenilor mei înainte să te spânzure Alfred.

– Un blestem și moartea, zise Skade, și aproape că era triumf în vocea ei.

– Lovește-o dacă mai deschide gura, i-am poruncit lui Osferth.

Apoi am luat-o spre vest să-l găsim pe Alfred.

Trei

Primul lucru pe care l-am observat a fost căruța.

Era enormă, destul de mare cât să care recolta de pe o duzină de câmpuri, dar această căruță n-avea să care niciodată ceva atât de lumesc cum sunt paiele de grâu. Avea două osii groase și patru roți solide întărite cu fier. Pe roți fusese pictată o cruce verde pe fond alb. Laturile căruței erau casetate și fiecare casetă purta imaginea unui sfânt. Pe scândurile de sus erau dăltuite cuvinte latinești, dar nu m-am deranjat niciodată să întreb ce înseamnă, fiindcă nici nu m-a interesat vreodată și nici n-a trebuit să întreb. Vor fi fost niște povețe creștine, care sunt toate la fel. Podeaua căruței era acoperită cu saci din lână, chipurile ca să-i protejeze pe pasageri de zgâlțâielile vehiculului, în timp ce un scaun bine capitonat, cu spătar înalt, trona în spatele caprei.

O apărătoare de velă dungată, sprijinită de patru stâlpi torsadați, fusese ridicată peste întreaga drăcie bătătoare la ochi, iar dintr-un stâlp se înălța o cruce de lemn ca acelea de pe frontoanele bisericilor. Prapuri cu sfinți atârnau din ceilalți trei stâlpi.

– O biserică pe roți? am întrebat acru.

– Nu mai poate călări, zise posomorât Steapa.

Steapa era comandantul gărzii regale. Era un individ uriaș, unul dintre puținii mai înalți decât mine, de o ferocitate cumplită în luptă și de o loialitate neclintită față de regele Alfred. Steapa și cu mine eram prieteni, deși începuserăm ca dușmani atunci când a trebuit să lupt contra lui.

Fusese ca şi cum ar fi trebuit să atac un munte, dar amândoi scăpaserăm teferi din acea încleştare; nu exista alt om lângă care aş fi stat într-un zid de scuturi.

– Nu poate călări deloc?

– Mai călăreşte uneori, zise Steapa, dar îl doare prea tare. Abia poate umbla.

– Câţi bivoli trag asta? am întrebat, arătând spre căruţă.

– Şase. Nu-i place, dar trebuie s-o folosească.

Eram la Æscengum, burhul construit să apere Wintanceaster dinspre est. Era un burh mic, menit să apere un vad din râul Wey, deşi era un mister de ce vadul avea nevoie de apărare, fiindcă râul putea fi trecut uşor şi la nord şi la sud de Æscengum. Cum oraşul nu era de mare însemnătate, mă pronunţasem împotriva acestei fortificaţii, însă Alfred insistase să facă din Æscengum un burh pentru că, în urmă cu nişte ani, un mistic creştin pe jumătate nebun ar fi redat cică neprihănirea unei fete violate exact în acel loc, aşa că era un loc sfânt. Alfred poruncise să fie construită acolo o mănăstire, iar acum regele aştepta în biserică, mă înştiinţă Steapa.

– Vorbesc, dar nici unul nu ştie ce-i de făcut, zise el sumbru.

– Credeam că-l aşteptaţi pe Harald să vă atace aici.

– Le-am spus că n-o să atace, mormăi uriaşul, dar ce se întâmplă dacă nu atacă?

– Îl găsim pe nemernic şi-l omorâm, bineînţeles, am zis uitându-mă spre est, unde noi trâmbe de fum arătau unde oamenii lui Harald prădau alte sate.

Steapa arătă spre Skade.

– Cine e fata?

– Curva lui Harald, am spus, destul de tare ca să mă audă şi Skade, însă faţa ei nu indică nici o schimbare faţă de obişnuita căutătură trufaşă. A torturat un om pe nume Edwulf, încercând să-l facă să dezvăluie unde şi-a îngropat aurul.

– Îl ştiu pe Edwulf, zise Steapa, îşi mănâncă şi-şi bea aurul.

– Aşa era, dar e mort acum.

Edwulf murise înainte să-i părăsim domeniul.

Steapa întinse o mână ca să-mi ia spadele. Mănăstirea slujea drept sediu al lui Alfred în zilele acestea, şi nimeni în afară de rege, rudele şi gărzile sale nu aveau dreptul să poarte o armă în prezenţa suveranului. Le-am predat pe Răsuflarea-Şarpelui şi pe Acul-Viespii, apoi mi-am înmuiat mâinile într-un bol cu apă adus de un servitor.

– Bine aţi venit în casa regelui, Lord Uhtred, rosti ceremonios servitorul, urmărind apoi cum îi puneam lui Skade laţul la gât.

M-a scuipat în faţă, ceea ce m-a scos din fire.

– Este timpul să-l cunoşti pe rege, Skade. Scuipă-l, şi te va spânzura, i-am zis.

– O să vă blestem pe amândoi!

Doar Finan ne însoţi pe Steapa, Skade şi pe mine dincolo de ziduri. Ceilalţi oameni ai mei îşi duseră caii prin poarta de vest să-i adape într-un pârâu în timp ce Steapa ne îndruma spre biserica mănăstirii, o frumoasă clădire din piatră cu acoperişul susţinut de bârne grele din stejar. Lumina ce intra prin ferestrele înalte scotea în evidenţă pieile pictate; cea de deasupra altarului arăta cum o fată într-o cămaşă albă era ridicată în picioare de către un bărbat cu barbă şi aură. Faţa fetei, rotundă ca un măr, era foarte uimită, şi am presupus că era tânăra cu virginitatea proaspăt redată, în vreme ce expresia bărbatului arăta că fata va avea nevoie curând de acelaşi miracol. Sub ea, şezând pe un scaun acoperit cu un ţol, pus în faţa altarului plin cu piese de argint, era Alfred. Oamenii prezenţi în biserică vorbeau când am ajuns, dar vocile le-au amuţit când am intrat. În stânga lui Alfred era o adunătură de clerici, printre care vechiul meu prieten, părintele Beocca, şi vechiul meu duşman, episcopul Asser, un galez care ajunsese cel mai intim consilier al regelui. În naos, aşezaţi pe bănci, erau vreo şase ealdormani, şefii de comitate ai căror oameni fuseseră chemaţi la oaste pentru a opri invazia lui Harald. La dreapta lui Alfred, aşezat pe un scaun puţin mai mic, era ginerele lui, vărul meu Æthelred, iar în spatele lui stătea soţia lui şi fiica lui Alfred, Æthelflæd.

Æthelred era stăpânul Merciei. Mercia, desigur, era ţara de la miazănoapte de Wessex, iar părţile sale nordice şi estice erau

ocupate de danezi. Nu avea rege, în schimb îl avea pe vărul meu, care era conducătorul recunoscut al părților saxone ale Merciei, cu toate că de fapt îi era supus lui Alfred. Alfred, deși nu ceruse niciodată aceasta, era adevăratul conducător al Merciei, iar Æthelred făcea ce spunea socrul său. Totuși, era sub semnul întrebării cât va mai dura această obediență, pentru că Alfred arăta mai bolnav decât îl văzusem vreodată. Fața lui palidă și bisericoasă era mai trasă ca niciodată, și ochii săi aveau un aer suferind, cu toate că nu-și pierduseră deloc din inteligență.

Se uită la mine în tăcere, așteptă până m-am înclinat, apoi schiță un salut scurt.

– Aduci oameni, Lord Uhtred?

– Trei sute, stăpâne.

– Doar atât? întrebă Alfred tresărind.

– Doar atât, acesta în cazul în care nu vreți să pierdeți Lundene.

– Și îți aduci femeia? mârâi episcopul Asser.

Episcopul Asser era un rahat, adică o chestie care cade dintr-un fund. El picase dintr-un fund galez, de unde se târâse până la favorurile lui Alfred. Alfred avea un respect deosebit pentru Asser, care mă ura. I-am zâmbit.

– V-o aduc pe târfa lui Harald.

Nimeni nu mai zise nimic. Toți se zgâiau la Skade, și nici unul nu se holba mai tare decât tânărul care stătea chiar în spatele tronului lui Alfred. Avea o față slabă cu oase proeminente, piele palidă, păr negru care atârna până deasupra gulerului brodat și ochi vii și luminoși. Părea neliniștit, timorat probabil de prezența atâtor războinici cu umeri lați, în timp ce el era zvelt, aproape fragil. Îl cunoșteam destul de bine. Era Edward, Ætheling-ul, adică fiul cel mare al regelui și urmașul la tron. Acum se holba la Skade ca și cum nu ar mai fi văzut vreo femeie vreodată, dar, când ea îi susținu privirea, roși și se prefăcu foarte interesat de podeaua acoperită cu papură.

– Ce-ai adus?

Episcopul Asser rupse tăcerea uimită.

– O cheamă Skade, am zis împingând-o în faţă. Edward şi-a ridicat ochii şi i-a aţintit asupra ei ca un căţel care vede carne proaspătă. Pleacă-te în faţa regelui, i-am poruncit în daneză.

– Fac ce vreau, zise ea şi, exact cum anticipasem, scuipă în direcţia lui Alfred.

– Loveşte-o! ţipă Asser.

– Oamenii Bisericii lovesc femei? l-am întrebat.

– Taci puţin, Lord Uhtred, spuse Alfred obosit. Am văzut cum mâna sa dreaptă era chircită într-o gheară care strângea mânerul scaunului. Se uită la Skade, care-i întoarse sfidătoare privirea. E o femeie remarcabilă, adăugă blând regele. Vorbeşte engleza?

– Se preface că nu, am zis, dar o înţelege destul de bine.

Skade răspunse cu o căutătură piezişă de ură.

– Te-am blestemat, îmi şopti.

– Cea mai simplă cale pentru a scăpa de un blestem, i-am zis la fel de încet, este să tai limba de pe care a ieşit. Acum taci, căţea împuţită.

– Blestemul morţii, murmură ea.

– Ce zice? întrebă Alfred.

– Se spune că ar fi vrăjitoare, stăpâne, şi pretinde că m-a blestemat.

Alfred şi majoritatea clericilor îşi atinseră crucile care le atârnau la gât. Este un lucru ciudat pe care l-am văzut la creştini: deşi pretind că zeii noştri n-au nici o putere, se tem de blestemele făcute în numele acelor zei.

– Cum ai capturat-o? vru Alfred să ştie.

Le-am spus pe scurt ce se întâmplase la conacul lui Edwulf. Când am terminat, Alfred o privi cu răceală.

– L-a omorât şi pe preotul lui Edwulf?

– L-ai omorât şi pe preotul lui Edwulf, căţea? am întrebat-o în daneză.

– Bineînţeles că da, îmi răspunse ea zâmbind. Îi omor pe toţi preoţii.

– L-a omorât şi pe preot, stăpâne, i-am spus lui Alfred.

Regele se cutremură.

– Du-o afară, îi porunci lui Steapa, și păzește-o bine. Dar să nu-i faceți nici un rău!

Așteptă până Skade dispăru înainte să se uite la mine.

– Ești bine-venit, Lord Uhtred, tu și oamenii tăi. Dar speram să aduci mai mulți.

– Am adus destui, stăpâne.

– Destui pentru ce? întrebă episcopul Asser.

M-am uitat la aşchimodie. Era episcop, dar purta tot straiele simple de călugăr, încinse strâns în jurul taliei sale sfrijite. Avea o față ca o nevăstuică lihnită de foame, cu ochi verzi spălăciți și buze subțiri. Își petrecuse jumătate din viață în pustietățile locului de baștină, Țara Galilor, și cealaltă jumătate șoptind otravă pioasă în urechile lui Alfred. Cei doi bărbați făcuseră împreună un cod de legi pentru Wessex, iar distracția și ambiția mea era să încalc fiecare dintre acele legi înainte ca ori regele, ori episcopul galez să moară.

– Destui, am zis, ca să le aducem lui Harald și oamenilor săi un sfârșit sângeros.

Æthelflæd zâmbi la auzul acestor vorbe. Din toată familia lui Alfred, ea era singura mea prietenă. N-o mai văzusem de patru ani și părea mult mai slabă acum. Avea doar un an sau doi peste douăzeci, însă părea mai în vârstă și mai îngândurată; totuși, părul îi era tot auriu, iar ochii, albaștri precum cerul de vară. I-am făcut cu ochiul, mai mult să-i fac în ciudă soțului ei, vărul meu, care imediat mușcă momeala și izbucni:

– Dacă Harald ar fi atât de ușor de distrus, am fi făcut-o deja.

– Cum? l-am întrebat. Uitându-vă la el de pe dealuri?

Æthelred făcu o grimasă. În mod normal, s-ar fi certat cu mine, fiindcă era un om belicos și mândru, dar părea palid. Era bolnav, nimeni n-o știa, și din această cauză era obosit și slăbit în cea mai mare parte a timpului. Avea vreo patruzeci de ani pe atunci, și în părul roșu îi apăruseră șuvițe albe la tâmple. Aceasta, cred, era una dintre zilele sale proaste.

– Harald ar fi trebuit să fie ucis acum câteva săptămâni, l-am provocat plin de nervi.

– Ajunge! Alfred lovi mânerul scaunului, speriind un șoim cu capul acoperit cu o glugă din piele care era pe o strană lângă altar.

Pasărea bătu din aripi, dar legăturile o țineau strâns.

Regele făcu o grimasă. Fața lui arăta ceea ce știam dintotdeauna – avea nevoie de mine și nu voia să aibă nevoie de mine.

– Nu l-am putut ataca pe Harald, explică el calm, atâta vreme cât Haesten ne amenința flancul nordic.

– Haesten n-ar putea amenința nici un cățel ud, se teme prea rău să nu fie înfrânt.

Am fost arogant în acea zi, arogant și încrezător, pentru că există momente când oamenii trebuie să vadă aroganța. Acești bărbați petrecuseră zile întregi dezbătând ce trebuia făcut. În final nu făcuseră nimic, iar în tot acest timp își înmulțiseră în cap forțele lui Harald, până se convinseseră că era invincibil. Alfred nu-mi ceruse ajutorul pentru că voia să dea conducerea Wessexului și Merciei fiului și ginerelui său, ceea ce însemna că le acorda recunoașterea ca lideri. Cum cei doi eșuaseră, regele trimisese după mine. Iar acum, fiindcă de asta aveau nevoie, le combăteam temerile cu o încredere arogantă.

– Harald are cinci mii de oameni, șopti ealdormanul Æthelhelm din Wiltunscir.

Æthelhelm era un om bun, dar și el părea infestat cu timiditatea care acaparase anturajul lui Alfred.

– A venit cu două sute de nave, adăugă el.

– Aș fi uimit să aibă două mii de oameni, am zis. Câți cai are?

Nu știa nimeni, sau cel puțin nu răspunse nimeni. Harald putea foarte bine să fi adus și cinci mii de oameni, dar armata lui consta doar din cei care aveau cai.

– Oricâți oameni are, trebuie să atace acest burh pentru a avansa mai departe în Wessex, spuse Alfred răspicat.

Asta era o prostie, bineînțeles. Harald putea să meargă pe la nord sau la sud de Æscengum, dar nu avea rost să-l contrazic pe Alfred, care avea o dragoste aparte pentru burhul cu pricina.

– Deci plănuiți să-l învingeți aici, stăpâne? am întrebat în schimb.

– Am nouă sute de oameni, mai e şi garnizoana burhului, iar acum cei trei sute ai tăi. Harald se va zdrobi de aceste ziduri.

I-am văzut pe Æthelred, Æthelhelm şi pe ealdormanul Æthelnoth din Sumorsæte aprobând din cap.

– Şi mai am cinci sute de oameni la Silcestre, completă Æthelred, ca şi cum asta ar fi însemnat mare lucru.

– Şi ce fac acolo? am întrebat. Se pişă în Temes în timp ce noi ne batem?

Æthelflæd zâmbi, în timp ce fratele ei Edward păru jignit. Dragul părinte Beocca, care fusese tutorele meu în copilărie, îmi aruncă o privire plină de reproş. Alfred se mulţumi să ofteze.

– Oamenii lordului Æthelred pot să hărţuiască duşmanul în timp ce acesta ne asediază, explică el.

– Deci victoria noastră, stăpâne, depinde de faptul dacă Harald ne atacă aici? Dacă Harald ne dă voie să-i omorâm oamenii în timp ce aceştia încearcă să ne treacă zidurile?

Alfred nu răspunse. Două vrăbii se ciorovăiau printre grinzi. O lumânare groasă din ceară de albine de pe altar se scurse şi fumegă, şi un călugăr se grăbi să taie fitilul. Flacăra crescu din nou, iar lumina ei se răsfrânse într-un relicvariu înalt şi aurit, care părea să conţină o mână uscată.

– Harald o să vrea să ne învingă.

Edward făcu prima sa încercare de a contribui la discuţie.

– De ce, când facem tot posibilul să ne învingem singuri? Fără să bag în seamă murmurul jignit ce se auzea dinspre curteni, am continuat, privindu-l pe Alfred: Daţi-mi voie să vă spun ce va face Harald, stăpâne. Îşi va duce armata la nord de noi şi va ataca Wintanceaster. Este mult argint acolo, tot îngrămădit foarte convenabil în noua voastră catedrală. V-aţi adus armata aici, aşa că nu va avea probleme mari să spargă zidurile de la Wintanceaster. Şi chiar dacă ne asediază aici, am zis şi mai tare, ca să acopăr protestul nervos al lui Asser, tot ce trebuie să facă este să ne împresoare şi să ne înfometeze. Câtă mâncare avem?

Regele dădu din mână înspre Asser, cerându-i să-şi înceteze bolboroseala.

– Prin urmare, ce ai face dumneata, Lord Uhtred?

Se simțea o notă de tânguire în glasul lui Alfred. Era bătrân, obosit și bolnav, iar invazia lui Harald părea să amenințe tot ce realizase.

– Aș sugera, stăpâne, ca lordul Æthelred să le ordone celor cinci sute de oameni ai săi să treacă Temesul și să mărșăluiască până la Fearnhamme.

Un dulău scânci într-un colț al bisericii, dar în rest nu mai era nici un sunet. Toți se holbau la mine, însă am văzut și câteva fețe care se luminau. După ce se bălăciseră atâta în indecizie, aveau nevoie de lovitura de spadă a certitudinii. Alfred rupse tăcerea.

– Fearnhamme? întrebă el cu grijă.

– Fearnhamme, am repetat, uitându-mă la Æthelred, dar pe fața lui palidă nu se citea nici o reacție; de asemenea, nimeni din biserică nu făcu vreun comentariu.

Mă gândisem la teritoriul de mai sus de Æscengum. Războiul nu înseamnă doar oameni, nici măcar provizii, înseamnă și dealuri și văi, râuri și mlaștini, locurile unde pământul și apa te vor ajuta să-ți înfrângi dușmanul. Trecusem prin Fearnhamme destul de des în călătoriile mele de la Lundene la Wintanceaster, și, pe oriunde aș fi luat-o, observasem relieful gândindu-mă cum putea fi folosit dacă în apropiere era vreun inamic.

– Este un deal chiar la nord de râu la Fearnhamme, am zis.

– Este, îl știu bine! spuse unul dintre călugării din dreapta lui Alfred. Are și o fortificație de pământ.

M-am uitat la el, era un om cu fața roșie și nas încovoiat.

– Și dumneata cine ești? l-am întrebat rece.

– Oslac, stăpâne, starețul de aici.

– Fortificația e în bună stare?

– A fost făcută de poporul de demult, așa că e năpădită de iarbă, dar șanțul este adânc și valul e încă solid.

Erau multe astfel de fortificații în Britania, martori muți ai războaielor care măcinaseră această țară înainte ca noi, saxonii, să aducem și mai multe.

– Valul este destul de înalt ca să ușureze apărarea? l-am întrebat pe stareț.

– Ar putea fi ținut pe veci, cu numărul de oameni care trebuie, spuse Oslac încrezător.

M-am uitat la el, observând cicatricea care-i traversa rădăcina nasului. Stareţul Oslac, mi-am zis, fusese războinic înainte să devină călugăr.

– Dar de ce să-l invităm pe Harald să ne atace acolo, când avem Æscengum cu zidurile şi depozitele sale? se interesă Alfred.

– Şi cât vor ține depozitele acelea? l-am întrebat. Avem destui oameni în interiorul acestor ziduri ca să ținem dușmanul pe loc până la Judecata de Apoi, dar hrana nu ne ajunge ca să rezistăm până la Crăciun.

Burhurile nu erau destinate găzduirii unor armate mari. Rolul oraşelor înconjurate de ziduri era să țină dușmanul pe loc până când armata regelui, formată din oameni antrenați, îi ataca pe asediatori în câmp deschis.

– Dar Fearnhamme? întrebă Alfred.

– Acolo îl vom zdrobi pe Harald, am zis într-o doară. M-am uitat la Æthelred. Trimite-ți oamenii la Fearnhamme, vere, şi-l vom prinde pe Harald în capcană acolo.

Fusese o vreme când Alfred mi-ar fi pus la îndoială ideile, dar în ziua aceea părea prea obosit şi prea bolnav ca să se certe, şi de fapt nu avea răbdarea să-i audă pe ceilalți contrazicându-mi planurile. Pe lângă asta, învățase să aibă încredere în mine când venea vorba de război. Aşteptam să-mi aprobe fără discuții propunerea vagă, dar el mă surprinse.

Se întoarse spre clerici şi făcu semn cu mâna ca unul dintre ei să se apropie. Episcopul Asser îl prinse de cot pe unul tânăr şi îndesat şi-l conduse la scaunul regelui. Călugărul avea o față dură şi osoasă şi un păr negru tuns scurt, la fel de zburlit şi dur ca o piele de viezure. Era arătos, dacă nu puneai la socoteală ochii lăptoşi; pesemne că era orb din naştere. Întinse mâinile înspre scaunul regelui şi, când, îl găsi, îngenunche lângă Alfred, care îşi puse o mână părintească pe capul lui plecat.

– Deci, frate Godwin?

– Sunt aici, stăpâne, aici sunt, spuse Godwin cu o voce ca o șoaptă răgușită.

– Și l-ai auzit pe lordul Uhtred?

– L-am auzit, stăpâne.

Fratele Godwin își ridică ochii orbi spre rege. Nu zise nimic o vreme, dar fața lui se tot învârtea, se învârtea și se schimonosea ca a unui om posedat de un spirit malefic. Începu să scoată un sunet înăbușit, iar ce mă uimea era că nimic din toate astea nu-l alarma pe Alfred, care așteptă răbdător până când, într-un final, tânărul călugăr își recăpătă o mimică normală.

– Va fi bine, stăpâne, murmură Godwin, va fi bine.

Alfred îl mângâie din nou pe cap, apoi, zâmbindu-mi, îmi spuse hotărât:

– Vom face cum zici, Lord Uhtred. Îți vei duce oamenii la Fearnhamme, îi porunci lui Æthelred, după care se întoarse spre mine: Fiul meu va comanda forțele saxonilor din vest.

– Da, stăpâne, i-am spus cu respect.

Edward, cel mai tânăr bărbat din biserică, părea stânjenit; ochii lui clipeau nervos între mine și tatăl lui, care tocmai se răsucise să-l privească.

– Iar tu, fiule, îl vei asculta pe lordul Uhtred.

Æthelred nu mai putu să se abțină.

– Ce garanții avem că păgânii vor merge la Fearnhamme? întrebă el nervos.

– Ale mele, am zis dur.

– Dar nu poți fi sigur, protestă Æthelred.

– Harad va merge la Fearnhamme, am spus, și va muri acolo.

Aici greșeam.

Mesagerii au pornit în goană spre oamenii lui Æthelred de la Silcestre pentru a le transmite ordinul de a pleca la Fearnhamme a doua zi la răsărit. Odată ajunși, urmau să ocupe dealul de la nord de râu. Acei cinci sute de oameni erau nicovala, în timp ce oamenii de la Æscengum erau ciocanul meu, dar pentru a-l atrage pe Harald la nicovală ar fi însemnat să ne separăm forțele, și una dintre regulile războiului este să nu faci așa ceva.

Aveam, după estimările mele cele mai bune, cu vreo cinci sute de oameni mai puțin decât danezii, iar dacă împărțeam armata în două, îl invitam pe Harald să le distrugă pe rând.

– Dar mă bazez pe faptul că Harald este un prost impulsiv, stăpâne, i-am zis lui Alfred în acea seară.

Regele venise alături de mine pe zidul răsăritean de la Æscengum. Venise cu anturajul său obișnuit de preoți, dar îi trimisese mai departe, astfel încât să poată vorbi cu mine între patru ochi. Rămase pentru un moment cu privirea ațintită la strălucirea mată a focului din satele prădate de oamenii lui Harald, și am știut că-i părea rău după toate bisericile arse.

– Este un prost impulsiv?

– Spuneți-mi asta dumneavoastră, stăpâne.

– E sălbatic, imprevizibil și pradă nervilor de moment, zise regele.

Alfred plătea bine informațiile despre nordici și păstra notițe meticuloase despre fiecare comandant. Harald prădase în Francia înainte ca populația de acolo să-l plătească să plece, și nu aveam dubii că spionii lui Alfred îi spuseseră tot ce reușiseră să afle despre Harald Păr-Sângeriu.

– Știi de ce i se spune Păr-Sângeriu? întrebă Alfred.

– Pentru că înainte de fiecare bătălie îi sacrifică un cal lui Thor și-și îmbibă părul în sângele animalului.

– Da, spuse Alfred rezemându-se de palisadă. Cum poți fi sigur că va merge la Fearnhamme?

– Pentru că-l voi atrage acolo, stăpâne. O să-i întind o capcană și o să-l străpung cu sulițele noastre.

– Femeia? întrebă Alfred cu un ușor tremurat.

– Se spune că e o ține la mare preț, stăpâne.

– Așa am auzit și eu. Dar trebuie să aibă și alte târfe.

– Ea nu este singurul motiv pentru care va merge la Fearnhamme, stăpâne, dar e un motiv destul de important.

– Femeile au adus păcatul în această lume, spuse el atât de încet, încât abia l-am auzit.

Sprijinindu-se de bârnele de stejar ale palisadei, se uită înspre mica așezare Godelmingum, aflată la doar câteva mile spre

est. Sătenii primiseră ordinul de evacuare, iar acum singurii locuitori erau cincizeci de oameni de-ai mei care stăteau de pază să ne avertizeze despre venirea danezilor. Peste câteva clipe, regele rupse tăcerea:

– Am sperat că danezii n-o să mai jinduiască după regatul acesta.

– Întotdeauna o să jinduiască după Wessex, stăpâne.

– Tot ce-i cer lui Dumnezeu, continuă el, ignorându-mi spusele, este ca Wessexul să fie în siguranță și condus de fiul meu.

Nu i-am răspuns. Nu era nici o lege care să decreteze că fiul trebuia să-și urmeze tatăl la tronul regal; dacă ar fi fost, Alfred n-ar fi ajuns conducătorul Wessexului. Îi urmase la tron fratelui său, iar acel frate avusese un fiu, Æthelwold, care voise cu disperare să ajungă rege în Wessex. Æthelwold fusese prea tânăr pentru a lua tronul la moartea tatălui său, însă acum trecuse de treizeci de ani, un om în floarea bețiilor cu bere. Alfred oftă, apoi se îndreptă de spate.

– Edward o să aibă nevoie de tine pe post de consilier.

– Voi fi onorat, stăpâne, am spus.

Alfred, simțind respectul forțat din tonul meu, se crispă. Mă așteptam la unul dintre reproșurile sale obișnuite, dar glasul lui era plin de mâhnire.

– Dumnezeu m-a binecuvântat. Când am urcat pe tron, Lord Uhtred, părea imposibil să le rezistăm danezilor. Totuși, prin mila lui Dumnezeu, Wessexul trăiește. Avem biserici, mănăstiri, școli, legi. Am făurit o țară unde locuiește Dumnezeu, și nu pot crede că dorința Domnului este ca ea să dispară după ce voi fi chemat la Judecată.

– Fie ca aceasta să se întâmple peste mulți ani, stăpâne, am zis, pe același ton ca înainte.

– Of, nu fi prost, mormăi el cu o furie subită. Își închise ochii pentru o clipă, ca pentru a-și stăpâni tremurul. Când vorbi din nou, vocea îi era joasă și slabă: Simt cum vine moartea, Lord Uhtred. Este ca o ambuscadă. Știu că este acolo și nu pot face nimic să o evit. Mă va lua și mă va distruge, dar nu vreau să distrugă și Wessexul odată cu mine.

– Dacă asta este voia Dumnezeului vostru, atunci nici eu, nici Edward nu putem face ceva ca s-o oprim, i-am replicat aspru.

– Nu suntem păpuşi în mâinile lui Dumnezeu, zise el repede. Suntem instrumentele Sale. Ne câştigăm soarta.

Se uită la mine cu oarecare amărăciune, fiindcă nu-mi iertase niciodată că abandonasem creştinismul în favoarea vechii religii.

– Zeii voştri nu vă răsplătesc pentru buna purtare?

– Zeii mei sunt capricioşi, stăpâne. Învăţasem acest cuvânt de la episcopul Erkenwald, care-l folosise pe post de insultă, dar, odată ce-i pricepusem sensul, îmi plăcuse. Zeii mei sunt capricioşi.

– Cum poţi să slujeşti un zeu capricios? întrebă Alfred.

– N-o fac.

– Dar spuneai...

– Sunt capricioşi, l-am întrerupt, dar aceasta este plăcerea lor. Treaba mea nu este să-i slujesc, ci să-i amuz, iar dacă reuşesc, ei mă vor răsplăti în viaţa următoare.

– Să-i amuzi?

Păru şocat.

– De ce nu? Avem pisici, câini şi şoimi pentru plăcerea noastră, zeii ne-au creat pentru acelaşi motiv. De ce v-a făcut zeul vostru?

– Pentru a fi servitorul Său, spuse el răspicat. Dacă sunt pisica lui Dumnezeu, atunci trebuie să prind şoarecii diavolului. Aceasta este o obligaţie, Lord Uhtred, o obligaţie.

– În timp ce obligaţia mea este să-l prind pe Harald şi să-i tai capul. Aceasta, cred, o să-i amuze pe zeii mei.

– Zeii tăi sunt cruzi, spuse el tremurând.

– Şi oamenii sunt cruzi. Zeii ne-au făcut precum sunt ei, iar unii zei sunt blânzi, alţii sunt cruzi. Aşa suntem şi noi. Dacă-i amuză pe zei, atunci Harald îmi va tăia capul.

Mi-am atins amuleta în formă de ciocan.

Alfred făcu o grimasă.

– Dumnezeu te-a făcut instrumentul lui. Habar n-am de ce te-a ales pe tine, un păgân, dar a făcut-o, şi m-ai slujit bine.

Impresionat de vorbele sale hotărâte, mi-am plecat capul în semn de recunoştinţă.

– Mulţumesc, stăpâne.

– Şi acum doresc să-i slujeşti fiului meu, adăugă el.

Trebuia să ştiu că asta avea să urmeze, dar, cumva, cererea lui mă luă prin surprindere. Am tăcut un moment, gândindu-mă la ce să-i răspund, şi într-un final am zis:

– Am fost de acord să vă slujesc, stăpâne, şi aşa am şi făcut, dar am de dus şi propriul meu război.

– Bebbanburg, spuse el acru.

– Este al meu, şi înainte să mor vreau să-mi văd stindardul fluturând deasupra porţii şi fiul destul de puternic încât să-l poată apăra.

Privi spre licărul focurilor duşmane. Erau răzleţe, ceea ce însemna că Harald nu-şi strânsese încă armata la un loc. Era nevoie de timp pentru a-i aduna pe toţi acei oameni din zona rurală devastată; prin urmare, am socotit că bătălia nu avea să se dea a doua zi, ci peste două zile.

– Bebbanburg, spuse Alfred, este o insulă engleză într-o mare de danezi.

– Aşa este, stăpâne, am zis, observând cum folosise cuvântul „engleză". Cuprindea toate triburile care veniseră de peste mare, fără a conta dacă erau saxoni, angli sau iuţi, şi arăta ambiţia regelui Alfred, pe care acum o dezvăluia limpede.

– Cea mai bună cale pentru a păstra Bebbanburg în siguranţă este să-l înconjurăm cu şi mai mult pământ englezesc, spuse el.

– Să-i alungăm pe danezi din Northumbria?

– Dacă aceasta este voia lui Dumnezeu, doresc ca fiul meu să înfăptuiască această sarcină măreaţă. Se întoarse spre mine, şi pentru o clipă nu fu rege, ci tată. Ajută-l, Lord Uhtred, îmi zise rugător. Eşti *dux bellorum* al meu, comandantul războaielor mele, iar oamenii ştiu că vor câştiga atunci când îi conduci. Alungă-l pe duşman din Anglia, ia-ţi astfel fortăreaţa înapoi şi oferă-i siguranţă fiului meu pe tronul dat lui de către Dumnezeu.

Nu mă flatase, spusese adevărul. Eram comandantul armatelor Wessexului şi eram mândru de reputaţia mea. Mergeam

în luptă lucind de aur, argint și mândrie și trebuia să știu că zeilor nu le va plăcea acest lucru.

– Doresc, rosti Alfred încet, dar ferm, să-i depui jurământ fiului meu.

Am tras o înjurătură în sinea mea, dar am vorbit plin de respect.

– Ce jurământ, stăpâne?

– Doresc să-l slujești pe Edward așa cum m-ai slujit pe mine.

Astfel, Alfred mă lega de Wessex, de Wessexul creștin, care se afla atât de departe de casa mea din nord. Îmi petrecusem primii zece ani din viață la Bebbanburg, citadela de pe stânca de la malul mării de la miazănoapte, iar când am plecat prima dată la război, fortăreața a fost lăsată în grija unchiului meu, care mi-a furat-o.

– Voi depune un jurământ față de tine, stăpâne, și față de nimeni altcineva.

– Am deja jurământul tău, replică el aspru.

– Și-l voi respecta, i-am făgăduit.

– Dar după ce voi muri, ce se va întâmpla atunci? mă întrebă el cu amărăciune.

– Atunci, stăpâne, voi merge la Bebbanburg, îl voi lua, îl voi păstra și îmi voi petrece restul zilelor la malul mării.

– Și dacă fiul meu va fi amenințat?

– Atunci Wessexul trebuie să-l apere, așa cum eu vă apăr acum.

– Și ce te face să crezi că mă poți apăra? Era nervos acum. Îmi duci armata la Fearnhamme? Nu ai nici o certitudine că Harald va merge acolo!

– Va merge, i-am zis.

– Nu ai de unde ști!

– Îl voi sili.

– Cum?

– Zeii se vor ocupa de aceasta pentru mine.

– Ești un prost, șuieră el.

– Dacă nu aveți încredere în mine, am spus la fel de tranșant, ginerele vostru ține morțiș să vă comande armatele. Sau o puteți face singur? Sau o să-i acordați această șansă lui Edward?

Începu să tremure, am crezut că de nervi, dar când vorbi din nou, vocea îi era liniştită.

– Doresc doar să ştiu de ce eşti atât de sigur că duşmanul va face ceea ce vrei tu.

– Fiindcă zeii sunt capricioşi, am zis arogant, şi sunt pe cale să-i amuz.

– Spune-mi cum.

– Harald este un prost, şi este un prost îndrăgostit. O avem pe femeia lui. O voi duce la Fearnhamme şi el va veni acolo, fiindcă este înnebunit după ea. Şi chiar dacă n-am avea-o pe femeia lui, tot ar veni după mine.

Am crezut că-mi va lua în râs vorbele, dar chibzui în linişte câteva clipe, apoi îşi adună mâinile ca pentru rugăciune.

– Sunt înclinat să nu te cred, însă fratele Godwin m-a asigurat că ne vei aduce victoria.

– Fratele Godwin?

Voisem oricum să-l întreb despre ciudatul călugăr orb.

– Dumnezeu îi vorbeşte, spuse Alfred cu o siguranţă absolută.

Aproape că am râs, dar apoi mi-am amintit că zeii într-adevăr ne vorbesc, cu toate că în mod obişnuit o fac prin semne şi minuni.

– El ia toate deciziile în locul Domniei Voastre, stăpâne? am întrebat acru.

– Dumnezeu este alături de mine în toate cele, zise Alfred tăios, apoi se întoarse, fiindcă clopotul îi chema pe creştini la rugăciune în noua biserică din Æscengum.

Zeii sunt capricioşi, iar eu urma să-i amuz.

Alfred avea dreptate. Eram un prost.

Ce voia Harald? Sau, la rândul lui, Haesten? Era uşor de răspuns pentru Haesten, pentru că era mai deştept şi mai ambiţios decât celălalt şi voia pământ. Voia să fie rege.

Oamenii din nord veniseră în Britania în căutare de regate, iar cei norocoşi îşi găsiseră tronuri. Un nordic conducea în Northumbria, un altul în Anglia de Est, iar Haesten voia să fie egalul lor. Voia coroana, vistieria, femeile şi statutul,

şi existau două locuri unde le putea găsi. Unul era Mercia şi celălalt, Wessex.

Mercia era varianta mai bună. Nu avea rege şi era sfâşiată de războaie. Nordul şi estul ţării erau conduse de jarli, danezi puternici care aveau trupe solide de războinici şi-şi baricadau porţile în fiecare noapte, în timp ce sudul şi vestul erau pământ saxon.

Saxonii aşteptau protecţie de la vărul meu, Æthelred, iar acesta le-o oferise, însă numai fiindcă moştenise o mare avere şi se bucura de ajutorul ferm al socrului său, Alfred. Mercia nu era parte din Wessex, dar făcea ce-i spunea Wessexul, Alfred fiind adevărata putere din spatele lui Æthelred. Haesten putea să atace Mercia şi ar fi găsit aliaţi în nord şi est, dar în cele din urmă s-ar fi aflat faţă în faţă cu armatele Merciei saxone şi ale Wessexului lui Alfred. Iar Haesten era precaut. Îşi făcuse tabăra pe un ţărm pustiu din Wessex şi nu făcuse nimic provocator. Aştepta, sigur că Alfred avea să-l plătească să plece, ceea ce Alfred şi făcuse. Mai aştepta să vadă şi ce grozăvii va face Harald.

Harald voia probabil un tron, dar mai presus de toate voia tot ce strălucea. Voia argint, aur şi femei. Era ca un copil mic care vede ceva drăguţ şi ţipă până îl are. Ar fi putut să înşface tronul Wessexului dacă şi-ar fi întins tentaculele lacome, însă nu urmărea acest lucru. Venise în Wessex fiindcă ţara era plină de bogăţii şi acum o răscolea, prădând-o, în timp ce Haesten se mulţumea să privească. Cred că Haesten spera ca trupele sălbatice ale lui Harald să-l slăbească atât de mult pe Alfred, încât el să vină din urmă şi să ia întreaga ţară. Dacă Wessex era un taur, atunci oamenii lui Harald erau nişte terieri înnebuniţi de sânge, care atacă în haită. Majoritatea vor muri în timpul atacului, dar îl rănesc pe taur, pe care Haesten, mastifful, îl va birui apoi. Aşadar, ca să-l descurajez pe Haesten, trebuia să zdrobesc forţele mai tari ale lui Harald. Taurul nu putea fi slăbit, însă terierii trebuiau omorâţi. Erau periculoşi, răi, dar erau şi lipsiţi de disciplină. Nu voiam să-i ademenesc cu vreo comoară, ci cu frumuseţea zveltă a lui Skade.

Cei cincizeci de oameni pe care-i postasem la Godelmingum părăsiră orașul a doua zi dimineață, retrăgându-se din fața unui grup mai mare de danezi. Oștenii mei trecură râul călare și intrară în Æscengum, în timp ce danezii se aliniară pe malul opus, privind la steagurile strălucitoare de pe palisada estică a burhului. Steagurile înfățișau cruci și sfinți, panoplia statului lui Alfred, și, ca să-i conving pe danezi că regele era în burh, l-am pus pe Osferth să se plimbe încet de-a lungul zidului, îmbrăcat într-o mantie strălucitoare și cu un cerc de bronz strălucitor pe cap.

Osferth, omul meu, era bastardul lui Alfred. Puțini oameni o știau, deși asemănarea lui Osferth cu tatăl său era izbitoare. Era fiul unei slujnice tinere pe care Alfred o luase la el în pat cu mult timp în urmă, înainte să-i ia mințile creștinismul. Odată, într-un moment de neatenție, Alfred îmi spusese că Osferth era pentru el un reproș continuu.

– O amintire a păcătosului care am fost cândva.

– Un păcat dulce, stăpâne, i-am spus voios.

– Majoritatea păcatelor sunt dulci, așa le face diavolul, zisese regele.

Ce fel de religie perversă transformă plăcerea în păcat? Vechii zei, cu toate că nu ne interzic plăcerea, pălesc în ziua de azi. Poporul îi abandonează, preferând biciul și căpăstrul zeului bătut în cuie al creștinilor.

Așadar, Osferth, amintirea dulcelui păcat al lui Alfred, se juca de-a regele în acea dimineață. Mă îndoiesc că-i făcea plăcere, pentru că îl disprețuia pe Alfred, care încercase să-l facă preot. Osferth se revoltase împotriva acelei meniri, devenind unul dintre războinicii mei de casă. Nu era un talent înnăscut în luptă, așa cum era Finan, dar aducea o inteligență fină în planificarea și purtarea bătăliilor, iar inteligența este o lamă care are un tăiș ascuțit și ajunge departe.

Orice luptă se încheie cu zidul de scuturi, unde oamenii se hăcuiesc într-o furie beată cu topoare și spade, însă arta supremă este să-l manipulezi pe inamic astfel încât, atunci când se ajunge la momentul urletelor nervoase, situația să fie în avantajul tău.

Plimbându-l pe Osferth pe zidul de la Æscengum, încercam să-l atrag pe Harald. „Unde se află regele, acolo este şi comoara", îi sugeram duşmanului. „Haideţi la Æscengum", le spuneam, iar pentru a creşte tentaţia, am expus-o pe Skade războinicilor danezi care se adunau pe malul celălalt al râului.

Arcaşii traseră câteva săgeţi spre noi, dar se opriră când o recunoscură pe Skade. Ea mă ajută fără să-şi dea seama atunci când le strigă oamenilor de peste apă:

– Haideţi şi omorâţi-i pe toţi!

– Îi închid gura, se oferi Steapa.

– Lasă căţeaua să urle, i-am zis.

Deşi se prefăcea că nu pricepe engleza, mi-a aruncat o privire furioasă înainte să le urle iarăşi danezilor:

– Sunt laşi. Saxoni laşi! Spuneţi-i lui Harald că vor muri ca nişte oi!

Păşi mai aproape de palisadă. Nu putea trece peste zid, fiindcă ordonasem să fie legată cu o funie care-i era înfăşurată de gât şi ţinută de unul dintre oamenii lui Steapa.

– Spuneţi-i lui Harald că târfa lui este aici! am strigat la cei de peste râu. Şi e gălăgioasă! Poate îi tăiem limba şi i-o trimitem lui Harald pentru cină!

– Căcărează! mârâi ea. Scuipă înspre mine, apoi se întinse peste palisadă şi apucă una dintre săgeţile care se înfipseseră în bârnele de stejar.

Steapa dădu s-o dezarmeze, însă i-am făcut semn să stea unde era. Skade ne ignora. Uitându-se fix la vârful de săgeată, îl desprinse cu o mişcare iute şi aruncă băţul peste zid. Îmi aruncă o privire, îşi ridică vârful de săgeată la buze, închise ochii şi sărută oţelul. Bolborosind câteva cuvinte pe care nu le-am putut auzi, atinse din nou oţelul cu buzele, apoi şi-l băgă sub rochie şi, după o scurtă ezitare, şi-l înfipse într-un sân. Îmi arătă cu un aer triumfător oţelul însângerat, apoi aruncă vârful de săgeată în râu şi-şi ridică mâinile şi faţa înspre cerul verii târzii. Urlă pentru a atrage atenţia zeilor, iar când urletul slăbi, se întoarse către mine.

– Eşti blestemat, Uhtred, rosti ea pe acelaşi ton pe care l-ar fi folosit ca să vorbească despre o vreme deloc ieşită din comun.

Am rezistat impulsului de a atinge ciocanul care-mi atârna la gât. Dacă aș fi făcut-o, i-aș fi arătat că mi-era frică de blestemul ei; în schimb, m-am prefăcut că-l ignoram cu dispreț.

– Irosește-ți suflul, târfă!

Totuși, mi-am dus mâna la spadă și mi-am plimbat degetul peste crucea de argint încastrată în mânerul Răsuflării-Șarpelui. Crucea nu însemna nimic pentru mine, în afara faptului că fusese un cadou primit de la Hild, o fostă iubită de-a mea, acum o călugăriță de o extraordinară pietate. Credeam oare că atingerea crucii era același lucru cu atingerea ciocanului? Zeii ar fi fost de altă părere.

– Când eram mică, zise Skade brusc, pe același ton, de parcă am fi fost vechi prieteni, tata a bătut-o pe mama până a lăsat-o fără simțire.

– Fiindcă era ca tine? am întrebat.

Nu-mi băgă în seamă vorbele.

– I-a rupt coastele, o mână și nasul, și mai târziu în acea zi m-a luat cu el pe pășunile înalte ca să-l ajut să aducă înapoi turma. Aveam doisprezece ani. Țin minte că fulguia și mi-era frică de el. Voiam să-l întreb de ce o rănise pe mama, dar mă temeam să nu mă bată. Până la urmă, mi-a spus oricum. A spus că voia să mă mărite cu cel mai apropiat prieten al lui, însă mama nu era de acord. Nici eu nu voiam, dar tata a zis că n-aveam de ales.

– Ar trebui să-mi pară rău pentru tine?

– Așa că l-am împins peste faleză, continuă Skade. Mi-l amintesc căzând printre fulgi. În timp ce mă uitam la el cum se lovea de stânci l-am auzit urlând. Spatele îi era rupt. Zâmbind, adăugă: L-am lăsat acolo. Încă trăia când am adus turma jos. M-am dus printre stânci și m-am pișat pe fața lui înainte să moară. Acesta a fost primul meu blestem, Lord Uhtred, dar nu și ultimul, spuse ea privindu-mă calm. Voi ridica blestemul dacă mă lași să plec.

– Crezi că mă poți înspăimânta într-atât, încât să te dau înapoi lui Harald? am întrebat-o amuzat.

– O vei face, zise ea plină de încredere. O vei face.

– Luați-o de aici, am poruncit, sătul de ea.

Harald veni la amiază. Când îmi aduse vestea, unul dintre oamenii lui Steapa, am urcat din nou pe ziduri ca să mă uit. Harald Păr-Sângeriu era pe celălalt mal cu cincizeci de însoțitori, toți în cămăși de zale. Stindardul său reprezenta un tăiș de topor, și bățul avea în capăt un craniu de lup pictat în roșu.

Era ditamai zdrahonul. Deși avea un cal pe măsură, Harald părea uriaș pe lângă bidiviul său. Era prea departe de mine ca să-l văd clar, însă părul lui blond, lung, gros și nepătat de vreo picătură de sânge era foarte vizibil, așa cum era și barba lui mare. O vreme doar s-a uitat la zidul Æscengumului, apoi și-a desprins centura cu spada, a aruncat-o unuia dintre oamenii lui și și-a mânat calul în râu. Cu toate că era cald în acea zi, cămașa sa de zale era acoperită de o blană uriașă și neagră de urs, care-l făcea să pară monstruos. Purta aur la încheieturi și la gât, iar hățurile calului erau decorate cu aur. Își mână calul până în mijlocul râului, unde apa îi trecea de cizme. Oricare dintre arcașii din Æscengum ar fi putut să-l săgeteze, dar se dezarmase în văzul tuturor, ceea ce însemna că voia să discute, așa că am dat ordin ca nimeni să nu tragă în el. Își dădu jos coiful și căută cu privirea printre oamenii de pe zid, până îl văzu pe Osferth cu cercul său în jurul capului. Cum nu-l mai văzuse pe Alfred, Harald crezu că bastardul era chiar regele.

– Alfred! strigă el.

– Regele nu discută cu tâlharii, i-am răspuns.

Harald rânji. Avea fața lată cât o lopată, nasul încovoiat ca un cârlig, gura mare, ochii sălbatici ca de lup.

– Ești Uhtred Scârnăson? mă salută.

– Știu că tu ești Harald Lașul, i-am replicat fără să stau pe gânduri.

Se uită la mine. Acum că era mai aproape, puteam vedea că părul lui galben și barba erau mânjite de mizerie, cleioase și unsuroase, precum părul unui cadavru îngropat în bălegar. Râul trecea în valuri pe lângă calul său.

– Spune-i regelui tău, îmi strigă Harald, că poate scăpa de multe probleme dacă-mi cedează tronul.

– Te invită să vii să-l iei, am zis.

– Dar mai întâi o să-mi dai înapoi ce-i al meu, adăugă el aplecându-se să mângâie gâtul calului.

– Nu avem nimic de-al tău.

– Skade, rosti el simplu.

– E a ta? l-am întrebat, prefăcându-mă surprins. Cu siguranță, o târfă aparține oricui o poate plăti, nu?

Îmi aruncă o privire plină de ură. Fixându-mă cu un deget învelit în pielea mănușii, mârâi:

– Dacă ai atins-o, jur pe scula lui Thor c-o să vă omor atât de încet, încât urletele voastre o să ajungă până la morții din peșterile de gheață.

Era un prost, mi-am zis. Un bărbat deștept ar fi pretins că femeia însemna puțin sau nimic pentru el, însă Harald își afișa deja prețul.

– Arată-mi-o! ceru.

Am ezitat, ca și cum ar fi trebuit să mă hotărăsc. Însă voiam ca Harald să vadă momeala, așa că i-am trimis pe doi dintre oamenii lui Steapa s-o aducă pe Skade. Veni cu funia încă în jurul gâtului, dar era atât de frumoasă și de semeață, încât domina palisada. M-am gândit în acel moment că era femeia cea mai asemănătoare cu o regină din câte văzusem vreodată. Merse la marginea palisadei și-i zâmbi lui Harald, care-și struni calul câțiva pași înainte.

– Te-au atins? strigă spre ea.

Îmi aruncă o privire batjocoritoare înainte să răspundă.

– Nu sunt bărbați adevărați, stăpâne!

– Jură-mi! urlă el, cu disperarea răzbătându-i din glas.

– Jur, răspunse ea, iar vocea îi suna a mângâiere.

Harlad își întoarse calul astfel încât să fie cu o parte înspre mine, apoi își ridică amenințător mâna înmănușată.

– Ai înfățișat-o goală în văzul tuturor, Uhtred Scârnăson!

– Ai vrea s-o arăt așa încă o dată?

– Pentru asta o să-ți pierzi ochii, mă înștiință el, făcând-o pe Skade să râdă. Las-o acum să plece, și n-o să te omor! În schimb, o să te țin orb și gol, la capătul unei funii, și-o să te arăt lumii întregi.

– Chelălăi ca un cățeluș, i-am strigat.

– Ia-i funia de la gât, îmi ordonă, și trimite-o la mine acum!

– Hai și ia-o, cățelandrule!

Mă cuprinsese exaltarea. Harald, mă gândeam, nu era doar prost, ci și încăpățânat. O voia pe Skade mai mult decât voia Wessexul, într-adevăr mai mult decât voia toate comorile regatului lui Alfred. Tocmai îmi spuneam că-l adusesem exact acolo unde voiam, la capătul lesei mele, dar în clipa următoare își întoarse calul și gesticulă spre mulțimea mereu crescândă de războinici de pe mal.

Din pădurice deasă pe cealaltă parte a râului se ivi un șir de femei și copii. Erau oameni de-ai noștri, saxoni, și erau legați împreună fiindcă fuseseră luați în sclavie. Oamenii lui Harald, în timp ce prădau estul Wessexului, capturaseră fără îndoială toate femeile și toți copiii pe care-i găsiseră. În mod obișnuit, când și-ar fi terminat distracția cu ei i-ar fi trimis la târgurile de sclavi din Francia, dar aceste femei și acești copii fuseseră aduși la malul râului și, la ordinul lui Harald, obligați să îngenuncheze. Cel mai mic era de vârsta lui Stiorra al meu, și încă mai pot vedea ochii acelui copil care se uita la mine. Vedea un comandant militar în culmea gloriei, pe când eu vedeam doar disperare vrednică de milă.

– Începeți, le strigă Harald oamenilor săi.

Unul dintre războinicii lui, o brută imensă care arăta de parcă ar fi putut bate la trântă un bou, păși în spatele femeii de la capătul sudic al liniei. Își roti în sus toporul de luptă, apoi îl lăsă în jos, astfel încât lama îi despică femeii craniul și i se implântă în trunchi. Am auzit scrâșnitul lamei în oase peste zgomotul râului și am văzut sângele țâșnind mai sus decât stătea Harald pe calul său.

– Unu, strigă Harald.

Arătă cu mâna spre războinicul plin de sânge, iar acesta păși imediat în stânga sa, în spatele unui copil care urla fiindcă tocmai își văzuse mama ucisă. Toporul cu lama însângerată se ridică.

– Așteaptă, am strigat.

Harald, ținându-și mâna sus ca să-l oprească pe uriaș, îmi aruncă un zâmbet batjocoritor.

– Ai zis ceva, Lord Uhtred?

N-am răspuns. Mă uitam la vârtejul de sânge care dispărea în aval. Careva tăie funia care o lega pe moartă de copilul ei, apoi împinse cadavrul în râu.

– Vorbește, Lord Uhtred, te rog, chiar vorbește, zise Harald cu exagerată curtoazie.

Mai erau treizeci și trei de femei și copii. Dacă nu făceam ceva, ar fi murit toți.

– Eliberați-o, am zis încet. Când funia din jurul gâtului lui Skade fu tăiată, i-am spus: Pleacă.

Speram să-și rupă picioarele atunci când sări de pe palisadă, dar ajunse jos lin, se cățără pe valul de dincolo al șanțului și merse la malul râului. Harald își îmboldi calul spre ea, întinse o mână, iar Skade sări în spatele șeii lui. Privindu-mă, își duse un deget la gură, după care și-l îndreptă spre mine și-mi spuse zâmbind:

– Ești blestemat, Lord Uhtred.

Harald își mână calul spre celălalt mal, unde femeile și copiii fuseseră conduși în spatele copacilor cu frunziș bogat.

Așadar, Harald primise ce voise.

Însă Skade voia să fie regină și Harald mă voia orb.

– Și acum? întrebă Steapa cu vocea lui guturală.

– Îl omorâm pe nenorocit, am zis.

În aceeași clipă, ca o fantomă palidă într-o zi anostă, am simțit blestemul ei.

În acea noapte am privit lumina focurilor lui Harald. Nu pe cele mai apropiate, de la Godelmingum, cu toate că erau destul de dese, ci mai ales strălucirea mai slabă a focurilor mai depărtate, și am băgat de seamă că acolo cerul era în mare parte întunecat. În ultimele câteva nopți, focurile fuseseră împrăștiate în estul Wessexului, dar acum se apropiau, și asta însemna că oamenii lui Harald începeau să se adune laolaltă. Spera fără îndoială că Alfred va sta în Æscengum, așa că își aduna armata,

dar nu ca să ne asedieze, ci probabil ca să dea un atac rapid, prin surprindere, asupra capitalei lui Alfred, Wintanceaster.

Câțiva danezi trecuseră râul ca să dea ocol zidurilor noastre, dar majoritatea erau încă pe celălalt mal. Deși se purtau exact așa cum voiam eu, inima îmi era mohorâtă în acea noapte și-mi venea greu să mă arăt încrezător.

– Mâine, stăpâne, dușmanul va trece râul, i-am zis lui Edward, fiul lui Alfred. O să vină după mine; tu îi lași pe toți să treacă de burh, aștepți o oră, apoi îi urmezi.

– Am înțeles, zise el nervos.

– Urmărește-i, dar nu începeți lupta înainte să ajungeți la Fearnhamme.

Steapa, care stătea lângă Edward, se încruntă.

– Și dacă ne atacă?

– N-o s-o facă, i-am spus. Așteptați doar până când armata lor a trecut de voi și urmăriți-o tot drumul până la Fearnhamme.

Suna ca o instrucțiune destul de ușoară, dar mă îndoiam că va fi atât de lesne. Cei mai mulți dușmani aveau să traverseze râul într-un iureș sălbatic, nerăbdători să mă prindă, însă destui întârziați aveau să se perinde tot restul zilei. Edward trebuia să judece când trecuse grosul armatei daneze, să le lase un avans de o oră și apoi, fără să-i bage în seamă pe întârziați, să-l urmărească pe Harald la Fearnhamme. Urma să fie o decizie grea, dar îl avea pe Steapa drept sfătuitor. Steapa nu era probabil foarte deștept, însă era înzestrat cu un instinct criminal în care aveam încredere.

– La Fearnhamme, începu Edward, apoi ezită.

Semiluna care ieșea dintre nori îi lumina fața palidă și încordată. Arăta ca tatăl său, dar vădea o nesiguranță deloc surprinzătoare. Deși avea numai șaptesprezece ani, i se dăduse o răspundere de adult. Urma să-l aibă pe Steapa alături, dar, dacă voia să fie rege, trebuia să învețe greaua meserie de a lua decizii.

– La Fearnhamme o să fie simplu, am zis nepăsător. O să stau la nord de râu, împreună cu trupele din Mercia. O să fim pe un deal apărat de palisade. Oamenii lui Harald o să treacă vadul ca să ne atace, iar voi o să le săriți în spate. În acel moment, noi le atacăm avangarda.

– Simplu? pufni Steapa cu un aer amuzat.

– Îi zdrobim între noi, am zis.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, spuse ferm Edward.

– Chiar şi fără, am mârâit.

Edward mă descusu aproape o oră, până când clopotul îl chemă la rugăciune. Era ca tatăl său. Voia să înţeleagă totul şi să aibă totul aranjat în liste frumoase, dar acesta era război şi războiul nu e niciodată frumos. Eram convins că Harald mă va urmări şi aveam încredere în Steapa că va aduce grosul armatei lui Alfred în spatele lui Harald, însă nu-i puteam face promisiuni lui Edward. El voia certitudini, dar eu plănuiam o bătălie, aşa că m-am simţit uşurat când s-a dus să se roage cu tatăl său.

Rămăsesem singur pe zid. Santinelele se ţineau departe, nevrând să mă tulbure. Când am auzit paşi, i-am ignorat, sperând că respectivul, oricine era, avea să-şi vadă de treabă şi să mă lase în pace.

– Lordul Uhtred, spuse o voce uşor ironică când paşii se opriră în spatele meu.

– Lady Æthelflæd, am zis, fără să mă întorc spre ea.

Veni lângă mine, mantia ei atingând-o pe a mea.

– Ce mai face Gisela?

Am atins ciocanul lui Thor de la gât.

– Este aproape să nască din nou.

– Al patrulea copil?

– Da, am zis, şi am înălţat o rugăciune către casa zeilor ca Gisela să supravieţuiască naşterii. Ce mai face Ælfwynn? am întrebat.

Ælfwynn era fiica lui Æthelflæd, de câţiva anişori.

– O duce bine.

– Singurul copil?

– Şi va şi rămâne aşa, spuse Æthelflæd cu tristeţe în glas.

M-am uitat la faţa ei, atât de delicată în lumina lunii. O cunoşteam de când era mică, pe atunci era cel mai fericit şi mai lipsit de griji dintre copiii lui Alfred, dar acum faţa ei era încordată, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

– Tatăl meu e supărat pe tine, adăugă ea peste câteva clipe.

– Când nu e aşa?

Mimă un zâmbet care dispăru rapid.

– Vrea să-i depui jurământ lui Edward.

– Ştiu.

– Şi atunci de ce nu vrei?

– Fiindcă nu sunt un sclav care să fie pasat unui nou stăpân.

– Oh, nu eşti femeie? făcu ea sarcastic.

– Îmi duc familia în nord, i-am zis.

– Dacă tatăl meu moare... După o scurtă şovăire, Æthelflæd continuă: Când tatăl meu moare, ce se va întâmpla cu Wessexul?

– Edward va conduce.

– Are nevoie de tine.

Am ridicat din umeri în chip de răspuns.

– Cât vei trăi, Lord Uhtred, danezii vor ezita să ne atace.

– Harald n-a ezitat.

– Pentru că este un prost, zise ea dispreţuitor. Oricum, mâine o să-l omori.

– Probabil, am spus cu băgare de seamă.

Un murmur de voci o făcu pe Æthelflæd să se întoarcă pentru a-i vedea pe oamenii care ieşeau din biserică.

– Soţul meu i-a trimis un mesaj lordului Aldhelm.

– Aldhelm comandă trupele din Mercia?

Æthelflæd încuviinţă din cap. Îl ştiam pe Aldhelm. Era favoritul vărului meu şi un om de o ambiţie fără măsură, alunecos şi deştept.

– Sper că soţul tău i-a ordonat lui Aldhelm să meargă la Fearnhamme, am zis.

– Da, spuse Æthelflæd, apoi îşi coborî vocea şi adăugă în grabă: Dar i-a mai transmis lui Aldhelm să se retragă spre nord dacă ar crede că duşmanul este prea puternic.

Bănuisem că urma să se întâmple asta.

– Aşadar, Aldhelm trebuie să păstreze armata Merciei intactă?

– Cum altfel poate soţul meu să ia Wessexul la moartea tatei? întrebă Æthelflæd cu inocenţă.

Am privit-o, însă ea se uita înspre focurile de la Godelmingum.

– Aldhelm va lupta? am întrebat-o.

– Nu dacă asta înseamnă să şubrezească armata Merciei.

– Deci mâine va trebui să-l conving pe Aldhelm să-şi facă datoria.

– Dar n-ai nici o autoritate asupra lui, îmi atrase ea atenţia.

Am mângâiat mânerul Răsuflării-Şarpelui.

– O am pe asta.

– Şi el are cinci sute de oameni. Dar există o persoană de care va asculta.

– De tine?

– Da. Mâine o să vin cu tine.

– Soţul tău n-o să-ţi dea voie.

– Bineînţeles, spuse ea calm, dar soţul meu n-o să ştie. Şi o să-mi faci un serviciu, Lord Uhtred.

– Sunt întotdeauna în serviciul tău, doamnă, am zis lejer.

– Eşti? mă întrebă, întorcându-se să se uite în ochii mei.

I-am cercetat chipul superb şi trist şi am ştiut că întrebarea ei era serioasă.

– Da, doamnă, am spus cu blândeţe.

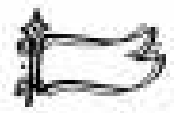
– Atunci, mâine omoară-i pe toţi, îmi zise ea cu amărăciune. Omoară-i pe toţi danezii. Fă-o pentru mine, Lord Uhtred. Îmi atinse mâna cu vârful degetelor ei. Omorâţi-i pe toţi.

Iubise un danez şi îl pierduse în luptă, iar acum i-ar fi omorât pe toţi.

La rădăcina lui Yggdrasil, Copacul Vieţii, sunt trei ursitoare care ne torc firul vieţii. La început făcuseră un ghem de aur curat pentru viaţa lui Æthelflæd, dar în acei ani ţesuseră firul luminos într-o pânză mult mai întunecată. Cele trei ursitoare ne văd viitorul. Darul zeilor către oameni este că noi nu putem vedea unde merg firele.

Auzeam cântece dinspre tabăra danezilor. A doua zi aveam să-i atrag pe singurul deal de lângă râu. Şi acolo aveam să-i omor.

Patru

Următoarea zi era joi, Ziua lui Thor, lucru care mi se părea de bun augur. Alfred propusese odată să fie redenumite zilele săptămânii, sugerând ca joia să devină Ziua Mariei, sau parcă era Ziua Sfântului Duh, dar ideea dispăruse ca roua sub soarele verii. În Wessexul creştin, chiar dacă regelui îi plăcea sau nu, Tyr, Odin, Thor şi Frigg erau pomeniţi în fiecare săptămână.

În acea zi a lui Thor comandam două sute de războinici spre Fearnhamme, cu toate că mai mult de şase sute de călăreţi se adunaseră pe străzile lungi ale oraşului înainte să răsară soarele. Era haosul obişnuit. Curelele de piele de la scări se rupeau şi oamenii încercau să găsească altele, copiii fugeau printre caii uriaşi, spadele erau ascuţite o ultimă oară, fumul de la focurile de gătit se pierdea printre case ca ceaţa, clopotul bisericii dăngănea, călugării psalmodiau, iar eu stăteam pe zid şi mă uitam pe malul celălalt al râului.

Danezii care veniseră pe malul nostru în ajun trecuseră înapoi până la căderea nopţii. Puteam să văd fumurile focurilor lor ridicându-se dintre copaci, dar altfel nu se zăreau decât două santinele ghemuite pe mal. Pentru o clipă, am fost tentat să abandonez tot ce planificasem şi în schimb să-i conduc pe cei şase sute de oameni peste râu şi să-i las să dezlănţuie iadul în tabăra lui Harald, însă fusese doar o tentaţie trecătoare. Presupuneam că majoritatea oamenilor lui erau în Godelmingum şi că ar fi fost treji atunci când ajungeam la ei. Ar fi urmat o luptă intensă, în cursul căreia, profitând de avantajul lor numeric,

danezii ne-ar fi zdrobit. Voiam să-mi ţin promisiunea faţă de Æthelflæd. Voiam să-i omor pe toţi.

Am făcut prima mişcare la răsăritul soarelui. Cornurile sunară în Æscengum, apoi poarta din nord se deschise şi patru sute de călăreţi umplură câmpurile din jur. Primii călăreţi se adunară pe malul râului, sub privirile danezilor, şi aşteptară ca restul oamenilor să treacă de poartă. Odată ce toţi patru sute fură la un loc, se întoarseră spre vest şi năvăliră printre copaci spre drumul care ducea la Wintanceaster. Eu eram încă pe ziduri, de unde îi urmăream pe danezii care ne supravegheau mişcările, şi nu aveam nici un dubiu că nişte mesageri galopau deja să-l anunţe pe Harald că armata saxonă se retrăgea.

Doar că noi nu ne retrăgeam; odată ajunşi printre copaci, cei patru sute de oameni se întoarseră din drum şi reintrară în Æscengum prin poarta de vest, care era în afara privirilor duşmanului. Abia atunci am coborât pe strada principală şi m-am aruncat în şaua lui Smoka. Eram îmbrăcat de luptă, în zale, aur şi oţel. Alfred apăru în uşa bisericii din sfânta penumbră, aşa că trebui să-şi mijească ochii din cauza luminii soarelui. Îmi întoarse salutul cu o înclinare a capului, dar nu zise nimic. Æthelred, vărul meu, era mai zgomotos, cerând să ştie unde-i era soţia. Am auzit un servitor spunând că Æthelflæd era la rugăciune în mănăstirea de maici, iar asta se pare că l-a mulţumit pe Æthelred, care m-a asigurat că trupele sale din Mercia aveau să aştepte la Fearnhamme.

– Aldhelm este un om bun, zise el, îi place lupta.

– Mă bucur, am spus mimând prietenia cu vărul meu, aşa cum Æthelred se prefăcea că Aldhelm nu primise instrucţiuni secrete să se retragă spre nord dacă ar fi fost speriat de numărul duşmanilor din faţa sa. Chiar i-am întins o mână de la înălţimea şeii lui Smoka. Vom câştiga o mare victorie, Lord Æthelred, i-am zis cu voce tare.

Æthelred păru uimit o clipă de aparenta mea bunăvoinţă, dar îmi prinse mâna şi-mi spuse:

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, vere, cu ajutorul lui Dumnezeu.

– Mă rog pentru asta, am răspuns.

Regele îmi aruncă o privire plină de suspiciune, dar eu am zâmbit vesel.

– Adu trupele atunci când crezi de cuviință, i-am strigat lui Edward, fiul lui Alfred, și întotdeauna să asculți sfaturile lordului Æthelred.

Edward se uită la tatăl său căutând îndrumare, dar nu obținu nimic. Încuviință din cap nervos.

– Așa voi face, Lord Uhtred, și Domnul fie cu tine!

Poate că Dumnezeu venea cu mine, dar Æthelred nu. Alesese să rămână cu trupele saxonilor de vest care-i urmăreau pe danezi, astfel devenind ciocanul care să-i zdrobească pe oștenii lui Harald pe nicovala războinicilor săi din Mercia. Mă temeam pe jumătate că avea să mi se alăture, dar era mai firesc ca Æthelred să stea cu socrul său. Astfel, dacă Aldhelm alegea să se retragă, Æthelred nu putea fi învinuit. Suspectam că mai era un motiv. După moartea lui Alfred, Edward ar fi fost numit rege doar în cazul în care sfatul bătrânilor n-ar fi vrut un bărbat mai vârstnic și mai experimentat, iar Æthelred credea fără îndoială că i-ar fi prins mult mai bine să lupte în acea zi alături de armata saxonilor de vest.

Mi-am pus coiful cu creastă în formă de lup și l-am mânat pe Smoka spre Steapa, care, arătând fioros în zale și înarmat până în dinți, aștepta lângă o fierărie de unde fumul de cărbuni se strecura pe la marginea ușii. M-am aplecat și am lovit coiful prietenului meu.

– Știi ce ai de făcut?

– Mai spune-mi o dată, și-ți smulg ficatul și-l frig, mormăi el.

Am rânjit.

– Ne vedem diseară.

Mă prefăceam că Edward îi comanda pe saxonii de vest și că Æthelred era sfătuitorul său principal, dar în realitate aveam încredere în Steapa să ducă planul la îndeplinire. Voiam ca Steapa să aleagă momentul când cei șapte sute de războinici părăseau Æscengum în urmărirea oamenilor lui Harald. Dacă

plecau prea repede, Harald se putea întoarce să-i taie în bucăţi, în timp ce, dacă plecau prea târziu, cei şapte sute de războinici ai mei aveau să fie măcelăriţi la Fearnhamme.

– Vom obţine o victorie strașnică azi, i-am zis lui Steapa.

– Dacă aşa vrea Dumnezeu.

– Dacă tu şi cu mine vrem, i-am spus vesel, apoi m-am aplecat să-mi iau scutul greu din lemn de tei din braţele unui slujitor. După ce mi l-am atârnat pe spate, i-am dat pinteni lui Smoka spre poarta de nord, unde căruţa împopoţonată a lui Alfred aştepta în spatele unui echipaj de şase cai. Înhămaserăm cai la căruţa greoaie fiindcă erau mai rapizi decât boii. Osferth, arătând jalnic, era singurul ocupant al căruţei. Purta o mantie albastru-deschis şi cu un cerc de bronz pe cap. Danezii nu ştiau că Alfred se ferea de majoritatea simbolurilor regalităţii. Se aşteptau ca regele să poarte o coroană, deci îi ordonasem lui Osferth să poarte acel fleac lustruit.

Îl convinsesem şi pe abatele Oslac să-mi dea două dintre relicvariile mai puţin valoroase ale mănăstirii. Unul, o cutie din argint cu imagini de sfinţi, bătută cu pietre de agat şi chihlimbar, ţinuse oasele degetelor de la picioarele sfântului Cedd, dar acum conţinea nişte pietricele care le-ar fi dat bătăi de cap danezilor dacă, aşa cum speram, ar fi capturat căruţa. Al doilea relicvariu, tot din argint, avea o pană de porumbel înăuntru, pentru că, după cum era bine cunoscut, Alfred călătorea peste tot însoţit de o pană smulsă de la porumbelul pe care Noe îl lăsase să zboare de pe arcă. Pe lângă relicvarii mai puseserăm în căruţă şi un cufăr de lemn ferecat în fier. Cufărul era umplut pe jumătate cu argint şi existau mari şanse să-l pierdem, dar speram să câştigăm mult mai mult. Abatele Oslac, purtând o cămaşă de zale pe sub straiele sale monahale, insistase să-i însoţească pe cei două sute de oameni ai mei. Pe stânga îi atârna un scut, iar un topor de luptă monstruos de mare era legat de spatele-i lat.

– Pare foarte folosit, i-am zis, observând crestăturile din lama lată a toporului.

– A trimis mulţi păgâni în iad, îmi răspunse el voios.

Am rânjit şi am dat pinteni calului spre poarta unde părintele Beocca, vechiul şi statornicul meu prieten, aştepta să ne binecuvânteze.

– Dumnezeu să fie cu voi, îmi spuse atunci când am ajuns la el.

I-am zâmbit. Era slab, cu părul alb, ochii încrucişaţi şi cu picioarele strâmbe. Era şi unul dintre cei mai de treabă oameni pe care-i cunoşteam, deşi mă dojenea aspru ori de câte ori i se ivea prilejul.

– Roagă-te pentru mine, părinte.

– Niciodată nu încetez să o fac, zise Beocca.

– Şi nu-l lăsa pe Edward să-şi scoată oamenii de aici prea repede! Ai încredere în Steapa! Poate că e prost ca un păstârnac, dar ştie cum să lupte.

– O să mă rog ca Domnul să le dea amândurora bună judecată, zise vechiul meu prieten. Îşi întinse mâna teafără şi mă prinse de mănuşă. Ce mai face Gisela?

– Poate că este deja mamă din nou. Şi Thyra?

Faţa i se lumină ca iasca atunci când se aprinde. Omul acesta urât şi infirm de care îşi băteau joc copiii pe stradă se însurase cu o daneză de o frumuseţe răpitoare.

– Dumnezeu o ţine în palma sa iubitoare, îmi spuse. Este o perlă de mare preţ!

– Aşa eşti şi dumneata, părinte, am zis, apoi i-am zburlit părul alb, numai ca să-l enervez puţin.

Finan îşi aduse calul lângă mine.

– Suntem gata, stăpâne.

– Deschideţi poarta! am strigat.

Căruţa trecu prima pe sub arcada lată, iar stindardele ei sfinte se clătinară alarmant în timp ce se hurduca pe drumul desfundat. Cei două sute de oameni ai mei, strălucind în zale, năvăliră călare după ea şi o luară spre vest. Aveam steaguri, cornurile ne anunţaseră plecarea şi căruţa regală strălucea sub razele soarelui. Noi eram momeala, iar danezii ne văzuseră. Începea vânătoarea.

Căruţa deschidea calea, huruind pe şleaul care ne ducea spre drumul către Wintanceaster. Un danez isteţ s-ar fi întrebat de ce, dacă voiam să ne retragem spre oraşul mai mare Wintanceaster, foloseam poarta de nord în locul celei de vest, care ducea direct la drum, dar cumva mă îndoiam că aceste griji ar fi ajuns până la Harald.

În schimb, el avea să audă că regele Wessexului o luase la fugă, lăsând Æscengum în paza garnizoanei formate din oameni adunaţi din fyrd, iar oamenii fyrdului erau arareori războinici instruiţi, fiind ţărani şi zilieri, tâmplari şi meşteri de acoperişuri de stuf. Cu siguranţă, pe Harald îl tenta să atace burhul slab apărat, dar nu credeam că va ceda tentaţiei, nu atât timp cât îi stătea la îndemână un premiu mult mai mare, Alfred însuşi. Cercetaşii danezi aveau să-l informeze că regele Wessexului era în câmp deschis, călătorind într-o căruţă lentă, apărat de abia vreo două sute de călăreţi, şi el avea să ordone armatei să pornească urmărirea.

Îi cerusem lui Finan, care-mi comanda ariergarda, să mă anunţe când urmăritorii se apropiau prea tare. Îndată ce-am intrat pe drumul spre Wintanceaster, la o jumătate de milă de Æscengum, un călăreţ uşor veni lângă mine. Era Æthelflæd, îmbrăcată într-o cămaşă lungă de zale care părea a fi făcută din inele de argint, peste o tunică din piele de căprioară. Zalele i se lipeau parcă de trupul zvelt, şi am bănuit că erau încheiate la spate cu găici şi nasturi, fiindcă nimeni nu putea să-şi tragă o astfel de cămaşă strâmtă peste cap şi umeri. Peste zale purta o mantie albă cu dungi roşii şi avea o spadă cu teacă albă. Un coif vechi şi uzat, cu apărătoare de faţă, atârna de oblâncul şeii. Cu siguranţă îl folosise pentru a-şi acoperi chipul atunci când am părăsit Æscengum, cu toate că-şi mai luase şi precauţia de a-şi acoperi mantia şi armura uşor de recunoscut cu o veche pelerină neagră, pe care o aruncă în şanţ când ajunse la mine. Zâmbi larg, arătând la fel de fericită cum era odinioară, înainte de măritiş, apoi arătă cu capul spre căruţa care se hurduca.

– Acela este fratele meu vitreg?

– Da. L-ai mai văzut şi până acum.

– Nu prea des. Aşa-i că seamănă cu tatăl lui?

– Seamănă, am zis, spre deosebire de tine, lucru pentru care sunt recunoscător.

Vorbele mele o făcură să râdă.

– De unde ai luat zalele? am întrebat-o.

– Lui Æthelred îi place să le port. Mi le-a comandat în Francia.

– Inele de argint? am pufnit. Le-aş putea străpunge cu o nuia!

– Nu cred că soţul meu vrea să mă lupt, zise ea sec. Vrea doar să mă arate tuturor.

Pe bună dreptate, m-am gândit. Æthelflæd ajunsese o femeie încântătoare, cel puţin atunci când frumuseţea ei nu era umbrită de tristeţe. Avea ochii limpezi şi pielea deschisă, buze pline şi un păr auriu şi des. Era deşteaptă, ca tatăl său, şi mult mai deşteaptă decât soţul. Fusese măritată cu el pentru un singur motiv, şi anume ca să unească teritoriile din Mercia cu Wessexul lui Alfred, iar în acest sens măcar, căsătoria fusese un succes.

– Spune-mi despre Aldhelm, i-am cerut.

– Ştii deja totul despre el.

– Ştiu că nu mă place, am zis vesel.

– Cui îi place de tine? replică ea zâmbind larg. Îşi încetini calul, care ajunsese prea aproape de căruţa greoaie. Purta mănuşi din piele moale de ied, peste care luceau şase inele de aur cu pietre preţioase. Adăugă pe un ton coborât: Aldhelm este sfetnicul soţului meu şi l-a convins pe Æthelred de două lucruri. Primul este că Mercia are nevoie de un rege.

– Tatăl tău nu va îngădui aceasta, am zis.

Alfred prefera ca Mercia să asculte de autoritatea regală din Wessex.

– Tatăl meu nu va trăi pentru totdeauna, iar Aldhelm l-a mai convins pe soţul meu că un rege are nevoie de un urmaş. Râzând de grimasa mea, se grăbi să adauge: Nu eu! Ælfwynn a fost de ajuns! Nu am cunoscut niciodată o asemenea durere, îmi mărturisi ea înfiorată. Pe lângă asta, dragul meu soţ disprețuieşte Wessexul. Urăşte mâna care îl hrăneşte. Nu, i-ar plăcea un urmaş de la o tânără frumoasă din Mercia.

– Vrei să spui...

– N-o să m ă omoare, m ă întrerupse ea voioasă, dar i-ar plăcea la nebunie să divorţeze de mine.

– Tatăl tău nu ar permite-o niciodată!

– Ar permite-o, dacă aş fi acuzată de adulter, spuse Æthelflæd pe un ton remarcabil de plat.

Neîncrezător, am cercetat-o cu ochii mijiţi. Observându-mi reacţia, îmi surâse larg.

– Doar m-ai întrebat despre Aldhelm.

– Æthelred vrea ca tu...

– Da, după aceea poate s ă m ă surghiunească la o mănăstire şi să uite că am existat vreodată.

– Şi Aldhelm încurajează această idee?

– O, da, da, confirmă ea zâmbind, ca şi cum întrebarea mea ar fi fost prostească. Spre norocul meu am servitori dintre saxonii de vest care mă apără, dar după ce tatăl meu moare...

S e înfioră.

– I-ai spus tatălui tău?

– I s-a spus, dar nu cred că a crezut. Crede, bineînţeles, în cucernicie şi rugăciune, aşadar mi-a trimis un pieptene care i-a aparţinut sfintei Milburga, spunându-mi că mă va întări.

– De ce nu te crede?

– Are impresia că sunt predispusă la coşmaruri. Totodată, îl crede pe Æthelred foarte loial. Iar mama mea, bineînţeles, îl adoră pe Æthelred.

– Bineînţeles, am zis posomorât.

Soţia lui Alfred, Ælswith, era o creatură acră şi, la fel ca Æthelred, din Mercia.

– Ai putea să iei otravă, am sugerat. Ştiu o femeie în Lundene care face nişte poţiuni straşnice.

– Uhtred, mă dojeni Æthelflæd, dar înainte să mai poată spune ceva, unul dintre oamenii lui Finan veni în galop din arier-gardă, calul său aruncând bucăţi de pământ rupte din pajiştea de lângă drum.

– Stăpâne! Trebuie să ne grăbim!

– Osferth! am strigat.

Într-o clipită, regele nostru închipuit sări sprinten din căruță și se aruncă în șaua unui cal, punându-și din mers un coif în locul cercului de bronz.

– Arunc-o, i-am strigat căruțașului. Du-o în șanț!

Reuși să bage două roți în șanț. Lăsând vehiculul greoi acolo, înclinat, fără să deshămăm caii înspăimântați, am galopat până la o porțiune împădurită și am așteptat sosirea ariergărzii. Chiar când ajunse Finan cu oamenii săi, primii danezi urmăritori apărură în zare.

Își mânau tare caii, dar căruța abandonată avea să-i întârzie câteva momente, dacă totul mergea potrivit planului. Câtă vreme primii urmăritori se învârteau în jurul vehiculului, noi puteam să ne continuăm drumul.

– Este o întrecere, îmi zise Finan.

– Dar caii noștri sunt mai rapizi, i-am replicat.

Probabil că așa era. Danezii călăreau tot felul de animale pe care trupele lor pornite după pradă reușiseră să le captureze, pe când noi călăream unii dintre cei mai buni armăsari din Wessex. Am aruncat o ultimă privire la dușmanii care descălecaseră să cerceteze căruța, apoi m-am afundat mai adânc printre copaci.

– Câți sunt acolo? am strigat la Finan.

– Câteva sute, îmi strigă la rândul lui, rânjind.

Ceea ce însemna că toți danezii care puteau călări se alăturaseră urmăririi. Harald simțea extazul victoriei. Oamenii săi prădaseră tot estul Wessexului, iar acum credea că alungase toată armata lui Alfred din Æscengum, fapt care-i permitea să treacă prin foc și sabie partea centrală a țării. Înainte de aceste plăceri, totuși, voia să-l captureze chiar pe Alfred, astfel încât oamenii lui ne urmăreau ca o hoardă sălbatică, iar Harald, deloc preocupat de lipsa lor de disciplină, se bizuia pe norocul care-l ajutase până atunci.

Principala noastră grijă era să-i ademenim pe danezi după noi. Nu călăream cât de repede puteam, în schimb îi țineam pe danezii urmăritori în raza vizuală. Ne-au ajuns doar o dată. Rypere, unul dintre cei mai valoroși oameni ai mei, călărea la

distanță în dreapta noastră, și calul lui și-a prins copita într-un mușuroi. Era la treizeci de pași, dar am auzit trosnitul osului care s-a rupt și l-am văzut pe Rypere rostogolindu-se de pe calul care se prăbușea nechezând de durere. Când l-am întors pe Smoka spre el, am văzut un grup de danezi apropiindu-se rapid. I-am strigat unui alt om de-al meu:

– Lance!

Am prins lancea grea din frasin și m-am îndreptat direct spre danezii care dădeau pinteni cailor să-l omoare pe Rypere. Finan mă urma îndeaproape cu o duzină de oameni; danezii, văzându-ne, încercară să vireze brusc, dar Smoka bătea acum din copite și fornăia cu nările lui largi. Am coborât lancea și l-am lovit pe cel mai apropiat danez în partea laterală a pieptului. Coada din frasin sări înapoi, mâna mea înmănușată alunecă pe lemn, dar vârful lăncii se implântă adânc și sângele izvorî și se scurse în spațiile dintre zalele danezului. În clipa în care am dat drumul lăncii, un al doilea danez mă atacă cu spada, dar m-am apărat cu scutul și l-am întors pe Smoka doar folosindu-mi apăsarea genunchilor, în timp ce Finan îi tăia fața cu spada altui dușman. Am luat hățurile celui pe care-l ucisesem cu lancea și i-am dus calul lui Rypere.

– Aruncă-l jos pe nenorocitul ăsta și încalecă, i-am strigat.

Danezii care scăpaseră se retrăgeau. Fuseseră mai puțini de o duzină, căci erau doar cercetașii, cei cu caii cei mai rapizi. Până ce le veneau întăriri noi aveam să fim departe. Picioarele lui Rypere erau prea scurte să ajungă la noile sale scărițe și blestema în timp ce se ținea de oblâncul șeii. Finan zâmbea.

– Asta o să-i enerveze, Lord Uhtred.

– Îi vreau nebuni de furie, am zis.

Voiam să fie năvalnici, fără grijă și încrezători.

Deja, în acea zi de vară, în timp ce urmam cursul sinuos al unui pârâu cu marginile acoperite de iarbă deasă, Harald făcea tot ce-mi puteam dori. Cum să nu fiu încrezător? Este periculos să presupui că dușmanul va face ceea ce îți dorești, dar în acea zi a lui Thor aveam o convingere crescândă că Harald pica într-o capcană atent pregătită.

Drumul nostru ducea la vadul pe unde puteam trece râul pentru a ajunge la Fearnhamme. Dacă destinația noastră ar fi fost într-adevăr Wintanceaster, am fi rămas pe malul de miazăzi al râului și am fi luat-o pe drumul roman care mergea spre vest. Cum voiam ca danezii să creadă că asta ne era intenția, ne-am oprit chiar la sud de vad. Voiam ca urmăritorii noștri să ne vadă, voiam să creadă că eram nehotărâți, voiam să creadă, în cele din urmă, că ne panicaserăm. Terenul era deschis, o fâșie de pajiște de-a lungul râului, unde oamenii își pășteau caprele și oile. Spre est, de unde veneau danezii, era teren împădurit, spre vest era drumul pe care Harald se aștepta s-o luăm, iar spre nord erau stâlpii de piatră măcinați de vreme ai podului pe care-l făcuseră romanii peste Wey. Fearnhamme și dealul său jos erau de partea cealaltă a podului ruinat. M-am uitat la deal și nu am putut vedea trupe.

– Acolo îl voiam pe Aldhelm, am mârâit, arătând spre deal.

– Stăpâne, strigă Finan ca să ne avertizeze.

Danezii urmăritori se adunau la marginea unei păduri la vreo jumătate de milă spre est. Ne puteau vedea clar și pricepeau că eram prea mulți ca să ne atace înainte de a-și îngroșa rândurile, dar întăririle nu conteneau să vină. M-am uitat din nou peste râu și n-am văzut pe nimeni. Dealul, cu fortificația sa antică de pământ, trebuia să fie nicovala mea, întărită cu cinci sute de războinici din Mercia, însă părea să fie gol. Oare cei două sute de oameni ai mei aveau să fie de ajuns?

– Stăpâne! strigă din nou Finan.

Danezii, care acum ne depășeau numeric în proporție de doi la unu, dădeau pinteni cailor spre noi.

– Prin vad! am urlat.

Aveam să pun în funcțiune capcana oricum, așa că ne-am gonit caii obosiți prin vadul adânc care se afla chiar în amonte de pod. Odată trecuți, le-am ordonat oamenilor mei s-o ia la galop spre vârful dealului. Voiam să dăm impresia de panică. Voiam să lăsăm impresia că, pierzând orice speranță de a ajunge la Wintanceaster, căutam refugiu pe cel mai apropiat deal.

Am trecut călare prin Fearnhamme. Era o adunătură de colibe acoperite cu stuf, în jurul unei biserici, cu toate că mai era încă o clădire romană care-şi pierduse acoperişul de ţiglă. Nu erau locuitori, în afară de o singură vacă, care mugea jalnic fiindcă trebuia să fie mulsă. Mi-am închipuit că populaţia fugise, auzind zvonurile că se apropiau danezii.

– Sper că nenorociţii tăi de oameni sunt pe deal! i-am strigat lui Æthelflæd, care călărea aproape de mine.

– Vor fi acolo! îmi strigă înapoi.

Părea sigură de ea, dar eu aveam dubii. Prima sarcină a lui Aldhelm, cel puţin din câte afirmase Æthelred, era să păstreze intactă armata Merciei. Refuzase pur şi simplu să înainteze spre Fearnhamme? Dacă făcuse aşa ceva, eram silit să mă bat contra unei armate de danezi cu doar două sute de oameni, iar danezii aceia se apropiau rapid. Amuşinau victoria şi îşi mânau sălbatic caii prin vad şi în sus spre ulița din Fearnhamme, aşa că le puteam auzi strigătele.

Chiar în clipa în care Smoka ajunse pe valul înierbat al vechii fortificaţii, am văzut că Æthelflæd avusese dreptate. Aldhelm venise, în fruntea trupei de cinci sute de oameni. Toţi erau acolo, însă Aldhelm îi poziţionase pe partea nordică a fortificaţiei, astfel încât să nu fie văzuţi de duşmanul care s-ar fi apropiat din sud. Prin urmare, aşa cum plănuisem, aveam şapte sute de oameni pe deal şi încă şapte sute, speram, apropiindu-se dinspre Æscengum; între aceste două forţe erau două mii de danezi sălbatici, neatenţi, mult prea încrezători, convinşi că erau pe cale să îndeplinească vechiul vis viking de a cuceri Wessexul.

– Zid de scuturi! le-am strigat oamenilor mei. Zid de scuturi!

Danezii trebuiau opriţi pentru un moment, iar cel mai simplu mod de-a o face era să le arăt un zid de scuturi în vârful dealului. Urmă un moment de haos în timp ce oamenii săreau din şa şi alergau spre buza valului, dar aceştia erau războinici de nădejde, bine antrenaţi, aşa că scuturile lor s-au intercalat repede. Danezii, venind dinspre case spre panta de jos a dealului, văzură zidul de răchită legată în fier, văzură lăncile, spadele şi

lamele topoarelor şi mai văzură şi înclinarea pantei, iar şarja lor sălbatică se opri.

Grupuri de inamici treceau râul şi încă şi mai mulţi ieşeau dintre copacii de pe malul sudic, aşadar în câteva clipe ar fi fost mai mult decât suficienţi pentru a-mi sparge zidul de scuturi, însă pentru moment stăteau liniştiţi.

– Steagurile! am zis.

Aduseserăm steagurile noastre, stindardul meu cu cap de lup şi dragonul Wessexului, şi voiam să le văd fluturând, ca o invitaţie pentru oamenii lui Harald.

Aldhelm, înalt şi palid, venise să mă salute. Nu mă agrea, şi chipul lui o arăta limpede, dar arăta şi uimire faţă de numărul danezilor care se adunau la vad.

– Împarte-ţi oamenii în două, i-am zis fără drept de apel, şi aliniază-i pe ambele părţi ale oamenilor mei. Rypere!

– Stăpâne?

– Ia vreo doisprezece oameni şi priponeşte caii aceia!

Caii noştri, lăsaţi de izbelişte, se plimbau pe vârful dealului, şi mă temeam că unii se vor rătăci şi vor ajunge înapoi peste val.

– Câţi danezi sunt? întrebă Aldhelm.

– Destui cât să avem de omorât o zi întreagă, i-am zis. Acum adu-ţi oamenii aici.

Tonul meu îl enervă. Era un om slab, elegant, într-o superbă cămaşă lungă de zale, care avea semiluni de bronz cusute la îmbinări. Avea o mantie din in albastru brodată cu stofă roşie şi purta un lanţ de aur masiv, învârtit de două ori în jurul gâtului. Cizmele şi mănuşile îi erau din piele neagră, centura îi era decorată cu cruci din aur, iar părul lung şi negru, parfumat şi dat cu ulei, era prins la ceafă cu un pieptene cu dinţi de fildeş încastraţi într-o ramă din aur.

– Am ordinele mele, îmi replică el.

– Da, să-ţi aduci oamenii aici. Avem de omorât danezi!

Întotdeauna mă detestase, încă de când îi stricasem înfăţişarea frumoasă spărgându-i falca şi nasul, cu toate că în acea zi minunată el fusese înarmat şi eu nu. În loc să se uite la mine, se zgâia la danezii care se adunau la poalele dealului.

– Am ordine să păstrez intacte forţele lui Æthelred, îmi spuse.

– Ordinele tale s-au schimbat, Lord Aldhelm, rosti o voce veselă din spatele nostru, iar Aldehelm se întoarse să privească uimit la Æthelflæd, care îi zâmbea din şaua ei înaltă.

– Doamnă, zise el înclinându-se. Lordul Æthelred este aici?

– Soţul meu m-a trimis să contramandez ultimele sale ordine, spuse suav Æthelflæd. Acum este atât de încredinţat de victorie, încât vă cere să rămâneţi aici, în ciuda numărului duşmanilor.

Aldhelm începu să răspundă, dar, presupunând că eu nu cunoşteam ultimele ordine pe care i le dăduse Æthelred, tăcu.

– Soţul vostru v-a trimis, doamnă? întrebă în schimb, complet zăpăcit de prezenţa neaşteptată a tinerei femei.

– Altfel de ce aş fi aici? întrebă seducător Æthelflæd. Pe deasupra, dacă ar exista o primejdie reală, m-ar fi lăsat soţul meu să vin?

– Nu, doamnă, zise Aldhelm, dar fără convingere.

– Aşadar, vom lupta! strigă tare Æthelflæd, vorbind trupelor din Mercia. Îşi întoarse iapa cea sură, astfel încât soldaţii să-i poată vedea faţa şi să-i audă vorbele mai clar. Vom omorî danezi! Iar soţul meu m-a trimis să fiu martora vitejiei voastre, aşa că nu mă dezamăgiţi! Omorâţi-i pe toţi!

În uralele sălbatice ale războinicilor, îşi plimbă calul de-a lungul primului rând al formaţiei. Întotdeauna considerasem Mercia un loc amărât, înfrânt şi supus, fără rege şi obidit, dar în acel moment am văzut cum Æthelflæd, strălucitoare în zale de argint, era în stare să le trezească entuziasmul mercienilor. O iubeau. Ştiam că ţineau puţin la Æthelred, Alfred era un personaj undeva departe şi, pe lângă asta, regele Wessexului, dar Æthelflæd îi inspira. Le dădea mândrie.

Danezii încă se adunau la poalele dealului. Trebuie să fi fost vreo trei sute de oameni care descălecaseră şi care acum îşi făceau propriul zid de scuturi. Încă puteau să-i vadă numai pe cei două sute de oameni ai mei, dar era timpul să îndulcesc momeala.

– Osferth, am strigat, urcă înapoi pe cal şi joacă-ţi rolul de rege.

– Chiar trebuie, stăpâne?

– Da, trebuie!

I-am spus lui Osferth să-şi pună calul sub steaguri. Avea mantie, iar acum purta un coif pe care-l ornasem cu propriul meu lanţ de aur, astfel încât, de la distanţă, arăta ca un coif încoronat. Danezii, văzându-l, urlară insulte în susul pantei domoale. Osferth arăta destul de regal, cu toate că oricine care-l cunoştea pe Alfred ar fi ştiut că personajul acela nu era regele Wessexului, pur şi simplu fiindcă nu era înconjurat de preoţi, dar mi-am zis că Harald nu va observa niciodată această lipsă. M-am amuzat s-o văd pe Æthelflæd, vizibil curioasă de fratele ei vitreg, mânându-şi calul lângă armăsarul lui.

M-am întors să mă uit spre sud, unde tot mai mulţi danezi treceau râul. Nu voi uita peisajul acela cât voi trăi. Toată zona dincolo de râu era acoperită de danezi, copitele cailor ridicând praful în timp ce călăreţii le dădeau pinteni înspre vad, toţi grăbiţi să fie prezenţi la distrugerea lui Alfred şi a regatului său. Aşa de mulţi oameni voiau să treacă râul, încât erau siliţi să aştepte într-o mare gloată frământată pe cealaltă parte a vadului.

Aldhelm le ordonă oamenilor săi să avanseze. Probabil că o făcea fără voie, dar Æthelflæd îi mobilizase, şi el era acum prins între dispreţul ei şi entuziasmul lor. Dintr-odată, danezii de la poalele dealului văzură scurta mea linie lungindu-se, văzură mai multe scuturi şi tăişuri, mai multe steaguri. Tot ne erau superiori numeric, dar acum aveau nevoie de jumătate din armată să asalteze dealul. Un om într-o mantie neagră şi cărând un topor de luptă cu mânerul roşu îi comanda pe oamenii lui Harald, aşezându-i în linie. Cred că acum erau deja cinci sute de oameni în zidul de scuturi al duşmanilor, şi alţii li se alăturau în fiecare clipă. Unii danezi rămăseseră călare, presupuneam că voiau să vină în spatele nostru ca să ne atace atunci când zidurile de scuturi s-ar fi întâlnit. Linia duşmană era doar la două sute de paşi distanţă, destul de aproape ca să văd corbii şi topoarele şi vulturii şi şerpii pictaţi de pe scuturile lor ferecate în metal. Unii începură să-şi lovească armele de paveze, făcând un vacarm îngrozitor. Alţii urlau înspre noi că suntem copii de ţâţă sau bastarzii unor capre.

– Gălăgioşi, aşa-i? remarcă Finan lângă mine. Cum m-am mulţumit să zâmbesc, îşi ridică spada scoasă din teacă înspre faţa încadrată de coif şi sărută tăişul. Îţi aminteşti de fata aceea frizonă pe care am găsit-o în mlaştină? Ea era gălăgioasă.

Este ciudat la ce se gândesc oamenii înaintea bătăliei. Fata aceea frizonă scăpase de la un traficant danez de sclavi şi era terifiată. Mă întrebam ce se întâmplase cu ea.

Aldhelm era nervos, atât de nervos încât îşi lăsase deoparte ura pe care mi-o purta şi se ţinea pe lângă mine.

– Dar dacă Alfred nu apare? mă întrebă.

– Atunci fiecare dintre noi trebuie să ucidă doi danezi înainte ca ceilalţi să-şi piardă curajul, am spus cu încredere prefăcută.

Dacă cei şapte sute de oameni ai lui Alfred nu veneau, am fi fost înconjuraţi, bătuţi şi masacraţi.

Doar jumătate dintre danezi trecuseră râul, atât era de mare învălmăşeala de la vadul îngust, şi tot mai mulţi călăreţi veneau din est pentru a se alătura mulţimii care aştepta să treacă râul Wey. Faernhamme era plin de oameni care trăgeau jos acoperişurile de stuf în căutare de comori. Vaca nemulsă zăcea moartă pe uliţă.

– Dacă..., începu Aldhelm, apoi ezită. Dacă trupele lui Alfred întârzie?

– Atunci toţi danezii vor fi de această parte a râului, am zis.

– Atacându-ne pe noi, completă Finan.

Ştiam că Aldhelm se gândea la retragere. În spatele nostru, spre nord, erau dealuri mai înalte care ofereau protecţie mai bună, sau poate, dacă ne retrăgeam destul de repede, am fi putut traversa Temesul înainte ca danezii să ne prindă şi să ne distrugă. Fiindcă, dacă oamenii lui Alfred nu veneau, am fi murit în mod sigur. În acel moment am simţit şarpele morţii încolăcindu-se rece în jurul inimii mele care bătea ca o tobă de război. Blestemul lui Skade, m-am gândit, şi dintr-odată am înţeles amploarea riscului la care mă expuneam. Presupusesem că danezii vor face exact ce voiam eu şi că armata saxonilor de vest va apărea la momentul potrivit; în schimb, eram izolaţi pe un deal puţin înalt, iar duşmanul nostru se întărea. Încă mai era

o mulțime imensă pe malul celălalt, dar în mai puțin de o oră întreaga armată a lui Harald va fi trecut râul. Simțind iminența dezastrului și frica unei înfrângeri cumplite, mi-am amintit de amenințarea lui Harald că mă va orbi, mă va jugăni și apoi mă va plimba peste tot la capătul unei frânghii. Am atins ciocanul și am lovit mânerul Răsuflării-Șarpelui.

– Dacă trupele saxonilor de vest nu ajung..., începu Aldhelm cu vocea sumbră.

– Lăudat fie Dumnezeu, ne întrerupse Æthelflæd din spatele nostru.

Pentru că printre copacii îndepărtați se zărea un licăr de oțel în care se reflecta soarele.

Și mai mulți călăreți apărură. Sute de călăreți.

Armata Wessexului venise.

Iar danezii erau prinși în capcană.

Poeții exagerează. Ei trăiesc din cuvinte, și barzii de la curtea mea se tem că voi înceta să le mai arunc arginți dacă nu exagerează. Îmi amintesc de încăierări unde au murit probabil doisprezece oameni, dar în spusele poetului morții s-au numărat cu miile. Întotdeauna am hrănit corbii din recitările lor, dar nici un poet nu ar putea exagera masacrul care a avut loc în acea zi a lui Thor pe malurile râului Wey.

A fost și un masacru rapid. Majoritatea bătăliilor au nevoie de timp să înceapă, în timp ce ambele părți își adună curajul, își aruncă insulte și se uită să vadă ce va face inamicul, dar Steapa, conducându-i pe cei șapte sute de oameni ai lui Alfred, observă confuzia de pe malul sudic al râului și, imediat ce avu destui oameni la dispoziție, lansă atacul de cavalerie. Æthelred, mi-a zis Steapa mai târziu, voia să aștepte până ce toți cei șapte sute ar fi fost adunați, însă uriașul îi ignorase sfatul. Începu atacul cu trei sute de oameni și le permise celorlalți să-l ajungă din urmă, pe măsură ce ieșeau dintre copaci înspre terenul deschis.

Cei trei sute atacară spatele dușmanului, unde cei mai puțin entuziaști din armata lui Harald așteptau să treacă râul. Erau codașii, slujitorii și băieții, femeile și copiii, și aproape toți erau

încărcaţi cu pradă. Nici unul nu era pregătit să lupte; nu era nici un zid de scuturi, unii nici nu aveau scut. Danezii cei mai nerăbdători să lupte trecuseră deja râul şi se organizau să atace dealul, aşa că le-au trebuit câteva momente să priceapă că un masacru oribil începuse pe celălalt mal.

– A fost ca şi cum am fi omorât purceluşi, mi-a zis Steapa mai târziu. Plin de guiţături şi sânge.

Călăreţii se izbiră de danezi. Steapa conducea gărzile lui Alfred, restul oamenilor mei şi o trupă de războinici încercaţi din Wiltunscir şi Sumorsæte. Erau nerăbdători să lupte, bine înfipţi în şa, înzestraţi cu cele mai bune arme, iar atacul lor produse un haos general. Danezii, incapabili să formeze un zid de scuturi, încercară să fugă, dar singura scăpare se afla dincolo de vad şi era blocată de oamenii care aşteptau să treacă, aşa că duşmanii panicaţi se agăţară de propriii camarazi, oprind orice încercare de a face un zid de scuturi, iar oamenii lui Steapa, uriaşi pe caii lor, loviră şi hăcuiră şi-şi tăiară calea prin mulţime. Mai mulţi saxoni veniră dintre copaci să se alăture luptei. Caii se afundau cu copitele în sânge, dar spadele şi topoarele zdrobeau şi tăiau în continuare. Alfred suportase drumul, în ciuda durerii pe care i-o cauza şaua, şi privea de la marginea pădurii în timp ce preoţii şi călugării cântau laude zeului lor pentru masacrul păgânilor care înroşeau pajiştea umedă de pe malul sudic al râului Wey.

Edward lupta cu Steapa. Era un tânăr fragil, însă uriaşul îi aduse laude la sfârşitul bătăliei.

– Are curaj, îmi zise el.

– Ştie să se bată cu spada?

– Are o încheietură rapidă, spuse Steapa aprobator.

Æthelred, care înţelesese înaintea lui Steapa că, în cele din urmă, călăreţii aveau să fie opriţi de grămezile de cadavre, îl convinse pe ealdormanul Æthelnoth din Sumorsæte să-şi pună o sută de oameni să descalece şi să formeze un zid de scuturi. Acel zid avansa constant şi, în timp ce caii erau răniţi sau ucişi, tot mai mulţi saxoni se alăturau zidului, înaintând ca un şir de secerători. Sute de danezi pieriră. Pe acel mal sudic, sub soarele

amiezii, avu loc un masacru, iar dușmanul nu reuși nici măcar o dată să se organizeze și să contraatace. Fie au murit, fie au trecut înapoi râul, fie au fost luați prizonieri.

Totuși, probabil jumătate din armata lui Harald trecuse vadul, și acei oameni erau gata de luptă. Chiar în timp ce masacrul începuse în spatele lor, porniră să ne omoare. Harald însuși își făcu apariția, urmat de un slujitor ce trăgea un cal de povară. Harald veni câțiva pași în fața zidului său de scuturi pentru a se asigura că vedem ritualul cu care-și speria dușmanii. Se puse cu fața spre noi, uriaș în mantie și cămașă de zale, apoi își întinse brațele ca și cum ar fi fost crucificat, având în mâna dreaptă un topor de luptă imens cu care, după ce mugi că toți aveam să ajungem hrană pentru viermii slinoși ai morții, omorî calul. O făcu dintr-o singură lovitură a toporului și, în timp ce animalul încă se zbătea în ghearele morții, îi deschise burta și-și vârî capul fără coif adânc în măruntaiele însângerate.

Oamenii mei priveau în tăcere. Harald, nebăgând în seamă spasmele copitelor, își ținu capul adânc în burta calului, apoi se ridică și se întoarse ca să ne arate o față acoperită de sânge, cu părul îmbibat de sânge și barba deasă din care curgea sângele. Harald Păr-Sângeriu era gata de luptă.

– Thor! răcni el, ridicându-și fața și toporul către cer. Thor! Își îndreptă toporul spre noi. Acum vă omorâm pe toți!

Un slujitor îi aduse scutul imens, pictat cu topoare.

Nu sunt sigur că Harald știa ce se întâmplase pe celălalt mal al râului, care îi era ascuns de casele din Fearnhamme. Trebuie să fi știut că saxonii îi atacau spatele, într-adevăr trebuie să fi primit rapoarte despre lupte în cursul dimineții, fiindcă, după cum mi-a spus Steapa, saxonii care-i urmăreau se întâlneau permanent cu danezi răzleți pe drumul de la Æscengum, însă atenția lui Harald era fixată asupra dealului de la Fearnhamme, unde, credea el, Alfred era prins în capcană. Putea să piardă bătălia de pe malul sudic al râului și să câștige un regat pe malul nordic. Astfel, își conduse oamenii înainte.

Plănuisem să-i las pe danezi să ne atace, bizuindu-mă pe protecția fortificației străvechi, dar, în timp ce linia lui Harald

avansa cu un mare muget de furie, am observat că erau vulnerabili. Harald probabil că nu era conștient de dezastrul pe care-l sufereau oamenii săi de dincolo de râu, însă mulți dintre danezii săi se tot întorceau, vrând să vadă ce se întâmpla acolo, iar oamenii speriați de un atac în spatele lor nu luptă cu multă vigoare. Trebuia să-i atacăm. Mi-am băgat în teacă Răsuflarea-Șarpelui și am scos Acul-Viespii, spada mea scurtă.

– Cap de porc! am urlat. Cap de porc!

Oamenii mei știau ce voiam. Îl repetaseră de sute de ori, până obosiseră de la atâta exercițiu, dar acum acele ore de instrucție își dovedeau utilitatea, în timp ce conduceam trupa în josul valului de pământ și treceam șanțul.

Un cap de porc era pur și simplu un triunghi format din oameni, un vârf de lance uman, și era cea mai rapidă modalitate de a sparge un zid de scuturi. Am luat comanda, cu toate că Finan a încercat să mă împingă la o parte ca să mă protejeze. Danezii încetiniseră, probabil surprinși că abandonam fortificația, sau pentru că în sfârșit înțeleseseră capcana care se închidea în jurul lor. Exista o singură cale de scăpare din capcană, și aceea era să ne distrugă. Harald, înțelegând, mugi spre oamenii lui să atace în susul dealului. Eu le urlam oamenilor mei să atace în josul dealului. Lupta începu cu o repeziciune uimitoare. Eu duceam capul de porc în jos pe panta domoală, iar el își grăbea oamenii în sus, însă danezii erau nedumeriți, brusc înspăimântați, iar zidul său se destrămă încă înainte să ajungem la el. Unii oameni îl ascultară pe Harald, alții o luară înapoi, astfel că linia se îndoi, cu toate că în centru, unde fâlfâia stindardul lui Harald cu craniul de lup și toporul, zidul de scuturi rămase pe poziție. Acolo erau concentrați oamenii din echipajul lui Harald, și exact acolo se îndrepta capul meu de porc.

Urlam toți un mare răcnet de provocare. Scutul meu cu margini de fier îmi trăgea greu în mâna stângă, Acul-Viespii era pregătit. Era o spadă scurtă, pentru împuns. Răsuflarea-Șarpelui era o minunăție, dar o spadă lungă, ca un topor cu mâner pentru două mâini, poate fi un dezavantaj într-o luptă de ziduri

de scuturi. Ştiam că atunci când ne vom izbi, voi fi presat către inamici la fel de aproape ca înspre o iubită, iar în înghesuiala aceea, o spadă scurtă putea fi letală.

L-am ţintit direct pe Harald. Nu purta coif, bazându-se pe sângele care lucea în soare ca să-şi îngrozească duşmanii, şi era într-adevăr înspăimântător: un individ mare, fioros, cu ochi sălbatici, cu părul ca o încâlceală de funii din care curgeau stropi roşii, cu un scut având pictat un tăiş de topor şi mânuind un topor de luptă cu lama grea. Urla ca un demon, cu ochii fixaţi asupra mea, cu gura împroşcând ocări dintr-o mască de sânge. Mă gândeam în timp ce atacam în josul dealului că avea să-şi folosească toporul pentru a mă lovi, ceea ce m-ar fi făcut să ridic scutul, iar cel de lângă el, un războinic tuciuriu cu o spadă scurtă de împuns, avea să-şi împingă tăişul pe sub scutul meu să-mi taie burta.

Îl aveam însă pe Finan în dreapta mea, ceea ce însemna că tuciuriul era condamnat.

– Omorâţi-i pe toţi! am urlat strigătul de luptă al lui Æthelflæd, omorâţi-i pe toţi! Nici nu m-am întors să văd dacă Aldhelm îşi adusese oamenii înainte, cu toate că o făcuse. Am simţit doar frica de lupta în zidul de scuturi şi exaltarea luptei în zidul de scuturi. Omorâţi-i pe toţi! am urlat.

Şi scuturile s-au izbit unele de altele.

Poeţii spun că şase mii de danezi au venit la Fearnhamme, iar câteodată consideră că au fost zece mii şi, fără îndoială, cu cât povestea se va învechi, numărul va creşte. De fapt, cred că Harald a adus aproape o mie şase sute de oameni, fiindcă o parte a armatei lui a rămas în apropiere de Æscengum. Comanda mult mai mulţi oameni decât cei care erau la Æscengum şi Fearnhamme. Venise din Francia cu vreo două sute de nave şi probabil cinci sau şase mii de oameni veniseră cu navele acelea, dar mai puţin de jumătate găsiseră cai, şi nu toţi călăreţii aceştia veniseră la Fearnhamme. Unii rămăseseră în Cent, unde au emis pretenţii asupra pământului ocupat, alţii au rămas să prade Godelmingum, deci câţi oameni am avut în faţă? Probabil jumătate dintre oamenii lui Harald trecuseră râul, deci oamenii mei

şi ai lui Aldhelm atacau nu mai mult decât opt sute de danezi, iar unii dintre aceia nici nu erau măcar în zidul de scuturi, ci încă mai căutau pradă în casele din Fearnhamme. Poeţii îmi spun că eram depăşiţi numeric, însă eu cred că probabil aveam mai mulţi oameni.

Şi noi eram mai disciplinaţi. Şi aveam avantajul terenului mai înalt. Şi am lovit zidul de scuturi. Am lovit cu scutul meu. Pentru a obţine rezultatul dorit cu capul de porc, atacul trebuie să fie rapid şi necruţător. Ţin minte că urlam strigătul de luptă al lui Æthelflæd, „Omorâţi-i pe toţi!", apoi am făcut ultimul pas, cu toată greutatea concentrată pe braţul meu stâng, şi scutul greu s-a izbit de scutul lui Harald, aruncându-l pe uriaş în spate, în timp ce împingeam Acul-Viespii pe sub marginea de jos a pavezei mele. Lama a lovit şi a străpuns ceva. Momentul acela este vag, o chestie neclară. Ştiu că Harald a izbit în jos cu toporul său, fiindcă lama mi-a sfârtecat zalele de pe spate, fără a ajunge însă la piele. Pasul meu brusc trebuie să mă fi băgat direct în arcul descris de topor. Mai târziu am descoperit pe umărul stâng o julitură neagră, şi bănuiesc că acolo a lovit mânerul toporului, însă nu m-a durut nimic în timpul bătăliei.

O numesc bătălie, dar a fost gata repede. Ţin minte că Acul-Viespii a pătruns în ceva şi am simţit senzaţia de lamă înfiptă în carne şi am ştiut în acel moment că-l rănisem pe Harald, dar el apoi s-a învârtit spre stânga mea, aruncat lateral de viteza şi forţa atacului nostru, şi Acul-Viespii a ieşit din rană. Cum Finan, la dreapta mea, mă acoperea cu scutul, m-am aruncat în a doua linie inamică şi am împuns din nou cu Acul-Viespii, fără a mă opri din înaintare. L-am lovit pe un danez cu protuberanţa metalică din centrul scutului şi l-am văzut pe Rypere băgându-i sulița în ochi. Era sânge în aer, urlete cu duiumul; la un moment dat, o spadă veni din dreapta mea, intrând între scut şi corpul meu, însă am continuat să avansez în timp ce Finan tăia cu arma lui scurtă mâna acelui individ. Spada căzu aproape. Mă mişcam încet acum, întâmpinând rezistenţa duşmanilor care se îmbulzeau şi fiind împins şi de către oamenii mei din spate în vreme ce împungeam scurt, dar puternic cu

Acul-Viespii. În amintirea mea, acea parte a bătăliei a fost destul de silențioasă. Bineînțeles că nu a putut fi silențioasă, dar astfel mi se pare când mă gândesc la Fearnhamme. Văd oamenii cu gurile deschise, pline de dinți stricați. Văd chipuri schimonosite. Văd licărul tăișurilor. Țin minte că m-am aplecat în timp ce mă aruncam înainte, țin minte cum a venit din stânga o lovitură de topor și cum Rypere a prins-o pe scutul său, care s-a spart. Țin minte că m-am împiedicat de stârvul calului pe care Harald i-l sacrificase lui Thor, dar am fost împins în sus de un danez care încerca să-mi despice burta cu o spadă scurtă. Lama a fost oprită de catarama din aur a centurii mele, și țin minte cum i-am băgat Acul-Viespii între picioare și l-am tras iute înapoi, în timp ce-i vedeam ochii deschizându-i-se de o durere teribilă. A pierit în aceeași clipă, și imediat, chiar imediat, nu mai erau scuturi în fața mea, vedeam o grădină cu legume și o grămadă de bălegar și un bordei cu acoperișul de stuf tras la pământ, îmi amintesc toate acestea, dar nu-mi amintesc nici un zgomot.

Æthelflæd mi-a spus mai târziu că formațiunea noastră cap de porc trecuse direct prin linia lui Harald. Așa trebuie să-i fi părut, privind de pe vârful dealului, cu toate că mie mi se păruse a fi o treabă înceată și grea, dar fusese îndeplinită, spărseserăm zidul de scuturi al lui Harald și acum adevăratul măcel putea începe.

Zidul danez de scuturi era spulberat. În acel moment, în loc să-și ajute aproapele, fiecare om era pe cont propriu, iar ai noștri, saxoni de vest și mercieni laolaltă, era încă așezați scut lângă scut și-i hăcuiau și-i tăiau și-i împungeau pe dușmanii înnebuniți. Panica se răspândi repede, ca focul în miriștea uscată, iar danezii o luară la fugă. Singurul meu regret era că ne rămăseseră caii pe vârful dealului, păziți de băieți, altfel am fi putut să-i urmărim și să-i terminăm. Nu toți danezii au fugit. Câțiva călăreți care se pregătiseră să înconjoare dealul și să ne cadă în spate atacară zidul nostru de scuturi, dar caii sunt șovăielnici când trebuie să atace un zid bine făcut. Danezii aruncară sulițe în scuturi și forțară linia să se îndoaie, în timp ce mai mulți pedestrași veniră să ajute cavaleria. Capul meu de porc își pierduse forma de ic,

dar oamenii mei încă stăteau laolaltă şi i-am condus spre noul val de atacatori furioşi. Când un cal se cabră în faţa mea biciuind aerul cu copitele, mi-am întins scutul ca să primească loviturile. Armăsarul se aruncă să mă muşte şi călăreţul lovi cu o spadă care fu oprită de marginea de fier a pavezei. Dându-şi seama că erau înconjuraţi de oamenii mei, danezii se retraseră, şi abia atunci am văzut de ce atacaseră în primul rând. Veniseră să-l salveze pe Harald. Doi dintre oştenii mei capturaseră stindardul căpeteniei, cu craniul de lup vopsit în roşu încă fixat de băţul flamurii cu toporul, însă Harald zăcea însângerat printre tufele de mazăre. Am urlat că trebuia să-l capturăm, dar calul era în faţa mea şi călăreţul încă izbea sălbatic cu spada. Am împuns cu Acul-Viespii în burta animalului, moment în care l-am văzut pe Harald tras înapoi de glezne. Un danez uriaş îl aruncă pe o şa şi alţi oameni duseră calul de acolo. Am încercat să-l ajung din urmă, însă Acul-Viespii se înfipsese în calul care tremura, şi călăreţul încă încerca prosteşte să mă omoare, aşa că am dat drumul mânerului spadei, am prins încheietura omului şi am tras. Am auzit un ţipăt în clipa în care călăreţul căzu din şa.

– Omoară-l, am mârâit la oşteanul de lângă mine, apoi am eliberat Acul-Viespii, dar era prea târziu, danezii reuşiseră să-l salveze pe rănitul Harald.

Am băgat în teacă Acul-Viespii şi am scos Răsuflarea-Şarpelui. N-avea să mai fie nici o luptă la zid de scuturi în acea zi, fiindcă urma să-i vânăm pe danezi prin uliţele din Fearnhamme şi mai departe. Majoritatea oamenilor lui Harald fugiseră spre est, dar nu toţi. Cele două atacuri ale noastre loviseră bine hoarda năvălitorilor, despărţind-o, astfel că unii trebuiseră să fugă spre vest, mai adânc în Wessex. Primii călăreţi saxoni treceau acum râul ca să-i prindă. Danezii care aveau să scape acestei urmăriri urmau să fie vânaţi de ţărani. Oamenii care fugiseră spre est, cei care-l cărau pe comandantul lor căzut, erau mai mulţi; se opriră să se adune la vreo jumătate de milă distanţă, însă, văzându-i pe călăreţii saxoni, îşi reluară galopul disperat. Şi tot mai erau danezi în Fearnhamme, oameni care se refugiaseră în casele unde-i vânam acum ca pe şobolani. Cereau milă, dar

nu le-am arătat așa ceva, fiindcă eram încă sub vraja dorinței sălbatice a lui Æthelflæd.

Am omorât un om pe o grămadă de bălegar, hăcuindu-l cu Răsuflarea-Șarpelui și tăindu-i gâtul cu vârful ei. Finan fugi după alți doi într-o casă; m-am grăbit să-l ajung, însă cei doi erau deja morți când am năvălit pe ușă. Finan îmi aruncă o brățară din aur, apoi am ieșit amândoi în haosul scăldat de lumina soarelui. Călăreții galopau pe stradă, în căutare de victime. Am auzit strigăte din spatele unui bordei și am alergat cu Finan într-acolo. Un danez uriaș, lucind de argint și inele de aur și cu un lanț de aur în jurul gâtului, se lupta cu trei mercieni. Era un comandant de navă, din câte am ghicit, unul care-și adusese echipajul în slujba lui Harald în speranța de a găsi pământuri saxone, dar în schimb găsea un mormânt saxon. Era bun și rapid, spada și scutul său uzat ținând la distanță inamicii, dar în clipa următoare mă zări și, după bogăția echipamentului meu războinic, își dădu seama de rangul meu. Cei trei mercieni făcură câte un pas în spate, ca pentru a-mi oferi privilegiul de a-l omorî pe uriaș.

– Ține-ți bine spada, i-am zis.

Încuviință din cap. Se uită la ciocanul care-mi atârna la gât. Transpira, dar nu de frică. Era o zi caldă și eram toți în piele și zale.

– Așteaptă-mă în sala de ospețe, am zis.

– Numele meu este Othar.

– Uhtred.

– Othar Călărețul-Furtunii.

– Am auzit acest nume, am spus politicos, cu toate că nu era așa. Othar voia să-i aflu numele ca să le pot spune oamenilor că Othar Călărețul-Furtunii murise luptând cu bravură, iar eu îi spusesem să-și țină bine spada, astfel încât Othar Călărețul-Furtunii să meargă la ospățul din Valhalla, unde ajung toți războinicii care mor curajos. În aceste zile, chiar dacă sunt bătrân și slăbit, port întotdeauna o spadă, astfel încât, atunci când moartea va veni, să merg în acea sală îndepărtată unde mă așteaptă oameni ca Othar. Abia aștept să-i întâlnesc.

– Spada mea se cheamă Focul-Luminos, îmi spuse, sărutându-i lama. M-a slujit bine. Făcu o pauză. Uhtred de Bebbanburg?

– Da.

– L-am întâlnit pe Ælfric cel Generos, zise Othar.

Am avut nevoie de o clipă ca să înţeleg că vorbea despre unchiul meu, care-mi furase moştenirea din Northumbria.

– Cel Generos? am întrebat.

– Cum altfel îşi păstrează pământurile, decât plătindu-i pe danezi să stea departe de ele? mă întrebă Othar la rândul său.

– Sper să-l omor şi pe el, am zis.

– Are mulţi războinici, spuse Othar, apoi lovi repede cu Focul-Luminos, sperând să mă surprindă, sperând că putea să meargă în Valhalla şi să se laude cu uciderea mea, dar am fost la fel de rapid ca el, Răsuflarea-Şarpelui i-a deviat lovitura şi l-am izbit cu protuberanţa metalică a scutului meu, împingându-l. Nici măcar n-a încercat să se apere când Răsuflarea-Şarpelui i-a tăiat gâtul.

Am luat Focul-Luminos din mâna lui moartă. Îi tăiasem gâtul ca să-i protejez cămaşa de zale de alte daune. Zalele sunt scumpe, un trofeu aproape la fel de valoros ca inelele de pe mâinile lui Othar. Fearnhamme era plin de morţi şi de viii triumfători. Singurii danezi care supravieţuiseră erau cei care se refugiaseră în biserică, şi trăiau doar fiindcă Alfred trecuse râul şi insistase că biserica era un refugiu. Stătea călare, cu faţa ţeapănă de durere, înconjurat de preoţi, privind cum danezii erau scoşi din biserică. Æthelred era acolo, cu spada însângerată. Aldhelm rânjea. Obţinuserăm o victorie straşnică, o victorie imensă; veştile despre măcel aveau să se răspândească oriunde ajungeau corăbiile nordicilor, iar comandanţii de nave aveau să ştie că debarcarea în Wessex însemna o cale scurtă spre mormânt.

– Lăudat fie Dumnezeu, mă salută Alfred.

Cămaşa mea de zale era acoperită de sânge. Ştiam că rânjetul meu era la fel de larg ca al lui Aldhelm. Părintele Beocca aproape

că plângea de fericire. Æthelflæd apăru atunci, tot călare, iar doi dintre războinicii ei mercieni aduceau un prizonier.

– Ea a încercat să te omoare, Lord Uhtred! mă înștiință Æthelflæd veselă, și atunci mi-am dat seama că prizonierul era călărețul al cărui cal îl împunsesem cu Acul-Viespii.

Era Skade.

Æthelred se zgâia la nevastă-sa, fără îndoială întrebându-se ce căuta ea la Fearnhamme îmbrăcată în zale, dar nu avu vreme să întrebe, fiindcă Skade începu să urle. Era un țipăt teribil, ca strigătele unei femei mâncate de viermele morții, și în clipa următoare căzu la pământ, zvârcolindu-se și smulgându-și părul din cap.

– Vă blestem pe toți!

Lua pumni de pământ și-i freca de părul ei negru și-i îndesa în gură, iar în tot acest timp hohotea și țipa strident. Unul dintre păzitorii ei ducea cămașa de zale pe care Skade o purtase în luptă; ea era acum doar într-o cămășuță de in, pe care și-o rupse brusc, dezgolindu-și sânii și mânjindu-i cu pământ. Am zâmbit văzându-l pe Edward, lângă tatăl său, holbându-se cu ochii cât cepele la goliciunea lui Skade.

Alfred avea un aer încă și mai suferind ca înainte.

– Faceți-o să tacă, ordonă el.

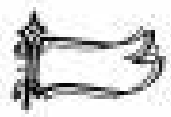
Unul dintre păzitorii mercieni o lovi de-a lungul creștetului cu coada unei sulițe, și Skade căzu într-o rână pe uliță. Acum, sângele era amestecat cu pământ în părul ei negru ca al unui corb și am crezut că leșinase, dar apoi scuipă țărâna din gură și se uită la mine.

– Blestemat, mârâi ea.

Și una dintre ursitoare îmi luă firul. Îmi place să cred că a ezitat, dar poate nu a făcut-o. Poate a zâmbit. Indiferent dacă a ezitat sau nu, și-a înfipt acul său de os în țesătura mai închisă la culoare.

Wyrd bið ful āræd. Soarta nu poate fi schimbată.

Cinci

Lame ascuțite lovindu-se, vârfuri de sulițe ucigând
Căci Æthelred, stăpânul măcelului, a măcelărit mii,
Umflând râul de sânge, râu hrănit cu spade,
Iar Aldhelm, războinic nobil, şi-a urmat stăpânul
În luptă, luptă grea, doborând dușmani

Și astfel poemul merge înainte multe, multe, multe alte versuri.

Am pergamentul în fața mea, cu toate că-l voi arde la un moment dat. Numele meu nu este menționat, bineînțeles, şi tocmai de aceea îl voi arde. Bărbații mor, femeile mor, vitele mor, însă reputația supraviețuiește ca ecoul unui cântec. Până la urmă, de ce ar trebui oamenii să cânte despre Æthelred? A luptat destul de bine în acea zi, dar Fearnhamme nu a fost bătălia lui, a fost a mea.

Ar trebui să-mi plătesc propriii poeți să scrie cântece, dar ei preferă să zacă la soare şi să-mi bea berea. Pe deasupra, sincer să fiu, poeții mă plictisesc. Îi suport de dragul oaspeților mei, care se aşteaptă să audă harpa şi înşiruirea de laude. Curiozitatea m-a făcut să cumpăr acest pergament de la un călugăr care vinde astfel de lucruri la conacele nobililor. Venise din teritoriile care formaseră pe vremuri Mercia, bineînțeles, şi este normal ca poeții din Mercia să-şi preamărească țara, altfel nimeni n-ar auzi de ea vreodată, şi astfel îşi scriu minciunile, dar nici măcar ei nu pot concura cu clericii.

Analele vremurilor noastre sunt toate scrise de către călugări şi preoţi, iar un om care a fugit dintr-o sută de bătălii şi n-a ucis în viaţa lui un danez, însă dă bani bisericii, va fi zugrăvit ca erou. Două lucruri au dus la câştigarea bătăliei de la Fearnhamme. În primul rând, Steapa i-a adus pe oamenii lui Alfred pe câmp chiar atunci când era nevoie de ei; privind înapoi, totul putea foarte uşor să meargă prost. Æthelingul Edward, bineînţeles, era nominal la comanda acelei jumătăţi de armată şi atât el, cât şi Æthelred aveau mai multă autoritate decât Steapa. Într-adevăr, amândoi insistaseră să amâne plecarea din Æscengum şi anulaseră ordinul uriaşului, dar Alfred îi redusese la tăcere. Alfred era prea bolnav ca să conducă el însuşi armata, însă, la fel ca mine, avea încredere în instinctul pur al lui Steapa. Şi astfel, călăreţii ajunseseră în spatele armatei lui Harald când aceasta era dezorganizată şi când jumătate încă mai aştepta să treacă râul.

Al doilea motiv al reuşitei a fost viteza cu care capul meu de porc zdrobise zidul de scuturi al lui Harald. Astfel de atacuri nu funcţionaseră întotdeauna, însă aveam avantajul pantei, iar danezii, cred, erau cu moralul la pământ din cauza măcelului de dincolo de vad. Şi astfel am câştigat.

Dumnezeu a dat victoria şi binecuvântarea Sa lui Æthelred,
Care, lângă râu, a rupt linia de scuturi.
Şi Edward era acolo, nobilul Edward, fiul lui Alfred.
Acesta, apărat de îngeri, privea cum Æthelred
Hăcuia căpetenia oamenilor de la miazănoapte...

Arderea este prea bună pentru aşa ceva. Poate că o să rup pergamentul în bucăţele mici şi o să-l arunc în latrină.

Eram prea obosiţi ca să organizăm o urmărire aşa cum trebuia, iar oamenii noştri erau uimiţi de rapiditatea triumfului. Totodată, găsiseră bere, mied şi vin franc în coburii şeilor danezilor şi mulţi se îmbătaseră umblând de colo colo. Unii începură să arunce cadavrele danezilor în râu, dar erau atât de multe, încât trupurile se adunară la picioarele podului roman, formând un baraj care inundă malurile vadului. Cămăşile de

zale şi armele capturate erau puse în grămezi. Puţinii prizonieri erau sub pază într-un şopron, femeile şi copiii lor smiorcăiţi erau afară, în timp ce Skade fusese dusă într-un hambar gol unde era păzită de doi dintre oamenii mei. Alfred, bineînţeles, se dusese la biserică, însoţit de toţi călugării şi preoţii, să-i aducă mulţumiri zeului său. Episcopul Asser făcu o pauză înainte să meargă la rugăciune. Se uită la morţi şi la pradă, apoi îşi întoarse ochii reci spre mine. Mă privi lung câteva clipe, de parcă aş fi fost unul dintre acei viţei cu două capete arătaţi pe la târguri, apoi, părând descumpănit, îi făcu semn cu mâna lui Edward, chemându-l la biserică.

Edward ezită. Era un tânăr timid, însă era clar că voia să-mi spună ceva şi habar n-avea ce cuvinte să folosească. Am vorbit eu în schimb:

– Vă felicit, stăpâne.

Se încruntă şi pentru o clipă păru la fel de descumpănit ca Asser, apoi se scutură şi se îndreptă.

– Nu sunt prost, Lord Uhtred.

– Nici nu am gândit aşa ceva vreodată.

– Trebuie să mă înveţi.

– Să vă învăţ?

Arătă cu mâna spre carnagiu, şi spaima îi schimonosi trăsăturile.

– Cum faci asta, izbucni el.

– Gândiţi ca duşmanul vostru, stăpâne, am zis, şi apoi gândiţi mai mult.

Aş fi zis mai multe, dar chiar atunci l-am văzut pe Cerdic pe o cărare între două cocioabe. M-am întors pe jumătate, apoi am fost distras de episcopul Asser care-l chema ferm pe Edward şi, când m-am uitat înapoi, nu mai era nici urmă de Cerdic. Nici nu putea fi, mi-am zis, căci îl lăsasem pe Cerdic în Lundene să o păzească pe Gisela. Probabil că era doar o festă din cele pe care le joacă minţile obosite.

– Uitaţi, stăpâne.

Sihtric, care fusese slujitorul meu, dar era acum unul dintre războinicii mei de încredere, îmi aşternu la picioare o cămaşă grea de zale.

– Are zale de aur, stăpâne, spuse el plin de entuziasm.

– Păstreaz-o, i-am zis.

– Stăpâne?

Se uită la mine plin de uimire.

– Nevasta ta are gusturi scumpe, nu-i aşa?

Sihtric se însurase cu o târfă, Ealhswith, împotriva sfatului meu şi fără permisiunea mea, dar îl iertasem. Spre mirarea mea, aveau o căsnicie fericită, iar cei doi copii ai lor erau nişte flăcăi zdraveni şi frumoşi.

– Ia-o de aici, am zis.

– Mulţumesc, stăpâne.

Sihtric înşfăcă zalele.

Timpul încetineşte.

E straniu cum am uitat anumite lucruri. Nu-mi pot aminti cu adevărat momentul în care mi-am împins capul de porc în linia lui Harald. Mă uitam oare la faţa lui? Chiar îmi amintesc sângele proaspăt al calului sărindu-i din barbă când şi-a întors capul? Sau mă uitam la omul din stânga lui, al cărui scut îl apăra pe jumătate? Uit atât de multe, dar nu acel moment în care Sihtric a luat de jos cămaşa de zale. Am văzut un om mânând o duzină de cai capturaţi peste vadul inundat. Alţi doi oameni trăgeau trupuri din barajul de cadavre de la podul în ruină. Unul din ei avea părul roşu şi creţ şi celălalt râdea în hohote de vreo glumă. Alţi trei aruncau cadavre în râu, contribuind la blocajul de trupuri mai repede decât puteau cei doi să le scoată. Un câine slab se scărpina pe uliţa unde Osferth, bastardul lui Alfred, vorbea cu Lady Æthelflæd, şi eram uimit că ea nu era în biserică cu tatăl, fratele şi soţul ei. Eram şi mai uimit că ea şi fratele său vitreg păreau să fi legat o relaţie de prietenie atât de repede. Mi-l amintesc pe Oswi, noul meu slujitor, ducându-l pe Smoka pe uliţă şi oprindu-se să vorbească cu o femeie, moment în care mi-am dat seama că oamenii din Fearnhamme se întorceau deja. Presupun că se ascunseseră în pădurile din apropiere imediat ce văzuseră oameni înarmaţi dincolo de râu. Altă femeie, purtând o pelerină galbenă simplă, folosea un cuţit de dulgher ca să taie un deget cu inel de la mâna unui danez mort.

Îmi amintesc un corb făcând rotocoale negre-albăstrui în cerul care mirosea a sânge. Am simţit o exaltare puternică atunci când am văzut pasărea. Era acela unul din cei doi corbi ai lui Odin? Auziseră zeii înşişi de măcelul din acea zi? Am râs tare, un sunet nelalocul lui, fiindcă în amintirea mea era o linişte deplină în acel moment.

Până când vorbi Æthelflæd, care venise aproape şi se uita fix la mine.

– Lord Uhtred? îmi zise ea blând.

Finan era la câţiva paşi în urma ei, alături de Cerdic, şi atunci am ştiut. Am ştiut, dar nu am zis nimic. Æthelflæd veni chiar lângă mine şi-şi puse o mână pe braţul meu.

– Uhtred? zise din nou.

Cred că doar mă holbam la faţa ei. Ochii ei albaştri luceau de lacrimi.

– Naşterea, murmură ea.

– Nu, am şoptit, nu.

– Ba da, spuse ea simplu.

Finan se uita la mine, cu faţa îndurerată.

– Nu, am zis mai tare.

– Mama şi copilul, adăugă Æthelflæd cu nesfârşită blândeţe.

Mi-am închis ochii. Lumea mi s-a întunecat, se întunecase, fiindcă Gisela mea murise.

Wyn eal gedreas. Toată fericirea a murit. Aceasta este dintr-un alt poem pe care-l aud câteodată cântat în sala mea de ospeţe. Este un poem trist, aşadar un adevărat poem. *Wyrd bið ful āræd.* Soarta este neînduplecată. Şi *wyn eal gedreas.* Toată fericirea a murit.

Toată fericirea mea murise, şi eu mă cufundasem în întuneric. Finan a spus că am urlat ca un lup şi probabil că aşa am făcut, cu toate că nu-mi amintesc aşa ceva. Mâhnirea trebuie ascunsă. Primul om care a cântat că soarta este neînduplecată a continuat spunând că trebuie să ne înlănţuim gândurile noastre cele mai lăuntrice. O minte întristată nu face nici un bine, zicea el, şi gândurile sale trebuie ascunse, şi poate că am urlat ca un lup, dar apoi am scuturat mâna lui Æthelflæd şi m-am răstit la oamenii care aruncau leşuri în râu, ordonând ca doi dintre ei

să-i ajute pe cei care încercau să îndepărteze trupurile dintre picioarele podului în ruină.

– Asigură-te că toți caii noștri sunt aduși din vârful dealului, i-am zis lui Finan.

Nu m-am gândit la Skade în acel moment, altfel poate că aș fi lăsat Răsuflarea-Șarpelui să-i ia sufletul împuțit. Mai târziu mi-am dat seama că blestemul ei o ucisese pe Gisela, fiindcă murise în aceeași dimineață în care Harald mă forțase s-o eliberez pe Skade. Asta venise Cedric să-mi spună. Cu inima grea, își mânase calul prin țara infestată de danezi până la Æscengum, doar ca să afle că plecaserăm.

Când află, Alfred veni la mine și-mi luă brațul. Am pornit împreună pe ulița din Fearnhamme. Șchiopăta, și oamenii pășeau într-o parte ca să ne facă loc. Mă prinse de cot și era cât pe ce să vorbească de vreo douăsprezece ori, dar cuvintele îi mureau pe buze de fiecare dată. Într-un final, ne-am oprit, iar el mă privi în ochi.

– Nu am vreun răspuns la întrebarea de ce Dumnezeu cauzează atâta durere. Cum n-am spus nimic, urmă peste câteva clipe: Soția ta a fost un giuvaier. Mă rog ca zeii tăi să-ți dea alinare, Lord Uhtred.

Ultimele sale cuvinte fuseseră cu atât mai generoase, cu cât îi venise atât de greu să le rostească.

Mă conduse la casa romană care fusese rechiziționată pe post de reședință regală, unde Æthelred părea a sta stânjenit, în timp ce părintele Beocca, dragul de el, mă făcu să mă simt eu stânjenit, apucându-mi mâna dreaptă și rugându-se tare ca zeul lui să aibă milă față de mine. Plângea. Gisela poate că fusese păgână, dar Beocca o iubise. Episcopul Asser, care mă ura, spuse totuși cuvinte blânde, în timp ce fratele Godwin, călugărul orb căruia Dumnezeu îi vorbea, începu să geamă răsunător, până când Asser îl trimise de acolo. În aceeași zi, mai târziu, Finan îmi aduse un borcan de mied și-și cântă cântecele lui irlandeze triste până am fost prea beat ca să-mi mai pese. El singur m-a văzut plângând în acea zi și nu a spus nimănui.

– Avem ordin să ne întoarcem la Lundene, îmi zise Finan a doua zi dimineață.

Am încuviinţat doar din cap, prea nepăsător faţă de lume ca să mă mai intereseze ordinele.

– Regele se întoarce la Wintanceaster, continuă Finan, iar nobilii Æthelred şi Edward trebuie să-l urmărească pe Harald.

Harald, grav rănit, fusese dus de supravieţuitorii armatei sale la nord de Temes până când, cu dureri prea mari să continue, le ordonase să găsească un loc de refugiu, ceea ce şi făcuseră, pe o insulă acoperită cu mărăciniş, numită Torneie.

Insula era pe râul Colaun, nu departe de locul unde se varsă în Temes, iar oamenii lui Harald o fortificaseră, întâi făcând o palisadă cu tufe de mărăcini, apoi săpând şanţuri. Lordul Æthelred şi Æthelingul Edward îi ajunseseră din urmă acolo şi începură asediul. Gărzile lui Alfred, sub comanda lui Steapa, merseseră în est, prin Cent, alungându-i pe ultimii oameni ai lui Harald şi recuperând mari cantităţi din pradă. În urma victoriei extraordinare de la Fearnhamme, Harald eşuase pe o insulă infestată cu febră, pe când restul oamenilor lui fugiseră la navele lor şi părăsiră Wessexul, cu toate că multe dintre echipaje se alăturaseră lui Haesten, care îşi avea încă tabăra pe malul nordic al Centului.

Eu eram la Lundene. Încă îmi dau lacrimile când îmi amintesc cum am salutat-o pe Stiorra, fiica mea, micuţa mea orfană, care se agăţase de mine şi nu mai voia să se desprindă. Vărsam amândoi lacrimi amare, şi o strângeam la piept de parcă era singurul lucru care mă mai ţinea în viaţă. Osberth, cel mai mic, plângea în braţele doicii, în timp ce Uhtred, fiul meu cel mare, poate că a plâns, dar niciodată în faţa mea, şi asta nu dintr-o reticenţă admirabilă, ci pentru că se temea de mine. Un copil agitat şi nervos, mă scotea adesea din fire. Insistasem să înveţe să se bată cu spada, însă n-avea pic de talent, iar când îl luasem pe *Seolferwulf* nu arătase nici un fel de entuziasm pentru navigaţie.

Era cu mine la bordul lui *Seolferwulf* în ziua în care m-am văzut cu Haesten. Am părăsit Lundene pe întuneric, în momentul fluxului, ghidându-ne după razele lunii palide. Alfred dăduse o lege, îi plăcea la nebunie să dea legi, potrivit căreia fiii ealdormanilor şi thegnilor trebuiau să meargă la şcoală, dar eu

refuzasem să-i îngădui lui Uhtred cel Tânăr să frecventeze școala pe care o înființase episcopul Erkenwald la Lundene. Nu mă interesa dacă învăța sau nu să scrie și să citească, pe ambele deprinderi se pune mult prea mult preț, dar mă interesa să nu fie expus predicilor episcopului. Oricât ar fi stăruit Erkenwald, am argumentat că Lundene era de fapt parte din Mercia, ceea ce și era în acele vremuri, și că legile lui Alfred nu se aplicau acolo. Episcopul îmi aruncase o privire urâtă, dar nu putea să-l constrângă pe băiat să participe la cursuri. Preferam să-l instruiesc pe fiul meu în arta războiului; prin urmare, în acea zi îl îmbrăcasem într-o haină de piele și îi dădusem o curea de spadă pe măsura lui, astfel încât să se obișnuiască să poarte echipamentul. În loc să se simtă mândru, păru doar stingherit.

– Trage-ți umerii în spate, m-am răstit. Stai drept. Nu ești un cățel!

– Da, tată, se tângui băiatul.

Stătea cu umerii adunați, zgâindu-se la punte.

– După ce mor, tu vei fi stăpânul Bebbanburgului, i-am zis, însă el nu făcu nici un comentariu.

– Trebuie să-i arăți cetatea Bebbanburg, stăpâne, sugeră Finan.

– Poate o voi face, am spus.

– Mergem spre nord, zise încântat Finan, în sfârșit o călătorie pe mare așa cum trebuie! Lovi umărul fiului meu. O să-ți placă, Uhtred! Poate c-o să vedem o balenă!

Fiul meu îl privea în tăcere.

– Bebbanburg este o fortăreață lângă mare, i-am explicat, o cetate grozavă. Bătută de vânturi, spălată de valuri, invincibilă.

Am simțit cum îmi dau lacrimile, fiindcă visasem mereu să o fac pe Gisela stăpână la Bebbanburg.

– Nu este invincibilă, stăpâne, interveni Finan, fiindcă o s-o luăm într-o bună zi.

– Așa vom face, am spus, deși nu simțeam nici o urmă de entuziasm, nici măcar la ideea de a-mi lua cu asalt propria fortăreață și de a-mi masacra unchiul și pe oamenii săi.

Mi-am întors fața de la fiul meu cel palid și, postându-mă la prova navei, sub capul de lup, m-am uitat spre est, unde tocmai

se ivea soarele. Acolo, în ceaţa răsăritului, în negura mării şi aerului, în pâlpâitul luminii de pe apele mişcătoare, am văzut navele. O flotă.

– Încet! am strigat.

Vâslele noastre se ridicară şi căzură lin înapoi; fluxul ne purta spre flota străină care naviga spre nord, de-a curmezişul rutei noastre.

– Vâsliţi înapoi! am strigat, iar *Seolferwulf* încetini până se opri, după care o luă în amonte.

– Ăsta trebuie să fie Haesten, zise Finan, care venise lângă mine.

– Părăseşte Wessexul, am spus.

Peste o clipă, o singură navă se desprinse din flotă, şi am văzut licărul vâslelor în timp ce mateloţii trăgeau puternic în direcţia noastră. Celelalte vase îşi continuau drumul spre nord; erau mult mai multe decât cele optzeci pe care Haesten le adusese în Cent, fiindcă flota sa fusese mărită de fugarii din armata lui Harald. Nava care ieşise din rând era aproape de-acum.

– Este *Dragonul Călător*, am zis, recunoscând-o.

Era cea pe care i-o dădusem lui Haesten în ziua în care luase comoara lui Alfred şi ne dăduse ostaticii aceia fără valoare.

– Scoatem scuturile? întrebă Finan.

– Nu, am spus. Dacă Haesten ar fi vrut să mă atace, ar fi adus mai mult de o navă.

Prin urmare, scuturile noastre rămaseră în cala lui *Seolferwulf*.

Vâslele *Dragonului Călător* se ridicară când nava ajunse la o lungime şi jumătate de corabie de noi. Preţ de o clipă echipajul ei se uită la echipajul meu, apoi l-am văzut pe Haesten urcându-se pe platforma de la cârmă.

– Pot să vin la bord? strigă.

– Poţi să vii la bord, i-am răspuns.

Am privit cum vâslaşii lui întoarseră vasul cu foarte mare pricepere, astfel încât pupa lui ajunse foarte aproape de a noastră. Când vâslele lungi ale ambelor nave fură trase înăuntru, Haesten sări. Cineva îmi făcea cu mâna de pe platforma cârmei de pe *Dragonul Călător*, şi am văzut că era părintele Willibald. I-am făcut cu mâna la rândul meu, apoi m-am dus să-l salut pe Haesten.

Era cu capul gol. Își deschise brațele în timp ce mă apropiam, un gest care arăta neputință, și mi se adresă de parcă-i venea greu să-și găsească vorbele.

– Îmi pare rău, Lord Uhtred, îmi spuse pe un ton umil și convingător. N-am cuvinte.

– A fost o femeie de treabă, am zis.

– Lucru știut de toată lumea, și sunt foarte trist, Lord Uhtred.

– Mulțumesc.

Se uită la vâslașii mei, fără îndoială aruncând un ochi la armamentul lor, apoi își întoarse privirea spre mine.

– Această știre tristă, Lord Uhtred, a umbrit veștile despre victoria ta. A fost un adevărat triumf.

– Se pare că pe tine te-a convins să părăsești Wessexul, am replicat eu sec.

– Aveam oricum de gând să plec, după înțelegerea pe care am încheiat-o, dar unele dintre navele noastre aveau nevoie de reparații. Haesten îl văzu apoi pe Uhtred și observă plăcuțele de argint cusute pe cureaua spadei lui. Fiul tău? mă întrebă.

– Fiul meu. Uhtred.

– Un tânăr impresionant, minți danezul.

– Uhtred, vino încoace, i-am spus băiatului.

Se apropie neliniștit, aruncându-și ochii în dreapta și în stânga, de parcă se aștepta la un atac. Era la fel de impresionant ca o rățușcă.

– Acesta este jarlul Haesten, i-am spus, un danez. Într-o bună zi, fie îl omor eu, fie mă omoară el pe mine. Haesten chicoti, dar fiul meu rămase cu ochii fixați asupra punții. Dacă mă omoară, am continuat, datoria ta este să-l omori pe el.

Haesten așteptă vreun răspuns de la Uhtred cel Tânăr, însă băiatul tăcea stingher. Danezul rânji răutăcios.

– Și fiul meu, Lord Uhtred? mă întrebă el cu un aer nevinovat. O duce bine, bănuiesc, ca ostatic?

– L-am înecat pe amărâtul acela acum o lună, i-am zis.

Haesten râse la auzul minciunii.

– Nu era oricum nevoie de ostatici, fiindcă mă voi ține de înțelegere. Părintele Willibald ți-o va confirma. Făcu un semn

înspre *Dragonul Călător* și adăugă: Voiam să-l trimit pe părintele Willibald la Lundene cu o scrisoare. Poți să-l duci chiar tu acolo, Lord Uhtred?

– Doar părintele Willibald? am întrebat. Nu ți-am adus doi preoți?

– Celălalt a murit după ce a mâncat prea mulți țipari, zise nepăsător Haesten. Îl duci pe Willibald?

– Bineînțeles, am spus, uitându-mă la flota care vâslea spre nord. Unde mergeți?

– În nord. Anglia de Est. Undeva. Nu Wessex.

Nu voia să-mi spună destinația, dar era clar că navele lui se îndreptau spre Beamfleot. Ne luptaserăm acolo cu cinci ani înainte și Haesten avea probabil niște amintiri neplăcute despre acel loc; totuși, Beamfleot, pe malul nordic al estuarului Temesului, oferea două avantaje neprețuite. Primul era golful numit Hothledge, ascuns în spatele insulei Caninga, golf care putea adăposti trei sute de nave, în timp ce deasupra lui, pe un deal înalt și verde, se afla vechea fortificație. Era un loc care oferea mare siguranță, mult mai sigur decât tabăra pe care și-o făcuse Haesten pe țărmul din Cent cu unicul scop de a-l forța pe Alfred să-i dea bani ca să plece. Acum pleca, dar se ducea într-un loc mult mai periculos pentru Wessex. În Beamfleot ar fi avut o fortăreață aproape de necucerit, la distanță foarte mică de Lundene și Wessex. Era un șarpe.

Părintele Willibald nu era de aceeași părere. A trebuit să lipim navele pentru ca preotul să treacă dintr-una într-alta. Se întinse stângaci până pe puntea lui *Seolferwulf*, apoi îl salută prietenește pe Haesten, care îmi rânji la plecare, înainte să sară înapoi la bordul navei sale.

Părintele Willibald mă privi contrariat. Într-o clipă fața lui era plină de îngrijorare, în cealaltă era exaltată, și se lupta permanent să găsească vorbele potrivite pentru expresia respectivă. În cele din urmă, îngrijorarea câștigă.

– Lord Uhtred, spune-mi, spune-mi că nu este adevărat.

– Este adevărat, părinte.

– Bunule Dumnezeu! Își scutură capul și-și făcu semnul crucii. Mă voi ruga pentru sufletul ei, Lord Uhtred. Mă voi ruga

în fiecare noapte pentru sufletul ei și pentru sufletele dragilor tăi copii. Vocea lui se stinse sub privirea mea încruntată, dar apoi îl apucă entuziasmul: Veşti, stăpâne, am nişte veşti!

Pierzându-şi nădejdea din pricina căutăturii mele, se întoarse să-şi ia de pe jos bocceaua pe care i-o azvârliseră danezii de pe *Dragonul Călător*.

– Ce veşti? am întrebat.

– Jarlul Haesten, Lord Uhtred, zise Willibald cu nerăbdare. Cere ca nevasta lui şi cei doi fii să fie botezaţi!

Zâmbea ca şi cum se aştepta să-i împărtăşesc bucuria.

– Ce vrea? am făcut, surprins.

– Cere botezul pentru familia lui! Am scris o scrisoare din partea lui către regele nostru! Se pare că propovăduirea noastră a dat roade, Lord Uhtred. Soţia jarlului, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul, a văzut lumina! Caută izbăvirea Dumnezeului nostru! A ajuns să-l iubească pe Mântuitorul nostru, iar soţul ei i-a îngăduit să se convertească.

Tot ce făceam era să mă uit la el, erodându-i bucuria cu faţa mea acră, dar Willibald nu se lăsă aşa de uşor descurajat. Îşi adună entuziasmul din nou.

– Nu vezi, Lord Uhtred? Dacă ea se converteşte, o s-o facă şi el! Aşa se întâmplă adesea, mai întâi soţia găseşte izbăvirea, şi când femeile conduc, soţii urmează!

– Încearcă să ne adoarmă, părinte, am zis, privind cum *Dragonul Călător*, care se realăturase deja flotei, vâslea hotărât spre nord.

– Jarlul este un suflet tulburat, spuse Willibald. Am stat de vorbă cu el de multe ori. Îşi întinse mâinile spre cer, unde nenumărate păsări zburau spre sud bătând iute din aripi. E bucurie în ceruri, Lord Uhtred, atunci când un singur păcătos se căieşte. Şi el este atât de aproape de izbăvire! Pe deasupra, când un comandant acceptă să se convertească, oamenii săi îl urmează întru Hristos.

– Comandant? am râs a batjocură. Haesten este doar un rahat. Este un rahat. Şi tot ce-l tulbură e lăcomia, părinte. Tot va trebui să-l omorâm.

Willibald îşi pierdu nădejdea din cauza reacţiei mele cinice, aşa că merse să se aşeze lângă fiul meu. I-am urmărit cum vorbeau şi m-am întrebat de ce Uhtred nu a arătat niciodată vreo urmă de entuziasm pentru învăţăturile mele, în timp ce părea fascinat de cuvintele preotului.

– Sper că nu-i otrăveşti capul băiatului, am zis.

– Vorbim despre păsări, Lord Uhtred, explică Willibald senin, şi despre locul unde merg ele iarna.

– Unde merg?

– Pe fundul mării? spuse el, nu foarte convins.

Fluxul scăzu şi se calmă, iar la reflux am luat-o spre amonte. Stăteam alături de Finan, care mânuia marea cârmă, şi chibzuiam la cele întâmplate. Oamenii mei vâsleau calm, bucuroşi să lase fluxul să-şi facă treaba, şi cântau cântecul lui Ægir, zeul mării, şi al soţiei lui, Rán, şi al celor nouă fiice ale lor, care trebuie toate măgulite, pentru ca o navă să fie în siguranţă pe apele sălbatice. Cântau acest cântec fiindcă ştiau că-mi place, dar melodia suna în gol şi cuvintele nu păreau să aibă nici o noimă. Posomorât, mă uitam la pâcla de fum de deasupra Lundene-ului în timp ce amurgul întuneca cerul de vară, dorindu-mi să fiu o pasăre care să dispară sus în acel neant.

Scrisoarea lui Haesten îi stârnise lui Alfred o agitaţie nouă. Scrisoarea, spunea el, era un semn al proniei cereşti, iar episcopul Erkenwald, bineînţeles, era de acord. Dumnezeu, afirma episcopul, îi măcelărise pe păgâni la Fearnhamme şi acum crease un miracol în inima lui Haesten. Willibald fu trimis la Beamfleot cu o invitaţie pentru Haesten de a-şi aduce familia la Lundene, unde Alfred şi Æthelred urmau să fie naşii de botez pentru Brunna, Haesten cel Tânăr şi adevăratul Horic. Nimeni nu se mai deranja acum să pretindă că băiatul ostatic, surd şi mut, era fiul lui Haesten, dar păcăleala aceasta fu iertată în efervescenţa care cuprinse Wessexul în timp ce vara se pierdea în toamnă.

Ostaticul surd şi mut, pe care l-am numit Harald, fu trimis la mine acasă. Cum era un tânăr isteţ, l-am pus să lucreze la fierărie, unde a arătat pricepere la folosirea uneltelor de ascuţit

şi râvnă la deprinderea artei de a mânui armele. O mai aveam în grijă şi pe Skade, fiindcă nimeni altcineva nu părea s-o vrea.

O vreme am ţinut-o la vedere într-o cuşcă în faţa uşii mele, dar acea umilinţă era o consolare minoră faţă de blestemul ei. În plus, nu mai avea nici o valoare ca ostatic, fiindcă iubitul ei era blocat pe insula Torneie. Într-o zi am dus-o în amonte într-una dintre bărcile mai mici pe care le păstram mai sus de podul rupt din Lundene.

Torneie era aproape de Lundene; cu treizeci de oameni la vâsle, am ajuns la râul Colaun înainte de amiază. Am vâslit încet în susul apei, dar nu era mare lucru de văzut.

Oamenii lui Harald, mai puţini de trei sute, făcuseră un val de pământ cu o palisadă deasă de mărăcini deasupra. Se vedeau suliţe deasupra acelui obstacol, dar nici un acoperiş, fiindcă Torneie nu avea lemn din care să poată fi construite case. Râul curgea lin de ambele părţi ale insulei şi era mărginit de mlaştini, dincolo de care puteam vedea taberele pereche ale forţelor saxone ce asediau insula. Două nave erau ancorate la mal, ambele cu echipaje din Mercia, având ca scop să oprească orice posibilitate de aprovizionare a danezilor încolţiţi.

– Acolo este iubitul tău, i-am zis lui Skade arătând mărăcinii.

I-am ordonat lui Ralla, care cârmea nava, să ne ducă atât de aproape de insulă cât putea. Când prova aproape că atingea trestiile, am tras-o pe Skade lângă mine.

– Acolo este iubitul tău olog şi neputincios, i-am spus.

Câţiva danezi care dezertaseră povestiseră că Harald fusese rănit la coapsa stângă şi între picioare. Acul-Viespii îl lovise cu siguranţă pe sub marginea de jos a cămăşii de zale; ţin minte cum lama s-a lovit de os şi cum am împins-o mai tare, astfel încât oţelul i-a alunecat pe coapsă, rupând muşchi şi tăind vene, şi-i ajunsese între picioare. Piciorul se infectase şi fusese tăiat, dar scăpase cu viaţă. Probabil că ura şi înflăcărarea lui îi însufleţeau pe oamenii pe care-i comanda, puşi acum în faţa unui viitor sumbru.

Skade nu zise nimic. Se uita la zidul de mărăcini, de deasupra căruia se iţeau câteva vârfuri de suliţă. Era îmbrăcată într-o tunică de sclavă, strânsă bine în jurul taliei subţiri.

– Şi-au mâncat caii, i-am spus, şi prind ţipari, broaşte şi peşti.

– Vor trăi, zise ea sec.

– Sunt prinşi în capcană, şi de data asta Alfred n-o să plătească bani strălucitori de aur ca ei să plece în altă parte. La iarnă, când o să moară de foame, o să se predea, şi Alfred o să-i ucidă pe toţi. Unul câte unul, femeie.

– Vor trăi, insistă ea.

– Vezi viitorul?

– Da, zise Skade, moment în care mi-am atins ciocanul lui Thor.

Deşi o uram, nu-mi puteam lua ochii de la ea. Fusese înzestrată cu darul frumuseţii, dar era frumuseţea unei arme. Era zveltă, cu o carnaţie fermă şi un ten strălucitor. Chiar şi în postura de prizonieră amărâtă, nespălată şi îmbrăcată în zdrenţe, radia splendoare. Faţa îi era osoasă, dar îndulcită de buzele pline şi de părul des. Oamenii mei o priveau lacom. Voiau să le-o dau ca pe o jucărie, iar apoi s-o omoare. Era cunoscută drept o vrăjitoare daneză, la fel de periculoasă pe cât era de dorită, şi ştiam că blestemul ei îi luase viaţa Giselei. Pe de altă parte, Alfred nu ar fi avut nimic împotrivă s-o omor; totuşi, n-o puteam omorî. Mă fascina.

– Poţi merge la ei, am zis.

Îşi întoarse ochii mari şi negri spre mine, dar nu scoase o vorbă.

– Sari peste bord, am îndemnat-o. Nu eram atât de departe de ţărmul insulei. Poate că ar fi trebuit să înoate vreo douăzeci de paşi, dar apoi ar fi putut să se târască prin mâl până la mal. Ştii să înoţi?

– Da.

– Atunci du-te la el. Nu vrei să fii regina Wessexului? am întrebat-o în batjocură.

Se uită înapoi spre insula sumbră şi murmură:

– Visez, şi în visele mele, Loki vine la mine.

Loki era zeul trişor, pacostea Asgardului, zeul care merita să moară. Creştinii vorbesc despre şarpele din Paradis, acela era Loki.

– Îți spune lucruri rele? am întrebat-o.

– Este trist, și vorbește. Îl alin.

– Ce legătură are asta cu săritul tău peste bord?

– Nu e destinul meu.

– Loki ți-a spus asta?

Încuviință din cap.

– Ți-a zis că vei fi regina Wessexului?

– Da, zise ea simplu.

– Dar Odin are mai multă putere, i-am răspuns, și mi-am dorit în acel moment ca Odin s-o fi protejat pe Gisela în loc să protejeze Wessexul, iar apoi m-am întrebat de ce zeii le-au îngăduit creștinilor să câștige la Fearnhamme, în loc să-i lase pe adoratorii lor să cucerească Wessexul, însă zeii sunt capricioși, plini de intenții necurate, și nici unul mai mult decât vicleanul Loki. Și ce îți spune Loki să faci acum? am întrebat-o aspru.

– Să mă supun.

– Nu am nevoie de tine, așa că sari. Înoată. Du-te. Mori de foame.

– Nu acesta este destinul meu, repetă Skade.

Vocea îi era seacă, de parcă n-ar mai fi existat viață în sufletul ei.

– Și dacă te împing?

– N-o s-o faci.

Părea încredințată de asta, și avea dreptate. Am lăsat-o la probă în timp ce întorceam nava spre Lundene. În acea noapte am eliberat-o din magazia care-i servea drept închisoare și i-am spus lui Finan să nu îngăduie nimănui s-o atingă și să nu o lege, deoarece era liberă. Dimineață era tot acolo, ghemuită, uitându-se la mine, fără să deschidă gura.

A devenit sclavă la bucătărie. Ceilalți sclavi și servitori se temeau de ea. Era tăcută, încruntată, ca și cum viața i-ar fi fost scursă din trup. Majoritatea celor din gospodăria mea erau creștini și își făceau semnul crucii când Skade le tăia calea, dar ordinele mele să rămână neatinsă au fost ascultate. Ar fi putut să plece în orice clipă, însă a rămas. Ar fi putut să ne otrăvească, dar nimeni nu s-a îmbolnăvit.

Toamna aduse vânturi umede şi reci. Emisari fuseseră trimişi în ţările de dincolo de mare şi în regatele galeze, anunţând că familia lui Haesten urma să fie botezată şi invitând soli pentru a participa la ceremonie. Bineînţeles, Alfred vedea dorinţa lui Haesten de a-şi sacrifica soţia şi fiii creştinismului ca pe o victorie la fel de importantă ca aceea de la Fearnhamme, şi ordonase ca străzile din Lundene să fie împodobite cu steaguri pentru a-i întâmpina pe danezi. Alfred veni în oraş la sfârşitul după-amiezii, pe o furtună cu ploaie torenţială. Se grăbi la palatul episcopului Erkenwald, care se afla lângă biserica reconstruită din vârful dealului, şi în acea seară se ţinu o slujbă de mulţumire la care am refuzat să particip.

A doua zi dimineaţă mi-am luat cei trei copii la palat. Æthelred şi Æthelflæd, care măcar se prefăceau că au o căsnicie fericită atunci când vreo ceremonie o impunea, veniseră la Lundene, iar Æthelflæd îi invitase pe cei trei copii ai mei să se joace cu fiica ei.

– Asta înseamnă că nu mergi la biserică? am întrebat-o.

– Bineînţeles că merg, spuse ea zâmbind, dacă Haesten vine.

Fiecare clopot din Lundene bătea în aşteptarea danezilor, iar mulţimile se adunau pe străzi, în ciuda ploii foarte reci şi a vântului care sufla dinspre est.

– Vine, i-am spus.

– Ştii tu sigur?

– Au plecat în zori.

Cercetaşii mei de pe malurile noroioase ale estuarului Temesului aprinseseră focurile de avertizare la răsărit, semnalizând că nişte nave părăsiseră golful de la Beamfleot şi navigau în amonte.

– O face doar ca să împiedice un atac din partea tatei, zise Æthelflæd.

– E abil ca o nevăstuică.

– Vrea Anglia de Est. Eohric este un rege slab, şi Haesten îi vrea coroana.

– Posibil, am zis cu îndoială, dar ar prefera Wessexul.

Æthelflæd încuviinţă din cap.

– Soțul meu are un informator în tabăra lui și este sigur că Haesten pregătește un atac la Grantaceaster.

Grantaceaster era capitala noului rege danez al Angliei de Est, și un atac încununat de izbândă putea să-i aducă lui Haesten tronul ocupat în acel moment de Eohric. Cu siguranță voia un tron și toate rapoartele spuneau că Eohric era un rege slab, însă Alfred încheiase cu Guthrum, regele anterior, un tratat prin care se angaja să nu se amestece în treburile Angliei de Est, deci, dacă ambiția lui Haesten era să ia tronul, de ce avea nevoie să-l îmbuneze pe Alfred? Haesten voia în realitate Wessexul, bineînțeles, însă Fearnhamme îl convinsese că era o ambiție dificil de realizat. Apoi mi-am adus aminte de singurul tron vacant, și totul mi-a devenit clar.

– Cred că este mai interesat de Mercia, am zis.

Æthelflæd chibzui câteva momente, după care scutură din cap.

– Știe că ar trebui să se bată și cu noi, și cu Wessexul pentru a cuceri Mercia. Și spionul soțului meu e sigur că e vorba de Anglia de Est.

– Vom vedea.

Aruncă o privire în cealaltă cameră, unde copiii se jucau cu jucării sculptate din lemn.

– Uhtred este destul de mare ca să asiste la slujbă, observă ea.

– Nu-l cresc ca pe un creștin, am zis ferm.

Îmi zâmbi, fața ei arătând pentru o clipă la fel de poznașă cum o știam din copilărie.

– Dragul Lord Uhtred, mereu înotând împotriva curentului.

– Și tu, doamnă? i-am replicat, amintindu-mi cum aproape că fugise cu un danez păgân.

– Plutesc în derivă în barca soțului meu, spuse ea oftând.

Un slujitor trimis de Æthelred veni atunci s-o cheme. Străjerii de pe ziduri îl văzuseră pe Haesten.

Apăru în *Dragonul Călător*, pe care-l ancoră la unul dintre debarcaderele în ruină din aval de casa mea. Fu salutat de Alfred și de Æthelred, ambii purtând mantii căptușite cu blană și coroniță din bronz. Cornurile sunară și toboșarii bătură în ritm

rapid până când ploaia se înteţi şi udă pielea tobelor. Haesten, probabil avertizat de Willibald, nu purta armură sau arme, cu toate că lunga sa haină de piele părea destul de groasă ca să reziste la o lovitură de spadă. Barba îi era împletită în şuviţe legate cu bucăţi de piele, şi puteam să jur că o amuletă în formă de ciocan era ascunsă printre firele roşcate. Soţia şi copiii lui, îmbrăcaţi în albul penitenţei, mergeau în picioarele goale în procesiunea care urca dealul din Lundene. Pe nevasta lui o chema Brunna, dar în această zi urma să primească un nume nou, creştin. Era mică şi bondoacă, iar ochii săi agitaţi se mişcau neîncetat, de parcă aştepta un atac din partea mulţimilor care se aliniau de-a lungul străzilor înguste. Înfăţişarea ei deloc atrăgătoare mă surprindea. Haesten era un tip ambiţios, nerăbdător să fie recunoscut drept un mare comandant de oşti, şi pentru un astfel de om modul cum îi arăta nevasta era la fel de important ca splendoarea armurii sau bogăţia însoţitorilor săi. Însă Haesten n-o luase pe Brunna de dragul înfăţişării ei, ci pentru zestrea pe care i-o adusese. Era nevasta lui, dar nu cred că era şi partenera lui în pat, sala de ospeţe sau oriunde altundeva. Îi îngăduia să se boteze pur şi simplu fiindcă nu era atât de importantă pentru el; Alfred, cu viziunea lui idilică asupra căsniciei, n-ar fi priceput niciodată un asemenea cinism. Cât despre fiii lui Haesten, mă îndoiesc că le lua botezul în serios. Imediat ce plecau din Lundene avea să-i oblige să uite ceremonia. Copiii sunt uşor influenţaţi de religie, de aceea este bine că multora le vine mintea la cap în cele din urmă. În fruntea alaiului erau călugări care cântau, urmaţi de copii cu ramuri verzi, alţi călugări, un grup de abaţi şi episcopi, apoi Steapa cu cincizeci de oameni din garda regală, care mergeau chiar în faţa lui Alfred şi a oaspeţilor lui. Alfred mergea încet, chinuit de dureri, dar refuzase să urce într-o căruţă. Vechea lui căruţă, cea pe care o aruncasem în şanţ înainte de Fearnhamme, fusese recuperată, însă Alfred insista să umble pe jos fiindcă voia să se umilească pe deplin în faţa zeului său. Se sprijinea de Æthelred uneori, astfel că regele şi ginerele său şontâcâiau împreună pe deal. Æthelflaed mergea cu un pas în urma soţului său, iar în spatele ei şi în spatele lui Haesten erau solii din Ţara Galilor şi

Francia, care veniseră pentru a fi martori la miracolul acestei convertiri daneze.

Haesten ezită înainte să intre în biserică, probabil temându-se de o ambuscadă, însă Alfred îl încurajă. Danezii păşiră cu băgare de seamă înăuntru, unde nu-i aştepta nimic mai ameninţător decât o adunătură de călugări îmbrăcaţi în rase negre. Lăcaşul era neîncăpător pentru toată acea mulţime. Nu aş fi vrut să fiu acolo, dar un sol de-al lui Alfred insistase să vin, aşa că stăteam chiar în spate şi, uitându-mă la fumul care se ridica din lumânările înalte, ascultam cântarea călugărilor, acoperită uneori de ploaia torenţială care izbea acoperişul de paie. Un preot ud leoarcă stătea pe un scăunel în uşa bisericii ca să repete cuvintele episcopului Erkenwald către oamenii care se strânseseră în piaţă. Preotul trebuia să urle ca să se facă auzit din cauza vântului şi ploii.

Trei butoaie legate cu argint stăteau în faţa altarului, fiecare umplut pe jumătate cu apă din Temes. Brunna, părând complet zăpăcită, fu convinsă să se urce în butoiul din mijloc. Scoase un mic ţipăt de groază când căzu în apa rece, apoi stătu tremurând cu mâinile încrucişate peste sâni. Cei doi fii fură aruncaţi fără fasoane în celelalte butoaie, apoi episcopul Erkenwald şi episcopul Asser turnară apă cu nişte linguri mari peste capetele băieţilor înspăimântaţi.

– Iată duhul cum se pogoară! strigă episcopul Asser în timp ce-i uda pe băieţi. Ambii episcopi udară apoi părul Brunnei şi-i pronunţară noul nume creştin, Æthelbrun. Alfred radia de fericire. Cei trei danezi stăteau tremurând în timp ce un cor de copii îmbrăcaţi în alb intona un cântec care nu se mai termina. Îmi amintesc că Haesten s-a întors încet pentru a-mi prinde privirea. Îşi ridică o sprânceană şi se înfrână din greu să-şi oprească un rânjet, căci umilinţa nevestei sale părea să-l distreze de minune.

Alfred vorbi cu Haesten după ceremonie, apoi danezii plecară, încărcaţi cu daruri. Alfred le dădu un cufăr cu monede, un crucifix mare din argint, o Evanghelie şi un relicvariu care conţinea un os de la un deget de-al sfântului Æthelburg, un

sfânt care cică fusese tras în ceruri cu lanţuri de aur, dar se pare că lăsase măcar un deget în urmă. Ploaia cădea şi mai tare în timp ce *Dragonul Călător* se desprindea de la chei. L-am auzit pe Haesten dând un ordin vâslaşilor lui, vâslele intrară în apa murdară a Temesului şi nava o luă spre est.

În acea noapte a fost un ospăţ pentru a sărbători marele eveniment al zilei. Haesten, se pare, ceruse să-i fie iertată absenţa; deşi nepoliticos, având în vedere că mâncarea şi berea erau în cinstea lui, probabil că fusese un gest înţelept. Bărbaţii nu aveau voie să poarte arme în sala de ospeţe, dar berea ar fi stârnit fără îndoială bătăi între oamenii lui Haesten şi saxoni. Alfred, în orice caz, nu i-o luă în nume de rău. Era pur şi simplu prea fericit. Probabil îşi vedea moartea apropiindu-se, dar considera că zeul lui îi acordase nişte daruri de mare preţ: îl văzuse pe Harald înfrânt zdrobitor şi asistase la botezul familiei lui Haesten.

– Voi lăsa Wessexul în siguranţă, îi spuse tare episcopului Erkenwald, ca să-l aud şi eu.

– Sper să nu ne părăsiţi mulţi ani de acum înainte, stăpâne, răspunse pios Erkenwald.

Alfred îl bătu uşor pe umăr.

– Aceasta este în mâinile lui Dumnezeu, sfinţia ta.

– Şi Dumnezeu ascultă rugile poporului său, stăpâne.

– Atunci roagă-te pentru fiul meu, zise Alfred întorcându-se să se uite la Edward, care stătea stânjenit la masa conducătorilor.

– Mă rog neîncetat, îl asigură episcopul.

– Atunci roagă-te acum, spuse Alfred vesel, şi roagă-l pe Dumnezeu să ne binecuvânteze acest ospăţ!

Erkenwald aşteptă ca regele să se aşeze la masă, apoi se rugă tare şi îndelung, cerându-i zeului său să binecuvânteze mâncarea care se răcea, apoi mulţumindu-i pentru pacea care asigura acum viitorul Wessexului. Dar zeul lui nu asculta.

La ospăţul acela au început necazurile. Mă gândesc că zeii erau plictisiţi de noi; văzând fericirea nemăsurată a lui Alfred, au decis, aşa cum fac zeii, că era timpul să arunce zarurile.

Eram în marele palat roman, o clădire din cărămidă şi marmură peticită de saxoni cu stuf şi împletituri de nuiele.

Pe podium se afla în mod normal un tron, dar acum era o masă lungă aşezată pe capre de lemn, acoperită cu ţesătură verde. Alfred şedea la mijloc, flancat de nevasta lui, Ælswith, şi de fiica lui, Æthelflæd. Erau singurele femei prezente, în afară de slujnice. Æthelred stătea lângă Æthelflæd, în timp ce Edward stătea lângă mama lui. Celelalte şase locuri la masa regelui erau ocupate de episcopul Erkenwald, episcopul Asser şi cei mai importanţi emisari din alte ţări. Un cântăreţ la harpă, aşezat la marginea podiumului, cânta un lung imn de proslăvire a zeului lui Alfred. Sub podium, între pilonii sălii, erau alte patru mese aşezate pe capre, unde mâncau oaspeţii. Acei oaspeţi erau un amestec de clerici şi războinici. Eu şedeam între Finan şi Steapa în cel mai întunecat colţ al sălii, şi mărturisesc că eram într-o mare stare de nervozitate. Îmi era clar că Haesten îl prostise pe Alfred. Regele era unul dintre cei mai înţelepţi oameni pe care-i cunoscusem vreodată, însă avea o slăbiciune pentru zeul său şi nu-i trecuse nici măcar o dată prin minte că putea să existe un calcul politic în spatele concesiunilor de faţadă ale lui Haesten. Lui Alfred i se părea pur şi simplu că zeul lui făcuse un miracol. Ştia, bineînţeles, de la ginerele lui şi de la propriii spioni că Haesten avea ambiţia de a lua tronul Angliei de Est, dar asta nu-l îngrijora, fiindcă ţara vecină era deja condusă de danezi. Deşi visa s-o recupereze, ştia ce era posibil şi ce era doar dorinţă.

În acei ultimi ani ai vieţii sale, Alfred se prezenta întotdeauna drept Regele Angelcynn, regele poporului englez, înţelegând prin asta tot pământul Britaniei unde se vorbeau limbi saxone, dar ştia că titlul cu pricina era o speranţă, nu o realitate. Asigurase neatârnarea Wessexului şi-şi extinsese autoritatea peste mare parte din Mercia, dar restul Angelcynnului era sub control danez, şi Alfred nu putea face nimic în această privinţă. Totuşi, era mândru că făcuse Wessexul destul de puternic încât să distrugă marea armată a lui Harald şi să-l silească pe Haesten să ceară botezul pentru familia sa.

La aceste lucruri cugetam. Steapa povestea vrute şi nevrute cu glasul său bubuitor, dar abia îl auzeam, Finan făcea bancuri proaste la care zâmbeam din obligaţie, însă tot ce voiam era

să ies din sala aceea. Ospețele lui Alfred nu erau niciodată o plăcere. Berea era puțină, și distracția, pioasă. Trei călugări intonară o lungă rugăciune în latină, apoi copiii cântară un cântec despre cum erau ei mieluşeii zeului, ceea ce-l făcu pe Alfred să radieze de fericire.

– Minunat! exclamă el atunci când copiii îmbrăcați în rase murdare își terminară miorlăiala. Cu adevărat minunat!

Credeam că vrea să le mai ceară un cântec, dar episcopul Asser se aplecă în spatele lui Ælswith și făcu o sugestie care-i aprinse lui Alfred o licărire de încântare în ochi.

– Frate Godwin, strigă spre călugărul orb, nu ne-ai mai cântat de multe săptămâni!

Tânărul călugăr păru luat prin surprindere, dar un tovarăș de masă îl luă de cot și-l conduse spre spațiul deschis în timp ce copiii, ghidați de o călugăriță, erau duși de acolo. Fratele Godwin rămase tăcut în timp ce harpistul scoase câteva sunete pe corzile lui din păr de cal. Am sperat câteva clipe că nu avea de gând să cânte, dar dintr-odată își smuci capul în față și-n spate, în vreme ce sunetele harpei deveneau tot mai sinistre, și începu să scoată un fel de scâncete.

Mulți își făcură semnul crucii.

– E complet nebun, i-am zis lui Finan.

– Nu, stăpâne, este posedat. Irlandezul atinse cu degetul crucea care-i atârna întotdeauna la gât și șopti: Acasă am văzut asemenea oameni sfinți.

– Spiritele vorbesc prin el, murmură Steapa cu evlavie.

Cred că Alfred ne auzise șopocăielile, fiindcă își întoarse fața iritată spre noi. Am tăcut, și imediat Godwin începu să se zvârcolească și scoase un urlet care umplu sala. Fumurile din mangaluri se încolăceau în jurul lui înainte să dispară prin gaura de fum făcută în acoperișul roman.

Am aflat abia mult mai târziu că fratele Godwin fusese descoperit de episcopul Asser, care-l găsise pe tânărul călugăr orb încuiat într-o celulă a mănăstirii de la Æthelingæg. Era încuiat deoarece abatele îl socotea nebun, dar episcopul Asser, hotărând că Godwin chiar auzea vocea lui Dumnezeu, îl adusese pe

călugăr la Alfred. Regele credea că orice venea de la Æthelingæg era prielnic, fiindcă acolo supraviețuise el în timpul marii crize a domniei sale.

Godwin începu să chelălăie. Sunetul era al unui om în mari dureri, și harpistul își luă mâinile de pe strune. Câinii răspunseră imediat, urlând în camerele întunecoase din spatele palatului.

– Vine sfântul duh, șopti Finan evlavios.

În acel moment, Godwin slobozi un urlet teribil, de parcă măruntaiele i-ar fi fost smulse din trup.

– Lăudat fie Domnul, zise Alfred.

El și familia lui se uitau fix la călugărul care, după ce încremeni scurtă vreme ca și când ar fi fost crucificat, își apropie mâinile de corp și începu să vorbească. Vocea îi oscila, acum stridentă, acum prea joasă ca să poată fi auzită. Dacă era un cântec, era cel mai straniu sunet pe care l-am auzit vreodată. La început, cuvintele lui nu avură nici un sens, sau erau cântate într-o altă limbă, dar cu timpul trăncăneala se transformă în propoziții coerente. Alfred era alesul lui Dumnezeu. Wessex era țara aleasă, unde curgeau lapte și miere. Femeile aduceau păcatul în lumea noastră. Îngerii luminoși ai lui Dumnezeu își întinseseră aripile deasupra noastră. Dumnezeu din ceruri este necruțător. Apele Israelului se înroșiseră. Târfa Babilonului era printre noi.

Aici se opri. Harpistul prinsese un ritm în cuvintele lui Godwin și-l îngâna încet, dar mâinile sale opriră strunele când călugărul își întoarse fața spre sală cu o înfățișare confuză.

– Târfa! Târfa! Târfa! Târfa! Este printre noi!

Scoase un miorlăit și căzu în genunchi, unde începu să scâncească.

Nimeni nu vorbea, nimeni nu se mișca. Am auzit vântul prin gaura din acoperiș și m-am gândit la copiii mei, aflați undeva prin camerele lui Æthelflæd, întrebându-mă dacă ascultau nebunia asta.

– Târfa, zise Godwin, urlând prelung cuvântul. Apoi se ridică, părând dintr-odată sănătos la minte. Târfa este printre noi, stăpâne, îi spuse lui Alfred, cu o voce perfect normală.

– Târfa? întrebă nesigur Alfred.

– Târfa! urlă Godwin din nou, după care își reluă tonul firesc. Târfa, stăpâne, este viermele din fruct, șobolanul din hambar, lăcusta din câmpul cu cereale, boala din copilul lui Dumnezeu. Îl întristează pe Dumnezeu, stăpâne, spuse el izbucnind în plâns.

Am atins ciocanul lui Thor. Probabil că Godwin nu mai putea fi ajutat, mă gândeam, dar toți creștinii din acea sală se uitau la el de parcă ar fi fost trimis din Ceruri.

– Unde este Babilonul? i-am șoptit lui Finan.

– Undeva foarte departe, stăpâne, răspunse încet, pesemne chiar dincolo de Roma.

Cum Godwin plângea încet fără să mai spună nimic, Alfred îi făcu semn harpistului să-și atingă din nou strunele. Călugărul începu din nou să psalmodieze, fără ritm de data aceasta.

– Babilonul este casa diavolului, târfa este copilul diavolului, drojdia din pâine nu se va mai face, târfa a venit la noi. Târfa a murit și diavolul a readus-o la viață, târfa ne va distruge, oprește-te!

Ultima comandă era către harpist, care, înfricoșat, își puse mâinile pe strune pentru a le opri freamătul.

– Dumnezeu este de partea noastră, rosti calm Alfred, deci cine ne poate distruge?

– Târfa ne poate distruge, zise episcopul Asser; cred, nu sunt sigur, că a privit spre mine, deși mă îndoiesc că putea să mă vadă, fiindcă eram adânc în umbră.

– Târfa! urlă Godwin spre Alfred. Prostule! Târfa!

Nimeni nu-l apostrofă pentru insulta adusă regelui.

– Dumnezeu cu siguranță ne va apăra! zise episcopul Erkenwald.

– Târfa a fost printre noi și târfa a murit, iar Dumnezeu a trimis-o în focurile iadului și diavolul a reînviat-o și este aici, spuse Godwin convingător. Este aici! Duhoarea ei îl acrește pe poporul ales al lui Dumnezeu! Trebuie să fie ucisă. Trebuie să fie tăiată în bucăți, și bucățile împuțite să fie aruncate în marea fără fund! Dumnezeu o poruncește! Dumnezeu plânge în ceruri pentru că nu-i urmați poruncile, iar el poruncește ca târfa să moară! Dumnezeu plânge! Suferă! Dumnezeu plânge!

Lacrimile lui Dumnezeu cad pe noi ca picături de foc, şi târfa e cea care stârneşte aceste lacrimi!

– Care târfă? întrebă Alfred, moment în care Finan mă atinse pe braţ ca pentru a mă preveni.

– O chema Gisela, şuieră Godwin.

În prima clipă am crezut că nu auzisem bine. Oamenii mă priveau, Finan mă ţinea de braţ, iar eu eram sigur că nu auzisem bine, dar apoi Godwin îşi reluă psalmodierea:

– Gisela, marea târfă, este acum Skade. Este o bucată de scârnă sub formă umană, o târfă a putregaiului, un rahat de diavol cu sâni, o târfă, Gisela! Dumnezeu a ucis-o fiindcă era gunoi, şi acum s-a întors!

– Nu, îmi zise Finan când m-am ridicat în picioare.

– Lord Uhtred! strigă tăios Alfred.

Episcopul Asser se uita la mine, zâmbind pe jumătate, în timp ce călugărul lui supus scrâşnea şi ţipa.

– Lord Uhtred! strigă din nou regele, lovind masa.

Mă dusesem cu paşi mari în centrul sălii, unde-l prinsesem pe Godwin de umăr şi-i întorsesem faţa oarbă spre mine.

– Lord Uhtred!

Alfred se ridicase la rândul lui.

– Minţi, călugărule, am zis.

– Era un gunoi! Godwin mă scuipă şi începu să-mi lovească pieptul cu pumnii. Nevasta ta a fost târfa diavolului, o târfă urâtă de Dumnezeu, iar tu eşti unealta diavolului, soţul unei târfe, păgânule, păcătosule!

Sala era cuprinsă de agitaţie. Nu băgam în seamă nimic, decât furia roşie care mă consuma şi mocnea în mine şi-mi umplea urechile cu sunetul ei urlător. Nu aveam nici o armă, căci eram într-o clădire regală şi armele erau interzise, dar, cum nebunul continua să mă lovească şi să urle la mine, mi-am tras mâna dreaptă în spate şi l-am pocnit.

Poate că a simţit că vine lovitura, fiindcă s-a dat înapoi rapid. Mâna mea îl izbi în falcă, dizlocându-i-o astfel încât bărbia îi fu mutată într-o parte, şi sângele îi ţâşni pe gură. Scuipă un dinte şi dădu să mă lovească sălbatic.

– Destul! strigă Alfred.

Câţiva oameni interveneau în sfârşit, dar mi se părea că se mişcau cu o încetineală exagerată în timp ce Godwin mă împroşca cu sânge.

– Iubitor de târfe, mârâi el, sau asta mi s-a părut că aud.

– Opriţi-vă! V-o ordon! strigă Alfred.

– Soţ de târfă, spuse clar gura însângerată.

Aşa că l-am lovit din nou, şi cu a doua lovitură i-am rupt gâtul.

Nu voiam să-l omor, voiam doar să-l fac să tacă, dar am auzit cum îi pârâia gâtul şi am văzut cum capul îi atârna nefiresc într-o parte. Căzu peste unul dintre mangaluri, şi părul lui scurt şi negru se aprinse cu o flacără strălucitoare. Când se prăbuşi pe mozaicurile distruse ale podelei, sala se umplu de putoarea părului ars şi cărnii pârlite.

– Prindeţi-l! l-am auzit pe episcopul Asser strigând tare.

– Trebuie să moară! urlă episcopul Erkenwald.

Alfred mă privea îngrozit. Nevasta lui, care mă urâse dintotdeauna, ţipa că trebuia să plătesc pentru păcatele mele. Finan mă prinse de braţ şi mă trase spre uşă.

– Acasă, stăpâne, zise.

– Steapa! Prinde-l! răcni Alfred.

Dar lui Steapa îi plăcea de mine, aşa că se apropie destul de încet încât să pot ajunge la uşă. Gărzile regale făcură un efort lipsit de convingere să mă oprească, însă un mârâit ameninţător din partea lui Finan le dădu suliţele la o parte. În clipa următoare, irlandezul mă târî în noapte.

– Acum hai, repede!

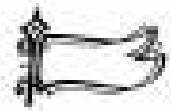
Am luat-o la fugă în josul dealului spre râul întunecat.

În spatele nostru erau un călugăr mort şi multă zarvă.

PARTEA A DOUA

Vikingul

Șase

Furios, neîmpăcat, umblam de colo colo în marea cameră dinspre râu unde slujitorii, reduși la tăcere de furia mea, se străduiau să aprindă focul. Este interesant cum se răspândesc veștile într-un oraș. În câteva minute, în fața casei se adunase o mulțime dornică să vadă cum avea să se sfârșească noaptea. Oamenii tăceau, mulțumindu-se să privească. Finan baricadase porțile dinspre oraș și ordonase să fie aprinse torțe în curte. Ploaia sfârâia în flăcări și băltea pe pietrele din pavaj.

Majoritatea oamenilor mei locuiau aproape și veniră unul câte unul, clătinându-se pe picioare din cauza berii. Finan sau Cerdic îi întâmpinau la poartă și-i trimiteau să-și ia zalele și armele.

– Te aștepți la vreo luptă? l-am întrebat pe Finan.

– Sunt luptători, zise el simplu.

Avea dreptate, așa că mi-am pus și eu zalele. M-am îmbrăcat ca un comandant de trupe. M-am îmbrăcat pentru luptă, cu aur pe mâini și ambele spade la brâu. Imediat după ce-mi închisesem catarama centurii apăru și emisarul lui Alfred.

Emisarul era părintele Beocca. Vechiul meu prieten venise singur, cu straiele sale preoțești pline de noroi de pe drum și ude de la ploaie. Întrucât tremura, i-am pus un scaun lângă vatra centrală și o pelerină de blană peste umeri.

Se așeză, apoi își întinse mâinile sale binefăcătoare spre flăcări. Finan, care îl escortase de la poarta din față, rămăsese și el. Am văzut că și Skade se furișase într-un colț întunecat. I-am văzut privirea și i-am făcut un semn scurt din cap că putea rămâne.

– Te-ai uitat sub podea? mă întrebă brusc părintele Beocca.

– Sub podea?

– Romanii încălzeau această casă cu un cuptor care trimitea căldura în spațiul de sub podea.

– Știu.

– Pe când noi facem vetre și găuri în acoperișuri, spuse el cu tristețe.

– Te vei îmbolnăvi dacă te încăpățânezi să umbli în nopțile ude și reci, i-am replicat.

– Bineînțeles că multe dintre acele podele s-au prăbușit, zise Beocca, de parcă era un lucru foarte important pe care trebuia să-l demonstreze. Frecă plăcile de teracotă cu bastonul de care se sprijinea în ultima vreme. Ale tale par totuși să fie în bună stare, totuși.

– Îmi plac vetrele.

– O vatră aduce mângâiere sufletească. Beocca își întoarse ochiul cel bun spre mine și zâmbi. Călugării de la mănăstirea de la Aescengum au reușit să inunde spațiul de sub podele cu apa din canalizare, și singura soluție a fost să fie dărâmată întreaga construcție și să facă alta! A fost o binecuvântare de-a dreptul.

– O binecuvântare?

– Au găsit niște monede de aur printre rahați, deci bănuiesc că Dumnezeu a călăuzit scurgerea, nu crezi?

– Zeii mei au lucruri mai bune de făcut decât să se îngrijoreze de niște rahați.

– De aceea nu ai găsit aur printre rahații tăi! râse Beocca. Iată, Uhtred, zise el victorios, în sfârșit am demonstrat că Dumnezeul meu este mai puternic decât zeii tăi cei falși!

Îmi zâmbi, dar zâmbetul păli încet, astfel încât păru iarăși bătrân și ostenit. Îl iubeam pe Beocca. Fusese învățătorul meu în copilărie, întotdeauna enervant și tipicar, dar era un om bun.

– Ai vreme până dimineață, îmi spuse.

– Să fac ce?

Vorbi cu oboseală în glas, ca și cum ceea ce urma să spună îi răpea și ultima fărâmă de speranță.

– Te vei duce la rege ca să te căiești, fără zale sau arme. Vei fi umil. O vei preda pe vrăjitoare regelui. Tot pământul pe care-l ai

în Wessex este confiscat. Vei plăti wergild Bisericii pentru viața fratelui Godwin, iar copiii tăi vor fi ținuți ostatici până la plată.

Tăcere.

Scânteile din vatră se răsuceau în sus. Doi dintre ogarii mei irlandezi veniră în încăpere. Unul mirosi hainele lui Beocca, scheună, apoi amândoi se puseră lângă foc, ochii lor melancolici fixându-mă pentru o clipă înainte să se închidă.

– Cât e acel wergild? vru Finan să știe.

– O mie și cinci sute de șilingi, răspunse preotul.

Am pufnit.

– Pentru un călugăr nebun?

– Pentru un sfânt.

– Un prost nebun, am mârâit.

– Un prost sfânt, zise calm Beocca.

Wergild este prețul pe care-l plătim pentru moarte. Dacă la judecată sunt găsit vinovat, sau dacă ucid fără temei un bărbat sau o femeie, trebuie să le plătesc neamurilor lor un preț, care depinde de rang, și lucrul acesta este drept, dar Alfred stabilise wergildul pentru Godwin la un nivel aproape regal.

– Ca să plătesc ar trebui să vând aproape tot ce am, iar regele tocmai mi-a luat pământul, am zis.

– Și mai trebuie să depui un jurământ de credință față de ætheling, urmă Beocca.

De obicei se enerva din cauza mea și începea să se bâlbâie și să împroaște cu salivă în timp ce vorbea, dar în acea noapte era foarte calm.

– Deci, pe lângă faptul că mă sărăcește, regele mă și leagă de fiul său?

– Și o va returna pe vrăjitoare soțului ei, spuse Beocca uitându-se la Skade, îmbrăcată într-o haină neagră, doar ochii sclipindu-i din cel mai îndepărtat colț al camerei. Skirnir a oferit o recompensă.

– Skirnir? am întrebat.

Numele nu-mi era cunoscut.

– Skirnir este soțul ei, îmi explică Beocca. Un frizon.

M-am uitat la Skade, care dădea afirmativ și energic din cap.

– Dacă o înapoiați, moare, am spus.

– Și asta te îngrijorează?

– Nu-mi place să omor femei.

– Legea lui Moise ne spune că nu trebuie să lăsăm o vrăjitoare să trăiască. Pe lângă asta, este o adulteră, așa că soțul ei are dreptul dat de Dumnezeu să o omoare, dacă aceasta îi este dorința.

– Skirnir este creștin? am întrebat, dar nici Skade, nici părintele Beocca nu răspunseră. Te va omorî? am întrebat-o pe Skade, la care ea confirmă din cap. Deci, m-am întors spre Beocca, până plătesc wergildul, depun jurământul față de Edward și o trimit pe Skade la moarte, copiii mei sunt ostatici?

– Potrivit voinței regelui, copiii tăi vor fi îngrijiți în familia lui Æthelflæd, răspunse Beocca. Mă cercetă din cap până în picioare cu ochiul său cel bun. De ce ești îmbrăcat de luptă? Neprimind răspuns, se cutremură. Ai crezut că regele își va trimite gărzile?

– M-am gândit că ar putea.

– Și te-ai fi luptat contra lor?

– Le-aș fi arătat pe cine au venit să aresteze, am zis.

– Ai omorât un om! exclamă preotul, părând să-și recapete vigoarea. Omul te-a jignit, știu, dar era Duhul Sfânt care vorbea prin el! L-ai lovit, Uhtred! Regele a iertat prima lovitură, dar nu și a doua, și trebuie să plătești pentru ea! Se lăsă pe spate, arătând din nou obosit, și murmură: Ai mijloacele să plătești fără probleme wergildul. Episcopul Asser a cerut să fie stabilit la o valoare mult mai mare, dar regele este milos.

Un butuc din vatră pocni, speriind ogarii, care începură să scheaune. Focul prinse o nouă viață, luminând camera și aruncând umbre mișcătoare.

– Episcopul Asser, am mârâit, uitându-mă la Beocca peste flăcări.

– Ce-i cu el?

– Godwin era cățelandrul lui.

– Episcopul vedea sfințenie în el, da.

– Vedea o cale prin care să-și îndeplinească ambiția de a mă alunga din Wessex.

Mă gândisem la întâmplările de la ospăț încă din clipa în care mâna mea îi luase viața lui Godwin, și ajunsesem la concluzia că Asser era în spatele cuvintelor călugărului nebun. Episcopul Asser credea că Wessexul era în siguranță. Puterea lui Harald era distrusă și Haesten își trimisese familia să fie botezată, deci Wessexul nu avea nevoie de un comandant de oști păgân, iar Asser îl folosise pe Godwin să-i otrăvească mintea lui Alfred contra mea.

– Acel maldăr de rahat galez i-a spus lui Godwin ce să îndruge, am zis. Nu Sfântul Duh vorbea prin gura lui Godwin, ci episcopul Asser.

Beocca mă privi cercetător.

– Știai că flăcările din iad nu aruncă lumină?

– Nu știam, am zis.

– Este unul dintre misterele lui Dumnezeu, spuse preotul, apoi se ridică, își scutură de pe umeri mantia de blană pe care i-o dădusem și se rezemă puternic pe bățul său. Ce să-i spun regelui?

– Este zeul tău răspunzător pentru iad?

Se încruntă în timp ce se gândea.

–O întrebare bună, zise într-un final. La fel cum este a mea. Ce să-i spun regelui?

– Că va avea răspunsul meu în zori.

Beocca zâmbi cu jumătate de gură.

– Și care va fi acel răspuns, Lord Uhtred?

– Îl va descoperi în zori.

Preotul încuviință din cap.

– Vei veni la palat singur, fără arme, fără zale și îmbrăcat simplu. Vom trimite oameni s-o ia pe vrăjitoare. Copiii tăi îți vor fi înapoiați contra plății a o sută de șilingi, restul wergildului trebuie plătit în șase luni.

Șchiopătă spre ușa ce dădea în curte, apoi se întoarse și se uită la mine.

– Lasă-mă să mor în pace, Lord Uhtred.

– În timp ce privești cum sunt umilit?

– Știind că spada ta va fi la ordinul regelui Edward. Că Wessexul este în siguranță. Că munca lui Alfred nu va muri odată cu el.

Era prima oară când auzeam că Edward era numit rege.

– Veți avea răspunsul meu la răsărit, am zis.

– Domnul fie cu tine, răspunse Beocca, și dispăru în noapte.

Am ascultat cum se închidea cu zgomot poarta grea dinspre oraș și cum cădea zăvorul și mi l-am amintit pe Ravn, skaldul orb care fusese tatăl lui Ragnar cel Bătrân, spunându-mi că viețile noastre sunt ca o călătorie pe o mare necunoscută. Câteodată, zicea el, ne săturăm de apele liniștite și vânturile domoale; atunci, nu avem de ales decât să tragem cu putere de cârmă, îndreptându-ne spre norii negri, petele albe de spumă și tumultul pericolului.

„Acesta este tributul nostru față de zei", îmi spusese Ravn. Nici acum nu știu exact ce voise să spună, dar în acel sunet al porții închizându-se am auzit ecoul cârmei trase cu putere.

– Ce facem? întrebă Finan.

– Îți spun ce nu voi face, am mârâit. Nu-i voi jura credință acelui copil nenorocit.

– Edward nu este un copil, spuse blând irlandezul.

– Este un bastard neînțărcat, am zis nervos. Este zăpăcit de zeul lui, la fel ca taică-său, și a supt de la țâțele acre ca oțetul ale cățelei de maică-sa. Cum să-i jur credință?

– Va fi în curând rege al Wessexului, adăugă Finan.

– Și de ce? Fiindcă tu și cu mine le-am păzit regatul, tu și cu mine! Wessexul, prietene, dăinuie numai pentru că un pitic irlandez și un păgân din Northumbria l-au ținut în viață! Și ei uită asta!

– Pitic? întrebă Finan zâmbind.

– Uită-te cât ești, am zis. Îmi plăcea să-l tachinez din cauza staturii lui scunde; era însă un lucru înșelător, fiindcă avea o viteză uimitoare cu spada. Sper ca zeul lor să le blesteme regatul lor blestemat!

M-am dus la un cufăr din colțul camerei, l-am deschis și am scos dinăuntru un pachet. Am simțit un junghi când am atins învelitoarea de piele, fiindcă aceste lucruri îi aparținuseră Giselei.

– Vreau să citești în ele, i-am zis lui Skade, aruncându-i pachetul.

Tânăra despachetă bețele de arin. Erau două duzini, nici unul mai lung decât antebrațul unui om, toate lustruite cu ceară de albine. Finan își făcu semnul crucii când văzu magia păgână, dar eu mă obișnuisem să cred în bețele cu rune. Skade le ținu într-o mână, le ridică încet și, închizând ochii, le lăsă să cadă. Când bețele zornăiră pe podea, se aplecă înainte ca să le descifreze mesajul.

– N-o să-și vadă propria moarte acolo, mă avertiză încet Finan, insinuând că nu puteam să am încredere în interpretarea danezei.

– Toți murim, zise Skade, și bețele nu vorbesc despre mine.

– Ce spun? am întrebat-o.

Se uită la bețe.

– Văd o cetate, spuse într-un final, și văd apă. Apă cenușie.

– Cenușie?

– Da, stăpâne, zise ea, numindu-mă astfel pentru prima dată. Cenușie ca uriașii de gheață.

Se referea deci la o fortificație din nord, acolo unde bântuie uriașii de gheață.

– Și cetatea? am iscodit-o.

– Arde, lord. Arde și arde și arde. Nisipul țărmului este negru din cauza cenușii.

I-am spus să adune bețele cu rune, apoi am ieșit pe terasă. Era încă noapte, iar cerul acoperit de nori arunca dușmănos o ploaie măruntă. Am ascultat torentul de apă strecurându-se printre picioarele vechiului pod și m-am gândit la Stiorra, fiica mea.

– Cenușie? mă întrebă Finan, venind lângă mine.

– Înseamnă nord, am zis. Bebbanburg este în nord, și un vânt din sud i-ar duce cenușa până la nisipurile de la Lindisfarena.

– Nord, murmură Finan.

– Spune-le oamenilor că au de ales. Pot să rămână și să-l slujească pe Alfred, sau pot veni cu mine. Și tu ai aceeași alegere.

– Știi ce voi face.

– Și vreau ca *Seolferwulf* să fie gata până în zori.

Patruzeci și trei de oameni veniră cu mine, restul rămaseră în Lundene. Patruzeci și trei de războinici, douăzeci și șase de

neveste, cinci curve, o liotă de copii şi şaisprezece dulăi. Am vrut să-mi iau caii, în special pe Smoka, dar corabia nu era echipată cu ramele de lemn care ţin animalele în siguranţă în timpul unei călătorii pe mare, aşa că l-am mângâiat pe bot şi, cu tristeţe, mi-am luat rămas-bun de la el. Skade veni la bord, pentru că o aştepta moartea dacă rămânea în Lundene. Îmi pusesem zalele şi armele şi coifurile şi cufărul cu averea în micul spaţiu de sub cârmă, şi am văzut-o punându-şi bocceluţa cu haine în acelaşi loc.

Nu aveam un echipaj complet, dar destui oameni îşi ocupară locul pe băncile de vâslit. Se crăpa de ziuă când am dat poruncă să fie montat capul de lup la provă. Sculptura aceea, cu gura care-şi arăta colţii, stătea sub platforma de la provă şi era etalată doar atunci când ieşeam din apele noastre. Rişti să-ţi atragi ghinionul din partea spiritelor casei dacă afişezi un dragon provocator sau un lup care mârâie sau un corb sculptat, dar acum nu mai aveam casă, aşa că i-am dat voie lupului să sfideze spiritele din Lundene. Cu toate că războinicii în zale trimişi de Alfred să stea de pază ne vedeau de sus, nici unul n-a intervenit când am aruncat funiile şi am împins-o pe *Seolfœrwulf* în curentul puternic al Temesului. M-am întors să privesc oraşul învăluit ca de obicei într-un fum subţire.

– Ridicaţi! strigă Finan, şi douăzeci de vâsle se înălţară deasupra mizeriei din râu. Vâsliţi! ordonă irlandezul, şi nava lunecă spre răsărit.

Eram fără stăpân. Eram proscris. Eram liber.

Devenisem viking.

Plutirea îţi aduce o anume bucurie. Eram încă sub influenţa morţii Giselei, dar plecarea pe mare îmi readusese o fărâmă de speranţă. Să-ţi duci nava în larg, să vezi capul de lup afundându-se în crestele valurilor şi ieşind într-o explozie de spumă albă, să simţi vântul tare şi rece, să vezi vela umflându-se ca pântecul unei femei însărcinate, să auzi şuieratul mării pe sub carenă şi să simţi cârma tremurându-ţi în mână în ritmul bătăilor de inimă ale corabiei, toate acestea aduc bucurie.

Timp de cinci ani nu-mi dusesem corabia dincolo de apele largi ale estuarului Temesului, dar odată ce am scăpat de bancurile de nisip înşelătoare de la Fughelness am putut coti spre nord, şi acolo am ridicat vela, am tras înăuntru vâslele lungi şi am lăsat-o pe *Seolfıerwulf* să plutească liberă. Acum navigam spre miazănoapte pe marea nervoasă, bătută de vânt şi ucigaşă de corăbii. Coasta Angliei de Est era joasă şi întunecată la stânga noastră, în dreapta noastră marea cenuşie intra în cerul cenuşiu, în timp ce în faţa mea era necunoscutul.

Cerdic era cu mine, la fel şi Sihtric, Rypere şi majoritatea oamenilor mei de ispravă. Ce m-a surprins a fost că Osferth, bastardul lui Alfred, venise şi el. Urcase tăcut la bord, aproape ultimul dintre membrii echipajului; eu am ridicat o sprânceană, iar el doar a zâmbit pe jumătate şi şi-a luat locul pe banca de vâslaş. În timp ce legam ramele de furcile care de obicei ţineau vela pe lunga ei vergă l-am întrebat dacă era sigur de decizia lui.

– De ce să nu fiu cu tine, Lord Uhtred?

– Eşti fiul lui Alfred, am zis, un saxon din vest.

– Jumătate dintre oamenii aceştia sunt saxoni din vest, spuse el uitându-se la echipaj. Probabil mai mult de jumătate.

– Tatăl tău nu va fi fericit că ai rămas cu mine.

– Şi ce a făcut el pentru mine? întrebă Osferth cu amărăciune. A încercat să mă facă preot sau călugăr, ca să uite că exist? Şi dacă aş rămâne în Wessex, la ce m-aş putea aştepta? La favoruri? încheie el râzând amar.

– S-ar putea să nu mai vezi Wessexul vreodată.

– Atunci îi voi mulţumi lui Dumnezeu pentru asta. Pe neaşteptate, Osferth zâmbi. Nu se mai simte putoarea, Lord Uhtred.

– Putoarea?

– Putoarea din Lundene, îmi explică. S-a dus.

Şi aşa şi era, pentru că eram pe mare, şi străzile împuţite de dejecţii erau mult în spatele nostru. Am navigat doar cu vela întreaga zi, şi n-am întâlnit decât nişte bărci care pescuiau şi care, văzându-ne capul de lup ameninţător, fugiră din calea noastră, oamenii de pe ele trăgând la rame disperaţi să scape de ameninţarea lui *Seolfıerwulf*. În acea seară am dus corabia

aproape de țărm, am coborât vela și am vâslit printr-un canal de mică adâncime ca să ne facem tabăra. Se apropia iarna, așa că întunericul și frigul se lăsară repede. Nu aveam cai, deci era imposibil să explorăm zona din jurul locului unde aruncaserăm ancora, dar nu eram îngrijorați, fiindcă nu puteam vedea nici o așezare în afară de o coșmelie acoperită cu stuf aflată departe spre nord, iar cei care locuiau acolo, oricine ar fi fost, se temeau mai mult de noi decât noi de ei. Era un ținut cu noroi și stuf și iarbă și izvoare sub un cer vast bătut de vânturi. Spun tabără, dar tot ce am făcut a fost să ducem mantii deasupra liniei groase a fluxului, plină de alge și de bucăți de lemne. Am lăsat santinele pe corabie și am pus oameni de pază la capetele micii insule, apoi am aprins focuri și am cântat sub norii nopții.

– Avem nevoie de oameni, zise Finan, așezându-se lângă mine.

– Așa e, am încuviințat.

– Unde îi găsim?

– În nord.

Mergeam în Northumbria, departe de Wessex și de preoții de acolo, mergeam acolo unde prietenul meu avea o fortăreață în cotul unui râu și unchiul meu avea o fortăreață pe țărmul mării. Mergeam acasă.

– Dacă suntem atacați, începu Finan, dar nu-și mai termină gândul.

– Nu vom fi, i-am zis încrezător.

Orice navă putea atrage atenția piraților, dar *Seolferwulf* era o navă de război. Era mai lungă decât majoritatea navelor comerciale și, cu toate că burta îi era lată, avea o agilitate pe care doar navele de luptă o au. Iar de la distanță părea să aibă echipajul complet, datorită numărului femeilor de la bord. Două nave ar fi îndrăznit să ne atace, dar și asta era improbabil, din moment ce găseau prăzi mult mai ușoare în apropiere.

– Dar avem nevoie de oameni și de argint, am spus.

– Argint? rânji irlandezul. Ce-o fi în cufărul ăla mare?

Își întoarse capul spre corabia ancorată.

– Argint, i-am zis, dar am nevoie de mai mult. Mult mai mult. Văzându-i privirea întrebătoare, i-am explicat: Sunt stăpânul

Bebbanburgului, și ca să iau fortăreața aceea am nevoie de oameni. Cel puțin trei echipaje. Și chiar așa s-ar putea să nu fie de ajuns.

Încuviință din cap.

– Și unde găsim argint?

– Îl furăm, bineînțeles.

Se uita la inima strălucitoare a focului. Unii zic că poți citi viitorul în formele mișcătoare din acel infern strălucitor; probabil că Finan încerca să vadă ce ne rezerva soarta, dar peste câteva clipe se încruntă.

– Oamenii au învățat să-și păzească argintul. Sunt prea mulți lupi, și oile au devenit grijulii.

– Așa este, am zis.

În copilăria mea, Britania era ușor de jefuit. Vikingii ajungeau pe țărm, omorau și furau, dar acum aproape tot ce era de valoare se afla în spatele unei palisade apărate de sulițe, cu toate că mai erau câteva mănăstiri și biserici care-și încredințau apărarea zeului bătut în cuie.

– Și nu poți fura de la biserică, spuse Finan, gândindu-se la aceleași lucruri.

– Nu pot?

– Majoritatea oamenilor noștri sunt creștini, și te vor urma, stăpâne, dar nu în porțile iadului.

– Atunci vom fura de la păgâni.

– Păgânii sunt hoții, stăpâne.

– Atunci au argintul pe care-l vreau.

– Și cu ea ce se întâmplă? șopti Finan uitându-se la Skade, care era ghemuită aproape de mine, dar ușor în spatele cercului de oameni din jurul focului.

– Ce să se întâmple cu ea?

– Femeile nu o plac, stăpâne. Se tem de ea.

– De ce?

– Știi de ce.

– Pentru că e vrăjitoare? M-am întors să mă uit la ea. Skade, am întrebat-o, vezi viitorul?

Mă privi în tăcere o vreme. O pasăre de noapte țipă în mlaștină, și probabil vocea ei stridentă o îmboldi, fiindcă dădu scurt din cap.

– Crâmpeie din el, stăpâne, câteodată.

– Atunci spune-ne ce vezi, i-am ordonat. Ridică-te și spune-ne ce vezi.

Ezită, apoi se ridică. Purta o mantie din blană neagră care-i învelea trupul, astfel încât, cu părul ei negru lăsat să curgă spre șale, părea o creatură înaltă și slabă a nopții, doar fața ei lucind albă. Cântatul scăzu, apoi se opri, și i-am văzut pe câțiva dintre oamenii mei făcându-și semnul crucii.

– Spune-ne ce vezi, i-am poruncit din nou.

Își îndreptă fața palidă spre nori, dar nu zise nimic. Nimeni altcineva nu vorbi. Apoi începu să tremure, și mi-am amintit imediat de Godwin, omul pe care-l omorâsem. Unii bărbați și unele femei chiar aud șoaptele zeilor, și eram convins că Skade vedea și auzea lucruri ascunse celorlalți dintre noi. Apoi, chiar când părea că nu va mai vorbi niciodată, râse tare.

– Spune-ne, i-am cerut nervos.

– Vei comanda oștiri, oștiri care să umbrească pământul, stăpâne, și în spatele tău recolta va crește înaltă, hrănită de sângele dușmanilor tăi.

– Și oamenii aceștia? am întrebat, arătând cu mâna spre bărbații și femeile care o ascultau.

– Ești cel care le va da aur, ești seniorul lor. Îi vei îmbogăți.

Se auziră murmure din jurul focului. Le plăcea ce auzeau. Oamenii urmează un comandant fiindcă acel comandant oferă daruri.

– Și de unde știm că nu minți? am întrebat-o.

Își deschise brațele.

– Dacă mint, stăpâne, voi muri acum.

Așteptă lovitura ciocanului lui Thor, dar singurele sunete erau cel al vântului printre sălcii, trosnitul lemnelor aprinse și foșnetul apei care intra în mlaștină odată cu fluxul nocturn.

– Și tu? Ce se va întâmpla cu tine? am vrut să știu.

– Voi fi mai mare decât tine, stăpâne.

Unii dintre oamenii mei pufniră, dar cuvintele ei nu mă jigneau defel.

– Și ce înseamnă asta, Skade?

– Ce decid Sorții, stăpâne.

I-am făcut semn să șadă. Mă gândeam la un moment petrecut cu ani buni înainte, când o femeie ascultase murmurul zeilor și spusese și ea că voi comanda armate. Dar acum eram un om vrednic de dispreț; un om care-și călcase jurământul, un om care fugea de suzeranul său.

Oamenii noștri sunt legați de jurăminte. Când un om îmi jură credință, îmi devine mai apropiat decât un frate. Viața mea este a lui, așa cum viața lui este a mea, iar eu jurasem să-l slujesc pe Alfred. Mă gândeam la acestea în timp ce cântatul reîncepea și Skade se ghemuia din nou în spatele meu. Ca vasal al lui Alfred, eram obligat să-l slujesc; cu toate acestea fugisem, pierzându-mi onoarea.

Nu ne controlăm viețile. Cele trei ursitoare ne țes firele. *Wyrd bið ful ăræd*, spunem, și este adevărat. Soarta este neiertătoare. Totuși, dacă destinul decide și ursitoarele știu care va fi soarta, de ce mai facem jurăminte? Este o întrebare care m-a urmărit toată viața, și răspunsul cel mai apropiat de adevăr la care am ajuns este că jurămintele sunt făcute de către oameni, în timp ce soarta este hotărâtă de zei, și că jurămintele sunt încercările oamenilor de a dicta sorții. Cu toate acestea, nu putem hotărî ce am dori. Să faci un jurământ este ca și cum ai cârmi pe o cale, dar dacă vânturile și valurile sorții sunt prea puternice, atunci cârma își pierde forța. Așadar facem jurăminte, dar suntem neajutorați în fața sorții. Îmi pierdusem onoarea fugind din Lundene, însă onoarea îmi fusese luată de către destin; gândul îmi oferea o anume consolare în acea noapte neagră pe țărmul rece al Angliei de Est.

Mai era o consolare. În timpul nopții m-am trezit și m-am dus la navă. Prova ei se ridica încet pe fluxul care venea.

– Puteți să dormiți, le-am spus santinelelor. Focurile noastre de pe mal încă luceau, cu toate că flăcările lor se micșoraseră. Mergeți la femeile voastre, stau eu de veghe.

Seolfierwulf nu avea nevoie de pază fiindcă nu era nici un dușman acolo, dar am obiceiul să pun santinele; astfel, m-am așezat la pupa și am chibzuit la soartă și la Alfred, la Gisela și Iseult, la Brida și la Hilda și la toate femeile pe care le cunoscusem și la toate întorsăturile vieții. Căzut pe gânduri, n-am băgat în seamă înclinarea ușoară a navei când cineva a urcat la prova lui *Seolferwulf*, aflată încă pe uscat. Peste câteva clipe, creatura întunecată se furișă printre băncile vâslașilor.

– Nu am omorât-o, stăpâne, zise Skade.

– M-ai blestemat, femeie.

– Atunci erai dușmanul meu, ce era să fac?

– Și blestemul a ucis-o pe Gisela.

– Nu a fost blestemul.

– Atunci ce a fost?

– I-am rugat pe zei să te facă prizonierul lui Harald.

M-am uitat atunci la ea pentru prima dată de când urcase la bord.

– Nu a funcționat, am zis.

– Nu.

– Deci ce fel de vrăjitoare ești?

– Una speriată, murmură ea.

Aș biciui un om care nu e atent când trebuie să stea de pază, dar o mie de dușmani puteau să vină în acea noapte, și eu nu-mi făceam datoria. Am dus-o pe Skade sub platforma cârmei, în micul spațiu de acolo, i-am dat jos mantia și am întins-o pe jos. Când am terminat, eram amândoi înlăcrimați, strângându-ne în brațe. Am simțit cum *Seolferwulf* se ridica din noroi și trăgea încet funia de ancorare, dar nu m-am mișcat. O țineam pe Skade aproape, vrând ca noaptea să nu se mai termine.

Mă convinsesem că-l părăsisem pe Alfred deoarece insista să-mi impună un jurământ pe care nu-l voiam, jurământul de a-i sluji fiul. Însă nu era întregul adevăr. Mai era o condiție pe care nu puteam să o accept, iar acum țineam strâns în brațe obiectul acelei condiții.

– Este timpul să mergem, am zis într-un final, pentru că auzeam voci. Am aflat mai târziu că Finan ne văzuse și ținuse

echipajul pe mal. Mi-am slăbit îmbrățișarea, dar Skade se ținea strâns de mine.

– Știu unde poți găsi tot aurul din lume, îmi spuse.

M-am uitat în ochii ei.

– Tot aurul?

Zâmbi ușor.

– Aur destul, stăpâne, mai mult decât îndeajuns, o comoară bântuită de un dragon, stăpâne, aur.

Wyrd bið ful āræd.

Am luat un lanț de aur din cufărul meu și l-am agățat de gâtul lui Skade, fapt care îi anunța noul statut, dacă mai era nevoie. Am crezut că oamenii mei o vor urî și mai tare, dar s-a întâmplat exact opusul. Păreau ușurați. O văzuseră ca pe o amenințare, însă acum era una dintre noi, așa că ne-am putut relua drumul în liniște spre nord.

Spre nord, de-a lungul coastei joase a Angliei de Est, sub cerul gri, mânați de un vânt sudic care aducea constant cețuri groase. Ne adăposteam în pâraie mlăștinoase când ceața cobora deasupra mării sau, dacă ne lua prin surprindere și nu ne lăsa timpul să descoperim un golf sigur, cârmeam nava înspre larg, unde nu erau bancuri de nisip pe care să eșuăm. Ceața ne-a încetinit, așa că am avut nevoie de șase zile lungi ca să ajungem la Dumnoc. Am intrat în acel port într-o după-amiază cețoasă, și vâslașii au dus-o pe *Seolferwulf* spre râu printre movile lucioase de noroi, pline de păsări de apă. Deși canalul era bine marcat cu sălcii, aveam un om plasat la provă, care testa adâncimea canalului cu o vâslă, în caz că sălciile ne trădau și nimeream într-un banc de aluviuni. Dădusem jos capul de lup pentru a arăta că veneam în pace, dar santinelele care păzeau dintr-un turn șubred de lemn trimiseră un băiat în fugă să alerteze orașul de sosirea noastră.

Dumnoc era un port bun și înstărit, construit pe malul sudic al râului. O palisadă înconjura orașul pentru a-l proteja de un atac de pe uscat, cu toate că portul era larg deschis înspre malul presărat cu debarcadere la care erau acostate o mulțime de bărci

de pescuit și de negoț. Fluxul era aproape la maximum când am sosit, și am văzut cum marea urca pe malurile nămoloase, inundând partea de jos a palisadei. Câteva case mai aproape de mare erau construite pe piloni scurți, și toată lemnăria orașului era colorată de vreme în gri-argintiu. Era un loc atractiv, mirosind din abundență a sare și crustacee. O turlă de biserică împodobită cu o cruce de lemn era cea mai înaltă clădire, o amintire a faptului că Guthrum, danezul care devenise rege al Angliei de Est, își convertise regatul la creștinism.

Tatăl meu nu-i iubise niciodată pe cei din Anglia de Est deoarece, cu ani în urmă, regatul lor se unise cu Mercia ca să atace Northumbria. Târziu, mult mai târziu, în timpul copilăriei mele, cei din Anglia de Est asiguraseră mâncare, cai și adăpost armatei daneze care cucerise Northumbria, însă acea trădare se întorsese împotriva lor atunci când danezii au atacat Anglia de Est, care a rămas un regat danez, chiar dacă acum era cică un regat creștin, după cum o atesta turla bisericii. Ceața trecea pe lângă crucea înaltă în timp ce cârmeam nava spre mijlocul râului, puțin mai în amonte de chei. Am întors-o pe loc, vâslind cu un rând de rame, iar atunci când prova fără lup fu orientată spre mare am dus-o lângă o navă comercială pântecoasă ancorată la primul debarcader. Finan rânji.

– Pregătiți să facem o evadare rapidă spre mare, stăpâne?

– Întotdeauna, am zis. Îți amintești de *Corbul-de-Mare*?

Râse. La puțină vreme după ce am capturat Lundene, *Corbul-de-Mare*, o navă daneză, venise în oraș și ancorase naiv la chei, doar pentru a descoperi că o armată a saxonilor de vest ocupa acum locul și nu era prietenoasă față de danezi.

Echipajul fugise la corabie, dar fusese nevoit s-o întoarcă mai întâi; oamenii fuseseră cuprinși de panică, astfel încât vâslele li se loviseră unele de altele și corabia fusese dusă de curent înapoi la chei, unde o capturaserăm.

Era o corabie oribilă, care lua apă și avea o cală împuțită. În cele din urmă am demontat-o și i-am folosit coastele pe post de bârne pentru acoperișurile unor case pe care le-am făcut în partea de est a Lundene-ului.

Un tip gras, cu barbă stufoasă, în zale ruginite, se cățără anevoie de pe chei pe nava comercială, apoi, după ce primi permisiunea, trecu peste bord și veni pe *Seolferwulf*.

– Guthlac, magistrat al Dumnocului, se prezentă el. Cine sunteți?

Tonul categoric al întrebării era întărit de duzina de oameni care așteptau pe chei cu spade și topoare. Păreau nervoși, și nu fără motiv, fiindcă echipajul meu îi depășea numeric.

– Numele meu este Uhtred, am zis.

– Uhtred de unde? se interesă Guthlac.

Vorbea în daneză și era pus pe harță, prefăcându-se că nu-l îngrijora formidabilul aspect al echipajului meu. Avea mustăți lungi, legate cu șnur dat cu smoală neagră, care-i atârnau mult sub bărbia rasă. Se tot trăgea de o mustață, un semn, mi-am dat seama, de nervozitate.

– Uhtred de Bebbanburg, am zis.

– Și unde este Bebbanburg?

– Northumbria.

– Ești la mare distanță de casă, Uhtred de Bebbanburg. Guthlac se uita în cala noastră pentru a vedea ce încărcătură aveam. La mare distanță de casă, repetă. Sunteți negustori?

– Arătăm a negustori?

Alți oameni se adunau pe mal în fața celor mai apropiate case. Majoritatea erau neînarmați, deci prezența lor era explicată probabil de curiozitate.

– Arătați ca niște vagabonzi, mârâi Guthlac. Acum două săptămâni a fost un atac la câteva mile mai la sud. O fermă a fost arsă, bărbații uciși, femeile luate. De unde știu că nu ați fost voi?

– Nu știi, am zis calm.

– Poate ar trebui să vă țin aici până o putem dovedi într-un fel sau altul?

– Și poate ar trebui să-ți cureți zalele? i-am sugerat.

Mă sfredeli cu o privire aspră, se uită în ochii mei câteva clipe, apoi încuviință din cap.

– Deci, ce treabă aveți aici?

– Ne trebuie mâncare și bere.

– De-astea avem. Se întrerupse cât țipară niște pescărușI deasupra noastră, apoi adăugă: Dar mai întâi trebuie să plătiți taxa regală de port. Întinse o mână. Doi șilingi.

– Doi pence, poate.

Ne-am înțeles la patru pence, din care cu siguranță doi merseră direct în punga lui Guthlac. După asta am fost liberi să mergem pe țărm, deși Guthlac a insistat să nu purtăm alte arme decât niște cuțite scurte.

– *Gâsca* este o tavernă bună, zise, arătând spre o clădire mare cu o firmă pe care era pictată o gâscă. De acolo puteți cumpăra hering uscat, scoici uscate, făină, bere și curve saxone.

– Taverna este a ta?

– Și ce-i cu asta?

– Sper doar ca berea să fie mai bună decât primirea pe care ne-a făcut-o proprietarul ei, am zis.

Râse.

– Bun venit la Dumnoc. Vă dau voie să petreceți noaptea aici în liniște. Dar dacă unul singur comite vreo crimă, vă arestez pe toți! Făcu o pauză și se uită spre pupa lui *Seolfherwulf*. Cine e aceea?

Se zgâia la Skade, cu toate că trebuie s-o fi observat mai devreme. Era din nou îmbrăcată cu mantia neagră, astfel încât fața ei palidă lucea în pâcla după-amiezii. Avea colanul de la gât.

– Numele ei este Edith, am zis, și este o curvă saxonă.

– Edith, repetă, poate o cumpăr de la tine?

– Poate o cumperi.

Ne-am privit fără ca vreunul din noi să-l creadă pe celălalt. În cele din urmă, Guthlac dădu din mână a vag salut și plecă.

Am tras la sorți pentru a hotărî cine mergea pe țărm în acea noapte. Aveam nevoie de oameni care să stea la bord să păzească nava, și Osferth se oferi să comande acel grup. Am pus douăzeci și trei de boabe uscate de mazăre într-un vas, alături de douăzeci de monede de argint, apoi Finan luă vasul și se întoarse cu spatele la mine, în timp ce eu eram cu fața spre echipaj. Una după alta, Finan scotea ori o monedă, ori o boabă de mazăre din vas și o ținea în sus.

– Cine o va avea pe aceasta? întreba, iar eu alegeam un bărbat din echipaj, fără a şti dacă Finan ţinea o boabă de mazăre sau o monedă.

Cei care primeau mazăre trebuiau să stea cu Osferth, ceilalţi aveau voie pe ţărm. Aş fi putut să-i aleg eu, dar un echipaj funcţionează mai bine când oamenii ştiu că seniorul lor este drept. Copiii au rămas toţi, însă nevestele celor care coborau i-au însoţit pe bărbaţii lor.

– Staţi în tavernă, le-am zis. Oraşul acesta nu ne este prietenos! Stăm laolaltă!

Poate că oraşul nu ne era prietenos, dar *Gâsca* era o tavernă bună. Berea era acidulată, proaspăt făcută în marile ciubere din curtea hanului. Sala principală avea bârne de la corăbii demontate şi era încălzită cu un foc de lemne care ardea în vatra din mijloc. Înainte să le dau liber oamenilor mei la bere am negociat heringul afumat, bucăţi de şuncă, butoiaşe de bere, pâine şi ouă afumate şi am dus toate proviziile pe *Seolferwulf*. Guthlac postase gărzi pe capătul dinspre uscat al cheiului şi acei oameni trebuiau să se asigure că nici unul dintre noi nu purta arme, dar eu îmi păstrasem Acul-Viespii în teaca agăţată la spate pe sub mantie şi nu aveam vreun dubiu că majoritatea oamenilor mei erau înarmaţi la fel. M-am dus de la o masă la alta şi le-am spus să nu se ia la bătaie.

– Decât dacă vreţi să vă bateţi cu mine, i-am avertizat, iar ei au rânjit.

Taverna era destul de liniştită. Vreo duzină de localnici beau acolo, toţi saxoni, nevădind nici un interes faţă de echipajul lui *Seolferwulf*. Lui Sihtric, care câştigase un şiling de argint la tragerea la sorţi, îi ordonasem să iasă des în curte.

– Uită-te după oameni înarmaţi, i-am spus.

– De ce vă e teamă, stăpâne?

– De trădare.

Seolferwulf valora cât venitul anual al unui thegn de pe un domeniu mare, şi Guthlac trebuie să-şi fi dat seama că aveam argint la bord. Oamenii lui ar fi avut dificultăţi în a captura nava cât timp Osferth şi oamenii lui păzeau celălalt capăt al cheiului,

dar niște oameni beți într-o tavernă erau o pradă mai ușoară. Mă temeam că ar fi putut să ne ia ostatici și să ceară apoi o răscumpărare imensă, așa că Sihtric se strecura constant prin ușa din spate. De fiecare dată se întorcea clătinând negativ din cap.

– Vezica ta este prea mică, îl luă în râs unul dintre oamenii mei.

Stăteam cu Skade, Finan și nevasta lui scoțiană, Ethne, într-un colț al încăperii, unde nu băgam în seamă râsetele și cântecele gălăgioase de la celelalte mese. Mă întrebam câți oameni trăiau în Dumnoc și de ce erau așa puțini la tavernă. Mă întrebam dacă se ascuțeau arme. Mă întrebam unde era ascuns tot aurul din lume.

–Așadar, am întrebat-o pe Skade, unde este tot aurul din lume?

– În Frizia.

– Un loc mare.

– Soțul meu are o fortăreață pe malul mării.

– Povestește-mi despre soțul tău.

– Îl cheamă Skirnir Thorson.

– Îi știu numele.

– Își spune Lupul-de-Mare, zise Skade uitându-se la mine, dar conștientă că Finan și Ethne ascultau.

– Poate să își spună cum vrea, am zis, dar asta nu înseamnă că-și merită porecla.

– E faimos.

Vorbele lui Skade aveau noimă. Existau multe cuiburi de pirați pe coasta frizonă, unde erau bancuri de nisip înșelătoare și dune mișcătoare. Finan și cu mine, când fuseserăm înrobiți de către Sverri, vâsliserăm prin acele ape, și câteodată dăduserăm cu vâslele de nisip sau nămol.

Sverri, un comandant de navă deștept, scăpase de urmărirea corabiei roșii fiindcă știa canalele, și nu aveam nici un dubiu că Skirnir cunoștea apele foarte bine. Se autodenumea jarl, echivalentul unui lord, dar în realitate era un pirat sălbatic care jefuia nave. Insulele Frizone produseseră întotdeauna năvălitori și pirați, majoritatea oameni disperați care mureau destul de repede, dar Skade insista că Skirnir prosperase. Captura nave sau cerea bani pentru a le lăsa să treacă în siguranță, astfel îmbogățindu-se și căpătând faimă.

– Câte echipaje are? am întrebat-o pe Skade.

– Ultima dată când am fost acolo, şaisprezece nave mici şi două mari.

– Când ai fost ultima dată acolo?

– Acum două veri.

– De ce ai plecat? întrebă Ethne.

Skade îi aruncă scoţienei o privire întrebătoare, dar Ethne îi întoarse privirea. Era o femeie mică, roşcată şi focoasă, pe care o eliberaserăm din robie şi îi era extrem de loială lui Finan, cu care avea un fiu şi o fiică. Ştia unde ducea conversaţia şi, înainte ca soţul ei să meargă la luptă, voia să afle cât mai multe amănunte.

– Am plecat fiindcă Skirnir este un porc, spuse Skade.

– Este un bărbat, zise Ethne, atrăgându-şi un ghiont de reproş în coaste din partea lui Finan.

Am văzut-o pe o slujnică ducând butuci la vatra tavernei.

Focul se lumină, şi m-am întrebat din nou de ce atât de puţini oameni beau în acea tavernă.

– Skirnir se împerechează ca un porc, sforăie ca un porc şi loveşte femeile.

– Deci ai scăpat de la porc? insistă Ethne.

– Skirnir a capturat o navă care avea un cufăr cu monede de aur, zise Skade, şi a luat o parte din aur la Haithabu să cumpere arme noi şi m-a luat şi pe mine cu el.

– De ce? am întrebat.

– Fiindcă nu suporta să nu fie cu mine, îmi replică ea sec.

Am zâmbit auzind aceasta.

– Dar Skirnir trebuie să fi avut oameni care să te păzească la Haithabu?

– Trei echipaje.

– Şi te-a lăsat să faci cunoştinţă cu Harald?

Clătină din cap.

– N-am făcut cunoştinţă. Pur şi simplu m-am uitat o dată la el, şi el s-a uitat la mine.

– Şi?

– În noaptea aceea Skirnir era beat, sforăia, iar oamenii lui erau beţi, aşa că am plecat. Am mers la corabia lui Harald şi am navigat departe de acolo. Nici nu vorbisem cu el vreodată.

– Opriți-vă! am strigat la doi dintre războinicii mei, care se certau pentru una dintre curvele de la tavernă.

Femeile își câștigau traiul într-o cămăruță unde se ajungea pe o scară, iar unul încerca să-l tragă jos pe celălalt de pe scară.

– Tu primul, am arătat spre cel mai beat din cei doi, și tu după. Sau amândoi deodată, nu mă interesează! Dar nu începeți o ceartă din cauza ei!

I-am urmărit până s-au domolit, apoi m-am întors la Skade.

– Skirnir, am zis simplu.

– Are o insulă, Zegge, și locuiește pe un *terpen*.

– *Terpen?*

– Un deal construit de om, explică ea, este singura cale de a trăi pe majoritatea insulelor. Fac un deal din lemne și lut, construiesc casele și așteaptă fluxul să le spele de acolo. Skirnir are o fortăreață pe Zegge.

– Și o flotă, am completat eu.

– Unele nave sunt foarte mici, zise Skade.

Așa mi-am putut da seama că Skirnir trebuia să aibă cel puțin trei sute de războinici, poate chiar cinci sute. Eu aveam patruzeci și trei.

– Nu toți locuiesc pe Zegge, continuă Skade, este prea mică. Majoritatea au case pe insulele din apropiere.

– Are o fortăreață?

– Un conac, construit pe un *terpen* și înconjurat de o palisadă.

– Dar ca să ajungem la el trebuie să trecem pe lângă toate celelalte insule, am spus.

Orice navă care trecea prin canalul acela, care era cu siguranță puțin adânc și bântuit de maree, s-ar fi trezit cu oamenii lui Skirnir urmărind-o, și mă imaginam debarcând pe Zegge cu două echipaje de dușmani în spatele meu.

– Dar în conacul lui, zise Skade coborându-și vocea, este o gaură în podea, și sub podea este o cameră placată cu ulm, și înăuntrul camerei este aur.

– A fost aur, o corectă Finan.

Ea scutură din cap.

– Nu poate suporta să se despartă de el. Este generos cu oamenii lui. Cumpără arme, zale, corăbii, vâsle, mâncare. Cumpără sclavi. Dar păstrează ce poate. Îi place să deschidă trapa să se uite la comoara sa. Tremură când o vede. O iubeşte. O dată a făcut un pat din monede de aur.

– Şi nu te-a durut spatele? întrebă Ethne amuzată.

Skade mă privi fără s-o bage în seamă.

– Este aur şi argint în acea cameră, stăpâne, destul cât să-ţi lumineze visele.

– Cu siguranţă alţi oameni au încercat să pună mâna pe el.

– Au încercat, dar apa, nisipul şi mareea sunt la fel de bune pentru apărare ca zidurile de piatră, şi garda lui îi este loială. Are trei fraţi, şase veri, şi toţi îl slujesc.

– Fii? întrebă Ethne.

– Nici unul de la mine. Mulţi, de la roabele lui.

– De ce te-ai măritat cu el? vru Ethne să ştie.

– I-am fost vândută. Aveam doisprezece ani, mama nu avea bani, iar Skirnir mă voia pe mine.

– Încă te mai vrea, am zis gânditor, amintindu-mi că oferta lui pentru întoarcerea lui Skade ajunsese la urechile lui Alfred.

– Nenorocitul are o mulţime de oameni, spuse Finan nesigur.

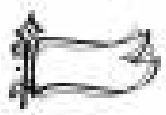
– Pot să găsesc oameni, i-am replicat, iar apoi m-am întors, fiindcă Sihtric venise în fugă de la uşa din spatele tavernei.

– Oameni, îmi spuse, cel puţin treizeci afară, toţi înarmaţi.

Deci suspiciunile mele erau corecte. Guthlac mă voia pe mine, îmi voia comoara, nava şi femeia.

Iar eu voiam aurul lui Skirnir.

Șapte

Când am ieșit pe ușa din față a tavernei am văzut mai mulți oameni așteptând pe chei. Părură luați prin surprindere de apariția mea, atât de surprinși, încât majoritatea făcură involuntar un pas înapoi. Erau cel puțin cincizeci, câțiva înarmați cu sulițe și spade, dar majoritatea cu topoare, seceri și bâte, ceea ce sugera că erau orășeni adunați în pripă de Guthlac. Fapt mult mai îngrijorător, câțiva aveau arcuri. Nu făcuseră nici o încercare de a o captura pe *Seolferwulf*, vizibilă la capătul cheiului în lumina slabă a focurilor uscătorilor de heringi, care ardeau deasupra liniei fluxului. Lumina aceea slabă era reflectată de zalele pe care le purtau Osferth și oamenii lui și de lamele sulițelor, spadelor și topoarelor. Osferth făcuse de-a latul cheiului un zid de scuturi care arăta formidabil.

Am închis ușa și am pus zăvorul.

Era clar că Guthlac nu avea chef să-i atace pe oamenii lui Osferth, ceea ce însemna că voia să ne captureze pe noi întâi și să ne folosească apoi ca ostatici pentru a captura nava.

– Ne așteaptă o luptă, le-am spus oamenilor mei.

Am scos Acul-Viespii din ascunzătoare și am privit amuzat cum apăreau și alte arme. În general erau spade scurte precum Acul-Viespii, dar Rorik, un danez pe care-l capturasem într-unul dintre raidurile de pedepsire din Anglia de Est și care-mi jurase mie loialitate în loc să se întoarcă la vechiul lui comandant, reușise cumva să aducă un topor.

– Sunt oameni în direcția aceea, le-am spus arătând ușa din față, și în direcția aceea, am adăugat arătând înspre berărie.

– Câți sunt, stăpâne? întrebă Cerdic.

– Prea mulți.

Nu mă îndoiam că puteam să ne deschidem calea prin luptă până la *Seolferwulf*, fiindcă orășenii înarmați cu seceri și bâte erau pradă ușoară pentru războinicii mei antrenați, însă arcașii de dincolo de ușă puteau să le cauzeze oamenilor mei răni grave, și deja aveam mai puțini decât îmi trebuiau. Arcurile lor erau mici, de vânătoare, dar săgețile lor tot erau letale împotriva unor oameni neînzăuați.

– Dacă sunt prea mulți, stăpâne, nu este mai bine să-i atacăm acum, decât să așteptăm până se mai adună și alții? sugeră Finan.

– Sau să așteptăm să obosească, am spus.

Exact atunci, un ciocănit timid sună la ușa din spate a tavernei. I-am făcut semn cu capul lui Sithric, care trase zăvorul, dezvăluind o creatură jalnică, slabă și înspăimântată, îmbrăcată într-o rasă neagră și jerpelită. Strângându-și nervos crucea de lemn de la gât, își plecă fruntea în semn de salut. Am putut să-i zăresc o clipă pe oamenii înarmați din curte înainte ca străinul să intre în tavernă și Sihtric să baricadeze din nou ușa în spatele lui.

– Ești preot? l-am întrebat, iar el încuviință din cap. Deci Guthlac trimite un preot pentru că îi este prea teamă să-și arate fața aici?

– Magistratul nu vrea să vă facă rău, stăpâne, zise preotul.

Era danez, și asta mă surprinse. Știam că danezii din Anglia de Est se convertiseră la creștinism, dar credeam că era o convertire cinică, menită să reducă amenințarea Wessexului lui Alfred. Totuși, se părea că unii danezi deveniseră cu adevărat creștini.

– Cum te cheamă, preotule?

– Cuthbert, stăpâne.

Am pufnit.

– Ți-ai luat un nume creștin?

– Așa facem când ne convertim, zise el iritat. Cuthbert a fost un om dintre cei mai sfinți, stăpâne.

– Știu cine este, am spus, chiar i-am văzut cadavrul. Deci, dacă Guthlac nu ne vrea răul, ne putem întoarce pe nava noastră?

– Oamenii tăi pot, stăpâne, murmură timid părintele Cuthbert, atâta vreme cât domnia voastră și femeia rămâneți.

– Femeia? am întrebat, prefăcându-mă că nu-l înțelegeam. Vrei să spui că Guthlac vrea să stau cu una dintre curvele lui?

– Curvele lui? repetă derutat Cuthbert, apoi scutură puternic din cap. Nu, vrea să spună femeia, stăpâne. Skade.

Deci Guthlac știa cine era Skade. Probabil știa încă de când ajunseserăm la Dumnoc. Blestemam ceața care ne întârziase călătoria. Alfred trebuie să fi ghicit că vom trage într-unul dintre porturile din Anglia de Est să ne refacem stocul de provizii și fără îndoială îi oferise regelui Eohric o recompensă pentru capturarea noastră, iar Guthlac găsise o cale rapidă, chiar dacă nu ușoară, de îmbogățire.

– Mă vreți pe mine și pe Skade? l-am întrebat pe preot.

– Doar pe voi doi, zise părintele Cuthbert, și dacă vă predați, stăpâne, oamenii voștri pot să plece cu mareea de dimineață.

– Să începem cu femeia. I-am întins Acul-Viespii lui Skade și m-am dat la o parte, apoi i-am spus preotului: Poți s-o iei.

Părintele Cuthbert se uită cum Skade își plimba încet un deget lung pe lama spadei. Îi zâmbi preotului, care se înfioră.

– Stăpâne? bolborosi el plângăcios.

– Ia-o! i-am spus.

Skade ținea spada cu lama în sus, iar părintele Cuthbert nu avea nevoie de prea multă imaginație ca să vadă oțelul acela lucios tăindu-i măruntaiele. Se încruntă, stânjenit de rânjetele de pe fețele oamenilor mei, apoi își adună curajul și-i făcu semn cu capul lui Skade.

– Lasă spada jos, femeie, și vino cu mine.

– Lordul Uhtred ți-a spus să mă iei, preotule, replică ea.

Cuthbert își umezi buzele.

– O să mă omoare, stăpâne, mi se plânse.

M-am prefăcut că mă gândesc la acea afirmație, apoi am încuviințat din cap.

– Foarte probabil.

– Mă voi consulta cu magistratul, rosti el cu toată demnitatea pe care și-o mai putea aduna, după care se repezi spre ușă.

I-am făcut un semn cu capul lui Sihtric să-l lase să plece, apoi mi-am luat spada din mâna lui Skade.

– Am putea să ne croim calea până la navă, stăpâne? sugeră Finan.

Se uita printr-o gaură din ușa din față a tavernei, și în mod clar nu era impresionat de oamenii care ne așteptau în ambuscadă.

– Le-ai văzut arcurile? am întrebat.

– A, așa este, au arcuri. Un rahat într-un poloboc cu varză, așa-i? bombăni el îndreptându-se de spate. Deci așteptăm să obosească, stăpâne?

– Sau să am eu o idee mai bună, am zis.

Chiar atunci se auzi o nouă bătaie în ușa din spate, mai tare de această dată, și din nou i-am făcut semn lui Sihtric să tragă zăvorul.

Acum Guthlac stătea în prag. Își purta în continuare zalele, dar își luase și un coif și purta un scut ca protecție suplimentară.

– Facem armistițiu până vorbim? propuse el.

– Vrei să spui că suntem în război?

– Vreau să spun că mă lași să vorbesc, apoi mă lași să plec, zise el dur, trăgând de mustața sa lungă.

– Vom discuta, apoi poți să pleci.

Făcu un pas atent în încăpere, părând oarecum surprins să vadă cât de bine înarmați erau oamenii mei.

– Am trimis după trupele stăpânului meu, îmi zise.

– Un lucru probabil înțelept, pentru că oamenii tăi nu-i pot bate pe ai mei.

Se încruntă auzind aceasta.

– Nu vrem să ne luptăm!

– Dar noi vrem, am spus entuziasmat, speram să ne batem. Nimic nu încheie o seară într-o tavernă atât de frumos ca o luptă, nu ești de acord?

– Poate o femeie? rânji Finan, uitându-se la Ethne.

– Adevărat, am zis. Întâi bere, apoi o luptă, apoi o femeie. Ca în Valhalla. Deci spune-ne când ești pregătit, Guthlac, și dăm lupta.

– Predă-te, Lord Uhtred. Ni s-a spus că s-ar putea să vii, iar Alfred al Wessexului te vrea. Nu-ți vrea viața, doar trupul. Al tău și al femeii.

– Nu vreau ca Alfred să aibă trupul meu, am zis.

Guthlac oftă.

– Nu te vom lăsa să pleci, Lord Uhtred. Am paisprezece vânători cu arcuri care te așteaptă. Cu siguranță vei omorî niște oameni, iar aceasta va fi o altă crimă pe care să ți-o adaugi păcatelor tale, însă arcașii mei vor omorî câțiva dintre oamenii tăi și nu vrem asta. Oamenii tăi și nava ta sunt liberi să plece, dar domnia ta nu. Nici femeia nu poate. Se uită la Skade. Edith.

I-am zâmbit.

– Așadar, ia-mă! Dar adu-ți aminte că eu sunt omul care l-a ucis pe Ubba, fiul lui Lothbrok, la malul mării.

Guthlac se uită la spada mea, trase iar de mustață și făcu un pas în spate.

– Nu voi muri de acea spadă, Lord Uhtred, voi aștepta trupele stăpânului meu. O să te ia și o să-ți omoare oamenii. Deci te sfătuiesc să te predai înainte să ajungă ei.

– Vrei să mă predau acum ca să primești recompensa?

– Și ce e rău în asta? întrebă el belicos.

– Cât este de mare?

– Destul. Deci te predai?

– Așteaptă afară, i-am zis, și vei vedea.

– Ce se întâmplă cu ei? mă întrebă, arătând cu capul spre localnicii care rămăseseră închiși în tavernă alături de noi.

Nici unul nu avea vreo valoare ca ostatic, așa că i-am trimis afară cu Guthlac. Alergară în curtea din spate, fără îndoială ușurați că nu vor fi victimele masacrului care, erau convinși, urma să înroșească podeaua tavernei.

Guthlac era prost. Ce-ar fi trebuit să facă era să atace taverna și să ne copleșească, sau, dacă voia doar să ne țină închiși până ajungeau trupele, ar fi trebuit să baricadeze ambele uși cu câteva

dintre uriaşele butoaie de bere din curte. El, în schimb, îşi împărţise ceata în două.

Am estimat că vreo cincizeci de oameni aşteptau între noi şi *Seolfierwulf* şi cam tot atâţia în curtea din spate. Grupul meu putea să-şi croiască drum printre cei cincizeci de pe chei, dar ştiam că vom avea pierderi până să ajungem la navă. Arcurile aveau să ne omoare câţiva oameni, mai ales că nici unul dintre noi nu purta zale. Voiam să scap fără ca vreunul dintre membrii echipajului meu să fie omorât sau rănit.

I-am ordonat lui Sihtric să păzească uşa dinspre curtea din spate, ceea ce era uşor de făcut printr-un spaţiu gol din peretele din nuiele împletite. Un alt om ţinea cheiul sub observaţie.

– Spune-mi când pleacă, i-am zis.

– Când pleacă? întrebă Finan rânjind. De ce-ar pleca, stăpâne?

– Întotdeauna determină-l pe inamic să facă ceea ce vrei tu să facă, i-am răspuns, după care m-am căţărat pe scară la camera târfelor.

Am găsit trei fete care se ţineau în braţe pe una dintre saltelele de paie.

– Ce faceţi, doamnelor? le-am întrebat zâmbitor.

Fără să scoată o vorbă, se uitau cum atacam cu Acul-Viespii partea interioară a acoperişului de paie.

– Noi plecăm în curând, le-am spus în engleză, şi sunteţi bine-venite să ne însoţiţi. Mulţi dintre oamenii mei nu au femeie. Mai bine măritate cu nişte războinici decât să fiţi curve pentru danezul acela gras. Este un stăpân bun?

– Nu, şopti una dintre ele.

– Îi place să vă biciuiască, nu-i aşa?

Rupsesem o bucată mare de împletitură de stuf, şi fumul din tavernă începu s-o ia în sus. Guthlac avea să vadă cu siguranţă gaura proaspăt apărută în acoperişul lui, dar era puţin probabil că va trimite oameni s-o închidă. Ar fi avut nevoie de scări.

– Finan! am strigat în jos. Adu-mi foc!

O săgeată izbi acoperişul, confirmându-mi că Guthlac văzuse într-adevăr gaura. Trebuie să se fi gândit că încercam să-mi scot

oamenii prin stuful rupt; prin urmare, arcașii lui trăgeau acum în acoperiș, dar nu se aflau în locul potrivit. Puteau trage razant peste gaură, ceea ce însemna că orice om ar fi încercat să scape ar fi fost lovit imediat ce-ar fi scos capul prin despărțitură, dar nu de aceea dădusem jos stuful mucegăit. M-am uitat înapoi la fete.

– Vom pleca foarte curând, le-am zis. Dacă vreți să veniți cu mine, atunci îmbrăcați-vă și duceți-vă să așteptați lângă ușa din față.

Apoi a fost simplu. Am aruncat prin gaură niște bucăți aprinse de lemn cât de departe am putut și le-am văzut căzând pe acoperișurile de stuf ale cocioabelor din apropiere. M-am ars la mână, dar ăsta era un preț mic pentru ceea ce-am obținut: flăcările au cuprins imediat stuful, creând o lumină puternică. Vreo doisprezece dintre oamenii mei dădeau bucățile aprinse în sus pe scară și le aruncam pe fiecare cât de departe puteam, încercând să dau foc la cât mai multe case.

Nici un om nu poate să stea cu mâinile-n sân când îi arde orașul. Focul stârnește o frică imensă, fiindcă stuful și lemnul ard repede, și incendiul se răspândește cu iuțeala fulgerului de la o casă la alta. Oamenii lui Guthlac, auzind țipetele femeilor și copiilor, își părăsiră șeful, grăbindu-se să tragă cu cârlige stuful aprins de pe căpriori și să care ciubere cu apă de la râu. Tot ce trebuia să facem era să deschidem ușa tavernei și să mergem la navă.

Majoritatea oamenilor mei și două dintre târfe exact asta făcură, străbătând cheiul în fugă și adăpostindu-se la bordul corabiei, unde oamenii lui Osferth erau înzăuați și înarmați, dar Finan și cu mine ne-am ascuns pe ulița de lângă tavernă. Orașul ardea acum ca o torță. Oamenii urlau, câinii lătrau și pescărușii treziți din somn țipau. Printre trosnetele lemnelor în flăcări, oamenii cuprinși de panică strigau comenzi contradictorii în timp ce încercau disperați să-și salveze avutul. Mormane de stuf aprins umpleau ulițele, iar cerul era roșu de la scântei. Guthlac, pornit să salveze taverna, urla la oameni să dărâme casa cea mai apropiată de aceasta, dar în acea confuzie nimeni

nu-l mai băga în seamă. Nu ne văzură nici pe mine și pe Finan atunci când am apărut pe strada din spate.

Mă înarmasem cu un lemn din tavernă, unul dintre cele de pus pe foc. L-am învârtit cu putere și am izbit partea laterală a coifului lui Guthlac, făcându-l să se prăbușească asemenea unui taur care a fost lovit între ochi. M-am folosit de cămașa lui de zale ca să-l trag pe uliță și apoi pe chei. Era greu, așa că a fost nevoie de trei dintre oamenii mei să-l care peste corabia de negoț și să-l arunce pe *Seolfierwulf*. În cele din urmă, mulțumit că întregul meu echipaj era în siguranță, am slăbit funiile care ne țineau de uscat. Cum începuse fluxul, a trebuit să vâslim viguros ca să ne putem îndepărta de mal.

În Dumnoc ardeau cu vuiet șase sau șapte case, flăcările lor scuipând scântei spre cerul nocturn și aruncând o lumină crudă de cealaltă parte a râului. Ne uitam amuzați cum unii oameni dărâmau case pentru a împiedica focul să se răspândească, iar alții scoteau apă din râu. Când își reveni, Guthlac constată că se găsea pe mica platformă de la provă, sub capul de lup, fără zale și legat de mâini și de picioare.

– Bucură-te de priveliște, Guthlac, i-am zis.

Gemu, apoi, amintindu-și de punga de la brâu unde pusese argintul pe care i-l plătisem pentru proviziile noastre, se grăbi s-o pipăie. Bineînțeles, era goală. Gemu din nou și se uită la mine; de data asta îl văzu pe războinicul care-l omorâse pe Ubba, fiul lui Lothbrok, la malul mării. Eram în echipament complet, cu zale și coif, cu Răsuflarea-Șarpelui atârnând la centura bătută cu argint.

– Mi-am făcut datoria, stăpâne, îngăimă Guthlac.

Am văzut oameni în zale pe țărm și m-am gândit că seniorul lui Guthlac îi trimisese întăriri, dar nu puteau face nimic să ne oprească. Nici măcar nu încercară să urce pe una dintre navele ancorate.

Doar priveau cum ardea orașul și din când în când se întorceau să se uite la noi.

– Ar putea măcar să se pișe pe flăcări, zise Finan cu reproș, să facă ceva folositor! Se încruntă spre Guthlac. Ce facem cu ăsta, stăpâne?

– Mă gândeam să i-l dau lui Skade, am spus.

Guthlac se uită la tânăra daneză, iar zâmbetul ei îl făcu să se cutremure.

– Când am cunoscut-o prima dată, tocmai torturase un thegn, l-am înștiințat. Până la urmă l-a omorât, dar n-a fost deloc plăcut.

– Voiam să știu unde-și ținea aurul, se justifică ea.

– N-a fost deloc plăcut, am repetat, iar Guthlac se înfioră.

Fluxul ajunsese la maximum, așa că *Seolferwulf* plutea nemișcată. Râul părea lat, dar imaginea era înșelătoare, fiindcă sub suprafața roșiatică erau bancuri de nisip și nămol. Curentul avea să ne ajute în curând, dar voiam să așteptăm până era destulă lumină ca să vedem semnele de pe marginea canalului. Deocamdată, oamenii mei dădeau din vâsle doar cât să ne țină la distanță de orașul care ardea.

– Ar fi trebuit să-ți aduci oamenii direct în tavernă în timp ce beam, i-am zis lui Guthlac. Ai fi pierdut câțiva, dar măcar ai fi avut o șansă.

– Mă veți lăsa pe mal? întrebă el rugător.

– Bineînțeles, am spus amabil, dar nu încă. Ia privește!

O casă tocmai se prăbușise în flăcări, iar bârnele și căpriorii aruncau limbi de foc, fum și scântei spre nori. Acoperișul tavernei luase foc și el, și, când flăcările lui luminară cerul, oamenii mei izbucniră în chiote de bucurie.

Am plecat de acolo nevătămați, începând să alunecăm în aval la primele crâmpeie de lumină ale zilei. Am vâslit până la capătul canalului, unde apa era înspumată de-a lungul bancurilor lungi, și abia acolo l-am dezlegat pe Guthlac și l-am împins la pupa. Stăteam lângă el pe platforma cârmei. Fluxul ne ducea mai departe spre mare, și nava tremura și sălta pe valurile mânate de vânt.

– Azi-noapte, i-am zis lui Guthlac, ne-ai spus că suntem bine-veniți la Dumnoc. Ne-ai spus că ne putem petrece noaptea

în liniște, îți amintești? Cum mă privea în tăcere, am adăugat: Ți-ai călcat cuvântul. Ți-ai călcat cuvântul, am repetat, dar singurul lui răspuns fu să-și scuture capul îngrozit. Deci vrei să mergi la țărm?

– Da, stăpâne.

– Atunci croiește-ți drum, i-am zis, împingându-l peste bord.

Scoase un urlet neomenesc și căzu cu un pleoscăit în apă. În clipa următoare, Finan dădu ordin vâslelor să pornească.

Mai târziu, multe zile mai târziu, Osferth m-a întrebat de ce îl omorâsem pe Guthlac.

– Era inofensiv, fără îndoială, stăpâne. Era doar un prost.

– Reputația, i-am răspuns eu enigmatic. Văzându-i nedumerirea, am simțit nevoia să-i explic: M-a provocat, și dacă l-aș fi lăsat în viață, s-ar fi lăudat peste tot că l-a provocat pe Uhtred de Bebbanburg și încă mai trăiește.

– Deci trebuia să moară, stăpâne?

– Da.

Guthlac muri sub ochii mei. În timp ce ne îndepărtam de țărm, l-am văzut pe magistrat agitându-se în urma noastră. Pentru o clipă sau două reuși să-și țină capul deasupra apei, apoi dispăru. Am ridicat vela și, când nava se așeză de-a lungul vântului, ne-am îndreptat spre nord.

Am avut parte de și mai multă ceață, de și mai multe zile și nopți în golfuri goale, dar apoi vânturile au cotit spre est, aerul s-a limpezit și *Seolferwulf* a țâșnit spre nord. Iarna se făcea simțită. Ultima zi a călătoriei a fost luminoasă și rece. Ne petrecurăm noaptea în larg și am ajuns la destinație dimineața. Capul de lup era la pravă, și vederea lui trimitea micile bărci de pescuit la adăpost printre insulițele stâncoase unde focile sclipeau și papagali-de-mare grăsuți zbârnâiau prin văzduh. Dăduserăm jos vela și, cu lovituri lungi de vâslă, am dus-o pe *Seolferwulf* mai aproape de plaja nisipoasă.

– Ține-o aici, i-am ordonat lui Finan.

Vâslele se opriră, și nava se mișcă încet. Stăteam la prova cu Skade și mă uitam spre vest. Eram îmbrăcat în toată gloria echipamentului meu de luptă. Zale și coif și spadă și brățări.

Îmi aminteam o zi de demult când, aflat pe aceeași plajă, privisem uimit cum trei nave veneau spre sud spintecând valurile așa cum o făcea acum *Seolferwulf*. Eram copil, și acela fusese primul meu contact cu danezii. Mă minunasem de corăbiile lor, atât de zvelte și frumoase, și de simetria rândurilor de vâsle care se ridicau și cădeau ca vânturile magice. Privisem înmărmurit cum comandantul danez alergase peste vâsle în armură completă, sărind de pe un ax pe altul, riscându-și viața la fiecare pas, și îi ascultasem pe tatăl și pe unchiul meu blestemându-i pe nou-veniți. În câteva ore, fratele meu fusese ucis, peste câteva săptămâni tatăl meu îl urmase în mormânt, iar unchiul meu furase cetatea Bebbanburg, pe când eu mă alăturasem celui care alerga peste vâsle, Ragnar Neînfricatul. Am învățat daneza, am luptat pentru danezi, l-am uitat pe Hristos și l-am îmbrățișat pe Odin, și totul pornise aici, la Bebbanburg.

– Casa ta? mă întrebă Skade.

– Casa mea, am spus, fiindcă sunt Uhtred de Bebbanburg.

Mă uitam la măreața fortăreață de pe stânca sa ridicată deasupra mării. Oamenii aliniați pe zid ne priveau cu luare-aminte. Deasupra lor, pe frontonul dinspre mare al marii săli, flutura steagul familiei mele, capul de lup, și am ordonat ca același steag să fie ridicat pe catargul nostru, cu toate că abia era un pic de vânt care să-l sufle pentru a fi văzut.

– Vreau să știe că eu sunt în viață, i-am spus lui Skade, și că, atât timp cât sunt în viață, ei trebuie să se teamă.

În acel moment soarta mi-a strecurat un gând în minte, și am știut că nu voi recupera niciodată Bebbanburgul, nu voi escalada niciodată stânca și nu mă voi cățăra pe ziduri, decât dacă voi face ceea ce făcuse Ragnar cu atâția ani înainte. Ideea mă înspăimânta, dar soarta este nemiloasă. Ursitoarele mă priveau, așteptând cu acele pregătite, și dacă nu le făceam pe plac, aș fi fost sortit eșecului. Trebuia să alerg peste vâsle.

– Țineți vâslele! le-am ordonat celor douăzeci de vâslași de pe partea uscatului. Țineți-le drepte și țineți-le bine!

– Stăpâne, îmi zise Skade pe un ton de avertizare, dar am văzut exaltarea și în ochii ei.

Îmi luasem întreaga armură ca să le ofer imaginea unui războinic de temut oamenilor unchiului meu din Bebbanburg, și acum puteau să mă vadă murind, fiindcă o alunecare pe axurile lungi ale vâslelor m-ar fi trimis direct pe fundul mării, tras în jos de greutatea zalelor. Dar eram prea sigur pe menirea mea. Ca să câștige totul, un om trebuie să riște totul.

Am scos Răsuflarea-Șarpelui. Am ținut-o sus în aer, astfel încât garnizoana cetății să vadă soarele reflectându-se pe lama de oțel, apoi am pășit pe marginea navei. Ca să poți umbla peste vâsle trebuie să te miști repede, dar nu atât de repede încât să pară o fugă panicată. Erau douăzeci de pași care trebuiau făcuți cu spatele drept, ca să pară că este simplu, și îmi amintesc nava clătinându-se și frica încolăcindu-se în mine, și fiecare vâslă lăsându-se sub apăsarea mea; cu toate astea, am făcut cei douăzeci de pași și am sărit de pe ultima vâslă la pupa, unde Sihtric mă sprijini în timp ce oamenii mei mă ovaționau.

– Nebunul dracului ce ești, stăpâne, zise Finan cu drag.

– Vin! am strigat înspre fortăreață, dar mă îndoiesc că m-au auzit.

Valurile se spărgeau în nori de spumă albă și se retrăgeau de pe plajă. Stâncile de deasupra erau albe de la îngheț. Era o fortăreață alb-cenușie. Era acasă.

– Într-o zi, le-am spus oamenilor mei, toți vom trăi aici.

Apoi am întors nava, am ridicat vela din nou și am luat-o spre sud. M-am uitat la ziduri până au dispărut.

În aceeași zi am ajuns la gura râului pe care-l cunoșteam atât de bine. Când am văzut postul de veghe de pe deal și mănăstirea ruinată și plaja unde mă salvase corabia roșie, am dat jos capul de lup de la prova, iar apoi, în plin flux, am dus-o pe *Seolfierwulf* pe prundișul unde mai erau peste treizeci de nave, toate păzite de un fort mic aflat lângă ruinele mănăstirii. Am sărit pe mal și mi-am afundat picioarele în prundiș, moment în care am zărit

un pâlc de călăreți galopând dinspre fort. Când se apropiară, unul își îndreptă lancea spre mine.

– Cine sunteți?

– Uhtred de Bebbanburg.

Vârful lăncii se lăsă în jos, și omul zâmbi.

– Ni s-a spus să vă așteptăm mai devreme, stăpâne.

–A fost ceață.

– Și sunteți bine-venit, stăpâne. Luați tot ce vă trebuie. Orice!

Ne-am bucurat de căldură, mâncare, bere și o primire plină de simpatie. A doua zi, lăsând-o pe *Seolferwulf* în siguranță pe râu, păzită de garnizoana de acolo, am luat cai pentru Finan, Skade și pentru mine și am pornit spre sud-vest, urmați de membrii echipajului și de o căruță trasă de boi care ducea cufărul cu comoara, armurile și armele tuturor. Ne îndreptam spre cetatea mai mare, locul unde știam că vom fi întâmpinați cu bunăvoință, iar lordul acelei fortărețe veni călare să ne salute. Când mă văzu, începu să răcnească de bucurie. Sări de pe cal, așa cum am făcut și eu, și se repezi să mă îmbrățișeze.

Ragnar. Jarlul Ragnar, prieten și frate. Ragnar din Dunholm, danez și viking, stăpân al nordului, mă apucă și-mi trase un pumn în umăr.

– Arăți mai bătrân, mai bătrân și mult mai urât!

– Atunci seamăn din ce în ce mai mult cu tine, i-am zis.

Râse. Făcu un pas înapoi, și atunci am văzut cât de mare îi crescuse burta de când nu ne mai văzuserăm. Nu era mai gras, dar era mai mare și părea mai fericit ca oricând.

– Sunteți toți bine-veniți, strigă înspre echipajul meu. De ce n-ați venit mai repede?

– Ne-a întârziat ceața, i-am explicat.

– M-am gândit că poate sunteți morți, dar apoi mi-am dat seama că zeii n-au chef de compania voastră mizerabilă. Amintindu-și ceva brusc, se încruntă și-și feri privirea. Am plâns când am auzit despre Gisela, spuse el cu voce joasă.

– Mulțumesc.

Înclină din cap, apoi își puse un braț pe după umărul meu și veni cu mine. Mâna cu care mă ținea, cea în care purta scutul,

îi fusese schilodită în bătălia de la Ethandun, unde Alfred distrusese armata cea mare a lui Guthrun. Luptasem pentru Alfred în ziua aceea, pe când Ragnar, cel mai apropiat prieten al meu, luptase pentru Guthrun.

Ragnar semăna atât de mult cu tatăl său! Avea o față lată și generoasă, ochi luminoși și cel mai rapid zâmbet pe care l-am cunoscut vreodată. Părul îi era blond, ca al meu, adeseori ni se spusese că suntem frați. Tatăl lui mă tratase ca pe un fiu și, dacă aveam un frate, acela era Ragnar.

– Ai auzit ce s-a întâmplat în Mercia? mă întrebă.

– Nu.

– Trupele lui Alfred l-au asaltat pe Harald.

– Pe insula Torneie?

– Oriunde o fi fost. Tot ce am auzit este că Harald era țintuit la pat, oamenii săi mureau de foame, erau prinși în capcană, erau depășiți numeric, așa că mercienii și saxonii din vest au hotărât să-i distrugă.

– Deci Harald este mort?

– Bineînțeles că nu! chicoti Ragnar. Harald este danez! S-a luptat cu nenorociții și i-a pus pe fugă, râse el. Din câte aud, Alfred nu-i tocmai fericit.

– N-a fost niciodată, am spus. E bântuit de zei.

Ragnar se întoarse și aruncă o privire spre Skade, care încă nu descălecase.

– Aceea este femeia lui Harald?

– Da.

– Nu-mi miroase-a bine. I-o vindem înapoi lui Skirnir, nu?

– Nu.

Rânji.

– Deci nu mai este femeia lui Harald acum?

– Nu.

– Biata femeie, spuse el râzând.

– Ce știi despre Skirnir?

– Știu că oferă mult aur pentru ea.

– Și Alfred oferă aur pentru mine?

– Bineînțeles! zise voios Ragnar. Mă gândeam să te pun într-o cușcă, la fel ca pe o capră, și să mă îmbogățesc și mai tare.

Se opri, fiindcă ajunseserăm în punctul de unde se putea vedea Dunholm, tronând pe vârful măreței sale stânci la cotul râului. Steagul lui Ragnar, înfățișând o aripă de vultur, fâlfâia deasupra cetății.

– Bine ai venit acasă, îmi spuse cu căldură.

Venisem în nord și, pentru prima dată în ani întregi, mă simțeam liber.

Brida aștepta în fortăreață. De loc din Anglia de Est, era femeia lui Ragnar. Mă luă în brațe fără să scoată o vorbă, lăsându-mă să-i simt tristețea pentru moartea Giselei.

– Soarta, am zis.

Se dădu în spate și își plimbă un deget pe fața mea, privindu-mă ca și cum s-ar fi întrebat ce făcuseră anii.

– Și fratele ei este pe moarte, îmi spuse.

– Dar este încă rege?

– Ragnar domnește aici și-l lasă pe Guthred să se numească rege.

Guthred, fratele Giselei, conducea Northumbria din capitala sa de la Eoferwic. Era un om de treabă, dar slab, și se menținea pe tron doar fiindcă Ragnar și ceilalți jarli din nord i-o permiteau.

– A înnebunit, adăugă Brida, e nebun și fericit.

– Mai bine decât nebun și trist.

– Preoții au grijă de el, dar nu mănâncă. Azvârle cu mâncarea în pereți și strigă că e Solomon.

– Deci este tot creștin?

– Venerează orice zeu, ca o precauție, bombăni ea.

– Ragnar se va declara rege? am întrebat.

– N-a zis.

– Tu ai vrea asta?

– Vreau ca Ragnar să-și găsească menirea, spuse Brida, și era ceva de rău augur în cuvintele ei.

În noaptea aceea a fost un ospăț în sala mare. Am stat lângă Brida, căreia focul vioi îi lumina fața dârză și întunecată. Semăna puțin cu Skade, doar că era mai în vârstă, iar cele două femei, recunoscându-și reciproc asemănarea, se tratau cu ostilitate. Un harpist cânta într-o margine a sălii o baladă despre un raid de-al lui Ragnar în Scoția, dar cuvintele erau înecate de sunetul vocilor. Unul dintre oamenii lui Ragnar se împletici spre ușă, însă vomă înainte să ajungă afară. Câinii alergară să-i mănânce voma, iar omul merse înapoi la masă și strigă să i se mai aducă bere.

– Aveam un trai prea tihnit aici, observă Brida.

– Și e un lucru rău?

– Ragnar este fericit, zise ea, prea încet ca jarlul să audă. Stătea în dreapta ei, iar Skade era dincolo de el. Bea prea mult, adăugă Brida, apoi oftă. Cine s-ar fi gândit?

– Că lui Ragnar îi place berea?

– Că vei fi atât de temut. Mă inspectă de parcă nu m-ar fi văzut niciodată, apoi conchise: Bătrânul Ragnar ar fi mândru de tine.

Brida, la fel ca mine, crescuse în casa lui Ragnar. Ne jucaserăm împreună în copilărie, după aceea fuseserăm iubiți, acum eram prieteni. Ea era deșteaptă, nu ca Ragnar cel Tânăr, care era impulsiv și aprins, dar cu destulă minte încât să aibă încredere în înțelepciunea Bridei. Regretul ei era că nu avea copii, cu toate că Ragnar făcuse destui bastarzi.

Unul dintre acei bastarzi, o fată, ajuta la servitul mesei. Ragnar o prinse de cot.

– Ești a mea?

– A voastră, stăpâne?

– Ești fiica mea?

– O, da, stăpâne, zise ea veselă.

– Mă gândeam că ești, râse el plesnind-o peste fund. Fac fete drăguțe, Uhtred!

– Așa este!

– Și băieți faini!

Rânji încântat, apoi dădu drumul unui râgâit enorm.

– Nu vede pericolul, îmi zise Brida.

Ea singură din toată sala nu zâmbea, dar viața fusese întotdeauna o chestiune foarte serioasă pentru Brida.

– Ce-i tot îndrugi acolo lui Uhtred? o mustră Ragnar.

– Că orzul nostru s-a mănat anul ăsta, îi răspunse ea.

– Atunci o să cumpărăm niște orz din Eoferwic, zise el fără grijă, după care se întoarse spre Skade.

– Ce pericol? am întrebat-o.

Brida își coborî din nou vocea.

– Alfred a făcut Wessexul puternic.

– Da.

– Și este ambițios.

– Nu mai are mult de trăit, deci ambiția lui nu contează.

– Atunci este ambițios pentru fiul său, zise ea nerăbdătoare. Vrea să aducă ținuturile de la miazănoapte sub ocârmuire saxonă.

– Adevărat.

– Și asta ne amenință pe noi, urmă ea aspru. Cum își spune? Regele Angelcynn? Northumbria are destui vorbitori de engleză. El vrea ca preoții și cărturarii lui să conducă aici.

– Adevărat, am zis din nou.

– Deci trebuie opriți, spuse Brida fără ocolișuri. Mă fixă cu privirea, încercând să-mi citească gândurile. Nu te-a trimis ca iscoadă?

– Nu.

– Nu, încuviință ea în timp ce se juca neatentă cu o bucată de pâine, privind înspre lungile mese cu războinici zgomotoși. Este simplu, Uhtred, dacă nu distrugem Wessexul, Wessexul ne va distruge pe noi.

– Le-ar trebui ani întregi saxonilor de vest să ajungă în Northumbria, am zis nepăsător.

– Și asta face rezultatul mai acceptabil? întrebă amar Brida. Și nu, nu le-ar trebui ani. Mercia este divizată și slabă, și Wessexul o va înghiți în scurt timp. Apoi se vor îndrepta spre Anglia de Est, după care toate trei regatele se vor întoarce contra noastră. Și unde merg saxonii de vest, Uhtred – vocea ei era cumplit de

tristă acum – ne distrug zeii. Şi-l aduc pe zeul lor, cu regulile lui şi mânia lui şi frica lui.

La fel ca mine, Brida fusese crescută în credinţa creştină, dar devenise păgână.

– Trebuie să-i oprim înainte să înceapă, ceea ce înseamnă să atacăm primii. Şi să atacăm curând, încheie ea.

– Curând?

– Haesten plănuieşte să invadeze Mercia, îmi dezvălui ea coborându-şi vocea. Asta va atrage forţele lui Alfred la nord de Temes. La rândul nostru, ar trebui să luăm o flotă şi să debarcăm pe coasta de sud a Wessexului. Strângându-mi braţul, murmură: Anul viitor nu va mai fi vreun Uhtred de Bebbanburg care să apere ţara lui Alfred.

– Tot despre orz povestiţi? tună Ragnar. Ce mai face soră-mea? Tot măritată cu preotul ăla infirm?

– O face fericită, l-am asigurat.

– Săraca Thyra, zise Ragnar.

M-am gândit cât de ciudată era soarta, cât de ciudate erau ţele ei. Thyra, sora lui Ragnar, se măritase cu Beocca, o pereche pe care nimeni nu şi-ar fi putut-o nici măcar închipui, dar ea găsise fericirea curată. Şi firul meu? În noaptea aceea am simţit că întreaga mea lume a fost întoarsă cu susul în jos. Timp de atâţia ani, datoria mea fusese să apăr Wessexul, şi mi-o îndeplinisem sârguincios, nicăieri mai bine decât la Fearnhamme. Acum, brusc, auzeam despre visele Bridei de a distruge Wessexul. Cei din familia Lothbrok încercaseră acest lucru şi eşuaseră, Guthrum fusese aproape, înainte să fie înfrânt, iar Harald păţise un dezastru. Acum Brida încerca să-l convingă pe Ragnar să cucerească regatul lui Alfred? M-am uitat la prietenul meu, care cânta voios şi lovea masa cu un corn de băut în ritmul cântecului.

– Pentru a cuceri Wessexul, i-am spus Bridei, vei avea nevoie de cinci mii de oameni şi cinci mii de cai şi de încă un lucru. Disciplină.

– Danezii se luptă mai bine decât saxonii.

– Dar danezii luptă doar atunci când vor, i-am zis tăios.

Armatele daneze erau coaliții de ocazie, formate din echipajele împrumutate de jarli câte unui comandant ambițios, și se topeau imediat ce se ivea un prilej de jaf cu mai puțină bătaie de cap. Erau ca o haită de lupi care atacă o turmă, dar o iau la goană dacă destui câini apără oile. Danezii și nordicii stăteau cu urechile ciulite după vești despre prăzile ușoare; de pildă, un zvon despre o mănăstire nepăzită ar fi putut trimite un grup de nave într-o expediție de jaf, dar în timpul vieții mele văzusem cât de ușor puteau fi respinși danezii. Regii construiseră burhuri peste tot în zona creștină, și danezii nu făceau asedii lungi. Voiau să obțină rapid o pradă sau să se stabilească pe terenuri mănoase. Trecuse însă de mult vremea cuceririlor ușoare, a orașelor fără ziduri și a apărătorilor slab antrenați. Dacă Ragnar sau oricare alt nordic voiau să ia Wessexul, trebuiau să comande o armată de oameni disciplinați, pregătiți să facă și asedii. M-am uitat la prietenul meu, pierdut în bucuria petrecerii și berii, și nu mi-l puteam imagina plănuind răbdător să înfrângă apărarea organizată a lui Alfred.

– Dar tu ai putea, zise Brida foarte încet.

– Îmi citești gândurile?

Se aplecă și mai aproape spre mine să-mi șoptească:

– Creștinismul este o boală care se împrăștie ca o ciumă. Trebuie să-l oprim.

– Dacă zeii vor să fie oprit, o s-o facă singuri.

– Zeii noștri preferă să chefuiască. Ei trăiesc, Uhtred. Trăiesc și râd și se distrează, și ce face zeul lor? Este deprimat, răzbunător, se mânie, unelteşte. Este un zeu posomorât și singur, Uhtred, și zeii noștri îl ignoră din păcate.

Am zâmbit. Dintre toți bărbații și toate femeile pe care-i cunoșteam, Brida era singura care nu vedea nimic ciudat în a-i mustrului pe zei pentru greșelile lor, ba chiar încerca să le facă treaba. Dar avea dreptate, zeul creștin era posomorât și amenințător. Petrecerile, râsetele în sala de ospețe, berea și miedul nu-i făceau nici o plăcere. Stabilea reguli și cerea disciplină, însă regulile și disciplina erau chiar avantajele de care aveam nevoie dacă trebuia să-l învingem.

– Ajută-mă, zise Brida.

Am văzut doi jongleri aruncând beţe aprinse în aerul plin de fum, în timp ce hohotele de râs ale mesenilor răsunau în marea sală. Am simţit o ură neînduplecată pentru soborul lui Alfred, preoţii îmbrăcaţi în rase negre, pentru întregul trib de clerici care negau viaţa şi a căror singură bucurie era să interzică bucuria.

– Am nevoie de oameni, i-am spus Bridei.

– Ragnar are oameni.

– Am nevoie de ai mei, am insistat. N-am decât patruzeci şi trei. Îmi trebuie de zece ori mai mulţi.

– Dacă oamenii vor şti că eşti în fruntea unei armate care atacă Wessexul, te vor urma.

– Nu fără aur, am zis, privind spre Skade, care se uita la mine cu suspiciune, neştiind ce secrete îmi şoptea Brida la ureche. Aur, am continuat, aur şi argint. Am nevoie de aur.

Aveam nevoie de mai multe. Aveam nevoie să ştiu dacă visele Bridei de cucerire a Wessexului erau cunoscute dincolo de Dunholm. Brida susţinea că nu mai vorbise cu nimeni în afară de Ragnar, dar Ragnar era cunoscut ca gură slobodă. Era de-ajuns să-i dai un corn cu bere ca să povestească orice secret i s-ar fi încredinţat, şi dacă Ragnar i-ar fi spus fie şi unui singur om, Alfred ar fi prins de veste îndată. De aceea m-am bucurat când Offa, femeile şi câinii lui ajunseră la Dunholm.

Offa era saxon, un mercian care fusese odinioară preot. Era înalt, slab, cu o faţă lugubră care sugera că văzuse toate nebuniile din lume. Acum era bătrân, cu părul cărunt, dar continua să străbată Britania în lung şi-n lat cu două femei certăreţe şi trupa lui de terieri care făceau giumbuşlucuri. Îşi ducea câinii la târguri şi ospeţe, unde mergeau pe picioarele din spate, dansau împreună, săreau prin cercuri, iar unul chiar călărea un mic ponei, în timp ce restul duceau găletuşe de piele ca să adune bani de la spectatori.

Nu era cea mai spectaculoasă distracţie, dar copiii îi iubeau pe terieri, şi Ragnar, bineînţeles, era vrăjit de ei.

Offa renunțase la preoție, atrăgându-și animozitatea episcopilor, însă beneficia de protecția tuturor seniorilor din Britania, fiindcă adevăratul lui mijloc de trai nu erau terierii, ci capacitatea sa extraordinară de a culege informații. Vorbea cu toți, trăgea concluzii și vindea rezultatul deducțiilor sale. Alfred îl folosise ani în șir. Câinii îi deschideau ușile în aproape fiecare casă nobilă din Britania, iar Offa asculta bârfele și ducea ce auzea de la senior la senior, lungindu-și poveștile monedă cu monedă.

– Cu siguranță ești bogat, i-am spus când ne-am revăzut.

– Vă place să glumiți, Lord Uhtred.

Stătea la o masă în afara sălii lui Ragnar, cu cei opt câini așezați cuminți în semicerc. Un servitor îi adusese bere și pâine. Ragnar fusese încântat de sosirea neașteptată a lui Offa, gândindu-se la râsetele care acompaniau mereu spectacolul terierilor.

– Unde îți ții toți banii? l-am întrebat.

– Chiar vreți să vă răspund la asta, Lord Uhtred?

Offa răspundea la întrebări, dar răspunsurile lui trebuiau plătite întotdeauna.

– E cam târziu pentru o călătorie în nord, am remarcat.

– Totuși, până acum iarna este surprinzător de blândă. Și treburile m-au adus în nord, treburile domniei voastre, Lord Uhtred.

Căută într-o geantă mare de piele și scoase un pergament sigilat și împăturit pe care-l împinse peste masă.

Am luat scrisoarea. Sigiliul, o picătură de ceară fără vreo emblemă întipărită, părea neatins.

– Ce zice scrisoarea? l-am întrebat pe Offa.

– Sugerați că am citit-o?

– Bineînțeles că ai citit-o, deci scutește-mă de efort.

Zâmbi ușor.

– Cred că o veți găsi prea puțin importantă, Lord Uhtred. Cel care a scris-o este prietenul vostru, părintele Beocca. Spune că odraslele voastre sunt în siguranță în casa lui Lady Æthelflæd și că Alfred încă este mânios pe domnia voastră, dar nu vă va osândi la moarte dacă vă întoarceți în sud așa cum o prevede

jurământul pe care l-aţi depus. Părintele Beocca termină prin a vă spune că se roagă pentru sufletul domniei voastre în fiecare zi şi cere să vă întoarceţi la îndatoririle voastre aşa cum decurg din jurământ.

– Îmi cere?

– Cu multă severitate, Lord Uhtred, spuse Offa, schiţând din nou o urmă de zâmbet.

– Nimic altceva?

– Nimic, stăpâne.

– Deci pot să ard scrisoarea?

– Ar fi o risipă de pergament, Lord Uhtred. Femeile mele pot să răzuiască pielea ca să fie folosit din nou.

I-am împins scrisoarea înapoi.

– Să o răzuiască, i-am spus. Ce s-a întâmplat la Torneie?

Se gândi la întrebare câteva clipe, apoi, hotărând că răspunsul avea să fie arhicunoscut în curând, zise:

– Regele Alfred a poruncit un atac care să pună capăt ocupaţiei insulei de către Harald. Comandantul Steapa urma să ducă oameni în amonte cu navele, în timp ce lordul Æthelred şi Ætheling-ul Edward se năpusteau peste braţul mai mic al râului. Ambele atacuri au eşuat.

– De ce?

– Harald pusese pari ascuţiţi în râu, şi navele saxonilor de vest s-au lovit de ei, astfel că majoritatea nici măcar n-au ajuns la insulă. Atacul lordului Æthelred pur şi simplu s-a împotmolit. Se zbăteau în noroi în vreme ce războinicii lui Harald trăgeau în ei cu săgeţi şi cu suliţe. Nici un saxon n-a ajuns la palisada de mărăcini. A fost un masacru, Lord Uhtred.

– Masacru?

– Danezii au ieşit din fortificaţie şi i-au măcelărit pe mulţi dintre oamenii lordului Æthelred în râu.

– Înveseleşte-mă spunându-mi că lordul Æthelred a fost omorât.

– Trăieşte, stăpâne, zise Offa.

– Şi Steapa?

– Şi el trăieşte.

– Deci ce se întâmplă acum?

– Ei, asta-i întrebarea, spuse calm Offa. Aşteptă până am pus o monedă pe masă, apoi, strecurând-o în punga de la brâu, continuă: Sfetnicii regelui se ceartă, dar sugestia prudentă a episcopului Asser va triumfa, sunt sigur.

– Şi ce sugestie a făcut?

– Oh, să-i plătească argint lui Harald, bineînţeles.

– Să-l mituiască să plece? am pufnit. De ce ar trebui cineva să mituiască o trupă de fugari danezi înfrânţi?

– De multe ori, argintul dobândeşte ce nu poate oţelul, rosti solemn Offa.

– Zece bărbaţi şi un băiat ar putea captura Torneie, am zis nervos.

– Dacă îi comanzi, probabil că da, însă domnia ta eşti aici, Lord Uhtred.

– Sunt.

Mă costă mai mult argint să aflu ce-mi spusese deja Brida, şi anume că Haesten, în siguranţă în cetatea înaltă de la Beamfleot, plănuia un atac asupra Merciei.

– I-ai spus asta lui Alfred? l-am întrebat.

– Da, zise, dar ceilalţi spioni mă contrazic, şi regele crede că mă înşel.

– Te înşeli?

– Rareori, Lord Uhtred.

– Este Haesten destul de puternic încât să ia Mercia?

– Nu în acest moment. I s-au alăturat o seamă dintre echipajele lui Harald care au scăpat din victoria voatră de la Fearnhamme, dar nu mă îndoiesc că-i trebuie mai mulţi oameni.

– Îi va căuta în Northumbria?

– Este o posibilitate.

Acest răspuns îmi dezvălui ce voiam să ştiu, că nici Offa, cu abilitatea sa supranaturală de a mirosi secrete, habar n-avea de ambiţia Bridei ca Ragnar să conducă o armată împotriva Wessexului. Dacă Offa ar fi ştiut despre această ambiţie, ar fi insinuat că danezii din Northumbria aveau lucruri mai bune

de făcut decât să atace Mercia, dar trecuse pe lângă întrebarea mea fără să simtă vreo ocazie de a-mi mai lua niște arginți.

– Însă jarlului Haesten i se mai alătură încă nave, continuă Offa, și s-ar putea să fie destul de puternic la primăvară. Sunt sigur că va căuta și ajutorul domniei voastre, Lord Uhtred.

– Așa cred și eu, am zis.

Își întinse picioarele lungi și slabe pe sub masă. Unul dintre terieri scânci, dar lui Offa îi fu de ajuns să pocnească din degete ca să-l facă să tacă.

– Jarlul Haesten, spuse el cu precauție, vă va oferi aur ca să-l însoțiți.

Am zâmbit.

– Nu ai venit aici ca mesager, Offa. Dacă Alfred ar fi vrut să-mi trimită vreo scrisoare, avea căi mai ieftine decât să-ți satisfacă ție lăcomia.

Offa păru jignit când auzi ultimul cuvânt, dar nu protestă.

– Și Alfred e cel care i-a ordonat părintelui Beocca să scrie, nu-i așa? Când Offa dădu ușor din cap în semn de confirmare, am adăugat: Deci Alfred te-a trimis să-mi afli planurile.

– În Wessex se manifestă o anume curiozitate în această privință.

Am pus două monede de argint pe masă.

– Spune-mi.

– Ce să vă spun, Lord Uhtred? întrebă el uitându-se la bani.

– Spune-mi care sunt planurile mele.

Zâmbi, încântat să fie plătit pentru un răspuns pe care-l știam cu siguranță.

– Sunteți generos, Lord Uhtred, spuse el în timp ce degetele lui lungi se închiseră în jurul monedelor. Alfred crede că-l veți ataca pe unchiul vostru.

– S-ar putea.

– Dar pentru aceasta aveți nevoie de oameni, și oamenii au nevoie de argint.

– Am argint.

– Nu destul, Lord Uhtred, replică încrezător Offa.

– Deci poate mă voi alătura lui Haesten?

– Niciodată, Lord Uhtred, îl disprețuiți.

– Atunci unde-o să găsesc argintul?

– La Skirnir, bineînțeles, zise Offa, cu ochii țintă pe mine.

Am încercat să nu trădez nimic.

– Skirnir este unul dintre oamenii care te plătesc?

– Nu suport călătoriile pe mare, așa că le evit. Nu m-am întâlnit niciodată cu Skirnir.

–Deci Skirnir nu știe ce am de gând?

– Din câte am auzit, Skirnir crede că fiecare om plănuiește să-l jefuiască, deci, fiind pregătit contra tuturor, va fi pregătit și contra domniei voastre.

Am scuturat din cap.

– Este pregătit contra hoților, Offa, nu contra unui comandant de oști.

Mercianul își ridică o sprânceană, semn că era nevoie de mai mult argint. Am pus o monedă pe masă și am privit-o dispărând în punga încăpătoare.

– Va fi pregătit contra voastră, Lord Uhtred, fiindcă unchiul domniei voastre îl va pune în gardă.

– Fiindcă îi vei spune unchiului meu?

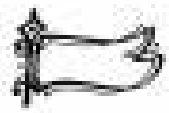
– Dacă mă plătește, da.

– Ar trebui să te omor acum, Offa.

– Da, Lord Uhtred, ar trebui. Dar n-o veți face, spuse el zâmbind.

Deci Skirnir urma să afle că veneam, iar Skirnir avea nave și oameni, dar soarta este neînduplecată. Aveam să merg în Frizia.

Opt

Am încercat să-l conving pe Ragnar să vină cu mine în Frizia, dar a refuzat râzând.

– Crezi că vreau să-mi ud fundul pe vremea asta?

Era o zi rece, cu pământul îmbibat după două zile de ploaie puternică venită dinspre mare. Ploaia se oprise, însă terenul era noroios, culorile iernii, sumbre și aerul, umed.

Călăream peste dealuri. Treizeci de oameni de-ai mei și patruzeci de-ai lui Ragnar. Eram toți în zale, toți cu coifuri, toți înarmați. Scuturile ne atârnau pe lateral sau pe spate, iar spadele lungi se aflau în tecile de la brâu.

– Mă duc iarna fiindcă Skirnir nu mă așteaptă decât la primăvară, i-am explicat.

– Așa speri tu. Dar dacă a auzit că ești idiot?

– Atunci hai cu mine, hai să luptăm din nou împreună.

Zâmbi, dar îmi ocoli privirea.

– Ți-l dau pe Rollo, precum și pe oricine vrea să meargă cu el. Ți-l amintești pe Rollo?

– Bineînțeles.

Era unul dintre cei mai buni războinici ai săi.

– Eu am îndatoriri, zise vag Ragnar. Ar trebui să stau aici.

Nu din lașitate îmi refuza invitația. Nimeni nu l-ar fi putut acuza de așa ceva. În schimb, cred că era vorba de lene. Era fericit și nu voia să-i fie stricată fericirea aceea. Își întoarse calul pe creasta unei ridicături și arătă cu mâna spre fâșia lată de coastă care se afla sub noi.

– Uite-l, îmi spuse, regatul englez.

– Ce? am izbucnit indignat.

Mă uitam la pământul înnegrit de ploaie, cu dealurile sale mici și câmpurile sale și mai mici, împrejmuite de ziduri de piatră.

– Așa îi spune toată lumea. Regatul englez.

– Nu este un regat, am mormăit eu acru.

– Așa i se spune, îmi replică el calm. Unchiul tău s-a descurcat bine.

Am scos un sunet ca și cum aș fi vomitat, și Ragnar începu să râdă.

– Gândește-te, tot nordul este danez, în afară de pământul Bebbanburgului.

– Fiindcă nici unul dintre voi nu a putut cuceri fortăreața, i-am amintit.

– Probabil nu poate fi cucerită. Tatăl meu întotdeauna spunea că este prea greu.

– O voi cuceri, am zis.

Am coborât de pe dealuri. Copacii își pierdeau ultimele frunze în vântul venit de pe mare. Pajiștile erau întunecate, stuful de pe case, aproape negru, iar mirosul bogat de descompunere udă ne umplea nările. M-am oprit la o fermă lăsată de izbeliște, căci oamenii ne văzuseră venind și fugiseră în pădure, și m-am uitat în hambar. Recolta fusese foarte bună.

– Unchiul meu se tot îmbogățește, am zis. De ce nu-i distrugi domeniile?

– O facem când ne plictisim, după care ni le distruge el pe ale noastre.

– De ce nu-i ocupați pur și simplu pământurile? am întrebat. Ar trebui să-l lăsați să moară de foame în cetate.

– Au încercat unii și alții. Ori se luptă, ori îi plătește să plece.

Despre unchiul meu, care-și spunea Ælfric de Bernicia, se zvonea că avea peste o sută de războinici în fortăreață și putea să adune de patru ori mai mulți din satele împrăștiate prin regat. Era, într-adevăr, un mic regat. Spre nord, granița era de-a lungul râului Tuede; dincolo de acesta era pământul scoților,

care făceau mereu incursiuni în căutare de vite şi hrană. La sud de pământul Bebbanburgului era Tinan, unde se afla acum *Seolferwulf*, şi la vest erau dealuri, şi tot pământul dincolo de aceste dealuri şi la sud de Tinan era în mâinile danezilor. Ragnar domnea la sud de râu.

– Câteodată facem raiduri pe teritoriul unchiului tău, îmi spuse, dar dacă luăm douăzeci de vaci, el vine şi ne ia douăzeci de-ale noastre. Şi când scoţii fac probleme?

Se cutremură, lăsând gândul neterminat.

– Scoţii întotdeauna fac probleme, am zis.

– Războinicii lui sunt folositori atunci când scoţienii dau năvală, recunoscu Ragnar.

Deci Ælfric de Bernicia putea fi un vecin bun: coopera cu danezii pentru a-i respinge şi pedepsi pe scoţi, în schimb cerând doar să fie lăsat în pace. Aşa supravieţuise Bebbanburg ca o enclavă creştină într-o ţară de danezi. Ælfric era fratele mai mic al tatălui meu şi fusese întotdeauna cel mai deştept din familie. Dacă nu l-aş fi urât în aşa măsură, aş fi putut chiar să-l admir. Ştia un lucru bine, şi anume că supravieţuirea lui depindea de cetatea unde mă născusem şi pe care toată viaţa am socotit-o casa mea. Odinioară existase un regat adevărat ocârmuit de la Bebbanburg. Strămoşii mei fuseseră regii Berniciei, stăpânind un teritoriu care mergea adânc în ce scoţii numeau acum fără ruşine pământul lor, şi în sud înspre Eoferwic, însă Bernicia fusese înghiţită de Northumbria, iar Northumbria căzuse în mâinile danezilor. Cu toate acestea, bătrâna cetate încă trona pe stânca ei înaltă, şi în jurul ei erau rămăşiţele vechiului regat englez.

– L-ai întâlnit pe Ælfric? l-am întrebat pe Ragnar.

– De multe ori.

– Nu l-ai omorât pentru mine.

– Ne întâlnim în condiţiile unui armistiţiu.

– Povesteşte-mi despre el.

– Bătrân, gri, alunecos, cu ochii-n patru.

– Am auzit că Ælfric este bolnav.

Ragnar se încruntă.

– Are aproape cincizeci de ani, care om ce trăiește atâta nu-i bolnav? Dar își revine.

Pe cel mai mare fiu al unchiului meu îl chema Uhtred. Numele acela era un afront. Generații de-a rândul, cel mai mare fiu în familia noastră fusese numit Uhtred și, dacă acel moștenitor murea, numele trecea la următorul fiu, așa cum mi se întâmplase și mie. Unchiul meu, numindu-și fiul Uhtred, proclama că urmașii săi vor fi stăpânii Bebbanburgului. În aceste condiții, cel mai mare inamic al lor nu erau danezii, nici măcar scoții, ci eu. Ælfric încercase să mă omoare, și nu avea să renunțe la aceste încercări cât trăia. Pusese o recompensă pe capul meu, însă eram greu de ucis; trecuseră ani de când mă înfruntase vreun războinic. Acum mă îndreptam spre el, calul meu de împrumut afundându-și copitele în noroiul cărării de vite pe care o urmam în jos de pe dealuri. Puteam mirosi marea și, cu toate că valurile nu erau vizibile, cerul dinspre est avea acea goliciune a aerului de deasupra apei.

– Știe că venim? l-am întrebat pe Ragnar.

– Știe. Primește vești de peste tot.

Niște călăreți se grăbiseră cu siguranță la Bebbanburg să anunțe că danezii trecuseră dealul. Nu încăpea îndoială că eram urmăriți. Unchiul meu nu și-ar fi dat seama că mă număram printre călăreți, căci santinelele sale zăriseră doar steagul cu aripă de vultur al lui Ragnar. Încă nu sosise momentul să-mi înalț stindardul.

Aveam propriii noștri cercetași care călăreau în fața noastră și pe flancuri. Ani de-a rândul, aceasta fusese viața mea. Ori de câte ori vreun danez agitat din Anglia de Est credea că poate fura vreo două oi sau o vacă de pe vreo pajiște aproape de Lundene, ne năpusteam asupra lor să ne luăm revanșa. Aceasta era însă altă țară. Lângă Lundene terenul era plat, pe când aici dealurile mici ascundeau relieful, așa că cercetașii se țineau aproape de noi. Nevăzând nimic care să-i alarmeze, într-un final s-au oprit pe o creastă împădurită, unde i-am ajuns din urmă.

Dedesubt se afla casa mea.

Se întindea între nori şi mare pe imensul ei bloc de stâncă, legată de uscat printr-o fâşie îngustă de nisip. Spre nord şi sud erau dune înalte, dar cetatea rupea coasta, la poalele stâncii aflându-se un golf larg şi puţin adânc, unde erau ancorate câteva bărci de pescuit. Am văzut că satul crescuse, dar şi fortăreaţa. Când eram copil, dacă treceai limba de nisip ajungeai la o palisadă de lemn cu o poartă mare, deasupra căreia era o platformă de luptă. Intrarea aceea, Poarta Joasă, încă era acolo, şi dacă vreun duşman şi-ar fi croit drum prin acea poartă, tot ar fi trebuit să urce la o a doua poartă aflată în altă palisadă de lemn, care era construită direct pe stâncă. Acea a doua palisadă dispăruse, fiind înlocuită de un zid înalt din piatră fără poartă. Deci vechea intrare, Poarta Înaltă, nu mai exista; un atacator, dacă trecea de palisada exterioară şi ajungea la fierărie şi la grajduri, ar fi trebuit să urce pe acel nou zid de piatră. Era gros, înalt şi avea propria platformă de luptă, deci săgeţi, suliţe, apă clocotită, pietre şi orice altceva puteau găsi apărătorii s-ar fi revărsat în capul invadatorilor.

Vechea poartă fusese la capătul sudic al cetăţii, dar unchiul meu făcuse un drum de-a lungul plajei pe partea dinspre mare a Bebbanburgului, şi acum vizitatorul trebuia să meargă pe acel drum la noua poartă, aflată la capătul nordic. Drumul începea în împrejmuirea exterioară, deci pentru a ajunge la el trebuia să cucereşti vechiul zid şi Poarta Joasă, apoi atacatorii trebuiau să treacă pe sub zidurile dinspre mare ale Bebbanburgului, sub ploaia de proiectile, şi cumva să-şi croiască drum luptând prin noua poartă, care era şi ea protejată de un zid de piatră. Chiar dacă reuşeau, un al doilea zid aştepta cu şi mai mulţi apărători, iar atacatorii ar fi trebuit să captureze acest zid interior înainte să pătrundă în inima Bebbanburgului, unde două mari clădiri şi o biserică încoronau stânca. Fuioare de fum zburau peste acoperişurile fortăreţei.

Am înjurat în barbă.

– La ce te gândeşti? întrebă Ragnar.

Mă gândeam că Bebbanburgul era de necucerit.

– Mă gândesc la Smoka, am zis. Al cui o fi acum?

– Smoka?

– Cel mai bun cal pe care l-am avut vreodată.

Ragnar chicoti și făcu semn cu capul înspre fortăreață.

– Este un monstru, așa-i?

– Nave ancorate la capătul de nord, am sugerat.

Dacă navele acostau în dreptul noii porți, atacatorii nu trebuiau să se lupte prin Poarta Joasă.

– Plaja este îngustă acolo, mă avertiză Ragnar, cu toate că știam ca nimeni altul apele din jurul Bebbanburgului. Și nu poți băga nave în port, adăugă el, arătând înspre bărcile de pescuit. Unele mici, da, dar orice mai mare decât un ciubăr de spălat? Poate la fluxul de primăvară, însă numai pentru o oră, iar canalul acela e cumplit de înșelător când fluxul și vântul vin deodată. Se formează niște valuri ucigătoare, ai fi norocos să scapi întreg.

Și chiar dacă aș fi reușit să duc o duzină de echipaje aproape de noua poartă, ce i-ar fi oprit pe apărători să trimită o trupă de-a lungul noului drum pentru a-i prinde în capcană pe atacatori? Asta s-ar fi întâmplat însă doar dacă unchiul meu ar fi fost prevenit și ar fi putut să adune destui oameni ca să se poată lipsi de trupa cu pricina.

Prin urmare, răspunsul era un atac-surpriză. Dar un astfel de atac ar fi fost dificil. Santinelele ar fi văzut navele apropiindu-se și ar fi dat alarma, în timp ce atacatorii ar fi trebuit să debarce în mare grabă, apoi să care scări și arme pe o porțiune stâncoasă de o sută de yarzi până la locul unde noul zid de piatră le bara calea. Până atunci n-ar mai fi fost o surpriză, iar apărătorii ar fi avut suficient timp să se adune la poarta nouă. Deci două atacuri? Asta însemna să încep un asediu după toate regulile, folosind trei sau patru sute de oameni pentru a bloca total fâșia de pământ care ducea la Poarta Joasă. Astfel, întăririle n-ar mai fi putut ajunge la garnizoană, și acei atacatori ar fi asaltat Poarta de Jos în vreme ce corăbiile s-ar fi apropiat de cea nouă. Apărătorii ar fi fost împărțiți, dar aș fi avut nevoie de cel puțin tot atâția luptători ca să atac poarta nouă, ceea ce însemna că trebuia să caut o mie de oameni, să zicem douăzeci de echipaje,

iar oamenii aceştia şi-ar fi adus neveste, servitori, sclavi şi copii, deci ar fi trebuit să hrănesc cel puțin trei mii.

– Trebuie s-o facem, am zis încet.

– Nimeni nu a capturat vreodată Bebbanburgul, îmi aminti Ragnar.

– Ida a reuşit.

– Ida?

– Strămoşul meu. Ida Purtătorul Făcliei. Unul dintre primii saxoni în Britania.

– Ce fel de fortăreață a capturat el?

M-am strâmbat.

– Probabil una mică.

– Probabil nimic altceva decât un gard din spini păzit de sălbatici pe jumătate dezbrăcați, zise Ragnar. Cea mai bună metodă de a captura cetatea este să-i înfometezi pe nenorociți.

Aceasta era o posibilitate. O mică armată putea să bareze accesul dinspre uscat, iar corăbiile puteau patrula pe mare, astfel încât unchiul meu să nu mai primească provizii, dar vremea proastă le-ar fi împrăştiat, dând ocazia micilor nave locale să ajungă la fortificație. Ar fi trebuit cel puțin şase luni să înfometezi Bebbanburgul până să se predea. Şase luni de hrănit o armată şi de convins danezii neliniştiți să stea şi să lupte. M-am uitat la insulele Fernea, unde marea înspumată se spărgea de stânci. Gytha, mama mea vitregă, obişnuia să-mi spună poveşti despre sfântul Cuthbert, care le predica focilor şi papagalilor-de-mare pe acele stânci. Trăise pe insule ca un pustnic, mâncând scoici şi frunze de ferigă, scărpinându-şi păduchii, deci insulele erau sfinte pentru creştini, dar aveau puțină utilitate practică. Nu puteam ține o flotă pentru blocadă acolo, pentru că insulițele împrăştiate nu ofereau vreun adăpost, aşa cum nu oferea nici Lindisfarena, care era mai la nord. Acea insulă era mult mai mare. Vedeam rămăşițele mănăstirii, însă Lindisfarena nu oferea nici un port demn de acest nume.

Mă tot uitam la Lindisfarena, amintindu-mi cum Ragnar cel Bătrân îi măcelărise pe călugării de acolo. Eram doar un copil, şi Ragnar cel Bătrân mă lăsase să-l omor pe Weland, un om trimis

de unchiul meu să mă ucidă. Îl atacasem cu spada, tăindu-l și rănindu-l, făcându-l să sângereze până la moarte în agonie cruntă. Priveam insula, gândindu-mă la moartea dușmanilor mei, când Ragnar îmi atinse cotul.

– I-am făcut curioși.

Niște călăreți veneau dinspre Poarta Joasă. Am numărat vreo șaptezeci, ceea ce însemna că unchiul meu nu voia să se bată. Un om cu o sută de războinici nu vrea să piardă zece într-o încăierare fără noimă, deci venea cu o trupă egală cu a noastră, pentru ca nici o parte să nu aibă motiv s-o atace pe cealaltă. Purtau zale și coifuri, scuturi și arme, dar se opriră la vreo patru sute de pași distanță, toți cu excepția a trei oameni care, după ce-și lăsară ostentativ spadele și scuturile, se apropiară călare.

Nu aveau nici un stindard.

– Vor să discute, zise Ragnar.

– Acela este unchiul meu?

– Da.

Războinicii își opriră caii la jumătatea distanței dintre cele două trupe înarmate.

– Aș putea să-l omor pe nenorocit acum, am zis.

– Fiul lui ar moșteni totul, zise Ragnar, și toată lumea va ști că ai omorât un om neînarmat care venea să-ți oferi un armistițiu.

– Ticălosul! am mormăit.

Mi-am scos centurile cu cele două spade și i le-am aruncat lui Finan, apoi i-am dat pinteni calului meu de împrumut.

Ragnar veni cu mine. Sperasem ca unchiul meu să vină însoțit de cei doi fii ai lui, caz în care aș fi fost tentat să-i omor pe toți trei, dar tovarășii săi erau doi războinici cu un aer amenințător, fără îndoială cei mai buni oameni ai săi.

Cei trei așteptau lângă hoitul în putrefacție al unei oi. Bănuiesc că fusese omorâtă de un lup, apoi târâtă de câini, și carcasa zăcea acolo, plină de viermi, ruptă de corbi și bâzâind de muște. Vântul sufla putoarea înspre noi, probabil de aceea Ælfric alesese să se oprească acolo.

Unchiul meu era un bărbat distins. Era slab și cu fața îngustă, cu un nas acvilin și ochi negri și atenți. Părul lui, puținul care

se vedea de sub marginea coifului, era alb. Mă privea calm, fără să arate teamă când m-am oprit în fața lui.

– Bănuiesc că tu ești Uhtred?

– Uhtred de Bebbanburg, am spus.

– Atunci trebuie să te felicit.

– De ce?

– Pentru victoria asupra lui Harald. Vestea le-a stârnit o mare bucurie bunilor creștini.

– Deci tu nu te-ai bucurat? am zis.

– Jarl Ragnar, spuse Ælfric ignorându-mi mica insultă și înclinând din cap spre tovarășul meu, mă onorați cu vizita voastră, dar trebuia să mă anunțați din timp. Aș fi dat un ospăț pentru domnia voastră.

– Nu facem decât să ne antrenăm caii, zise Ragnar vesel.

– La mare distanță de casa voastră, observă Ælfric.

– Nu de a mea, am spus.

Ochii întunecați se întoarseră spre mine.

– Ești întotdeauna bine-venit aici, Uhtred. Oricând vrei să vii acasă, haide. Crede-mă, mă voi bucura să te văd.

– Voi veni, i-am promis.

Urmă un moment de liniște. Calul meu bătea dintr-un picior plin cu noroi. Cele două linii de războinici înzăuați ne priveau. Auzeam pescărușii de pe țărmul îndepărtat. Țipetele lor, alături de vuietul fără sfârșit al mării, fuseseră sunetele copilăriei mele. Dintr-odată, unchiul meu rupse tăcerea stranie:

– Când erai mic, erai neascultător, încăpățânat și nesăbuit. Se pare că nu te-ai schimbat.

– Întreabă-l pe Alfred al Wessexului, nu ar fi acum rege fără nesăbuința mea încăpățânată.

– Alfred a știut cum să te folosească, observă unchiul meu. Ai fost câinele lui. Te-a hrănit și te-a ținut. Dar, ca un prost, ai fugit din lesa lui. Cine te va hrăni acum?

– Eu, zise Ragnar voios.

– Dar domnia ta, Jarl Ragnar, nu ai destui războinici încât să-i vezi murind în timp ce-mi atacă zidurile. Uhtred va trebui să-și găsească propriii oameni.

– Sunt mulți danezi în Northumbria, am spus.

– Și danezii caută aur, zise Ælfric. Chiar crezi că este destul aur în interiorul zidurilor mele, ca să-i atragă pe danezii din Northumbria la Bebbanburg? Schiță un zâmbet. Va trebui să-ți găsești propriul aur, Uhtred. Făcu o pauză, așteptând să răspund, dar am tăcut. Un corb, alungat de la hoitul oii de prezența noastră, protestă dintr-un copac golaș. Crezi că aglæcwif a ta o să te conducă la aur? mă întrebă el peste câteva clipe.

O aglæcwif era o femeie posedată, o vrăjitoare, și se referea la Skade.

– Nu am nici o aglæcwif, am spus.

– Te momește cu averile soțului ei, zise Ælfric.

– Serios?

– Cum altfel? Dar Skirnir știe că ea face asta.

– Fiindcă i-ai dat de știre?

Unchiul meu încuviință din cap.

– Se cuvenea să-i trimit vești despre soția lui. O curtoazie, cred, pentru un vecin de peste mare. Skirnir, fără îndoială, te va întâmpina în primăvară așa cum te voi întâmpina eu, Uhtred, dacă te vei hotărî să vii acasă. Accentuă ultimul cuvânt, după care își apucă hățurile. Nu mai am nimic să-ți spun.

Dădu din cap spre Ragnar, apoi către oamenii săi, și cei trei se întoarseră.

– O să te omor! am strigat după el. Pe tine și pe căcăcioșii ăia de fii ai tăi!

Unchiul meu flutură din mână a lehamite și își continuă drumul.

Eram convins, țin minte, că pierdusem acea confruntare. Ælfric venise din întăritura lui și mă tratase ca pe un copil, iar acum călărea înapoi spre locul acela frumos de lângă mare, unde nu puteam pune mâna pe el. Nu m-am mișcat.

– Și acum? întrebă Ragnar.

– O să-l spânzur cu mațele primului său născut și-o să mă piș pe hoitul lui.

– Și cum o să faci asta?

– Am nevoie de aur.

– Skirnir?

– Unde altundeva?

Ragnar își întoarse calul.

– Este argint în Scoția. E și în Irlanda.

– Și hoarde de sălbatici le protejează pe amândouă, am spus.

– Atunci Wessex? sugeră el.

Cum nu mă mișcasem, fu nevoit să se întoarcă la mine.

– Wessex? l-am îngânat.

– Se spune că bisericile lui Alfred sunt bogate.

– O, da. Sunt atât de bogate, încât își pot permite să-i trimită argint papei. Argintul se revarsă din ele. Altarele sunt poleite cu aur. Sunt bani în Wessex, prietene, munți de bani.

Ragnar le făcu un semn din cap oamenilor lui, și doi dintre ei veniră să ne aducă spadele. Nu ne-am mai simțit despuiați odată ce ne-am încins centurile în jurul taliei. Vântul de mare aduse mirosul de acasă, atenuând putoarea hoitului.

– Deci vei ataca la anul? mi-am întrebat prietenul.

Se gândi un moment, apoi se încruntă.

– Brida crede că am devenit gras și fericit.

– Așa și este.

Zâmbi puțin.

– De ce ne luptăm?

– Pentru că ne-am născut, am răspuns sălbatic.

– Să găsim un loc pe care să-l numim casă, zise Ragnar. Un loc unde nu trebuie să mai luptăm.

– Dunholm?

– Este o fortăreață la fel de sigură ca Bebbanburg, și o iubesc.

– Dar Brida vrea s-o părăsești?

Încuviință din cap.

– Are dreptate, recunoscu el cu glas stins. Dacă nu facem nimic, Wessexul o să se întindă ca o molimă. O să fie preoți peste tot.

Scrutăm viitorul. Ne uităm în ceața lui și sperăm să găsim un reper care să aducă un înțeles destinului. Toată viața mea am încercat să înțeleg trecutul, fiindcă acel trecut a fost atât de glorios și vedem urme ale acelei glorii pretutindeni în Britania.

Vedem marile săli de marmură clădite de romani și circulăm pe drumurile făcute de ei și trecem podurile construite de ei și totul dispare. Marmura crapă la îngheț, și zidurile se prăbușesc. Alfred și ai lui credeau că ridicau spre civilizație o lume rea, decăzută, dar tot ce făceau era să instituie reguli. Acestea erau însă doar o expresie a speranței, pentru că realitatea o reprezentau burhurile, zidurile, sulițele și palisadele, scânteierea coifurilor în zori, frica de călărețiiînzăuați,duduitul copitelor și urletele victimelor. Alfred era mândru de școlile și mănăstirile lui și de bisericile lui pline cu argint, dar acele lucruri erau apărate de arme. Și ce era Wessexul în comparație cu Roma?

Este greu să-ți pui gândurile în ordine, dar simt, întotdeauna am simțit, că alunecăm de la lumină la întuneric, de la glorie la haos, și probabil acesta este un lucru bun. Zeii mei ne spun că lumea va sfârși în haos, deci probabil că trăim ultimele zile. Poate chiar eu voi trăi destul pentru a vedea dealurile crăpând și marea clocotind și cerul arzând în timp ce măreții zei se luptă. Ei bine, în fața marelui sfârșit, Alfred construia școli. Preoții lui se agitau ca șoarecii în acoperișul de paie mucegăit, impunându-și regulile, de parcă pura ascultare ar putea să oprească sfârșitul. „Să nu ucizi", propovăduiau ei, apoi urlau la noi, la războinici, să-i omorâm pe păgâni. „Să nu furi", propovăduiau ei în timp ce falsificau acte ca să ia terenurile oamenilor. „Să nu comiți adulter", propovăduiau ei în timp ce se împerecheau cu nevestele altor bărbați ca iepurii tâmpiți primăvara.

Nu există o logică. Trecutul este siajul unei nave trasat pe o mare gri, dar viitorul nu se întrezărește defel.

– La ce te gândești? întrebă Ragnar amuzat.

– Că Brida are dreptate.

– Trebuie să merg în Wessex?

Am încuviințat, deși știam că nu voia să meargă unde atâția eșuaseră. Toată viața mea, până în acel moment, mi-o petrecusem, într-un fel sau altul, atacând sau apărând Wessexul. De ce Wessex? Ce era Wessex pentru mine? Era bastionul unei religii întunecate în Britania, era un loc cu reguli, un loc al saxonilor, iar eu îi veneram pe vechii zei, pe acei zei pe care-i

veneraseră înşişi saxonii, înainte ca misionarii să vină de la Roma şi să le bage prostii în cap. Totuşi, luptasem pentru Wessex. Danezii încercaseră mereu să captureze Wessexul, Uhtred de Bebbanburg îi ajutase mereu pe saxonii de vest. Îl omorâsem pe Ubba, fiul lui Lothbrok, pe ţărmul mării, urlasem în zidul de scuturi care zdrobise marea armată a lui Guthrun şi-l distrusesem pe Harald. Atâţia danezi încercaseră, atâţia dăduseră greş, iar eu i-am ajutat să dea greş, fiindcă destinul mă pusese să lupt de partea taberei cu preoţi.

– Vrei să fii regele Wessexului? l-am întrebat pe Ragnar.

Râse.

– Nu! Tu?

– Vreau să fiu Lord de Bebbanburg.

– Şi eu vreau să fiu Lord de Dunholm. Dar...

– Dar dacă nu-i oprim, vor veni aici, i-am terminat eu vorbele.

– Pentru aşa ceva merită să luptăm, zise Ragnar cu reţinere, altfel copiii noştri vor fi creştini.

Am făcut o grimasă, gândindu-mă la copiii mei din casa lui Æthelflæd. Cu siguranţă învăţau despre creştinism. Poate că fuseseră deja botezaţi, şi acest gând îmi stârni un amestec de furie şi vină. Ar fi trebuit să stau în Lundene şi să accept soarta pe care mi-o impunea Alfred? Dar Alfred mă mai umilise o dată, obligându-mă să mă târăsc în genunchi până la unul dintre altarele lui nenorocite, şi nu aveam de gând să mai fac asta.

– Vom merge în Wessex, am zis, şi te vom face rege şi te voi apăra aşa cum l-am apărat pe Alfred.

– La anul, spuse Ragnar.

– Dar nu mă voi duce cu mâna goală, am adăugat ritos. Am nevoie de aur, am nevoie de oameni.

– Poţi să-i comanzi pe oamenii mei, sugeră Ragnar.

– Ţi-au jurat ţie credinţă. Îi vreau pe ai mei. Îmi trebuie aur.

Dădu din cap aprobator. Un om este judecat după fapte, după reputaţia sa, după numărul de vasali. Eram cunoscut drept comandant de oşti, dar atâta vreme cât comandam abia

o mână de luptători, cei ca unchiul meu puteau să mă insulte. Aveam nevoie de războinici. Aveam nevoie de aur.

– Deci chiar vei face o călătorie în Frizia pe timp de iarnă? întrebă Ragnar.

– De ce altceva mi-au trimis-o zeii pe Skade?

În acel moment a fost ca și cum ceața s-ar fi ridicat și puteam în sfârșit să văd calea înainte. Soarta mi-o trimisese pe Skade, Skade avea să mă ducă la Skirnir, cu aurul lui Skirnir aș fi adunat luptători care să se lupte alături de mine prin burhurile din Wessex, apoi aș fi luat argintul zeului creștin și l-aș fi folosit ca să strâng o armată care să cucerească Bebbanburgul.

Totul era atât de limpede. Chiar părea ușor.

Ne-am întors caii și am pornit spre Dunholm.

Prova lui *Seolferwulf* izbi un val, și apa se sparse în cioburi albe care biciuiră puntea ca niște proiectile de gheață. Marea verde venea în valuri peste provă și băltea rece în cală.

– Scoateți apa! am strigat.

Oamenii care nu vâsleau aruncau apa frenetic peste bord, în timp ce capul nostru de lup se cabra înspre cer.

– Vâsliți! am urlat, și vâslele mușcară apa.

Seolferwulf căzu într-o adâncitură în ocean cu un trosnet care-o făcu să tremure din toate încheieturile. Iubesc marea.

Cei patruzeci și trei de oameni ai mei erau la bord, fără femei sau copii. Skade ne însoțea doar fiindcă știa toate cotloanele insulei Zegge, unde-și ținea Skirnir comoara. Mai aveam treizeci și patru dintre oamenii lui Ragnar, toți voluntari, și laolaltă navigam spre est sub colții unui vânt de iarnă. Nu era momentul să fii pe mare. Iarna, navele erau trase pe uscat și oamenii stăteau în săli luminate de foc, dar Skirnir mă aștepta în primăvară, așa că trebuia să risc acum.

– Se întețește vântul! îmi strigă Finan.

– Așa face el! am strigat înapoi, atrăgându-mi o privire sceptică. Finan nu era niciodată așa de fericit pe mare cum eram eu.

Luni întregi împărțiserăm o bancă de vâslit și suportase brav lipsa de confort, dar nu ajunsese niciodată să considere amenințarea mării drept o desfătare.

– Nu ar trebui să ne întoarcem? mă întrebă el.

– În adierea asta? Niciodată! am răcnit peste vuietul vântului, apoi m-am înfiorat când o palmă de apă rece îmi lovi fața. Vâsliți, nenorociților, am strigat. Vâsliți, dacă vreți să scăpați cu viață!

Am vâslit și am scăpat cu viață, atingând coasta frizonă într-o dimineață rece, cu vânturi muribunde și valuri calme. Vremea mai bună le îngăduise vaselor să iasă din porturi, și am urmărit-o pe una prin canalele întortocheate care duceau în marea interioară, o fâșie de apă puțin adâncă între insule și continent. Nava aceasta avea opt vâslași și o încărcătură ascunsă sub un acoperământ mare din piele, ceea ce însemna că ducea sare, făină sau orice altceva ce trebuia ferit de ploaie.

Cârmaciul era îngrozit. Vedea o navă cu cap de lup, ticsită cu războinici, și se temea că va fi atacat, dar i-am strigat că aveam doar nevoie de ghidaj prin canale. Fluxul era în creștere, deci nici dacă deviam de la curs nu riscam să eșuăm, dar corabia ne duse în siguranță, la apă adâncă. Acolo am dat pentru prima dată de autoritatea lui Skirnir.

O corabie, mult mai mică decât *Seolferwulf*, stătea în așteptare la o jumătate de milă după locul unde canalul se vărsa în marea interioară. Mi-am dat seama că avea un echipaj de vreo douăzeci de oameni și era clar că era acolo să supravegheze canalele, gata să atace orice navă, cu toate că apariția lui *Seolferwulf* a făcut-o prevăzătoare. Cred că în mod normal ar fi interceptat nava comercială, dar rămase nemișcată, urmărindu-ne. Cârmaciul de pe corabia de negoț arătă neputincios în față.

– Trebuie să-i plătesc, stăpâne.

– Skirnir? am întrebat.

– Este una dintre navele lui.

– Plătește-i! i-am spus.

Vorbeam în engleză, fiindcă limba frizonilor este atât de apropiată de a noastră.

– Mă va întreba despre voi, stăpâne, strigă el.

I-am înțeles groaza. Nava care aștepta voia să știe ce hram purtam și avea să ceară răspunsuri de la căpitanul corabiei de negoț. Dacă nu primea o explicație satisfăcătoare, putea foarte bine să treacă la atac.

– Spune-i că suntem danezi în drum spre casă, i-am zis. Numele meu este Lief Thorsson, și dacă vrea bani trebuie să vină să-mi ceară.

– Nu vă va cere, stăpâne, zise omul. Un șobolan nu cere de mâncare de la un lup.

Am zâmbit auzind aceasta.

– Poți să-i spui șobolanului că nu căutăm gâlceavă, doar mergem acasă, și doar te-am urmat prin canal, nimic altceva.

I-am aruncat o monedă, asigurându-mă că purta inscripția *Christiano Religio*, ceea ce însemna că provenea din Francia. Nu voiam să trădez faptul că veneam din Britania.

M-am uitat cum corabia de negoț se apropia de nava lui Skirnir. Skade fusese în micul spațiu sub platforma cârmei, dar acum veni lângă mine.

– Aceea este *Corbul-de-Mare*, îmi zise, arătând cu capul spre nava lui Skirnir. Căpitanul ei este Haakon, un văr de-al soțului meu.

– Deci te-ar recunoaște?

– Bineînțeles.

– Atunci nu-l lăsa să te vadă.

Nu-i plăcu ordinul direct, dar nu comentă, spunând în schimb:

– N-o să se apropie de noi.

– Nu?

– Skirnir nu atacă navele de război decât dacă le depășește numeric cu patru sau cinci la unu.

M-am uitat la *Corbul-de-Mare*.

– Spuneai că are șaisprezece astfel de nave?

– Acum doi ani avea șaisprezece de mărimea asta și două mai mari.

– Acum doi ani, am zis sumbru.

Ajunseserăm în bârlogul lui Skirnir, unde am fi fost depăşiţi numeric în mod categoric, dar îmi dădeam seama că avea să fie totuşi prudent în privinţa noastră. Dacă ne ataca, se putea aştepta ca alţi vikingi să caute să ne răzbune. Îi va fi trecut prin cap că Uhtred de Bebbanburg îşi asuma riscul de a călători în nord pe timp de iarnă? Chiar dacă nu, Lief Thorrson îi stârnise precis curiozitatea, şi n-avea să se liniştească până nu şi-o satisfăcea.

Am ordonat să fie dat jos capul de lup de la provă, apoi am cârmit-o pe *Seolferwulf* spre ţărmul continentului. *Corbul-de-Mare* nu făcu nici o mişcare să ne intercepteze, dar se luă după noi. Totuşi, atunci când am dat ordin să se oprească vâslele, ca şi cum am fi aşteptat să ne ajungă din urmă, a cotit brusc. Am continuat să vâslim, iar nava lui Skirnir a ieşit din raza noastră vizuală undeva în spate.

Voiam un loc unde să ne ascundem, dar se foiau prea multe ambarcaţiuni pe-acolo ca să avem vreo speranţă. Oriunde ne-am fi adăpostit, am fi fost văzuţi, şi ştirea ar fi trecut de la barcă la barcă până ar fi ajuns la Skirnir. Dacă eram într-adevăr o navă daneză în trecere, mergând acasă pentru negrele nopţi de iarnă, s-ar fi aşteptat să plecăm din aceste ape în două sau trei zile, deci cu cât mai mult pierdeam vremea, cu atât mai mult i-ar fi crescut bănuielile. Şi aici, în apele joase şi înşelătoare din marea interioară, noi eram şobolanul şi Skirnir lupul.

Am vâslit spre nord şi est toată ziua, dar fără să ne grăbim. Skirnir, aflând că ne continuam trecerea, după cum era de aşteptat, îşi închipuia desigur că eram în căutarea unui adăpost pentru noapte. Am găsit acel adăpost într-un intrând pe ţărmul continental, deşi amestecul de mlaştină, nisip şi canale abia putea fi numit ţărm. Era un loc al păsărilor acvatice, stufului şi bordeielor. Pe malul sudic al golfului era un sătuc, abia vreo douăsprezece cocioabe şi o bisericuţă de lemn. Pescarii de acolo se uitau agitaţi la *Seolferwulf*, temându-se că am fi putut să debarcăm pentru a le lua şi puţinul pe care-l aveau. În schimb, am cumpărat ţipari şi heringi de la ei, plătind cu argint franc şi cu un butoi de bere de Dunholm.

Am luat șase oameni cu mine, toți danezi de-ai lui Ragnar, lăsându-i pe restul pe *Seolferwulf*. Am început să ne lăudăm cu un raid de peste vară din ținuturile de la miazăzi.

– Nava noastră are burta plină de aur și argint, am strigat.

Sătenii se holbau la noi, încercând să-și imagineze viața oamenilor care navigau pentru a fura comori de pe țărmuri îndepărtate. Am lăsat ca discuția înlesnită de bere să ajungă la Skirnir, dar la rândul nostru n-am aflat mare lucru. Avea oameni, avea nave, avea familie și stăpânea marea interioară. În mod clar nu era un prost. Lăsa navele de război ca *Seolferwulf* să treacă neatinse, dar toate celelalte corăbii trebuiau să plătească pentru a folosi canalele sigure dintre insulele unde-și avea el sălașul. Dacă un căpitan nu putea să plătească, îi lua încărcătura, nava și probabil viața.

– Deci toți plătesc, mormăi un localnic ursuz.

– Pe cine plătește Skirnir? am întrebat.

– Cum așa? făcu el nedumerit.

– Cine îi permite să stea aici? am întrebat, dar ei nu cunoșteau răspunsul.

Trebuia să fie un stăpân al acestor teritorii, le-am zis, arătând cu mâna înspre bezna de dincolo de foc, însă dacă exista un astfel de senior care-i permitea lui Skirnir să controleze marea, acești săteni nu știau nimic despre el. Chiar și parohul, un individ la fel de păros și jegos ca enoriașii lui, habar n-avea dacă exista un stăpân al mlaștinilor.

– Ce vrea Skirnir de la voi? am întrebat.

– Trebuie să-i dăm mâncare, stăpâne, zise preotul.

– Și oameni, adăugă unul dintre săteni.

– Oameni?

– Băieții tineri merg la el. Ajung marinari pe corăbiile lui.

– Se duc de bunăvoie?

– Plătește cu argint, spuse un sătean în silă.

– Ia și fete, completă preotul.

– Deci își plătește oamenii cu argint și femei?

– Da, stăpâne.

Nu ştiau câte nave avea Skirnir, deşi preotul era sigur că avea doar două de dimensiunile lui *Seolferwulf*. Am auzit acelaşi lucru în noaptea următoare, când ne-am oprit într-un alt sat de pe ţărmul acela fără copaci. Vâsliserăm toată ziua, având continentul în dreapta şi insulele la nord şi la vest. Skade ne arătase unde era Zegge, dar de la distanţa aceea nu se deosebea cu nimic de restul insulelor. Multe dintre ele aveau movile făcute de oameni, acele *terpen*, însă eram prea departe ca să observăm vreun detaliu.

Câteodată, doar forma întunecată a unui terpen apărând la marginea mării trăda existenţa unei insule dincolo de orizont.

– Aşadar, ce facem? mă întrebă Finan în acea noapte.

– Nu ştiu, am recunoscut.

Rânji. Apa se izbea de carena lui *Seolferwulf*. Dormeam la bordul navei, şi membrii echipajului se înveliseră deja în mantii şi se culcaseră între bănci, în timp ce Skade, Finan, Osferth şi Rollo, care era comandantul oamenilor lui Ragnar, vorbeau cu mine pe platforma cârmei.

– Skirnir are în jur de patru sute de oameni, a spus.

– Poate patru sute cincizeci, interveni Skade.

– Deci omorâm câte şase oameni fiecare, zise Rollo.

Era un tip de viaţă, ca Ragnar, cu o faţă rotundă şi sinceră care-i păcălea pe mulţi, căci, în ciuda tinereţii, îşi câştigase deja faima de războinic de temut. Era numit Rollo cel Păros, nu doar fiindcă îşi purta părul blond până la brâu, ci pentru că din şuviţele tăiate de la inamicii ucişi îşi împletise o centură groasă pentru spadă.

– Aş vrea ca saxonii să-şi lase părul să crească mai lung, îmi mormăise pe când traversam marea.

– Dacă ar face aşa ceva, îi replicasem, ai avea zece centuri pentru spadă.

– Am deja şapte, spusese el rânjind.

– Câţi oameni sunt pe Zegge? am întrebat-o acum pe Skade.

– Nu mai mulţi de o sută.

Osferth scuipă un os de peşte.

– Te gândeşti să atacăm direct Zegge, stăpâne?

– N-am reuşi, i-am zis. N-am putea să ne croim drum printre bancurile de nisip.

Aflasem de la săteni că Zegge era înconjurată de ape joase, canalele se mutau în funcţie de nisip şi flux şi nici una dintre căile de acces nu era marcată.

– Şi atunci? stărui Osferth.

O stea căzu, lăsând o dâră de lumină pe cer înainte de a dispărea. Priveliştea asta îmi dădu o idee.

Mă gândisem să atac navele lui Skirnir una după alta, distrugându-le pe cele mici şi astfel slăbindu-i forţele, dar după o zi sau două şi-ar fi dat seama ce se întâmplă şi ne-ar fi nimicit cu corăbiile mai mari. Nu exista vreo cale sigură de a-l ataca pe Skirnir. Găsise refugiul perfect în insule, şi aş fi avut nevoie de zece nave ca *Seolferwulf* să-l provoc acolo.

Deci trebuia să-l atrag afară din refugiul lui perfect. Am zâmbit.

– Mă vei trăda, i-am spus lui Osferth.

– Serios?

– Cine este tatăl tău?

– Ştii cine este tatăl meu, zise el nervos, căci nu-i plăcea să i se aducă aminte că era bastardul lui Alfred.

– Şi tatăl tău e bătrân, am spus, moştenitorul lui abia a fost înţărcat, iar tu eşti un războinic. Vrei aur.

– Vreau?

– Vrei aur ca să aduni oameni, fiindcă vrei să fii rege al Wessexului.

Osferth pufni auzind aceasta.

– Nu vreau.

– Vrei acum, i-am zis, fiindcă eşti fiul bastard al unui rege şi ai reputaţia unui războinic. Şi mâine mă vei trăda.

I-am spus cum.

Nici un lucru măreţ nu se face fără riscuri, dar sunt clipe când privesc înapoi la acele zile şi mă minunez de primejdia în care m-am vârât în Frizia. A fost, la scară mai redusă, un

plan asemănător cu cel de a-l atrage pe Harald la Fearnhamme, fiindcă din nou mi-am divizat forţele şi din nou am riscat totul, bazându-mă pe presupunerea că inamicul avea să facă exact ceea ce doream eu. Şi, din nou, momeala era Skade.

Era splendidă, o frumuseţe neagră şi unduitoare. S-o priveşti însemna să o doreşti, s-o cunoşti însemna să nu ai încredere în ea, dar neîncrederea era copleşită de acea extraordinară frumuseţe. Faţa ei avea pometi osoşi, un ten de mătase, ochi mari şi buzele pline. Părul ei negru strălucea, mişcările îi erau languroase. Bineînţeles că multe fete sunt chipeşe, dar viaţa este grea pentru o femeie. Naşterile îi distrug corpul aşa cum sfărâmă furtuna corăbiile, şi munca nesfârşită de a măcina cereale şi a toarce fire îşi pune pecetea pe trăsăturile copilăreşti, dar Skade, cu toate că trecuse de douăzeci de ani, îşi păstrase frumuseţea proaspătă. Era conştientă de ea şi o preţuia, fiindcă o dusese de la casa unei văduve sărmane la mesele înalte ale sălilor de ospeţe. Îi plăcea să spună că-i fusese vândută lui Skirnir, dar de fapt îl acceptase cu braţele deschise, apoi fusese dezamăgită de el fiindcă, în ciuda comorilor pe care le aduna, nu avea alte ambiţii dincolo de Insulele Frizone. Găsise un loc bun pentru piraterie, aşa că nu avea rost să navigheze departe pentru a găsi un loc şi mai bun. Prin urmare, Skade sărise în braţele lui Harald, şi acum în ale mele.

– Se foloseşte de tine, îmi zisese Brida la Dunholm.

– Eu mă folosesc de ea, răspunsesem.

– Sunt aici o mulţime de curve mai ieftine, replicase Brida ţâfnoasă.

Deci Skade mă folosea, dar pentru ce? Cerea jumătate din averea soţului ei, dar ce ar fi făcut cu ea? Când am întrebat-o, a ridicat din umeri ca şi cum întrebarea n-ar fi fost importantă, însă mai târziu în acea noapte, înainte de falsa trădare a lui Osferth, veni să-mi vorbească. De ce voiam banii soţului ei?

– Ştii de ce.

– Ca să-ţi iei înapoi fortăreaţa?

– Da.

Rămase tăcută o vreme. Apa clipocea de-a lungul carenei lui *Seolfierwulf*. Auzeam sforăitul oamenilor mei, pașii santinelelor la prova și deasupra noastră, pe platforma cârmei.

– Și apoi? întrebă ea.

– Voi fi senior de Bebbanburg, am spus.

– Așa cum Skirnir este senior peste Zegge?

– Era o vreme când seniorii de Bebbanburg stăpâneau ținuturi vaste, departe înspre nord și toată partea din sud până la Humbre.

– Conduceau Northumbria?

– Da.

Eram vrăjit de ea. Strămoșii mei nu conduseseră niciodată Northumbria, ci abia partea de nord a regatului, atunci când fusese împărțit între două tronuri, dar puneam tributuri imaginare la picioarele ei. Îi ofeream posibilitatea de a fi regină, fiindcă asta dorea Skade. Voia să domnească, pentru asta avea nevoie de un comandant de oști, și credea că eu aș fi putut să joc acel rol.

– Guthred conduce Northumbria acum? mă întrebă.

– Da, dar e nebun și bolnav, am spus.

– Și când moare?

– Altcineva o să fie rege.

Își lipi piciorul lung de al meu, mă mângâie pe piept și mă sărută pe umăr.

– Cine? vru ea să știe.

– Oricine este mai puternic.

Mă sărută din nou, apoi rămase nemișcată, visând. Și eu visam la Bebbanburg, la sălile bătute de vânt, la câmpurile mici și la oamenii aspri din satele din jur. Și m-am gândit la primejdia pe care urma s-o înfruntăm în zori.

Mai devreme în acea noapte, la adăpostul întunericului, încărcaserăm într-o barcă mică niște cămăși de zale, arme, coifuri și cufărul meu ferecat în fier. Am dus prețioasa încărcătură pe partea de nord a golfului și am ascuns-o în stufăriș. Doi oameni au rămas s-o păzească, având ordin să stea ascunși.

Dimineaţa, în timp ce pescarii se îndreptau agale spre navele lor ancorate, am făcut semn să izbucnească cearta. Am strigat, ne-am urlat insulte şi apoi, când sătenii s-au oprit să se uite la *Seolfœrwulf*, am început să ne batem. Am încrucişat spadele, am lovit oţelul de lemnul scuturilor, răniţii urlau, cu toate că nimeni nu a fost de fapt rănit. Unii dintre oamenii mei râdeau că trebuiau să se prefacă, dar de pe ţărmul golfului totul părea real. Încet, o parte a echipajului a fost împinsă la pupa lui *Seolferwulf*, de unde oamenii au început să sară, chipurile ca să-şi scape pielea. Mă număram printre ei. Nu purtam zale, şi singura armă pe care o aveam era Acul-Viespii, pe care am ţinut-o bine când am sărit. Skade era alături de mine. Nava noastră era ancorată pe partea sudică a golfului, departe de apa mai adâncă din mijlocul canalului, aşa că nu trebuia să înotăm. M-am împotmolit o clipă, dar când picioarele mele au dat de fundul mâlos, am prins-o pe Skade şi am tras-o spre sat. Oamenii rămaşi pe *Seolferwulf* îşi băteau joc de noi, şi Osferth aruncă o suliţă care trecu periculos de aproape de mine.

– Du-te şi mori! strigă Osferth.

– Şi ia-ţi curva cu tine! adăugă Finan.

O altă suliţă ajunse în apă, şi am luat-o înainte de a-mi continua drumul anevoios spre plajă.

Eram treizeci şi doi, aproape jumătate din echipaj, în timp ce restul rămăseseră la bordul lui *Seolferwulf*. Am ajuns la ţărm uzi leoarcă, nici unul în zale, unii dintre noi chiar fără arme. Sătenii se zgâiau la noi. Pescarii se opriseră să se uite la luptă, dar acum unii se îndreptau spre mare. M-am asigurat c-o vedeau bine pe Skade. Purta o cămăşuţă subţire de in care i se lipise de trupul tremurând şi avea aur la gât şi la mâini. Sătenii poate că nu o recunoşteau, dar aveau s-o ţină minte.

Două bărci de pescuit încă erau ancorate. M-am dus prin apă la una din ele şi m-am urcat la bord. Pe plajă, mica mea trupă se aduna să se încălzească în jurul unui foc de afumat heringi. Îl aveam pe Rollo cu zece dintre oamenii lui, restul erau războinicii mei. Am privit cum Osferth ridică ancora de piatră,

ducând-o apoi pe *Seolfœrwulf* afară din golf. Cum folosea doar zece vâsle pe fiecare parte, se deplasa încet.

M-am crispat atunci când s-a întors spre nord-est și carena ei deschisă la culoare mi-a fost ascunsă de dunele de nisip. O navă este un soi de fortăreață, și eu o abandonasem; mi-am atins ciocanul lui Thor într-o rugă tăcută ca zeii să ne apere.

Știam că Skirnir va auzi despre încăierare. Va afla că *Seolfœrwulf* avea doar jumătate din echipaj și va auzi despre fata înaltă, cu părul negru și plină de aur. Va afla că am fost lăsați acolo fără zale și fără arme. Astfel îl momisem. Aruncasem jos carnea crudă, și acum așteptam ca lupul să vină la capcană.

Am trecut golful cu barca de pescuit și am făcut un foc pe plajă. Am stat acolo toată ziua, lăsând impresia că n-aveam un plan. Spre amiază începu să plouă, și după o vreme ploaia se înteți, căzând în șiroaie din cerul plumburiu. Am îngrămădit lemne pe foc astfel încât să nu se stingă și, la adăpostul perdelei de apă, am adus armele și zalele pe care le ascunseserăm în ajun. Aveam treizeci și patru de oameni, iar pe doi dintre ei i-am trimis să exploreze marginile golfului. Ambii crescuseră pe malurile Temesului, acolo unde fluviul se lățește pentru a intra în mare, iar coasta de acolo nu este diferită de țărmul unde eram acum sinistrați. Amândoi știau să înoate, amândoi se simțeau în largul lor în mlaștini, le-am spus ce căutam și au pornit să găsească. Au venit înapoi după-amiază, chiar când ploaia se calma. La căderea serii, când bărcile de pescuit se întoarseră odată cu fluxul, am traversat împreună cu șase oameni de cealaltă parte a golfului și am cumpărat niște pește, plătind cu câteva bucățele de argint. Din moment ce toți aveam spade, sătenii ne tratau cu un respect precaut.

– Ce-i acolo? i-am întrebat, arătând în susul golfului.

Știau că era o mănăstire în interiorul uscatului, dar era departe, și doar trei localnici o văzuseră vreodată.

– Călătoria durează o zi întreagă, ținură ei să mă prevină.

– Ei bine, nu putem pleca pe mare, căci Skirnir o să ne prindă, am zis.

Nu răspunseră. Simpla rostire a numelui lui Skirnir le dădea fiori de spaimă.

– Am auzit că e foarte bogat, am spus.

Unul dintre bătrâni își făcu semnul crucii. Văzusem idoli de lemn în sat, însă oamenii auziseră și de creștinism, iar gestul lui rapid îmi arătă că-l speriasem.

– Comoara lui, stăpâne, este într-o movilă uriașă, păzită de cogeamite dragonul.

– Un dragon?

– Un dragon de foc, stăpâne, cu aripi negre care acoperă luna.

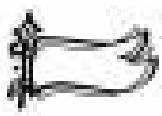
Își făcu iar semnul crucii, apoi, ca să fie sigur, scoase o amuletă în formă de ciocan de sub cămașa murdară și o sărută.

Am dus mâncarea pe partea noastră a golfului, apoi am profitat de ultima parte a fluxului ca să plecăm. Bărcuța era mică și, din cauza greutății, scufundată în apă până la limita de plutire. Sub privirile sătenilor am continuat să vâslim printre ostroave și bancuri de nămol până am ajuns la locul ales de cercetașii mei. Se descurcaseră bine. Era întocmai ce voiam, o insulă de nisip izolată într-un belciug de apă și accesibilă doar din două locuri. Am tras barca pe uscat și am aprins un alt foc. Ziua era pe sfârșite. Norii negri zburaseră spre apus, astfel încât marea lui Skirnir era într-o umbră adâncă, în timp ce spre est pământul lucea sub soarele muribund. Vedeam fumul de la trei așezări și, departe la orizont, niște dealuri joase, unde se termina amestecul de mlaștină și nisip. Presupuneam că mănăstirea era în partea aceea, însă n-o puteam vedea. Apoi soarele se strecură pe sub norii de ploaie și totul fu aruncat în umbră, dar strigătul lui Rollo mă făcu să mă întorc. Am văzut niște corăbii care se apropiau de țărm în ultimele clipe de lumină. Două mai mari veneau primele, urmate de o a treia, mai deschisă la culoare decât celelalte și deplasându-se mult mai încet fiindcă avea mai puțini vâslași.

Seolferwulf era ultima dintre cele trei nave, în timp ce primele două, mai închise la culoare, erau ale lui Skirnir.

Lupul venise după femela lui.

Nouă

Îi spusesem lui Finan să facă pe nebunul, un lucru care-i ieşea foarte bine. Nu nebun în sensul de lunatic, ci un vulcan clocotind de furie, de parcă un singur cuvânt nelalocul lui ar fi putut să-l dezlănţuie într-un haos ucigaş. Finan, dacă nu-l cunoşteai bine, era înspăimântător. Era mic şi vânos, cu faţa osoasă şi brăzdată toată de cicatrici. Când te uitai la Finan, vedeai un om care îndurase războaie şi sclavie şi greutăţi extreme, un om care nu avea nimic de pierdut, şi mă bazam pe asta ca Skirnir să se poarte cu grijă cu echipajul lui *Seolfœrwulf*. Nu exista vreun motiv pentru care brigandul să nu sară pur şi simplu la abordaj şi să măcelărească echipajul, cu excepţia temerii că ar fi putut să-şi piardă nişte oameni în această încercare. E adevărat, n-ar fi pierdut mulţi, dar nici nu-i convenea să se lipsească de douăzeci sau treizeci de luptători. Pe lângă asta, Osferth şi Finan îi aduseseră un cadou, şi, din câte ştia Skirnir, erau gata să-l ajute să şi-l ia în primire. Nu mă îndoiam că voia să pună gheara pe *Seolfœrwulf*, dar prefera să aştepte până o lua pe Skade şi mă omora pe mine înainte să se ocupe de corabie. Aşa că-i spusesem lui Finan să-l sperie.

După ce părăsiseră golful, Osferth şi Finan o duseseră pe *Seolferwulf* în sus pe coastă şi apoi, ca şi când n-ar fi ştiut ce să facă, o opriseră în mijlocul mării interioare, lăsând-o să plutească pe valurile mici.

– Am văzut corăbiile de pescuit cum se luau la întrecere peste mare şi mi-am dat seama că se duceau la Zegge, îmi spuse Finan mai târziu.

Skirnir, bineînţeles, auzise despre încăierarea din golf şi despre faptul că nava vikingă plutea acum fără direcţie; curiozitatea îl împinsese să-şi trimită corăbiile cele mari să investigheze. Fratele lui mai mic vorbise cu Finan şi Osferth şi aflase cum se răsculaseră ei împotriva lui Uhtred de Bebbanburg. Mai aflase că Uhtred o avea pe Skade şi că acum Uhtred, Skade şi un mic grup de oameni erau blocaţi în amalgamul de insule şi golfuri.

– L-am lăsat pe frate-su să vină la bord, mi-a povestit Finan mai târziu, şi i-am arătat grămada de cămăşi de zale şi arme. I-am spus că sunt toate ale tale.

– Deci a crezut că suntem neînarmaţi?

– I-am spus că ai o spadă scurtă, dar numai una scurtă. Grageld, fratele lui Skirnir, n-a numărat cămăşile de zale din grămadă, nici armele din maldărul de spade, suliţe şi topoare.

Dacă ar fi făcut-o, probabil l-ar fi bănuit pe Finan de minciună, fiindcă erau doar atâtea zale şi arme cât să-i echipeze pe oamenii de pe corabie. În schimb, pur şi simplu a crezut ce-i spusese irlandezul.

– Apoi l-am zăpăcit cu povestea noastră, adăugă Finan.

Acea poveste începea cu adevărul. Finan îi explicase lui Grageld că veniserăm în Insulele Frizone cu gândul de a-l prăda pe Skirnir, dar apoi împănase adevărul cu fantezie.

– I-am zis că, aflând că aurul era prea bine păzit, am insistat să i-o vinzi pe Skade înapoi soţului ei, dar tu n-ai fost de acord. I-am spus că toţi o urâm pe căţea, şi el a zis că avem dreptate s-o urâm.

– Lui Grageld nu-i plăcea de ea?

– Nici unuia nu-i plăcea de ea, stăpâne, dar Skirnir era înnebunit după femeia asta. Fratele o bănuia că aruncase o vrajă asupra lui.

Finan mi-a relatat toate acestea în sala de ospeţe a lui Skirnir; ţin minte că mă uitam la Skade peste lumina marelui foc care ardea în vatra centrală. Era o aglæcwif, mă gândeam, o vrăjitoare. Cu mulţi ani înainte, părintele Beocca îmi istorisise o poveste din vremurile de mult trecute, din zilele de odinioară, când oamenii înălţau clădiri impunătoare din marmură lucioasă, zilele

de dinainte ca lumea să devină întunecată și murdară. În sfârșit, nu era o poveste despre Dumnezeu sau prorocii săi, ci despre o regină care a fugit de la soțul său fiindcă se îndrăgostise de un alt bărbat. Soțul venise cu o mare flotă ca s-o aducă înapoi, și la final un oraș întreg a fost incendiat și toți oamenii lui omorâți, și totul din cauza acelei aglæcwif moarte de mult. Poeții spun că ne luptăm pentru glorie, pentru aur, pentru reputație și pentru căminele noastre, însă de-a lungul vieții mele am luptat la fel de des pentru câte o femeie. Ele au puterea.

Am auzit-o adeseori pe Ælswith, acritura de nevastă a lui Alfred, mereu nemulțumită că Wessexul nu acorda titlul de regină, plângându-se că trăim într-o lume a bărbaților. Poate că este așa, dar femeile au putere asupra bărbaților. De dragul lor, flote imense traversează mările, de dragul lor sunt făcute scrum palate regești, de dragul lor ajung în mormânt războinici curajoși.

– Bineînțeles, Grageld a vrut să mergem la Skirnir, zise Finan, dar noi am refuzat. Întrebați ce vrem, am răspuns că am venit pentru recompensă, fiindcă vrem să-l înscăunăm pe Osferth, și pentru asta avem nevoie de argint.

– V-a crezut?

– Ai nevoie de un motiv ca să vrei argint? pufni irlandezul. Ne-a crezut, stăpâne, și Osferth a fost convingător.

– Când i-am spus povestea, interveni Osferth, mi-am dat seama că până și eu o credeam.

Am râs auzind aceasta.

– Vrei să fii rege, Osferth?

Zâmbi, și în acea clipă asemănarea cu taică-său era atât de limpede, încât m-am înfiorat.

– Nu, stăpâne, spuse el calm.

– Și nu sunt foarte sigur că Grageld știa cine este Alfred, continuă Finan. Îi cunoștea numele și-i cunoștea monedele, bineînțeles, dar părea să creadă că Wessex e undeva departe. Așa că i-am zis că e o țară unde argintul crește în frasini și că regele ei e bătrân și obosit și că Osferth va fi noul rege și va fi prieten cu Skirnir.

– A crezut toate astea?

–Se pare că da! Fratele a vrut să mergem la Zegge, dar eu am zis nu. N-aş fi dus-o pe *Seolferwulf* printre canalele acelea, stăpâne, să rămână blocată acolo, aşa că am aşteptat în afara lor. Skirnir a ieşit cu a doua corabie şi le-a pus pe amândouă de-a stânga şi de-a dreapta noastră, ceea ce mi-a dat de înţeles că plănuiau să ne atace.

Exact de asta mi-era frică. Mi-o imaginam pe *Seolferwulf* cu echipajul ei micşorat, flancată de ambele nave ale lui Skirnir, pline de oameni.

– Dar ne gândiserăm la asta, urmă vesel Finan, aşa că ridicaserăm ancora pe vergă.

Ancorele noastre sunt nişte roţi uriaşe, de dimensiunea unor pietre de moară, cu o gaură în mijloc. Finan ridicase ancora lui *Seolferwulf* folosind verga pe post de macara, iar mesajul acelei pietre ridicate era foarte clar. Dacă oricare dintre navele lui Skirnir ataca, atunci piatra ar fi fost aruncată asupra corabiei respective: funia care o ţinea ar fi fost tăiată cu un topor, iar piatra în cădere ar fi rupt carena atacatorilor. Skirnir ar fi câştigat o corabie şi ar fi pierdut una, deci alesese cu înţelepciune să-şi retragă navele, prefăcându-se că nici nu-i trecuse prin minte să captureze *Seolferwulf*.

– Piatra ancorei a fost o idee bună, am zis.

– Osferth s-a gândit la ea, stăpâne, recunoscu Finan.

– Şi Skirnir v-a crezut povestea?

– A vrut s-o creadă, stăpâne, deci a crezut-o! O voia morţiş pe Skade. Nu vedea nimic altceva decât pe Skade, stăpâne, se putea vedea în ochii lui.

– Şi aşa aţi venit s-o prindeţi.

– Aşa am făcut, stăpâne, spuse Finan zâmbind.

Cele trei nave ajunseră la golf când atât lumina zilei, cât şi fluxul dădeau înapoi. Deşi ştiam că Skirnir n-avea să vină până când fluxul de dimineaţă nu ridica nivelul apei, am postat santinele, însă nu avură nimic de raportat. Am dormit prost în noaptea aceea. Ţin minte că stăteam treaz, gândindu-mă că n-o să adorm niciodată, dar visele au venit până la urmă. Am văzut-o pe Gisela zâmbind, apoi am avut un vis cu ochii

deschişi despre oameni cu scuturi şi cu sulițe care le zburau din mâini. Am rămas o clipă pe nisip, uitându-mă la stele, apoi m-am ridicat, întinzându-mi brațele şi picioarele înțepenite.

– Câți oameni are, stăpâne? mă întrebă Cerdic.

Înteţise din nou focul, aşa că dădea o lumină puternică. Lui Cerdic nu-i lipsea curajul, dar noaptea îi fusese bântuită de imaginea acelor corăbii mari venind spre coastă.

– Are două echipaje. Observând că oamenii se apropiau de foc să mă asculte, am adăugat: Două echipaje, deci are cel puțin o sută de oameni, o sută cincizeci, poate.

– Iisuse, murmură Cerdic atingându-şi crucea pe care o purta la gât.

– Dar sunt piraţi, zise tare Rollo.

– Spune-le, i-am cerut, mulţumit că omul lui Ragnar înțelesese cu cine aveam de-a face.

Rollo stătea în lumina flăcărilor.

– Oamenii lui Skirnir sunt asemenea câinilor sălbatici: caută prada slabă, n-o atacă niciodată pe cea puternică. Nu luptă pe uscat şi nu folosesc zidul de scuturi. Noi îl cunoaştem.

– Îşi spune Lupul-de-Mare, dar Rollo are dreptate, am zis. E un câine, nu un lup. Noi suntem lupii! Am stat în faţa celor mai buni războinici din Danemarca şi din Britania şi i-am trimis în mormânt! Suntem oamenii zidului de scuturi, şi înainte ca soarele să urce în înaltul cerului, Skirnir va fi în mormânt!

Nu că am fi văzut vreun soare, fiindcă zorii erau cenuşii. Norii joşi fugeau repede spre mare, umbrind mlaştinile. Apa se ridica odată cu fluxul, inundând marginile terenului unde ne aveam refugiul. Am urcat pe vârful unei dune de unde am urmărit cele trei nave înaintând încet prin golf. Skirnir era în frunte; oamenii lui vâsleau până ce nava cu cap de fiară lovea fundul apei, apoi aşteptau ca fluxul să-i ducă puțin mai departe. Cele două corăbii ale lui erau în faţă, urmate de *Seolfenwulf*, ceea ce m-a făcut să râd. Skirnir, încrezător în numărul oamenilor săi şi orbit de perspectiva redobândirii lui Skade, nu se gândise nici un moment că avea inamici în spate.

Și ce vedea Skirnir pe mal? Aflat la prova navei din frunte, putea observa doar cinci oameni stând pe dune, nici unul nepurtând zale. Convins că urma să captureze o bandă zdrențăroasă de fugari, era cum nu se poate mai încrezător. În timp ce se apropia, i-am spus lui Skade să stea lângă mine.

– Ce ți-ar face dacă te-ar prinde? am vrut să știu.

– M-ar batjocori, apoi m-ar omorî.

– Și pentru asta e gata să plătească? am întrebat-o, gândindu-mă la recompensa pe care o oferise piratul în schimbul ei.

– Mândria este costisitoare.

– De ce să nu te păstreze ca sclavă?

– Din cauza acelei mândrii, zise ea. Odată a pus să fie omorâtă o sclavă fiindcă îl trădase. A dat-o oamenilor lui întâi, i-a lăsat să-și facă mendrele cu ea, apoi a legat-o de un stâlp și a jupuit-o de vie, silindu-i mama să-i asculte urletele în timp ce murea.

Mi-am adus aminte de Edwulf, jupuit de viu în biserica lui, dar nu am spus nimic. Mă uitam la nava lui Skirnir, care venea tot mai aproape. Locul devenise prea strâmt ca să permită vâslelor să mai intre în apă, așa că oamenii lui împingeau corabia cu vâslele lungi pe post de prăjini. Fluxul creștea încet. Cu cât se apropia de nivelul maxim avea să crească mai repede, astfel încât Skirnir știa că golful era acolo destul de adânc pentru navele sale.

– Este timpul să ne echipăm, am spus.

Am coborât pe cealaltă parte a dunei, ascunsă vederii lui Skirnir, și Oswi, servitorul meu, mă ajută să mă îmbrac. Căptușeala de piele îmi puți în nări în timp ce-mi trăgeam zalele peste cap, dar m-am simțit bine să am acea greutate familiară pe umeri. Oswi îmi puse centura cu spada în jurul taliei și strânse catarama.

– Tu să stai în spatele meu, i-am zis.

– Da, stăpâne.

– Dacă totul se duce de râpă, băiete, să fugi ca un iepure. Mergi pe uscat, găsești o mănăstire și ceri adăpost.

– Da, stăpâne.

– Dar nu se va duce nimic de râpă, i-am spus.

– Știu că nu, stăpâne, zise el hotărât.

Avea unsprezece ani, un orfan care fusese găsit căutând prin noroi sub terasa casei mele din Lundene. Unul dintre oamenii mei îl acuzase de furt și mi-l adusese să fie biciuit, dar îmi plăcuse focul din ochii copilului, așa că mi-l făcusem servitor și îl învățam acum arta mânuirii spadei. Într-o bună zi, la fel ca servitorul meu de dinainte, Sihtric, Oswi avea să devină un războinic.

Am mers la marginea dunei și am văzut că nava lui Skirnir trecea de barca noastră trasă pe plajă. Era destul de aproape cât să se facă auzit, așa că răcnea la Skade, care stătea singură pe vârful dunei. O numea târfă și căcat de diavol și-i promitea că avea să urle pe tot drumul ei spre iad.

– Este timpul să ne arătăm, i-am spus lui Rollo în timp ce-mi luam scutul din lemn de tei, care avea capul de lup al Bebbanburgului pictat în jurul protuberanței din fier.

Rollo, care avea un topor de luptă, îi sărută lama lată promițându-i:

– Te voi hrăni în curând, brav tovarăș.

– Se apropie! strigă Skade de pe dună.

Insula pe care o alesesem avea forma unei semilune, cu duna pe post de parte plină a semilunei. Coarnele semicercului atingeau golful, și între ele era mlaștină. Deci duna putea fi atinsă de pe oricare din coarne, pe când mlaștina, lungă de vreo sută de pași și lată de cincizeci în cel mai îndepărtat punct, reprezenta un obstacol. Mlaștina putea fi trecută, însă era o treabă foarte anevoioasă.

Cornul dinspre mare era mai lat, dar zece oameni puteau bara ușor calea spre insuliță; eu aveam douăzeci, căci îi lăsasem pe ceilalți sub comanda lui Rollo. Sarcina lor era să apere al doilea corn, însă nu trebuiau să iasă la iveală decât atunci când Skirnir își trimitea oameni pe acolo.

Ce văzu Skirnir în acele clipe? Văzu un zid de scuturi. Văzu luptători cu coifuri și zale, luptători cu arme lucioase, nicidecum fugarii disperați la care se așteptase. Trebuie să-și fi dat seama că Finan și Osferth îl mințiseră, dar își închipuia probabil că fusese o minciună mică, o minciună despre arme și zale; speranța lui

de a o redobândi pe Skade era atât de fierbinte, încât tot mai lua drept bună minciuna cea mare. Poate credea că pur şi simplu fuseseră induşi în eroare? Pe deasupra, noi eram foarte puţini în comparaţie cu oamenii lui, cu toate că vederea unui zid de scuturi îl făcu să-şi ia un răgaz.

Cârmaciul lui Skirnir tocmai băga botul navei din frunte în bancul de nisip când am apărut, iar Skirnir ridică imediat o mână pentru a-i opri pe vâslaşi să împingă cu vâslele lungi. Crezuse că nu va avea mult de furcă în acea dimineaţă înnorată, ci doar să atace pe ţărm şi să captureze un grup de oameni demoralizaţi, dar armele şi zidul nostru de scuturi îl sileau să-şi schimbe planurile. L-am văzut întorcându-se şi urlând la oamenii care împingeau corabia. Arătă în susul golfului şi era evident că voia ca nava să fie trasă la cornul mai îndepărtat, astfel încât să ne poată înconjura. Dar apoi, spre mirarea mea, sări de pe punte. El şi cincisprezece oameni de-ai lui săriră în apă şi-şi croiră drum spre mal în timp ce nava era încă împinsă. Skirnir şi grupul său erau acum la cincizeci de paşi distanţă, dar ar fi fost imediat întăriţi de echipajul celei de-a doua nave, care se apropia rapid. Am rămas unde eram.

Skirnir nu se uită înapoi la *Seolfœrwulf*. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut o corabie ameninţătoare, la a cărei provă era plin de oameni înzăuaţi şi cu coifuri. Zăream scutul cel negru al lui Finan.

– Uhtred? strigă Skirnir.

– Eu sunt Uhtred!

– Dă-mi târfa! urlă el. Era un om solid, cu o faţă plată, ochi mici şi o barbă lungă şi neagră care-i acoperea jumătate din cămaşa de zale. Dă-mi-o, şi plec! Poţi să-ţi duci mai departe viaţa mizerabilă! Numai dă-mi târfa!

– Nu am terminat cu ea! am răcnit.

M-am uitat în stânga şi am văzut că nava lui Skirnir aproape că ajunsese la al doilea corn. Echipajul avea să debarce într-o clipă.

Între timp, a doua navă a lui ajunsese la ţărm chiar în spatele lui Skirnir, şi echipajul sărea de la bord. Nu era destul loc pe mica plajă pentru mai mult de treizeci de oameni, aşa că restul,

poate încă vreo treizeci, aşteptau la bord. *Seolfœrwulf* venea din ce în ce mai aproape.

– Oswi? am spus încet. Adu-l pe Rollo acum.

Am simţit exaltarea victoriei. Aveam şaptezeci de oameni, cu tot cu cei de pe *Seolfœrwulf*, şi Skirnir făcuse ce voisem, îşi divizase forţele. Şaizeci sau şaptezeci dintre oamenii săi erau în faţa noastră la prima cale de acces, unii încă la bordul navei, pe când ceilalţi merseseră la al doilea loc de debarcare. Cu toate că, odată pe ţărm, ar fi putut să ne atace din spate, mă aşteptam ca până atunci să fiu deja stăpânul insulei. Când am auzit cum *Seolfœrwulf* lovea cu carena barca noastră de pe uscat, am dat comanda:

– Înainte!

Mărşăluiam ca nişte adevăraţi războinici, încrezători şi disciplinaţi. Am fi putut să şarjăm aşa cum făcuserăm la Fearnhamme, dar voiam ca frica să-şi croiască drumul său putrezit în oamenii lui Skirnir, aşa că am mers încet, cu pavezele din primul rând intercalându-se, în timp ce oamenii din rândul al doilea băteau cu lamele spadelor în scuturi în ritmul paşilor noştri.

– Moarte lepădăturilor! am strigat, şi oamenii mei au preluat strigătul.

– Moarte lepădăturilor! Moarte lepădăturilor!

Avansam pas cu pas, încet şi neînduplecaţi, iar spadele dintre scuturile noastre promiteau moarte.

Linia era lată de abia opt oameni, dar, când calea se lăţi, Rollo îşi aduse luptătorii în dreapta mea. Dacă majoritatea celor din primul rând aveau suliţe, eu aveam Răsuflarea-Şarpelui. Nu era cea mai bună armă pentru lupta de aproape din zidul de scuturi, dar ştiam că oamenii lui Skirnir nu vor rezista mult, fiindcă nu erau obişnuiţi cu acest tip de luptă. Abilitatea lor era de a se arunca prin surprindere asupra unei bărci slab apărate şi de a omorî cu sălbăticie nişte oameni înspăimântaţi, însă acum se confruntau cu războinici care ştiau să lupte cu spada şi cu sulița, iar în spatele lor era Finan. Şi Finan atacă acum.

Lăsă doar doi băieţi pe *Seolfœrwulf*. Fluxul încă urca, deci curentul ţinea corabia noastră lipită de a doua navă de-a lui

Skirnir. Irlandezul își conduse oamenii peste bordul ei și printre băncile vâslașilor, cu toții slobozind urlete de luptă. Poate că o clipă, doar o clipă, Skirnir crezu că veniseră să-l ajute, dar apoi Finan începu măcelul.

Și noi am lovit în aceeași clipă.

– Acum! am strigat, și zidul meu de scuturi s-a aruncat înainte, sulițele căutându-i pe inamici, spadele intrând în carne. Am vârât Răsuflarea-Șarpelui pe sub un scut frizon și i-am învârtit lama lungă în burta moale a omului. Omorâți-i! am urlat, și Finan a repetat urletul.

Sulițele se implântară în carnea frizonă. Luptătorii mei aruncară apoi lungile cozi de frasin ale sulițelor și-și traseră spadele ori luară topoarele de la cei din spate. Oamenii lui Skirnir nu spărseseră formația fiindcă nu aveau unde. Erau blocați într-un spațiu mic, și atacul meu îi împinse înapoi spre carena întunecată a navei lor, în timp ce atacul lui Finan împinse ce mai rămăsese din echipaj înspre platforma de la pupă. Înaintam fără preget, nelăsându-le loc să lupte, și i-am învățat ce înseamnă un zid de scuturi. Cerdic, în dreapta mea, își folosea tăișul toporului ca pe un cârlig, ca să agațe marginea scutului din fața noastră. În clipa în care acesta era tras în jos, eu implântam Răsuflarea-Șarpelui în gâtul inamicului, iar Cerdic îi zdrobea fața cu lama toporului, după care se întindea să agațe alt scut. Rollo urla în daneză. Își aruncase scutul și-și învârtea toporul cu două mâini în timp ce răcnea un imn pentru Thor. Rorik, unul dintre danezii care mă slujeau, era în genunchi în spatele meu, împungând cu sulița picioarele piraților frizoni astfel încât să-i pot omorî când cădeau.

A fost un masacru într-un spațiu restrâns. Ne antrenaserăm ore, zile, săptămâni și luni ca să stăpânim acest tip de luptă. Nu contează de câte ori un om stă într-un zid de scuturi, va scăpa cu viață doar dacă s-a antrenat sârguincios și a practicat acest tip de luptă, cu care oamenii lui Skirnir nu erau obișnuiți. Erau marinari și unii nici măcar nu aveau scuturi, fiindcă o bucată mare și rotundă de lemn cu o piesă metalică în mijloc este un lucru greu de mânuit la bordul unei nave unde pasul nu este

sigur și riști în orice clipă să te împiedici de băncile vâslașilor. Erau neantrenați, prost echipați și pradă unei groaze cumplite. Nu ne vedeau fețele. Majoritatea coifurilor noastre au obrăzare, așa că vedeau niște oameni de metal, cu măști de metal și haine de metal. Am înaintat fără oprire, războinici de oțel în spatele scuturilor intercalate, lovindu-i nemilos cu tăișurile noastre, până când, în acea dimineață cenușie, sângele se răspândi în golful invadat de flux.

Finan avea sarcina mai grea, dar Finan era un războinic de renume pe care-l încântau luptele grele, așa că i-a făcut plăcere să-și conducă oamenii pe nava întunecată și să omoare în stânga și-n dreapta în timp ce intona cântecul sângelui. Rollo, stând până la glezne în apă, învârtindu-și toporul cu lovituri ucigătoare, bloca retragerea inamicului. Frizonii, trecuți de la încredere oarbă la o spaimă care le murdărise nădragii, începură să-și arunce armele. Îngenunchează, implorând milă, iar eu am strigat liniei din spatele meu să se întoarcă și să fie gata să-i ia în primire pe oamenii care duseseră nava lui Skirnir mai sus în golf și care ar fi trebuit să vină prin spatele nostru.

Acei oameni apărură de după dună tocmai la timp ca să vadă că lupta se terminase. Câțiva se aruncaseră peste bord și ajunseseră cu greu de cealaltă parte a mlaștinii, însă majoritatea oamenilor lui Skirnir erau morți sau prizonieri. Unul dintre acei prizonieri era chiar Skirnir, care era lipit cu spatele de parapet cu o suliță la barbă. Cerdic împingea sulița doar atât cât să-l țină pe uriaș liniștit.

– Să-l omor, stăpâne?

– Nu încă, am spus, distras de altceva. Mă uitam la inamicii abia veniți. Rollo? Ține-i la distanță.

Rollo își organiză oamenii într-un zid de scuturi. Strigă la frizonii nesiguri, invitându-i să vină să încerce sângele de pe armele lui, însă ei nu se mișcară. Un om urlă. Era un frizon care zăcea la marginea nisipului, cu picioarele zvâcnindu-i în apa plină de sânge. Fusese rănit, și Skade, îngenuncheată lângă el, îi băga încet un cuțit într-un ochi și de acolo în creier.

– Oprește-te! am strigat.

Omul gemea cu o voce ascuțită, demnă de milă, în timp ce zeama ochiului găurit i se scurgea pe obrazul plin de sânge.

Skade se întoarse să se uite la mine. Sălbăticia de pe chipul ei mă duse cu gândul la un animal încolțit.

– Îi urăsc, zise ea și bagă din nou cuțitul, astfel încât omul urlă și-și pierdu controlul sfincterelor.

– Sihtric! am strigat, și Sihtric păși înspre om și-și înfipse spada în gâtlejul lui ca să-i curme suferința.

– Vreau să-i omor pe toți, șuieră Skade spre mine. Tremura. Și pe el! arătă spre Skirnir, mai ales pe el!

– A luat-o razna, șopti Finan, care sărise jos pe plajă lângă mine și acum își înmuia spada în apă ca să și-o spele de sânge. Sfinte Iisuse, e la fel de nebună ca o cățea în călduri!

Oamenii mei o priveau îngroziți. Una este să omori în luptă, dar un dușman este și el un războinic, și când este înfrânt merită respect. Am omorât de multe ori, și uciderea poate continua mult după ce lupta a luat sfârșit, sub efectul setei de sânge și al spaimei care te macină în zidul de scuturi, dar când setea de sânge piere, îndurarea îi ia locul.

– Nu-i vei lăsa să trăiască, scuipă Skade spre mine.

– Cerdic, am spus, fără să mă întorc să mă uit la el, fă-o repede!

Am auzit, dar nu am văzut cum a murit Skirnir. Vârful suliței fu băgat atât de puternic, încât îi străpunse gâtul și apoi intră în scândurile navei.

– Eu voiam să-l omor! țipă Skade.

Am ignorat-o. În schimb, am înaintat pe lângă Rollo spre frizonii neînvinși. Acești oameni formând echipajul lui Skirnir, probabil șaizeci în total, mă priveau tăcuți. Îmi aruncasem scutul ca să-mi vadă zalele stropite de sânge și să vadă sângele stropit pe coiful meu și să vadă sângele coagulându-se pe lama Răsuflării-Șarpelui. Pe coif aveam un lup de argint, cureaua mea avea plăcuțe de aur și brățările de pe mâinile mele străluceau de la aurul din care erau făcute.

Vedeau o căpetenie războinică, și m-am apropiat la zece pași de ei ca să le arăt că nu mi-e frică de pirați.

– Sunt Uhtred de Bebbanburg, am spus, şi vă las să alegeţi. Puteţi trăi sau puteţi muri.

Rollo, în spatele meu, începuse muzica scuturilor. Oamenii lui îşi loveau spadele de lemnul de tei în ritmul sumbru al promisiunii morţii.

– Suntem danezi, le-am spus frizonilor, şi suntem saxoni, şi suntem războinici cărora le place să lupte. În sălile noastre de ospeţe, noaptea, cântăm poveştile oamenilor pe care i-am omorât, ale femeilor pe care le-am lăsat văduve şi ale copiilor pe care i-am lăsat orfani. Deci alegeţi! Ori îmi daţi un nou cântec pe care să-l cânt, ori vă aruncaţi armele!

Îşi aruncară armele. I-am pus să-şi dea jos zalele, cei care aveau, sau altfel tunicile de piele. Le-am luat încălţările, centurile, armurile şi armele şi le-am îngrămădit pe *Seolferwulf*, după care am dat foc ambelor nave ale lui Skirnir. În câteva clipe, trâmbele de flăcări urcau pe catarge pe sub fumul negru şi învolburat care se ridica spre norii joşi.

Skirnir venise cu o sută treizeci şi unu de oameni. Din aceştia omorâserăm douăzeci şi trei, iar şaisprezece erau răniţi oribil. Unul dintre luptătorii lui Rollo îşi pierduse un ochi din cauza unei lovituri de suliţă şi Ælric, un saxon în slujba mea, trăgea să moară. În timp ce se lupta lângă Finan, se împiedicase de o bancă de vâslaş şi luase o lovitură de topor în spate. Am îngenuncheat lângă el pe nisip şi, ţinându-i mâna strâns în jurul mânerului spadei, i-am promis că-i voi da văduvei lui aur şi că-i voi creşte copiii ca şi cum ar fi ai mei. Mă auzi, chiar dacă nu putea răspunde, şi i-am ţinut mâna până când a horcăit şi trupul i s-a scuturat uşor în timp ce sufletul i-a plecat spre bezna cea lungă. I-am luat trupul cu noi şi l-am încredinţat mării, nu înainte ca Osferth să rostească o rugăciune pentru mortul Ælric, deoarece era creştin.

Am mai luat un leş cu noi, acela al lui Skirnir, pe care l-am despuiat complet de haine şi l-am atârnat de prova noastră cu cap de lup ca să arătăm că am învins.

Am împins-o pe *Seolferwulf* pe apa refluxului. Când golful s-a lărgit, am întors-o şi am început să vâslim, trăgând după

noi şi mica barcă de pescuit, pe care am lăsat-o lângă satul de pescari. Apoi am ieşit în larg, şi corabia tremură la primele valuri mai mici. Norii gri care acoperiseră locul masacrului dispăreau acum, lăsând o lumină solară apoasă să ajungă pe marea agitată.

– Nu trebuia să-i laşi să trăiască, mă mustră Skade.

– Pe oamenii lui Skirnir? De ce să-i omorâm? Erau înfrânţi.

– Ar trebui să fie toţi morţi, se răsti ea privindu-mă furioasă. I-ai lăsat doi fraţi în viaţă! Ar trebui să fie morţi!

– I-am lăsat să trăiască, am spus.

Fără Skirnir şi navele sale mari erau inofensivi, cu toate că Skade nu vedea lucrurile astfel.

– Papă-lapte! îmi strigă.

– Ai grijă, femeie, am mârâit, făcând-o să tacă îmbufnată.

Luaserăm un singur prizonier cu noi, pe comandantul navei lui Skirnir. Era un om bătrân, peste patruzeci de ani, şi anii de privit la marea care reflectă soarele îi îngustaseră ochii până la nişte crăpături încreţite pe chipul înnegrit de sare şi de vreme. El urma să fie călăuza noastră.

– Dacă nava mea atinge numai puţin un banc de nisip, i-am spus, o s-o las pe Skade să te omoare aşa cum ştie ea.

Seolfœrwulf nu atinse nici un banc de nisip cât timp am vâslit până la Zegge. Canalul era întortocheat, şi semne înşelătoare fuseseră plasate ca să-i atragă pe atacatori spre bancuri, dar teroarea pură pe care i-o insufla Skade îl făcea pe prizonier să fie atent. Am ajuns înainte de căderea serii. Ceaţa umedă spălase leşul lui Skirnir până îl curăţase, iar pescăruşii, mirosindu-l, ţipau în timp ce se roteau cu o frustrare înfometată în jurul provei noastre.

Am trecut sub privirile nedumerite ale localnicilor prin canalul care şerpuia printre două dintre insulele interioare. La gura acestuia, apa reflecta într-un auriu tremurător soarele ce apunea. Privitorii erau oamenii lui Skirnir, dar aceştia nu navigaseră cu stăpânul lor în zori, şi acum, văzând scuturile mândre care atârnau de bordaj şi leşul care se bălăngănea în funie, nu voiau să ne provoace.

Erau şi mai puţini oameni pe Zegge decât pe celelalte insule, fiindcă de pe Zegge plecaseră cele două echipaje înfrânte şi

acolo trăiseră majoritatea celor morți, răniți sau rămași la locul bătăliei. Un grup mare de femei veni la debarcaderul din piatră cenușie de sub movila pe care se înălța casa lui Skirnir. Când nava noastră se apropie îndeajuns, câteva recunoscură leșul care era trofeul nostru și fugiră toate, trăgându-și copiii după ele.

Opt oameni, îmbrăcați în zale și având arme, veniră dinspre casă, dar când văzură echipajul meu debarcând puseră armele jos. Acum știau că stăpânul lor era mort și nici unul nu voia să lupte pentru reputația lui.

Și astfel, în amurgul acelei zile, am urcat pe movila de pe Zegge și, uitându-mă la clădirea mare și neagră, m-am gândit la dragonul care dormea pe grămada lui de argint și aur. Sala cu acoperiș înalt avea coarne mari din lemn la cornișe, coarne care dispăreau în cerul negru unde primele stele împungeau amurgul.

Movila fusese făcută din grinzi mari de lemn plantate într-un dreptunghi lung care fusese umplut cu nisip, iar pe acel prim strat fusese construit un alt dreptunghi mai mic, apoi un al treilea. Pe stratul din vârf se ridica o palisadă, care însă nu mai părea descurajantă acum, deoarece poarta grea de lemn stătea deschisă larg. Oamenii lui Skirnir nu mai aveau chef de luptă. Stăpânul lor era mort.

Ușa sălii era flancată de o pereche de oase imense, curbate, provenind de la cine știe ce monstru marin. Am trecut pe sub ele cu spada trasă, flancat de Rollo și Finan. Un foc ardea în vatra principală, scuipând fum și stropi de apă din cauza lemnului adunat de pe mare. Skade veni în urma noastră, și slujitorii începură să tremure când o văzură. Vătaful lui Skirnir, un om gras, se înclină în fața mea.

– Unde este comoara? am întrebat aspru.

Vătaful era prea speriat ca să mai răspundă, și Skade îl dădu la o parte.

– Făclii, le zise servitorilor.

Fură aduse niște fețile din trestie. În lumina lor slabă, ea mă conduse la o ușă în spatele sălii, care se deschidea într-o cameră mică plină cu piei de focă.

– Aici dormea, îmi spuse.

– Deasupra dragonului?

– El era dragonul, zise ea ţâfnoasă, era un dragon şi un porc.

Se puse în genunchi şi aruncă pieile împuţite la o parte. L-am chemat pe vătaful cel gras al lui Skirnir s-o ajute. Finan se uită la mine cu o sprânceană ridicată în aşteptare, şi nu mi-am putut reţine un zâmbet.

Ca să iau Bebbanburgul aveam nevoie de oameni. Ca să atac acel mare zid de piatră şi să-i căsăpesc pe războinicii unchiului meu aveam nevoie de oameni, iar ca să angajez oameni aveam nevoie de aur. Aveam nevoie de argint. Aveam nevoie de o comoară păzită de un dragon ca să-mi îndeplinesc acest vis de demult, aşa că i-am zâmbit lui Skade când vătaful trase la o parte toate pieile care acopereau ascunzişul.

Apoi, în lumina feştilelor care fumegau, apăru uşa.

Era o trapă grea din lemn cu un inel de fier. Mi-l amintesc pe părintele Beocca, cu nişte ani înainte, spunându-mi cum vizitase o mănăstire în Sumorsæte şi cum stareţul îi arătase cu multă evlavie o sticluţă de cristal în care era păstrat lapte din sânul Sfintei Fecioare. „Am tremurat, Uhtred", îmi spusese onest Beocca, „am tremurat ca o frunză în vânt. Nu am îndrăznit să ţin sticluţa, de frică să n-o scap! Tremuram!"

Nu cred că am tremurat în acel moment, dar am simţit aceeaşi înfiorare, acelaşi sentiment de a fi aproape de ceva inexplicabil.

Viitorul meu se afla sub acea trapă. Speranţele mele, viitorul copiilor mei, visele mele de libertate sub cerul nordic, toate erau atât de aproape!

– Deschideţi-o, am ordonat cu glas răguşit.

Rollo şi vătaful apucară inelul. Trapa era blocată în rama ei, aşa că trebuiră să facă mari eforturi ca s-o mişte. Apoi, brusc, uşa cea grea se deschise, şi cei doi oameni se opintiră s-o tragă deoparte.

Am făcut un pas în faţă şi am privit în jos.

Şi am început să râd.

Nu era nici un dragon. N-am văzut vreodată un dragon, deşi sunt sigur că există şi am auzit oameni descriind acele cumplite bestii cu ochii lor malefici şi roşii, guri din care scuipă foc,

gâtlejuri şerpuite şi aripi cât nişte vele de corabie. Cu toate că am navigat în nordul îndepărtat, acolo unde gheaţa albeşte cerul cu reflexiile sale, nu am ajuns niciodată în ţinuturile îngheţate unde se spune că-şi au dragonii sălaşurile.

Nu era nici un dragon în groapa lui Skirnir, doar un schelet şi nişte şobolani. Speriaţi, cu ochii lor mici clipind des în lumina feştilelor noastre, şobolanii se adăpostiră în crăpăturile dintre scândurile de ulm de pe marginile gropii. Cei doi care se aflau în cutia toracică a scheletului fugiră ultimii, întâi zvârcolindu-se printre oase, apoi strecurându-se rapid în ascunzătoarea lor. Peste câteva clipe, când ochii mei se obişnuiră cu penumbra, am văzut monedele şi bucăţile de argint. Prima dată le-am auzit, zornăind sub picioarele şobolanilor, apoi le-am văzut, lucind palid, curgând din sacii de piele în care erau. Sacii putreziţi fuseseră roşi de şobolani.

– Ce-i cu scheletul? am întrebat.

– Un om care a încercat să fure comoara stăpânului Skirnir, răspunse şoptit vătaful.

– A fost lăsat aici să moară?

– Da, stăpâne. A fost orbit întâi, apoi i-au fost tăiate tendoanele şi a fost aruncat în groapă să moară încet.

Skade zâmbi.

– Scoateţi afară tot, i-am poruncit lui Finan, apoi l-am împins pe vătaf înspre sală, ordonându-i: O să ne hrăneşti seara asta.

În sală era o singură masă, ceea ce însemna că majoritatea oamenilor mâncau pe podeaua acoperită cu rogojini. Era întuneric acum, singura lumină venind de la focul cel mare pe care-l alimentam cu lemne scoase de oamenii mei din palisadă. M-am aşezat şi am privit cum comoara lui Skirnir era adusă în faţa mea. Râsesem dispreţuitor când groapa fusese deschisă, fiindcă, în lumina slabă, comoara păruse atât de amărâtă. La ce mă aşteptasem? O grămadă lucitoare de aur, împănată cu nestemate?

Râsesem acru deoarece averea lui Skirnir era într-adevăr amărâtă. Se lăudase cu bogăţiile pe care le poseda, însă adevărul era ascuns în spatele acelor laude şi sub pieile împuţite de pe

patul lui. Nu era sărac, dar comoara lui era exact ce ar fi trebuit să aştept de la un om care nu făcea decât să fure piese de argint de la comercianţi mărunţi.

Oamenii mei se holbau la masă. Era important să vadă ce câştigaseră, ca să ştie că nu-i înşelam la împărţirea prăzii. În mare parte era argint, dar erau şi două piese de aur, două colane subţiri făcute din fire răsucite, şi am pus unul în grămada pentru Rollo şi oamenii lui, păstrându-l pe celălalt pentru oamenii mei. Apoi erau monede, majoritatea argint franc, dar şi câţiva şilingi saxoni şi o mână de bănuţi din aceia misterioşi, cu un scris încârligat pe care nu-l poate citi nimeni şi despre care se zvoneşte că ar veni dintr-o mare împărăţie de la răsărit. Erau şi patru lingouri de argint, dar cea mai mare parte a comorii era formată din bucăţi de argint. Nordicii nu au monede, altele decât cele pe care le fură, astfel că plătesc pentru bunurile pe care le cumpără, atunci când plătesc, cu bucăţi de argint. Un viking care fură o brăţară de argint, atunci când trebuie să cumpere ceva, o taie în bucăţi pe care negustorul le cântăreşte în balanţă.

Administratorul ne aduse o balanţă cu care să cântărim argintul şi monedele. Erau puţin peste treisprezece kilograme.

Nu era de lepădat. Toţi aveam să ne întoarcem acasă mai bogaţi. Dar partea mea din comoară cu greu putea angaja un echipaj pentru un sezon de lupte. Mă uitam fix la comoara împărţită, ultimele bucăţi de argint aflându-se încă în talerul balanţei, şi am ştiut că nu avea să-mi aducă Bebbanburgul înapoi.

Nu avea să-mi aducă vreo armată. Nu aveam să-mi cumpere împlinirea visului de-o viaţă. Simţind cum îmi scădea entuziasmul, mi-am imaginat râsul lui Ælfric. Unchiul meu urma să afle în curând că mă dusesem în Insulele Frizone, învinsesem şi fusesem dezamăgit. Tocmai în acest moment când mă gândeam la satisfacţia lui, Skade alese să vorbească:

– Ai spus c-o să-mi dai jumătate.

Pumnul meu se izbi de masă atât de tare, încât grămăjoarele de argint zăngăniră.

– Nu am spus aşa ceva, am mârâit.

– Ai spus…

Am întins un deget spre ea, făcând-o să tacă.

– Vrei să mergi în groapă? Vrei să trăiești cu șobolanii în hruba cu argint?

Oamenii mei zâmbiră. De când veniseră în Frizia, Skade le plăcea tot mai puțin, și din acea clipă ea începu să mă urască. Eu începusem s-o urăsc dinainte, când văzusem cruzimea de sub frumusețea ei. Era ca o spadă bântuită de duhul lăcomiei, ca o spadă de o frumusețe strălucitoare, dar cu o inimă întunecată ca sângele. Mai târziu în acea noapte îmi ceru iarăși partea ei; i-am amintit că, deși ceruse jumătate din averea celui care-i fusese soț, nu-i promisesem niciodată așa ceva.

– Și nu te mai gândi să mă blestemi din nou, i-am spus, fiindcă dacă o faci, femeie, te vând în sclavie, dar nu înainte de a te desfigura. Vrei să te sluțesc? Dacă nu, ține-ți blestemele pentru tine.

Nu știu unde a dormit în acea noapte, nici nu mi-a păsat.

Am părăsit Zegge în zori. Am dat foc la cele șase nave mai mici pe care Skirnir le lăsase în port, dar clădirea am lăsat-o în pace. Vântul și fluxul urmau să aibă grijă de ea. Insulele apar și dispar, canalele se schimbă de la un an la altul și nisipul se mută pentru a forma noi insule. Oamenii locuiesc pe acele insule pentru câțiva ani, apoi mareele puternice distrug din nou pământul. Când am revăzut insulele, mulți ani mai târziu, Zegge dispăruse, ca și cum n-ar fi existat vreodată.

Am avut vreme bună pe drumul spre casă. Soarele strălucea de pe apa mării, cerul era senin și aerul, rece. Doar când ne-am apropiat de coasta Britaniei au apărut norii și s-a pornit vântul. Mi-a luat ceva timp să găsesc un reper pe care-l cunoșteam; a trebuit să vâslim puternic împotriva vântului de la miază-noapte ca să ajungem la estuarul fluviului Tinan, și era aproape întuneric când am adus-o pe *Seolferwulf* la poalele mănăstirii. Am tras-o pe plajă, iar a doua zi am mers la Dunholm.

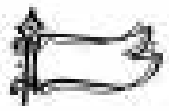
Nu știam, dar nu aveam s-o mai văd pe *Seolferwulf* niciodată.

A fost o corabie nobilă.

PARTEA A TREIA

În vâltoarea luptei

Zece

Veni iarna grea, şi cu ea şi fierbinţeala. Sunt norocos, bolile m-au ocolit îndeobşte, dar la o săptămână după ce am ajuns la Dunholm am început să tremur, apoi să transpir, apoi să mă simt ca şi cum un urs mi-ar fi zgâriat ţeasta pe dinăuntru. Brida îmi făcu un pat într-o căsuţă unde focul ardea zi şi noapte. Iarna aceea a fost rece, dar erau momente când credeam că trupul mi-era în flăcări, apoi erau momente când tremuram de parcă aş fi fost băgat în gheaţă, cu toate că focul duduia atât de aprig în vatra sa de piatră, încât pârlea bârnele acoperişului. Nu puteam mânca. Am slăbit. Mă trezeam noaptea, câteodată mă gândeam la Gisela şi la copii şi plângeam. Ragnar mi-a spus că deliram în somn, însă nu-mi amintesc nebunia aceea, ci doar că eram convins că voi muri, aşa că am forţat-o pe Brida să-mi lege mâna de mânerul Acului-Viespii.

Brida mi-a adus infuzii de ierburi în mied, mi-a dat miere cu lingura şi s-a asigurat să-mi fie păzită casa de răutatea lui Skade.

– Te urăşte, îmi zise într-o noapte rece, pe când vântul răscolea acoperişul de stuf şi umfla bucata de piele care servea drept uşă.

– Fiindcă nu i-am dat nici o bucată de argint?

– Da.

– Nu era o comoară, am spus, nu aşa cum o descrisese ea.

– Dar neagă că te-ar fi blestemat.

– Ce altceva mă putea aduce în halul ăsta?

– Am legat-o de un stâlp și i-am arătat biciul. A jurat că nu te-a blestemat.

– Ar face-o, am mormăit.

– Și a negat și când spatele îi era plin de sânge.

M-am uitat la Brida, la ochii ei negri, la fața ei umbrită de părul negru și sălbatic.

– Cine a biciuit-o?

– Eu, îmi răspunse calm. Apoi am dus-o la piatră.

– La piatră?

Arătă cu capul spre răsărit.

– Dincolo de râu, Uhtred, este un deal, și pe deal este o piatră. Una mare, pusă în picioare. A fost pusă acolo de oamenii din vechime, și are puteri. Piatra are sâni.

– Sâni?

– Așa este făcută, zise ea cuprinzându-și în palme sânii mici. Este înaltă, chiar mai înaltă decât tine. Pe Skade am dus-o acolo noaptea. Am aprins focuri pentru zei, am așezat cranii într-un cerc și i-am spus că voi chema demonii să-i facă pielea galbenă și părul alb și să-i facă fața ridată și sânii să-i atârne și spatele cocoșat. A plâns.

– Ai fi putut să faci toate acestea?

– Ea a crezut că da, spuse Brida cu un zâmbet strengăresc. Mi-a jurat pe viața ei că nu te-a blestemat, și nu mințea, sunt sigură.

– Deci este doar o fierbințeală?

– Mai mult decât o fierbințeală, o molimă. Mai mulți o au. Doi oameni au murit săptămâna trecută.

Un preot venea în fiecare săptămână și-mi lăsa sânge. Era un saxon ursuz care predica în orășelul care apăruse chiar la sud de fortăreața lui Ragnar. Ragnar adusese prosperitate împrejurimilor și orașul creștea repede, mirosul lemnului proaspăt tăiat și al celui de canalizare împletindu-se până în vale, spre râu. Brida, bineînțeles, se opusese construirii bisericii, dar Ragnar o îngăduise.

– Vor venera orice zeu aleg ei, îmi explicase, indiferent de ce aș vrea eu. Iar saxonii de aici erau creștini dinainte să vin eu. Câțiva s-au întors la zeii adevărați. Primul preot a vrut

să doboare piatra Bridei şi m-a numit bastard păgân vândut dracilor când l-am oprit, aşa că l-am înecat în râu. Preotul de acum e mult mai politicos.

Noul preot era totodată un tămăduitor priceput, cu toate că Brida, care avea propriile cunoştinţe despre ierburi, nu-l lăsa să-mi prescrie poţiuni. Nu avea voie decât să-mi facă o tăietură în vena braţului şi să privească sângele pulsând încet într-o cupă din corn. Când termina, fusese instruit să toarne sângele peste foc, apoi să cureţe bine cupa, lucru pe care-l făcea încruntat, fiindcă era o precauţie păgână. Brida voia ca sângele să fie distrus, ca nimeni să nu-mi poată face vrăji cu el.

– Mă mir că Brida îţi permite să vii la cetate, i-am spus preotului într-o bună zi, în timp ce sângele meu sfârâia şi bolborosea pe butucii aprinşi.

– Fiindcă îi urăşte pe creştini, stăpâne?

– Da.

– A fost bolnavă acum trei ierni, zise preotul, şi jarlul Ragnar a trimis după mine când toate leacurile dăduseră greş. Am vindecat-o, sau Dumnezeu cel atotputernic şi-a manifestat vindecarea prin mine. De atunci îmi îngăduie să vin.

Brida tolera şi prezenţa lui Skade. Ar fi omorât-o sub orice pretext, dar Skade îi spusese lui Ragnar că nu voia răul nimănui şi Ragnar, prietenul meu, nu avea chef să omoare femei, mai ales femei care arătau bine. Îi dăduse de lucru la bucătăria sălii de ospeţe.

– A lucrat în bucătăria mea din Lundene, i-am spus Bridei.

– De unde s-a strecurat în patul tău, zise ea ţâfnoasă. Deşi nu cred că a trebuit să se străduiască prea mult.

– E frumoasă.

– Şi tu eşti acelaşi prost ca întotdeauna. Şi acum alt prost o s-o găsească şi-o să işte necazuri. I-am spus lui Ragnar că trebuia s-o despice de la fătătoare până la gâtlej, dar e la fel de prost ca tine.

Eram deja pe picioarele mele la Yule, cu toate că n-am putut participa la jocurile care-i făceau atâta plăcere lui Ragnar. Au fost curse, probe de forţă şi, favoritele lui, lupte. El însuşi câştigă

primele șase lupte, pierzând apoi în fața unui sclav saxon imens care fu răsplătit cu un pumn de argint. Înainte de marele ospăț, câinilor din cetate li se dădu drumul să atace un taur, o distracție care-l făcu pe Ragnar să râdă cu lacrimi. Taurul, o creatură uriașă și sălbatică, se năpusti pe vârful dealului printre clădiri, atacând când avea ocazia și transformând câinii în ghemuri de blană și mațe, dar în cele din urmă pierdu prea mult sânge și dulăii izbutiră să-l dovedească.

– Ce s-a întâmplat cu Nihtgenga? am întrebat-o pe Brida în timp ce taurul se prăbușea mugind într-o grămadă înnebunită de câini agitați.

– A murit acum multă, multă vreme.

– A fost un câine bun, am spus.

– A fost, zise ea uitându-se la câinii care rupeau în bucăți burta taurului.

Skade, aflată de cealaltă parte, îmi ocoli privirea.

Festivitățile de Yule erau extravagante, fiindcă lui Ragnar, la fel ca tatălui său, nu-i plăcea nimic mai mult decât sărbătorile de iarnă. Un brad mare fusese tăiat și adus în sală, unde fusese decorat cu monede de argint și giuvaieruri. Skade era printre servitorii care aduceau fripturile de vită, de porc și de căprioară, cârnații în sânge, șunca, pâinea și berea. Încă îmi ocolea privirea. Bărbații o observară imediat, cum s-ar fi putut altfel? Unul beat încercă s-o prindă și să o tragă la el în poală, însă Ragnar lovi masa atât de tare cu palma, încât lovitura făcu să se răstoarne un corn cu vin. Gestul fu de ajuns ca să-l convingă pe acel om s-o lase în pace pe Skade.

Erau și harpiști și skalzi care cântau versuri de laudă pentru Ragnar și familia lui. Ragnar strălucea de încântare ascultând balada despre aventurile tatălui său.

– Mai spune o dată, tuna atunci când era povestită vreo aventură dragă lui. Cunoștea versurile și cânta și el, dar la un moment dat îl amuți pe skald când lovi din nou în masă: Ce-ai zis acum?

– Că tatăl vostru, stăpâne, l-a slujit pe marele Ubba.

– Și cine l-a ucis pe Ubba?

Skaldul se încruntă.

– Un câine saxon, stăpâne.

– Iată câinele saxon, strigă Ragnar ridicându-mi braţul.

Oamenii încă nu se opriseră din râs când sosi mesagerul.

Venea din întuneric, şi pentru o clipă nimeni nu-l băgă în seamă pe danezul înalt care, după cum avea să se dovedească, dăduse pinteni calului tocmai de la Eoferwic. Purta zale pentru că erau tâlhari pe drumuri, şi poalele armurii, cizmele şi teaca bogat împodobită a spadei erau pline de noroi. Era cu siguranţă obosit, dar avea un zâmbet larg pe faţă.

Ragnar îl zări primul.

– Grimbald! Ar fi trebuit să ajungi înainte de ospăţ, nu după! Dar nu-ţi face griji, avem destulă mâncare şi bere!

Grimbald se plecă în faţa jarlului.

– Vă aduc veşti, stăpâne.

– Veşti care nu pot aştepta? întrebă binedispus Ragnar.

Sala tăcuse, fiindcă oamenii se întrebau ce putea aduce Grimbald cu atâta grabă prin noaptea rece şi udă.

– Veşti care te vor mulţumi, stăpâne, spuse Grimbald, încă zâmbind.

– A scăzut preţul fecioarelor?

– Alfred al Wessexului, stăpâne – Grimbald făcu o pauză – e mort.

După o clipă de încremenire, sala izbucni în urale. Oamenii băteau în mese cu mâinile şi scandau bucuroşi. Ragnar era pe jumătate beat, dar avu destulă raţiune cât să-şi ridice mâinile cerând linişte.

– De unde ştii?

– Vestea a fost adusă la Eoferwic ieri, zise Grimbald.

– De către cine? am întrebat.

– De un preot saxon din vest, stăpâne.

Solul cel înalt făcea parte din garda regelui nebun Guthred; deşi nu mă cunoştea, locul meu de onoare lângă Ragnar îl convinsese să mi se adreseze respectuos.

– Deci plodul lui e rege acum? întrebă Ragnar.

– Aşa se spune, stăpâne.

– Regele Edmund? pufni jarlul. O să ne ia o vreme să ne deprindem cu asta.

– Edward, l-am corectat.

– Edmund sau Edward, cui îi pasă? Nu mai are mult din viața asta, zise Ragnar vesel. Ce fel de băiat este? mă întrebă.

– Agitat.

– Nu-i un războinic?

– Nici tatăl lui nu a fost un războinic, am spus. Cu toate astea, l-a înfrânt pe fiecare danez care a venit să-i ia tronul.

– Tu ai făcut asta pentru el, hohoti Ragnar lovindu-mă peste spate.

Sala se umpluse brusc de zgomotul discuțiilor, fiindcă oamenii întrezăreau un nou viitor. Erau în culmea bucuriei; țin minte însă că, la o masă, l-am văzut pe Osferth încruntându-se într-o tăcere solitară. Apoi Ragnar se aplecă spre mine.

– Nu arăți fericit, Uhtred.

Cum mă simțeam în acel moment? Nu eram fericit. Nu-mi plăcuse niciodată Alfred. Era prea pios, prea ursuz și prea rigid. Plăcerea lui era ordinea. Voia să reducă întreaga lume la liste, la organizare, la supunere. Îi plăcea foarte mult să colecționeze cărți și să scrie legi. Credea că, dacă fiecare bărbat, femeie și copil ar fi respectat legile, am fi avut un regat paradiziac pe pământ, însă uitase de plăcerile lumești. Le cunoscuse atunci când fusese tânăr, Osferth era dovada, dar apoi îi permisese zeului bătut în cuie al creștinilor să-l convingă că plăcerea era păcat, așa că încercase să facă legi care să condamne aspru păcatul. La fel de bine ai putea să încerci să dai apei forma unei bile.

Așadar, nu mi-a plăcut de Alfred, dar întotdeauna am fost conștient că sunt în prezența unui om extraordinar. Era chibzuit și nicidecum naiv. Mintea lui fusese rapidă și deschisă la idei, atâta vreme cât acele idei nu se împotriveau convingerilor sale religioase. Era un rege care nu credea că tronul îi aducea cunoașterea tuturor lucrurilor de pe lume și fusese, în felul său, un om modest. Mai presus de toate, fusese un om bun, deși niciodată unul ușor de suportat. De asemenea, crezuse în destin, un lucru pe care toate religiile se pare că-l împărtășesc; nu-i împărtășeam însă convingerea că destinul înseamnă progres. Voia să facă lumea mai bună, pe când eu nu credeam și nu am

crezut vreodată că putem să facem lumea mai bună, ci doar să supravieţuim în timp ce ea se prăbuşeşte în haos.

– L-am respectat pe Alfred, i-am spus lui Ragnar.

Încă nu credeam pe deplin vestea aceea. Zvonurile zboară ca funigeii vara, aşa că i-am făcut semn lui Grimbald să vină mai aproape.

– Ce ţi-a spus preotul, mai precis?

– Că, atunci când era în biserică la Wintanceaster, Alfred s-a prăbuşit în timpul slujbei şi a fost dus în patul lui.

Suna convingător.

– Şi fiul lui este rege acum?

– Aşa a zis preotul.

– Harald mai este blocat în Wessex?

– Nu, stăpâne, Alfred i-a dat argint ca să plece.

Ragnar strigă să se facă linişte şi-l puse pe Grimbald să repete ultimele cuvinte despre Harald. Vestea că jarlul rănit fusese plătit să plece de pe insula Torneie iscă un nou val de urale în sală. Danezilor le place să audă despre saxonii care dau argint să scape de danezi. Asta îi încurajează să atace pământuri saxone în speranţa unor plocoane similare.

– Unde s-a dus Harald? întrebă Ragnar, şi am văzut-o pe Skade ascultând cu atenţie.

– I s-a alăturat lui Haesten, stăpâne.

– La Beamfleot? am întrebat, dar Grimbald nu ştia.

Vestea despre moartea lui Alfred şi îmbogăţirea rănitului Harald însufleţi ospăţul. Oamenii erau atât de bucuroşi, încât nu se luară la bătaie nici măcar atunci când miedul, berea şi vinul puseră stăpânire pe minţile lor. Toţi mesenii, probabil cu excepţia câtorva dintre tovarăşii mei, vedeau o nouă şansă de a prăda câmpurile, satele şi oraşele bogate din Wessex.

Şi aveau dreptate. Wessex era vulnerabil, dacă nu luam în seamă un amănunt.

Vestea era doar un zvon.

Alfred trăia.

Totuși, în acea perioadă întunecată a anului, fiecare om din nordul Britaniei crezu vestea. Brida era în culmea încântării.

– E un semn de la zei, declară ea.

Îl convinse pe Ragnar să-i adune pe jarlii din nord. Întâlnirea fu planificată pentru începutul primăverii, după sfârșitul ploilor de iarnă, când se putea trece iarăși prin vaduri. Perspectiva unui război trezi Dunholmul din amorțeala iernii. În oraș și în cetate, fierarii începuseră să facă sulițe, iar Ragnar le transmisese tuturor comandanților de nave că urma să aibă nevoie de echipaje la primăvară. Știrile aveau să ajungă în Frizia și mai departe, până în Danemarca, și o mulțime de oameni înfometați aveau să vină în Northumbria, cu toate că, pentru moment, Ragnar împrăștia zvonul că aduna trupe doar ca să atace pământul scoților. Offa, mercianul mereu avid de noutăți, veni în nord în ciuda vremii. Pretinse că obișnuia să călătorească în Northumbria sub ploaia rece din zilele moarte ale anului, dar era limpede că voia să afle ce plănuia Ragnar. Spre dezamăgirea lui, jarlul nu-i îngădui să urce în cetate. Cred că Brida îl amenințase că avea să se supere, și Ragnar nu-i ieșea niciodată din cuvânt.

Însoțit de Finan și de Osferth, m-am dus să mă întâlnesc cu Offa într-o tavernă mai jos de fortăreață. În scurt timp m-am prefăcut că mă îmbătasem.

– Am auzit că ați fost bolnav, stăpâne, zise Offa. Mă bucur că v-ați revenit.

– Am auzit că și Alfred al Wessexului a fost bolnav, strecură Osferth.

Offa, ca de obicei, își cântări răspunsul, nedorind să dea informații pe care mai bine le-ar fi vândut, dar își dădu seama rapid că informațiile pe care le avea, oricare ar fi fost acestea, urmau să iasă oricum la iveală în curând. În afară de asta, venise aici ca să ne iscodească.

– S-a prăbușit în biserică, zise, și medicii erau încredințați c-o să moară. A fost foarte bolnav! I s-a dat împărtășania de două ori, după cum am aflat din sursă sigură, dar Dumnezeu S-a înduplecat de el.

– Dumnezeu îl iubește, am spus, bălmăjind cuvintele și lovind în masă să ne mai aducă bere.

– Nu îndeajuns cât să-l tămăduiască, zise Offa rezervat. Încă este slăbit.

– Întotdeauna a fost slăbit, i-am replicat.

Ăsta era adevărul despre sănătatea lui Alfred, sau mai curând despre bolile lui, dar vorbisem în scârbă, ca o insultă voită, astfel încât Offa se uită la mine, întrebându-se fără îndoială cât de beat eram de fapt.

Întotdeauna mi-am bătut joc de preoţii creştini, deoarece repetă cui stă să-i asculte că dovada religiei lor sunt minunile făcute de Hristos, dar apoi spun că acele miracole au dispărut odată cu el. Dacă un preot ar putea să vindece un olog sau să-i redea vederea unui orb, aş crede în zeul lor. Iată însă că în acel moment, în taverna plină de fum de la poalele cetăţii Dunholm, s-a întâmplat o minune. Offa a plătit berea şi a comandat şi mai multă.

Întotdeauna am fost în stare să beau mai mult decât majoritatea oamenilor, dar şi aşa am simţit încăperea învârtindu-se ca fumul care se ridica din vatră. Mi-am păstrat mintea limpede, totuşi.

I-am spus lui Offa nişte bârfe despre Skade, am recunoscut că fusesem dezamăgit de comoara lui Skirnir şi apoi m-am plâns că n-aveam nici bani, nici destui oameni. Acea ultimă lamentaţie beată i-a stârnit interesul mercianului.

– Şi de ce ai avea nevoie de oameni, stăpâne?

– Toţi avem nevoie de oameni, am spus.

– Adevărat, strecură Finan.

– Mai mulţi oameni, zise Osferth.

– Întotdeauna tot mai mulţi oameni.

Şi Finan se prefăcea că este mai beat decât era.

– Am auzit că jarlii din nord se adună aici, spuse Offa cu nevinovăţie.

Era disperat să afle ce se punea la cale. Toată Britania ştia că seniorii din Northumbria erau invitaţi la Dunholm, dar nimeni nu era sigur de ce, şi Offa se putea îmbogăţi dacă descoperea motivul.

– Pentru asta am nevoie de mai mulți oameni! i-am replicat, luându-mi cel mai sincer ton cu putință.

Offa îmi turnă mai multă bere. Am observat că el abia se atingea de cornul său.

– Jarlii din nord au destui oameni, și aud că jarlul Ragnar oferă argint pentru echipaje.

M-am aplecat în față cu aerul că-i făceam o destăinuire.

– Cum pot să vorbesc cu ei de la egal la egal, dacă am un sigur echipaj? Am făcut o pauză de râgâit, apoi am adăugat: Și încă un echipaj mic.

– Aveți o reputație, stăpâne, zise el, reușind cumva să-mi suporte răsuflarea îmbibată de bere și să nu se dea în spate.

– Am nevoie de oameni, am spus, oameni, oameni, oameni.

– Oameni buni, întări Osferth.

– Danezi cu sulițe, danezi cu spade, spuse Finan visător.

– Jarlii vor avea destui oameni ca să-i zdrobească pe scoți, zise Offa, așezându-și cuvintele ca o momeală pe un cârlig.

– Scoții! am pufnit cu dispreț. De ce aș strica un singur echipaj pe scoți? Finan îmi atinse cotul ca să mă atenționeze, dar nu l-am băgat în seamă. Ce este Scoția? am întrebat belicos. Oameni sălbatici într-o țară golașă, abia dacă au o cârpă ca să-și acopere mădularul. Regatul de Alba, am scuipat numele regatului lărgit al Scoției, nu produce nici cât o moșie saxonă obișnuit. Nu sunt decât niște nenorociți părăși cu mădulare înghețate. Cine îi vrea?

– Totuși, jarlul Ragnar i-ar cuceri? întrebă Offa.

– Da, spuse Finan.

– Le-ar curma nenorocirile, adăugă Osferth, dar Offa îi ignora pe amândoi.

Mă sfredelea cu privirea, și eu m-am uitat drept în ochii lui.

– Bebbanburg, am zis încrezător.

– Bebbanburg, stăpâne? întrebă el naiv.

– Sunt lord de Bebbanburg, nu?

– Sunteți, stăpâne.

– Scoții! am zis în zeflemea, apoi mi-am lăsat capul pe braț ca și cum m-ar fi luat somnul.

Într-o lună, toată Britania ştia că jarlul Ragnar aduna oameni. Alfred, zăcând bolnav în patul său, o aflase, aşa cum aflase şi Æthelred, întâiul senior al Merciei. Probabil că vestea ajunsese până în Francia, în timp ce Offa, din câte auzeam, devenise destul de bogat încât să-şi cumpere o casă frumoasă şi o pajişte în Liccelfield şi să cocheteze cu ideea de a se însura cu o tânără. Banii pentru o asemenea extravaganţă veneau, bineînţeles, de la unchiul meu, Ælfric, la care se grăbise să ajungă Offa imediat ce vremea i-o permisese. Vestea pe care o ducea acolo era că jarlul Ragnar îşi ajuta prietenul, pe lordul Uhtred, să recâştige Bebbanburgul şi că în vară urma să fie război în Northumbria.

Între timp, Ragnar trimisese spioni în Wessex.

Nu fusese o idee atât de rea să adunăm o armată pentru a invada Scoţia. Ne făceau necazuri atunci, fac necazuri acum şi îndrăznesc să spun că o să facă necazuri până la sfârşitul lumii. La capătul acelei ierni, o bandă de scoţi pătrunse în teritoriile din nord ale lui Ragnar, ucigând cel puţin cincisprezece oameni şi furând vite, femei şi copii. Ragnar făcu un raid de represalii la care am luat şi eu parte, cu douăzeci de oameni pe lângă cei o sută ai săi, dar misiunea se dovedi anevoioasă. Nici nu am fost siguri când am trecut în ţinutul scoţilor, fiindcă graniţa era un lucru nesigur, mişcându-se permanent în funcţie de puterea seniorilor de pe ambele părţi ale ei; în cele din urmă, după două zile de călărit, am ajuns la un sat amărât. Oamenii, avertizaţi de venirea noastră, fugiseră, luându-şi şi animalele cu ei. Casele lor joase aveau pereţi grosolani din piatră şi acoperişuri de iarbă care aproape că atingeau pământul, în timp ce grămezile de bălegar erau mai înalte decât cocioabele. Am dărâmat acoperişurile rupându-le căpriorii şi am aruncat cu lopeţile balegă de cal în bisericuţa din piatră, dar nu mai aveam ce alte pagube să mai facem. Eram urmăriţi de patru călăreţi de pe un deal aflat la nord.

– Nenorociţilor, strigă Ragnar, deşi erau mult prea departe ca să-l audă.

Scoții, la fel ca noi, foloseau călăreți pe post de iscoade, însă călăreții lor nu purtau niciodată zale, și de obicei singura lor armă era o lance. Întrucât aveau cai agili și iuți, chiar dacă i-am fi urmărit, nu i-am fi prins niciodată.

– Mă întreb pe cine slujesc, am spus.

– Pe Domnal, probabil, regele Albei.

Ragnar scuipă ultimul cuvânt. Domnal stăpânea peste cea mai mare parte a teritoriilor de la miazănoapte de Northumbria. Tot pământul acela se numește Scoția deoarece fusese cucerit de către scoți, un trib sălbatic de irlandezi, cu toate că, la fel ca în cazul Angliei, numele „Scoția" nu însemna mai nimic.

Domnal conducea cel mai mare regat, dar mai erau și altele, ca Dalriada și Strathclota, precum și insulele bătute de furtuni din largul coastelor de vest, unde se înstăpâniseră sălbaticii jarli norvegieni. Tatăl meu spunea că, în relația cu scoții, era ca și cum ai fi încercat să jugănești niște pisici sălbatice cu dinții; din fericire, pisicile sălbatice își petreceau mult timp luptându-se între ele.

După ce am distrus satul, ne-am retras pe o culme, temându-ne că prezența celor patru călăreți putea însemna sosirea unei forțe mai mari, dar nu apăru nimeni. A doua zi am luat-o spre vest, dar patru zile de călărit nu ne aduseră nimic, în afară de o capră bolnavă și un tăuraș amărât. Cercetașii nu ne slăbeau deloc. Chiar și atunci când o ceață groasă se așternu peste dealuri, îngăduindu-ne să schimbăm direcția nevăzuți, ne găsiră imediat ce aerul se limpezi. Nu se apropiau de noi, mulțumindu-se să ne urmărească. În cele din urmă am pornit spre casă, urmând șirul de dealuri înalte care împart Britania. Încă era frig, și în văile de pe înălțimi era zăpadă. Nu izbutiserăm să ne luăm revanșa pentru raidul scoților, dar aveam moralul ridicat, căci ne făcea plăcere să călărim în spațiu deschis cu spadele la noi.

– O să-i bat până la sânge pe nenorociți după ce terminăm cu Wessexul, îmi promise Ragnar voios. N-o să uite lecția prea repede.

– Chiar vrei să te lupți contra Wessexului? l-am întrebat.

Eram singuri, călărind la o sută de paşi în faţa oamenilor noştri.

– Să lupt contra Wessexului? Ridică din umeri. Sincer? Nu. Sunt fericit aici.

– Atunci de ce s-o faci?

– Fiindcă Brida are dreptate. Dacă nu luăm Wessexul, o să ne ia Wessexul pe noi.

– Nu în timpul vieţii tale, i-am zis.

– Dar am băieţi. Toţi fiii lui erau bastarzi, însă lui Ragnar nu-i păsa de legitimitatea lor. Îi iubea pe toţi şi voia ca unul dintre ei să conducă Dunholm după moartea lui. Nu vreau ca fiii mei să se plece în faţa vreunui rege vest-saxon, adăugă el. Vreau să fie liberi.

– Deci vei deveni rege al Wessexului?

Începu să râdă nechezat.

– Nici gând! Vreau să fiu jarl de Dunholm, prietene! Poate tu ar trebui să fii rege al Wessexului?

– Eu vreau să fiu jarl de Bebbanburg.

– Găsim noi pe cineva care să vrea tronul, spuse el nepăsător.

– Poate Sigurd sau Cnut?

Sigurd Thorrson şi Cnut Ranulfson erau, după Ragnar, cei mai puternici conducători din Northumbria şi, dacă nu-şi uneau trupele cu ale noastre, nu aveam nici o şansă de a cuceri Wessexul.

– O să luăm Wessexul, zise Ragnar încrezător, şi o să-i împărţim comorile. Ai nevoie de oameni pentru Bebbanburg? Cu argintul bisericilor din Wessex o să-ţi poţi tocmi destui cât să cucereşti zece fortăreţe ca Bebbanburg.

– Adevărat.

– Deci fii fericit! Soarta îţi zâmbeşte.

Mergeam pe creasta unui deal. Sub noi, pâraie şerpuite luceau în văile adânci. Vedeam la mile întregi, şi în toată acea privelişte largă nu era nici o casă, nici măcar vreun copac. Era pământ golaş, unde oamenii îşi duceau traiul de azi pe mâine crescând oi, dar acum îşi ascunseseră turmele de teama noastră. Cercetaşii scoţi cu lăncile lor lungi erau pe culmea dinspre est, în timp ce la sud creasta se termina brusc cu un deal lung care

cobora abrupt într-o vale cu pereți înalți unde se întâlneau două pâraie. Și, acolo unde pâraiele se învolburau peste stânci, am zărit paisprezece călăreți. Era limpede că ne așteptau pe noi și era la fel de limpede că trebuia să fie o capcană. Cei paisprezece erau momeala, însemnând că alții trebuiau să fie în apropiere. Ne-am uitat înapoi pe drumul pe care veniserăm, dar nu se vedea nici un dușman pe creasta lungă, după cum nu erau nici pe dealurile din apropiere. Cei patru cercetași care ne urmăriseră dădeau pinteni cailor în josul pantei acoperite cu ierburi, ca să se alăture grupului mai mare.

Ragnar scruta pâlcul de călăreți.

– Oare ce vor să facem?

– Să coborâm acolo?

– Ceea ce oricum trebuie să facem, zise jarlul. Ei trebuie s-o știe, deci de ce să-și dea osteneala să ne atragă acolo? Ridicând din umeri, se uită repede la dealurile din jur, dar nici un inamic nu se arăta pe povârniș. Sunt scoți? mă întrebă.

Finan, care ni se alăturase, avea ochii unui șoim de vânătoare.

– Sunt scoți, spuse el.

– De unde îți dai seama? l-am întrebat.

– Unul are o stemă în formă de porumbel, stăpâne.

– Porumbel? pufni dezgustat Ragnar.

Gândea, la fel ca mine, că stema unui bărbat trebuia să fie războinică: un vultur sau un lup.

– Este semnul lui Collum Cille, stăpâne, explică Finan.

– Cine?

– Sfântul Columba, stăpâne. Un sfânt irlandez. A venit pe pământurile picților și a gonit un monstru uriaș care trăiește într-un lac de aici. Scoții îl venerează.

– Sfinții ăștia sunt niște oameni de ispravă, zise Ragnar amuzat.

Se uită din nou în spate, dar pe creastă nu se zărea nimeni.

– Doi dintre ei sunt prizonieri și unul este un țânc, urmă Finan privindu-i pe oamenii din vale.

– Este o capcană? se întrebă Ragnar cu voce tare, apoi hotărî că doar un prost ar fi cedat terenul înalt; prin urmare,

cei paisprezece oameni, acum optsprezece, fiindcă cercetaşii li se alăturaseră, nu căutau să se lupte. Coborâm, ne înştiinţă el.

Optsprezece dintre noi am luat-o în jos pe panta abruptă. Când am ajuns pe terenul mai domol din fundul văii, doi scoţi veniră în întâmpinarea noastră. Ragnar, luându-se după exemplul lor, ridică o mână pentru a-şi ţine oamenii în loc, şi doar el şi cu mine ne-am apropiat de ei.

Erau un bărbat şi un băiat. Bărbatul, care purta tunica brodată cu porumbelul pe sub o mantie lungă şi albastră, era cu câţiva ani mai tânăr decât mine. Călărea drept şi avea la gât un lanţ fin din aur cu o cruce groasă din acelaşi metal. Chipul lui era plăcut, proaspăt ras, cu ochi albaştri şi luminoşi. Avea capul descoperit, şi părul său şaten era tăiat scurt, în stil saxon. Băiatul, călare pe un mânz, avea doar cinci sau şase ani şi purta aceleaşi haine ca bărbatul, care bănuiam că-i era tată. Cei doi îşi opriră caii la câţiva paşi de noi, şi bărbatul, care avea o spadă cu mâner cu pietre preţioase, îşi mută privirea de la mine la Ragnar şi pe urmă înapoi la mine.

– Eu sunt Constantin, fiul lui Aed, prinţ de Alba, iar acesta este fiul meu, Cellach mac Constantin, tot prinţ de Alba, în ciuda mărimii.

Vorbea în daneză, deşi era limpede că nu stăpânea bine limba. Îi zâmbi fiului său. E straniu cum ne dăm seama pe loc dacă ne plac unii oameni sau nu; cu toate că era scot, îmi plăcu de Constantin imediat.

– Bănuiesc că unul dintre domniile voastre este jarlul Ragnar, iar celălalt este jarlul Uhtred, dar iertaţi-mă că nu ştiu care cine sunteţi.

– Eu sunt Ragnar Ragnarson, zise Ragnar.

– Vă salut, spuse Constantin cu deferenţă. Sper că v-au plăcut călătoriile prin ţara noastră.

– Atât de mult, că am de gând să mai vin, doar că data viitoare o să aduc mai mulţi oameni cu care să împărtăşesc această plăcere.

Constantin râse când auzi aceasta, apoi vorbi cu fiul său în limba lor, făcându-l pe băiat să se uite la noi cu ochii căscaţi.

– Îi spuneam că sunteți mari războinici și că într-o zi va trebui să învețe cum să învingă astfel de războinici.

– Constantin, am spus. Nu e un nume scoțian.

– Este totuși numele meu, menit să-mi aducă aminte că trebuie să urmez pilda marelui împărat care și-a convertit poporul la creștinism.

– Nu le-a făcut nici un bine, ba chiar dimpotrivă, i-am zis.

– A făcut-o învingându-i pe păgâni, replică zâmbind scotul, deși sub acea expresie plăcută se ascundea o duritate de oțel.

– Ești nepotul regelui de Alba? întrebă Ragnar.

– Domnal, da. Este bătrân și nu va mai domni mult.

– Și tu vei fi rege?

– Dacă așa vrea Dumnezeu, da.

Vorbise blând, dar am avut impresia că voința lui Dumnezeu trebuia să coincidă cu propriile dorințe ale lui Constantin.

Calul meu de împrumut fornăi și se trase câțiva pași nervoși îndărăt. L-am calmat. Cei șaisprezece oameni ai noștri nu erau cu mult în spate, toți cu mâinile pe mânerele spadelor, dar scoții nu arătau vreun semn de dușmănie. M-am uitat în sus spre dealuri și nu am văzut nici un inamic.

– Aceasta nu este o capcană, Lord Uhtred, zise Constantin. Nu puteam lăsa să ne scape șansa de a vă cunoaște. Unchiul domniei voastre a trimis soli la noi.

– Să ceară ajutor? am zis în zeflemea.

– Ne va plăti o mie de șilingi de argint dacă în această vară aducem oameni să vă atacăm.

– Și de ce m-ați ataca pe mine?

– Fiindcă veți asedia Bebbanburgul.

Am încuviințat din cap.

– Deci trebuie să te omor și pe domnia ta, nu doar pe Ælfric?

– Aceasta bineînțeles că va spori renumele domniei tale, dar eu aș propune o altă înțelegere.

– Și anume? întrebă Ragnar.

Constantin mi se adresă tot mie:

– Unchiul domniei tale nu este cel mai mărinimos dintre oameni. O mie de şilingi de argint ar fi bine-veniţi, desigur, dar tot mi se pare o plată cam mică pentru un război mare.

Am înţeles atunci de ce Constantin făcuse atâtea manevre ca să avem această întrevedere secretă: dacă ar fi trimis emisari la Dunholm, unchiul meu ar fi prins de veste imediat şi l-ar fi bănuit de trădare.

– Şi care este preţul vostru?

– Trei mii de şilingi îi vor ţine pe războinicii Albei în casele lor toată vara, îmi răspunse scotul.

Nu aveam nici măcar o sumă apropiată, însă Ragnar dădu din cap aprobator. Constantin chiar credea că plănuiam să atacăm Bebbanburgul; bineînţeles că nu era aşa, dar Ragnar tot se temea de o invazie a scoţilor în teritoriul său în timp ce el ar fi fost în Wessex. O astfel de invazie era mereu posibilă, fiindcă Alfred avea grijă să păstreze relaţii bune cu regii scoţi, ca o ameninţare împotriva danezilor din nordul Angliei.

– Hai să ne înţelegem în felul următor, zise Ragnar cu băgare de seamă. Eu vă plătesc trei mii de şilingi de argint, şi voi juraţi să vă ţineţi războinicii afară din Northumbria un an întreg.

Constantin medită la propunere. Sugestia lui Ragnar nu se deosebea aproape deloc de a lui, dar mica diferenţă era importantă. Scotul îmi aruncă o privire ageră, şi mi-am dat seama că nu se lăsase păcălit. Înţelesese că nu Bebbanburg era ambiţia noastră.

– Aş putea să accept asta, zise el peste câteva clipe.

– Şi regele Domnal o să accepte? l-am întrebat.

– Va face ce spun eu, replică el încrezător.

– Dar cum vom şti că vă veţi ţine de cuvânt? interveni Ragnar.

– Vă aduc un cadou, spuse Constantin, după care le făcu semn oamenilor lui. Cei doi prizonieri fură daţi jos de pe cai şi, cu mâinile legate, aduşi peste pârâu lângă prinţul scot. Aceşti doi oameni sunt fraţi, îi explică el lui Ragnar, şi ei au condus raidul împotriva pământurilor voastre. Vă voi returna femeile

şi copiii pe care i-au capturat, dar pentru moment vi-i dau pe aceştia doi.

Ragnar se uită la cei doi bărboşi.

– Două vieţi drept chezăşie? După ce vor muri, ce vă opreşte să vă călcaţi cuvântul?

– Vă dau trei vieţi, zise Constantin atingând umărul fiului său. Cellach este cel mai mare, şi mi-e drag ca lumina ochilor. Vi-l dau drept ostatic. Dacă unul dintre oamenii mei trece în Northumbria cu o spadă, puteţi să-l omorâţi pe Cellach.

Mi-am amintit bucuria lui Haesten când ni-l vârâse pe gât pe aşa-zisul său fiu ca ostatic, dar nu exista nici o îndoială că Cellach era fiul lui Constantin. Asemănarea era izbitoare. M-am uitat la băiat şi am simţit un mare regret că fiul meu cel mare nu avea aerul lui curajos şi privirea lui hotărâtă.

Ragnar se gândi un moment, dar nu văzu nici un dezavantaj. Dădu pinteni calului şi întinse mâna, iar Constantin i-o strânse.

– Voi trimite argintul, promise jarlul.

– Şi va fi schimbat pentru Cellach, răspunse Constantin. Îmi permiteţi să trimit servitori şi un tutore cu băiatul?

– Vor fi bine-veniţi, zise Ragnar.

Constantin se arătă mulţumit.

– Atunci înţelegerea noastră este încheiată, cred.

Aşa şi era. După ce scoţii plecară, oamenii noştri îi despuiară pe cei doi prizonieri, apoi Ragnar îi omorî cu spada. O făcu repede. Ceaţa curgea moale şi tăcută în josul dealurilor, aşa că nu era bine să zăbovim acolo. I-am decapitat pe cei doi şi le-am lăsat leşurile lângă punctul de întâlnire a pâraielor, după care ne-am suit în şei şi am luat-o spre sud.

Ragnar se asigurase că la frontiera sa nordică avea să fie linişte cât timp el se lupta în Wessex. Era, într-adevăr, o înţelegere bună, dar rămâneau câteva lucruri care mă îngrijorau. Deşi îmi plăcuse Constantin, vădea o inteligenţă şi o viclenie care promiteau că va fi un inamic de temut. Cum aranjase întâlnirea secretă cu Ragnar? Instigând un raid care ne provocase să lansăm o incursiune de represalii. Pe deasupra, ni-i predase fără să clipească pe oamenii care săvârşiseră jafurile din

Northumbria. Era deştept şi era tânăr. Urma să am de-a face cu el multă vreme, şi dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum, le-aş fi tăiat gâtlejurile şi lui, şi băiatului.

Dar, cel puţin pentru următoarele şase luni, s-a ţinut de cuvânt.

Vara veni târziu, dar când îşi făcu în sfârşit apariţia, pământul se înverzi iute. Se născură mieii, zilele deveniră lungi şi calde, iar minţile oamenilor se întoarseră spre război.

Cei doi jarli puternici din Northumbria, Sigurd Thorrson şi Cnut Ranulfson, veniră la Dunholm împreună, şi după ei o liotă de jarli mai mici, toţi danezi. Chiar şi cel mai neînsemnat era în stare să ducă la luptă mai mult de o sută de războinici instruiţi. Fiecare era însoţit doar de o mână de războinici, servitori şi sclavi, dar sălile spaţioase ale lui Ragnar tot nu-i puteau cuprinde, aşa că unii dintre jarlii de mâna a doua fură cazaţi în oraşul de la poalele fortăreţei.

Avură loc ospeţe şi schimburi de daruri şi, în timpul zilei, discuţii. Jarlii veniseră convinşi că adunam oameni pentru un atac asupra Bebbanburgului, însă Ragnar îi lămuri în prima zi.

– Alfred o să afle că plănuim să atacăm Wessexul, îi avertiză el. Unii dintre voi o să le spuneţi oamenilor voştri, ei o să le-o spună altora, şi vestea o să ajungă la Alfred în câteva zile.

– Atunci nu vorbiţi, mormăi Sigurd Thorrson.

Jarlul Sigurd era o namilă cu înfăţişare aspră, cu o barbă împletită în două cozi mari pe care şi le îndoia în jurul gâtului său gros. Stăpânea pământul care se întindea din sudul Northumbriei până în nordul Merciei şi se obişnuise să se lupte cu războinicii lui Æthelred. Prietenul lui, Cnut Ranulfson, era mai atletic, dar avea aceeaşi forţă brută pe care o vădea şi Finan. Despre Cnut se spunea că era cel mai bun luptător cu spada din întreaga Britanie, şi arma sa, laolaltă cu hoarda de războinici pe care îşi permitea să-i plătească, îl ajutase să cucerească pământuri lângă cele ale lui Sigurd. Părul lui era alb ca osul, deşi abia împlinise treizeci de ani, şi avea ochii cei mai deschişi la culoare pe care i-am văzut vreodată, ochi care, împreună cu

pletele, îi dădeau înfățișarea unui strigoi. Avea însă o fire blajină, nimeni nu știa mai multe istorioare hazlii ca el.

– Am avut o sclavă saxonă la fel de drăguță ca asta, îmi spusese când ne-am întâlnit prima dată. Se uita la una dintre sclavele lui Ragnar, care cără blide de lemn în sala cea mare. Dar a murit, continuă el posomorât, a murit din pricina laptelui.

– Laptele era stricat?

– Vaca s-a prăbușit peste ea, spusese Cnut izbucnind în râs.

Cnut era într-un moment de seriozitate când Ragnar anunță că voia să conducă un atac asupra Wessexului. Ragnar ținu o cuvântare bună, explicând că puterea saxonilor de vest creștea și că ambițiile lor erau să cucerească Mercia, apoi Anglia de Est și într-un final să invadeze Northumbria.

– Alfred se autoproclamă rege peste Angelcynn, iar engleza este vorbită pe pământurile mele, așa cum este vorbită în toate ținuturile voastre. Dacă nu facem nimic, englezii o să ne învingă unul după celălalt.

– Alfred e pe moarte, obiectă Cnut.

– Dar ambițiile lui nu mor odată cu el, zise Ragnar. Wessexul știe că cea mai bună apărare a sa este atacul, și nutrește dintotdeauna visul de a-și împinge granița până la pământurile scoților.

– Aș vrea ca nenorociții să-i cucerească pe scoți, oftă un jarl.

– Dacă nu facem nimic, spuse Ragnar, într-o bună zi, Northumbria va fi condusă de Wessex.

Urmă o dispută despre adevărata forță a Wessexului.

Am tăcut, cu toate că știam mai multe decât fiecare dintre oamenii de acolo. După lungi dezbateri, sub îndrumarea lui Ragnar, înțeleseră măcar că Wessexul era o țară pregătită pentru război. Apărarea ei consta în burhuri păzite de soldații din fyrd, însă forța ei ofensivă era dată de numărul tot mai mare de războinici instruiți care se puteau aduna sub stindardul regelui. Individual, danezii erau mai de temut, dar ei nu se organizaseră niciodată așa cum organizase Alfred Wessexul. Fiecare jarl danez își proteja pământul și nu voia să urmeze ordinele unui

alt jarl. Era posibil să fie uniți, așa cum făcuse Harald, dar la primul eșec echipajele se duceau să găsească o pradă mai ușoară.

– Deci trebuie să cucerim burhurile? întrebă Sigurd nu foarte convins.

– Harald a cucerit unul, sublinie Ragnar.

– Dar construcția lui nu era terminată, zise Sigurd.

Se uită la mine pentru confirmare, iar eu am dat afirmativ din cap.

– Dacă vreți Wessexul, trebuie să capturăm burhurile. Ragnar se forță să zâmbească încrezător. Ne ducem pe coasta de miazăzi cu o mare flotă, cucerim Exanceaster, după care o luăm spre Wintanceaster. Alfred se așteaptă la un atac dinspre nord, așa că o să-l atacăm dinspre sud.

– Navele lui o să ne vadă flota, iar soldații lui o să fie pe poziții, obiectă Cnut.

– Soldații lui, interveni o nouă voce din fundul sălii, o să se bată cu trupele mele, așa că veți avea de luptat contra celor din fyrd. Vorbitorul stătea în cadrul ușii, și soarele era atât de puternic, încât nici unul dintre noi nu-l putea vedea bine. O să atac Mercia, rosti cu hotărâre necunoscutul. Oamenii lui Alfred o să se repeadă s-o apere, lăsând Wessexul la mila voastră. Omul veni câțiva pași în față, urmat de o duzină de războinici în zale. Salutări, Jarl Ragnar, și vouă tuturor, zise el arătând cu mâna într-un gest larg spre întreaga audiență.

Era Haesten. Nu fusese invitat la acest consiliu, totuși iată-l, orbindu-ne cu strălucirea colanelor lui de aur. Deși era o zi călduță, alesese să poarte o mantie din blană de vidră cusută cu mătase galbenă rară pentru a-și arăta bogăția. După o clipă de stinghereală, fiindcă nimeni nu știa dacă să-l trateze ca pe un prieten sau ca pe un intrus, Ragnar sări în picioare și-l îmbrățișă.

Nu voi descrie nebunia din următoarele două zile. Cu toate că puteau să adune cea mai mare armată daneză văzută vreodată în Britania, jarlii reuniți la Dunholm erau încă temători, deoarece știau că Wessexul respinsese fiecare atac. Ragnar trebuia să-i convingă acum că situația se schimbase. Alfred, bolnav, nu putea să se comporte ca un conducător tânăr și plin de

energie, fiul lui era lipsit de experiență și, aici mă flată, Uhtred de Bebbanburg părăsise Wessexul. Până la urmă toți se puseră de acord că Wessexul era vulnerabil, dar cine avea să fie rege după cucerirea daneză? Mă așteptam ca disputa să dureze la infinit, însă Sigurd și Cnut discutaseră deja între ei și se înțeleseseră ca Sigurd să conducă Wessexul, în timp ce Cnut avea să ocupe tronul Northumbriei la moartea lui Guthred, regele bolnav, nebun și trist.

Nici Ragnar, nici eu nu voiam să trăim în sud. Deși spera să i se ofere coroana Wessexului, Haesten acceptă fără nazuri să devină regele Merciei.

Odată cu sosirea lui Haesten, întreaga idee de a ataca Wessexul nu mai părea nebunească. Nimeni nu avea încredere cu adevărat în el, dar puțini se îndoiau că pregătea un atac împotriva Merciei. Chiar voia ca trupele noastre să intre în luptă, și într-adevăr aceasta ar fi fost varianta logică, fiindcă așa am fi avut o armată magnifică, însă era cu neputință să ne înțelegem asupra comandantului. Prin urmare, se decise ca Haesten să comande cel puțin două mii de oameni spre vest de la fortăreața lui de la Beamfleot, iar atunci când trupele saxonilor de vest mărșăluiau împotriva lui, flota Northumbriei urma să asalteze coasta sudică. Fiecare dintre cei prezenți jură să păstreze planurile secrete, însă nu credeam că acel jurământ solemn valora mai mult decât o ceapă degerată. Alfred avea să afle în curând.

– Deci voi fi regele Merciei, îmi zise Haesten în ultima noapte, când marea sală era din nou luminată de foc și ospățul era în toi.

– Doar dacă îi ții în loc destul de mult pe saxonii de vest, l-am avertizat. Când dădu din mână, ca și cum acea sarcină era neînsemnată, l-am sfătuit: Ocupă un burh din Mercia și silește-i să te asedieze.

Mușcă dintr-un picior de gâscă, și grăsimea îi lunecă în barbă.

– Cine o să-i comande?

– Edward, probabil, dar va fi ajutat de Æthelred și de Steapa.

– Ei nu sunt tu, prietene, zise Haesten împungându-mi braţul cu osul de gâscă.

– Copiii mei sunt în Mercia, i-am spus. Ai grijă să nu păţească nimic.

Îndârjirea din glasul meu nu-i scăpă danezului.

– Îţi promit, o jur pe viaţa mea. Copiii tăi vor fi în siguranţă. Îmi atinse braţul ca pentru a mă linişti, apoi arătă cu osul de gâscă spre Cellach. Cine-i băiatul ăla?

– Un ostatic din Scoţia.

Cellach ajunsese de câteva zile, cu o mică escortă. Avea doi războinici să-l păzească, doi servitori să-l îmbrace şi un preot cocoşat să-l educe. Îmi plăcea de el. Era un băiat voinic care-şi acceptase curajos exilul. Îşi făcuse deja prieteni printre copiii din fortăreaţă şi fugea tot timpul de la lecţiile cocoşatului ca să se plimbe pe zidurile cetăţii ori să coboare panta abruptă şi stâncoasă de la Dunholm.

– Deci scoţii n-o să ne facă necazuri?

– Băiatul moare dacă îndrăznesc şi să se pişe măcar peste graniţă, am spus.

Haesten rânji.

– Deci eu o să fiu regele Merciei, Sigurd, al Wessexului, Cnut, al Northumbriei. Şi tu?

I-am turnat mied şi am făcut o pauză ca să mă uit la un ins care jongla cu făclii.

– O să iau argintul saxonilor de vest şi-o să cuceresc Bebbanburgul.

– Nu vrei să fii rege? mă întrebă el neîncrezător.

– Vreau Bebbanburgul. E tot ce-am vrut de când mă ştiu. O să-mi duc copiii acolo, o să-i cresc şi n-o să mai plec niciodată.

Haesten nu spuse nimic. Nici nu cred că mă auzise, căci se holba la Skade. Deşi era în haine de slujnică, frumuseţea ei strălucea ca un foc în întuneric. Cred că în acea clipă aş fi putut să fur lanţurile de aur de la gâtul lui Haesten fără ca el să-şi dea seama. Skade, simţindu-i privirea, se întoarse şi se uită la el. Ochii li se întâlniră.

– Bebbanburg e tot ce am vrut de când mă ştiu, am repetat.

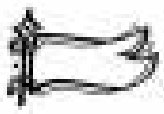
– Da, zise el distras, te-am auzit.

Încă se holba la Skade. Nimeni altcineva nu mai exista pentru ei în acea sală tumultuoasă.

Brida, așezată mai departe la masa cea lungă, le văzuse privirile înlănțuite, iar acum se întoarse spre mine și ridică o sprânceană. Am ridicat din umeri. Brida era fericită în noaptea aceea. Rezolvase viitorul Britaniei, cu toate că influența ei fusese exercitată prin Ragnar. Totuși, ambiția ei îl îmboldise, iar acea ambiție era de a distruge Wessexul și, în cele din urmă, puterea preoților care-și propovăduiau atât de perfid învățăturile. Peste un an, ne gândeam noi, singurul rege creștin din Anglia avea să fie Eohric al Angliei de Est, iar el avea să-și schimbe credința atunci când înțelegea că lucrurile se schimbaseră. Într-adevăr, nu avea să mai existe deloc Anglia, doar Dania. Totul părea atât de simplu, atât de ușor, atât de clar! În acea noapte cu sunet de harpă și râsete, cu bere și camaraderie, nici unul dintre noi nu putea anticipa eșecul. Mercia era slabă, Wessexul era vulnerabil și noi eram danezii, temuții luptători din nord.

Apoi, a doua zi, părintele Pyrlig veni la Dunholm.

Unsprezece

În noaptea aceea se iscă furtuna. Veni brusc din nord, primul său semn fiind o pală violentă de vânt care zgudui întreaga fortăreață. În câteva clipe, norii acoperiră stelele şi fulgerul brăzdă cerul. Vijelia mă trezi în casa unde transpirasem şi înghețasem în timpul bolii; am auzit primii stropi grei căzând tare şi sonor pe acoperiş, apoi am avut impresia că un râu întreg se revărsase peste cetate. Cerul fierbea, şi răpăitul ploii era mai puternic decât orice tunet. M-am dat jos din pat, mi-am pus pe umerii goi o învelitoare din blănuri de oaie şi m-am dus să stau în cadrul uşii, după ce am tras la o parte bucata de piele. Cum fata din patul meu, o sclavă saxonă, se smiorcăia de frică, i-am spus să vină lângă mine şi am ridicat învelitoarea s-o acopăr şi pe ea. Lipită de trupul meu, se uita cu ochi mari la noaptea bântuită de stihii. Zise ceva, dar nu ştiu ce, fiindcă vântul şi ploaia îi înecau vorbele.

Furtuna veni repede şi trecu repede. Am văzut cum fulgerele se duceau spre sud şi am auzit ploaia domolindu-se, iar apoi păru că noaptea îşi ținea răsuflarea în liniştea care urmă tunetelor. Într-un târziu, ploaia se opri, cu toate că apa mai curgea din jgheaburi şi câteva picături trecură prin paie şi sfârâiră pe tăciuni. Am aruncat nişte lemne peste jar şi am scormonit în foc până când flăcările țâşniră în sus. Am văzut focul aprinzându-se în alte case din cetate şi în cele două săli mari. Era o noapte agitată în Dunholm. Sub ochii atenți ai fetei, care era din nou întinsă pe pat, acoperită cu pături şi blănuri, am scos

Răsuflarea-Șarpelui din teacă și am trecut-o încet prin flăcările renăscute. Am făcut-o de două ori, călindu-i fiecare parte a lamei lungi, apoi ștergând oțelul cu blana de oaie.

– De ce faceți asta, stăpâne?

– Nu știu, am spus, și chiar nu știam; doar că Răsuflarea-Șarpelui, ca toate spadele, se născuse în flăcări, și câteodată îmi plăcea s-o îmbăiez în foc pentru a-i împrospăta vraja. Am sărutat cu evlavie oțelul cald și am vârât spada înapoi în teacă.

– Nu putem fi siguri de nimic, am spus, decât de armele noastre și de moarte.

– Putem fi siguri de Dumnezeu, stăpâne, murmură ea.

Am zâmbit. Mă întrebam dacă zeilor noștri chiar le pasă de noi. Ăsta e avantajul zeului creștin: i-a convins cumva pe adepții săi că-i pasă, că veghează asupra lor și-i apără, deși nu mor mai puțin copii creștini decât păgâni, și creștinii nu par să fie scutiți de boli, inundații și foc. Totuși, creștinii își declarau dragostea față de zeul lor.

Se auziră pași afară. Cineva alerga spre coliba mea și, cu toate că eram în siguranță în interiorul fortificației lui Ragnar, am întins mâna din instinct spre Răsuflarea-Șarpelui. Peste câteva clipe, un om zdravăn apăru în cadrul ușii.

– Sfinte Iisuse, frig mai e!

Am dat drumul spadei în timp ce părintele Pyrlig se ghemuia de cealaltă parte a focului.

– N-ai putut să dormi? l-am întrebat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum să poți dormi pe o asemenea furtună? Ar trebui să fii surd, orb, beat și prost. Bună dimineața, stăpâne, așa gol ca un prunc nou-născut cum ești, îmi spuse el voios, apoi își întoarse capul și-i zâmbi sclavei: Binecuvântată să fii, copilă.

Iritată din cauza oaspetelui nepoftit, fata se uita nerăbdătoare la mine.

– Este un om de treabă, am asigurat-o, și este și preot.

Părintele Pyrlig era îmbrăcat cu niște nădragi și o tunică, fără nici un fel de însemne preoțești. Sosise în seara precedentă, fiind primit rece de Brida, dar încântându-l pe Ragnar cu poveștile

sale războinice. Era beat când Ragnar mersese la culcare, așa că nu avusesem timp să stau de vorbă cu vechiul meu prieten.

Am luat o mantie dintr-un cui și mi-am legat-o în jurul gâtului. Blana era umedă.

– Te iubește Dumnezeul tău? l-am întrebat pe Pyrlig.

Râse.

– Ce întrebare, stăpâne! Păi, mă ține la mile întregi distanță de nevasta mea, și ce altă binecuvântare mai mare poate să ceară un om? Și îmi umple burta și mă ține înveselit. Ți-am spus despre sclava care a murit din cauza laptelui?

– Vaca a căzut pe ea, am zis calm.

– E un tip hazliu, acel Cnut. O să-mi pară rău când o să-l omori.

– Îl omor? am întrebat.

Fata se uita fix la mine.

– Probabil va trebui, zise Pyrlig.

– Nu-l asculta, i-am spus fetei, omul aiurează.

– Sunt galez, draga mea, îi explică el sclavei, apoi se întoarse spre mine: Și poți să-mi spui, stăpâne, de ce un galez de treabă ar trebui să se ocupe de treburi saxone?

– Fiindcă ești un rahat băgăreț, și Dumnezeu știe din ce cur ai căzut, dar ai ajuns aici.

– Dumnezeu folosește instrumente ciudate pentru mărețele sale scopuri. De ce nu te îmbraci să privim împreună răsăritul?

Părintele Pyrlig era un galez care-și găsise o slujbă în serviciul lui Alfred, asemenea episcopului Asser. Acum însă nu venise la Dunholm din Wessex, ci din Mercia.

– Ultima dată am fost la Wintanceaster de Crăciun, îmi spuse. Doamne, cât de bolnav e bietul Alfred! Arată ca un cadavru încălzit, exact așa, și nici măcar prea bine încălzit.

– Ce-ai făcut în Mercia?

– Am adulmecat, zise el misterios, apoi, la fel de misterios, adăugă: E vorba de nevastă-sa.

– Nevasta cui?

– Ælswith. De ce s-a însurat Alfred cu ea? Ar trebui să-l hrănească, să-i dea niște unt și smântână, să-i dea niște carne bună de vită.

Părintele Pyrlig își mâncase porția lui de unt și smântână. Avea burta mare și umerii lați și era mereu binedispus. Părul îi era în neorânduială, iar zâmbetul, molipsitor. Își practica religia cu voioșie, cu toate că niciodată superficial. În timp ce stăteam împreună deasupra porții de sud a Dunholmului, i-am povestit cum Ragnar și cu mine cuceriserăm cetatea. Pyrlig, înainte să devină preot, fusese războinic și ascultă încântat cum mă strecurasem în Dunholm printr-o ecluză din partea de vest, cum rezistasem suficient cât să deschid poarta deasupra căreia stăteam în acele clipe și cum Ragnar îi condusese pe danezii săi înfocați în incinta fortificației, unde se luptase cu oamenii lui Kjartan până-i zdrobise.

– Ce păcat că n-am fost aici, oftă el. Pare că a fost o bătălie de care rar ai parte.

– Dar acum ce te-a mânat încoace?

Îmi zâmbi larg.

– Nu poate un om doar să-și viziteze un vechi prieten?

– Alfred te-a trimis, am mormăit.

– Ți-am spus, vin din Mercia, nu din Wessex. Se sprijini de vârful palisadei. Ții minte noaptea de dinainte să cucerești Lundene?

– Țin minte că mi-ai zis că te îmbrăcaseși pentru rugăciune în acea noapte. Erai în zale și purtai două spade.

– Ce moment mai bun este pentru rugă, decât înaintea unei bătălii? Și aceea a fost o bătălie cum rar găsești.

–A fost.

– Și înainte de asta, stăpâne, ai făcut un jurământ.

Furia mă cuprinse la fel de repede cum fusese umflat râul de ploaia furtunii.

– Să-l ia naiba pe Alfred cu jurămintele lui! Să-l ia dracu' în iadul lui. I-am dat nenorocitului cei mai buni ani din viața mea! N-ar sta pe tronul Wessexului dacă n-aș fi luptat pentru el! Harald Păr-Sângeriu ar fi rege acum, iar Alfred ar putrezi în mormânt. Așa îmi mulțumește? Din când în când mă mai mângâia pe cap ca pe un amărât de câine, dar apoi l-a lăsat pe călugărul ăla cu minte cât o muscă s-o insulte pe Gisela, și

acum se aşteaptă să mă târăsc în faţa lui cerând iertare după ce l-am omorât pe nemernic. Da, am făcut un jurământ, am spus întorcându-mă să mă uit la faţa lată a lui Pyrlig. Te înştiinţez că îl calc. Este rupt. Din partea mea, zeii pot să-mi dea ce osândă vor şi Alfred poate să putrezească în fundul iadului.

– Mă îndoiesc că va fi el cel din iad, rosti Pyrlig calm.

– Crezi că aş vrea să fiu în raiul vostru? Cu toţi preoţii şi călugării ăia şi măicuţele alea stafidite? Iadul nu poate fi mai rău. Nu, părinte, nu-mi ţin jurământul faţă de Alfred. Poţi să mergi să-i spui că nu am nici un jurământ faţă de el, nici o credinţă, nici o datorie, nici o loialitate, nimic! Este un nenorocit râios, nerecunoscător, saşiu şi băşinos!

– Îl cunoşti mai bine decât mine, zise Pyrlig încet.

– Să-şi ia jurământul şi să se cace pe el, am mârâit. Du-te înapoi în Wessex şi dă-i răspunsul ăsta.

Un strigăt îmi atrase atenţia, însă era doar un servitor care striga la un cal mai nărăvaş. Unul dintre jarli se pregătea de plecare. Câţiva războinici cu coifuri şi zale erau deja călare, în timp ce doi cai aşteptau cu şeile goale. Doi oameni de-ai lui Ragnar alergară la poartă şi ridicară drugul de lemn.

– Nu Alfred m-a trimis, zise Pyrlig.

– Vrei să spui că toată chestia asta e ideea ta? Să vii să-mi aminteşti de jurământul meu? N-am nevoie.

– Să-ţi calci jurământul este...

– Ştiu! a m strigat.

– Totuşi, oamenii îşi calcă jurămintele tot timpul, continuă Pyrlig privind spre sud, unde lumina gri a zorilor atingea vârfurile dealurilor. Probabil de aceea întărim jurămintele cu legi şi cutume stricte, fiindcă ştim că vor fi călcate. Cred că Alfred ştie că nu te vei întoarce. De aceea este trist. Dacă Wessexul e atacat, îi va lipsi cea mai ascuţită spadă a sa. Chiar şi aşa, nu el m-a trimis. El crede că Wessexul o duce mai bine fără tine. Vrea o ţară dumnezeiască, iar tu erai ca un spin în coastă.

– O să aibă nevoie de nişte spini dacă danezii se întorc în Wessex, am mârâit.

– Are încredere în Dumnezeu, Lord Uhtred, are încredere în Dumnezeu.

Am râs când am auzit. Să apere Dumnezeul creştin Wessexul împotriva danezilor din Northumbria când aveau să debarce acolo în vară.

– Dacă Alfred nu mă vrea înapoi, de ce mă faci să-mi pierd vremea?

– Din cauza jurământului pe care l-ai făcut în ajunul bătăliei pentru Lundene, zise Pyrlig. Persoana faţă de care ai făcut acel jurământ m-a rugat să vin aici.

M-am uitat fix la el şi mi s-a părut că aud râsul Nornelor. Cele trei ursitoare. Nornele cele cu degetele ocupate, care ne ţes soarta.

– Nu, am spus, dar fără vlagă.

– Ea m-a trimis.

– Nu, am repetat.

– Vrea ajutorul tău.

– Nu!

– Şi m-a rugat să-ţi aduc aminte că odată ai jurat să o slujeşti.

Mi-am închis ochii. Era adevărat, totul era adevărat. Uitasem acel jurământ făcut înaintea atacului de la Lundene? Nu-l uitasem, dar nici nu mă gândisem vreodată că mă va lega astfel.

– Nu, am şoptit.

– Toţi suntem păcătoşi, Lord Uhtred, dar şi Biserica recunoaşte că unele păcate sunt mai rele decât altele. Jurământul pe care i l-ai făcut lui Alfred îl îndatora şi trebuia să fie răsplătit cu recunoştinţă, pământuri şi argint. Este greşit din partea ta să calci acel jurământ şi nu pot fi de acord cu aceasta, dar înţeleg că Alfred nu şi-a îndeplinit datoria faţă de tine. Pe de altă parte, jurământul făcut doamnei a fost făcut din dragoste, şi acel jurământ nu-l poţi călca fără să-ţi distrugi sufletul.

– Dragoste? am ripostat, pe un ton voit provocator.

– Ai iubit-o pe Gisela, ştiu, şi nu ţi-ai încălcat jurămintele faţă de ea, dar o iubeşti pe doamna care m-a trimis. Întotdeauna ai iubit-o. O văd pe chipul tău, chiar dacă tu n-o ştii, şi o văd pe al ei.

– Nu, am spus.

– Are necazuri, zise Pyrlig.

– Necazuri? am întrebat plictisit.

– Soțul ei este bolnav la cap.

– E nebun?

– Nu în așa măsură încât să-ți dai seama.

Sub mine, balamalele scârțâiră când cele două porți mari fură împinse în afară. Ragnar, în picioarele goale și înfășurat în mantie, le striga rămas-bun călăreților care treceau prin Poarta Mare a Dunholmului. Unul se întoarse și am văzut că era Haesten. Ridică o mână să mă salute, iar eu i-am răspuns prin același gest, însă peste o clipă am înghețat: călărețul de lângă el se răsuci în șa la rândul său și-mi adresă un zâmbet sălbatic. Era Skade. Cu siguranță îmi observă uimirea de pe chip, fiindcă râse, apoi dădu pinteni calului și se îndepărtă la galop.

– Necazuri, am spus uitându-mă la ea. Mai multe necazuri decât știi.

– Fiindcă Haesten va ataca Mercia? întrebă Pyrlig.

N-am confirmat, deși mă îndoiam că Haesten și-ar fi ținut intențiile secrete.

– Fiindcă acea femeie este cu el, am zis.

– Femeile au adus păcatul în această lume și, pentru numele lui Dumnezeu, îl stârnesc în continuare. Dar nu-mi pot imagina o lume fără ele, tu poți?

– Vrea să merg eu la ea?

– Da, sunt aici ca să te aduc. Mi-a mai cerut să-ți spun că, dacă nu-ți poți respecta jurământul, te dezleagă de el.

– Deci nu trebuie să merg, am zis.

– Nu.

– Dar am făcut jurămintele.

– Da.

Lui Æthelflæd. Abia ce scăpasem de Alfred și mă bucurasem de libertate, iar acum fiica lui mă convoca. Pyrlig avea dreptate. Unele jurăminte sunt făcute din dragoste, și pe acelea nu le putem încălca.

Toată iarna mă simțisem ca un cârmaci în ceață, dus de valuri nicăieri, purtat de vânt în nici un port, pierdut, dar acum era ca și cum ceața s-ar fi ridicat. Nornele îmi arătaseră reperul pe care-l căutasem; chiar dacă nu era reperul pe care-l voiam, tot dădea o direcție corabiei mele.

Într-adevăr, îi jurasem lui Æthelflæd. Aproape fiecare promisiune pe care i-o făcusem tatălui ei trebuise să-mi fie smulsă cu forța, dar așa fusese și jurământul dat lui Æthelflæd. Îmi ceruse acest preț ca să-mi dea întăriri pentru atacul disperat asupra orașului Lundene. Țin minte că asta îmi displăcuse, dar tot îngenuncheasem în fața ei și-i făcusem jurământul.

O știam pe Æthelflæd de copilă, era singura odraslă a lui Alfred care avea neastâmpăr și viață și veselie, și am văzut acele calități dispărând după căsătoria cu vărul meu. În lunile și anii de după jurământ ajunsesem s-o iubesc, nu așa cum am iubit-o pe Gisela, care era prietenă cu Æthelflæd, ci ca pe o domniță strălucitoare a cărei lumină era obturată de cruzimea oamenilor. Și o slujisem. O protejasem. Acum însă mă ruga s-o protejez din nou, și eram măcinat de îndoieli. Mi-am umplut următoarele zile cu diverse activități, vânând și antrenându-mă cu armele. La un moment dat, Finan, care adesea se antrena cu mine la duelurile cu spada, făcu un pas în spate și mă întrebă dacă voiam să-l omor.

– Îmi pare rău, i-am zis.

– Este vorba despre preotul galez, așa-i?

– Este soarta.

– Și unde ne duce soarta, stăpâne?

– Spre sud, am zis.

Uram acel cuvânt. Eram un nordic, Northumbria era țara mea, totuși ursitoarele mă duceau în sud.

– La Alfred? întrebă Finan neîncrezător.

– Nu, am spus, la Æthelflæd, și când i-am rostit numele am știut că nu mai puteam amâna.

Deci, la o săptămână după plecarea lui Haesten, m-am dus la Ragnar și l-am mințit, fiindcă nu voiam să-mi vadă trădarea.

– Mă duc să-mi apăr copiii, i-am spus.

– Haesten cu siguranță nu-i va omorî.

– Dar Skade o va face.

Se gândi, apoi încuviință din cap.

– Adevărat.

– Sau îi va vinde ca sclavi, am spus sumbru. Mă urăşte.

– Atunci trebuie să pleci.

Şi astfel am plecat de la Dunholm. Oamenii mei mă însoțeau, fiindcă îmi juraseră credință, familiile lor veneau şi ele, şi din această cauză Ragnar a ştiut că fugeam pe veci. Pe când oamenii mei încărcau caii de povară cu zale şi arme, mă privi mâhnit şi mă întrebă:

– Pleci în Wessex?

– Nu, i-am spus, şi nu mințeam.

Brida ştia.

– Atunci unde? mă iscodi nervoasă.

– La copiii mei.

– Îi vei aduce înapoi aici? întrebă Ragnar nerăbdător.

– Prietena care are grijă de copiii mei este la ananghie, am răspuns eu pe ocolite, însă Brida îmi tăie scurt vorbele:

– Fiica lui Alfred?

– Da.

– Care-i urăşte pe danezi, zise Brida.

– Mi-a cerut stăruitor ajutorul, i-am spus lui Ragnar, şi nu o pot refuza.

– Femeile te slăbesc, mârâi Brida. Ce se alege de promisiunea ta de a-l însoți pe Ragnar?

– N-am făcut nici o promisiune de felul ăsta, i-am replicat tăios.

– Avem nevoie de tine! îmi spuse rugător Ragnar.

– De mine şi de jumătatea mea de echipaj?

– Dacă nu ne ajuți să distrugem Wessexul, zise Brida, n-o să ai partea ta din comorile Wessexului, şi fără asta, Uhtred, nu ai nici o speranță pentru Bebbanburg.

– Mă duc să-mi găsesc copiii, am zis cu încăpățânare.

Brida şi Ragnar ştiau amândoi că spusesem adevărul numai pe jumătate, în cel mai bun caz.

– Întotdeauna ai fost saxon înainte de a fi danez, pufni ea batjocoritor. Vrei să fii danez, dar nu ai curajul.

– S-ar putea să ai dreptate, am recunoscut.

– Ar trebui să te omorâm, zise Brida, și vorbea serios.

Ragnar îi puse o mână pe braț pentru a o face să tacă, apoi mă îmbrățișă.

– Ești fratele meu.

Mă ținu strâns o clipă. Știam amândoi că mă duceam la saxoni, că aveam să fim pentru totdeauna în tabere opuse. Tot ce puteam face era să promit că nu voi lupta niciodată împotriva lui.

– Și ne vei trăda planurile lui Alfred? întrebă Brida.

Ragnar putea probabil să se împace cu plecarea mea, dar nevasta lui n-avea să mă ierte niciodată.

– Îl urăsc pe Alfred, i-am spus, și sper să vă distrați cucerindu-i regatul.

Iată, am scris-o, și m-a durut s-o scriu, fiindcă amintirea acelei plecări este atât de dureroasă. Brida m-a urât în acel moment, Ragnar s-a întristat, iar eu am fost un laș. M-am ascuns în spatele sorții copiilor mei și mi-am trădat prietenia. Toată iarna, Ragnar mă adăpostise și îmi hrănise oamenii, și acum eu îl părăseam. Fusese fericit cu mine alături și era nefericit la gândul că va lupta contra Wessexului, dar crezuse că aveam să purtăm acel război împreună. Acum îl părăseam. Îmi dădea voie să-l părăsesc. Brida m-ar fi omorât în acea zi, însă Ragnar m-a iertat. Era o zi senină de primăvară. A fost ziua în care viața mea s-a schimbat. *Wyrd bið ful āræd.*

Am pornit deci spre sud. Multă vreme n-am fost în stare să scot o vorbă. Părintele Pyrlig îmi simți starea și nu zise nimic, până când, în sfârșit, mi-am rupt tăcerea morocănoasă.

– Zici că vărul meu este bolnav la cap? am întrebat.

– Da și nu.

– Mulțumesc pentru lămurire.

Zâmbi din colțul gurii. Călărea lângă mine, cu ochii strânși din cauza soarelui din față.

– Nu-i nebun așa cum e bietul Guthred, zise el după o vreme. Nu are viziuni, nu vorbește cu îngerii și nu mestecă rogojini. Îl macină faptul că nu e rege. Æthelred știe că atunci când va muri, Mercia va cădea în stăpânirea Wessexului. Asta vrea Alfred, și ce vrea Alfred, de obicei și obține.

– Atunci de ce trimite Æthelflæd după mine?

– Vărul tău își urăște soția, zise Pyrlig cu voce joasă, astfel încât să nu audă Finan și Sihtric, care călăreau în spatele nostru. Un câine alunga oile de pe pajiște, ascultând de fluierul ascuțit al unui cioban aflat pe un deal în depărtare. Preotul oftă și spuse: De fiecare dată când o vede pe Æthelflæd, simte lanțurile cu care l-a legat Alfred. Ar vrea să fie rege, dar nu poate, fiindcă Alfred nu permite acest lucru.

– Fiindcă Alfred vrea să fie rege al Merciei?

– Alfred vrea să fie rege al Angliei, zise Pyrlig, și dacă el nu poate purta acest titlu, ar vrea ca fiul lui să poarte coroana. Nu mai poate exista un alt rege saxon. Un rege este unsul lui Dumnezeu, un rege este sacru, deci nu trebuie să existe un alt rege care să-i stea în cale.

– Și asta îl înnebunește pe Æthelred, am conchis.

– Așa e, și ar fi în stare să-și pedepsească soția.

– Cum?

– Divorțând de ea.

– Alfred nu ar accepta, am spus dezaprobator.

– Alfred este un om bolnav. Ar putea muri în orice clipă.

– Să divorțeze de ea, ceea ce înseamnă... M-am oprit brusc. Æthelflæd îmi vorbise despre ambițiile soțului ei, dar tot le găseam puțin credibile. Nu, n-ar face așa ceva!

– A încercat atunci când toți credeam că Alfred este pe moarte, zise Pyrlig. Æthelflæd, aflând ce urma să se întâmple, s-a refugiat într-o mănăstire la Lecelad.

– La granița Wessexului?

Preotul încuviință din cap.

– Ca să poată fugi la tatăl ei dacă vor încerca din nou, ceea ce vor face.

Am înjurat în barbă.

– Aldhelm?

– Lordul Aldhelm, încuviință Pyrlig.

– Æthelred o va sili să intre în patul lui Aldhelm? am întrebat neîncrezător.

– Ar fi plăcerea lordului Æthelred, rosti sec Pyrlig, și, fără îndoială, plăcerea imensă a lordului Aldhelm. După ce adulterul s-a consumat, Æthelred oferă dovezile bisericii, o închide pe Lady Æthelflæd într-o mănăstire și anulează căsătoria. Apoi este liber să se însoare din nou, să aibă urmași și, imediat ce Alfred moare, să urce pe tron.

– Pe ea cine o apără acum? am întrebat. Și cine-mi protejează copiii?

– Călugărițele.

– Nici un bărbat?

– Soțul ei este cel care dă aurul, nu ea, zise Pyrlig. Oamenii o iubesc, însă Lady Æthelflæd nu le poate oferi nimic.

– Acum poate, am spus, înfigându-mi pintenii în calul pe care-l cumpărasem la Dunholm.

Nu-mi rămăsese multă avere. Cumpărasem mai mult de șaptezeci de cai pentru a face posibilă această călătorie și puținul argint necheltuit era în doi săculeți atârnați de șa, dar aveam Răsuflarea-Șarpelui și Acul-Viespii și acum, fiindcă cele trei ursitoare îmi încâlciseră viața din nou, aveam un scop. Mă duceam la Æthelflæd.

Lecelad era o adunătură de case construite de-a lungul malului nordic al Temesului, unde Lecul, un pârâu noroios, se vărsa în fluviu. În locul acela se afla o moară, iar la debarcaderul de alături erau legate câteva bărcuțe prăpădite. La capătul estic al uliței satului, care era de fapt o înșiruire de bălți nămoloase, puteam vedea mănăstirea. Era înconjurată de o palisadă menită, mă gândeam, mai degrabă să țină călugărițele înăuntru decât dușmanii afară, iar peste gardul înnegrit de ploaie se zărea o biserică mică și urâtă, făcută din lemn și vălătuci.

Clopotnița zgâria norii joși în timp ce ploaia se strecura dinspre vest. Pe cealaltă parte a Temesului era un debarcader din

lemn; deasupra lui, pe mal, un grup de oameni se adăposteau sub o acoperitoare improvizată sprijinită pe pari. Toţi erau în zale, cu sulițele rezemate de o salcie. Am păşit pe mal, mi-am pus mâinile pâlnie la gură şi am strigat la ei:

– Pe cine slujiți?

– Pe lordul Æthelnoth, strigă înapoi unul dintre oameni.

Nu mă recunoscu. Eram înfăşurat într-o mantie neagră şi aveam o glugă peste părul meu blond.

– De ce sunteți acolo? am strigat, dar singurul răspuns fu o ridicare din umeri fiindcă nu înțelesese.

Malul sudic era în teritoriul saxonilor de vest, de aceea, fără îndoială, Æthelflæd alesese Lecelad. Putea să fugă în regatul tatălui său în orice clipă, cu toate că Alfred, pentru care legăturile căsătoriei erau sacre, ar fi ezitat să-i acorde protecție, de frica scandalului care ar fi urmat. Totuşi, cred că-i ordonase ealdormanului Æthelnoth din Sumorsæte să supravegheze mănăstirea, chiar fără alt motiv decât să raporteze orice întâmplare stranie de pe malul mercian al fluviului. Acum aveau ceva de raportat, mă gândeam.

– Cine sunteți, domnule? întrebă omul de peste râu.

Poate că nu mă recunoscuse, dar văzuse că eram în fruntea unui grup de călăreți, şi fibula din aur a mantiei mele lucea în aerul umed.

Fără să bag în seamă întrebarea, m-am întors spre Finan, care-mi zâmbea larg din şa.

– Doar treizeci, stăpâne, îmi zise.

Îl trimisesem să cerceteze satul şi să vadă câți oameni păzeau mănăstirea.

– Doar atâția?

– Mai sunt sate la nord.

– Cine îi comandă pe ăştia treizeci?

– Un amărât care aproape că s-a căcat pe el când ne-a văzut.

Cei treizeci de oameni erau postați chiar în Lecelad, mai mult ca sigur la ordinele vărului meu, ca s-o țină pe Æthelflæd închisă în mănăstirea aceea urâtă. M-am suit în şaua udă şi alunecoasă şi mi-am băgat piciorul drept în scăriță.

– Să spargem cuibul acesta de viespi, am spus.

Mi-am condus oamenii spre est pe lângă cocioabe, grămezi de bălegar şi porci care se împerecheau. Sătenii se uitau la noi din uşă, în timp ce la capătul străzii, în faţa intrării mănăstirii, aşteptau câţiva bărbaţi în tunici de piele şi coifuri ruginite. Dacă primiseră ordin să oprească pe cineva să intre în mănăstire, nu aveau nici un chef să-l urmeze. Se mişcară încet într-o parte în timp ce ne apropiam. I-am ignorat, iar ei nici nu mă întrebară cum mă cheamă, nici nu încercară să ne oprească.

Am izbit în poarta mănăstirii, făcând să sară din ea stropi de apă. Calul meu necheză când am lovit poarta a doua oară. Trupele merciene se uitau. Unul o luă la fugă pe o uliţă, şi m-am gândit că se ducea să caute ajutoare.

– Înainte de sfârşitul zilei o să ne batem cu careva, i-am spus lui Finan.

– Sper, stăpâne, zise el trist. A trecut tare multă vreme de ultima dată.

În acea clipă se deschise o uşiţă tăiată în poarta mare, şi un chip de femeie se iţi cu băgare de seamă.

– Ce vrei?

– Să mă adăpostesc de ploaia aceasta, am spus.

– Sătenii îţi vor oferi adăpost, zise femeia şi începu să închidă uşiţa, dar am reuşit să-mi bag vârful cizmei în spaţiul acela.

– Puteţi să deschideţi poarta, am spus, sau puteţi să vă uitaţi cum o facem aşchii.

– Sunt prieteni cu Lady Æthelflæd, interveni părintele Pyrlig.

Uşiţa se deschise complet.

– Tu eşti, părinte?

– Eu, soră.

– A dispărut buna-cuviinţă de pe pământul lui Dumnezeu? bombăni ea.

– Nu se poate înfrâna, soră, zise Pyrlig, este o brută.

Îmi zâmbi larg.

– Ia-ţi piciorul, ceru femeia îmbufnată.

Când am făcut-o, a închis uşiţa şi am auzit cum se ridica zăvorul. Apoi poarta se deschise larg.

M-am dat jos din şa.

– Aşteptaţi, le-am spus oamenilor mei înainte de a intra în curtea mănăstirii.

Biserica cea urâtă ocupa întreaga parte sudică; în rest erau clădiri joase din lemn, acoperite cu paie, în care am presupus că dormeau, mâncau şi torceau lână călugăriţele. Cea care ne întâmpinase, care s-a prezentat drept stareţa Werburgh, se plecă în faţa mea. Era o femeie în vârstă, atât de mică încât abia îmi ajungea până la brâu, dar avea un chip sever.

– Sunteţi cu adevărat prieten cu Lady Æthelflæd?

– Sunt.

Werburgh clătină din cap când îmi văzu la gât ciocanul lui Thor.

– Şi numele domniei voastre? mă întrebă, dar chiar atunci se auzi un ţipăt ascuţit; o fetiţă sări peste pragul unei uşi şi alergă cât o ţineau picioarele prin curtea noroioasă.

Era Stiorra, fiica mea, care mi se aruncă în braţe, înlănţuindu-mi gâtul cu mâinile şi mijlocul cu picioarele. M-am bucurat că ploua, altfel călugăriţa ar fi crezut că picăturile de pe faţa mea erau lacrimi. Erau.

– Ştiam că vei veni, strigă fericită Stiorra, ştiam, ştiam, ştiam.

– Sunteţi lordul Uhtred? întrebă stareţa.

– Da.

– Slavă Domnului!

Stiorra îmi povestea peripeţiile ei, iar Osbert, cel mic, venise în goană şi încerca să mi se urce pe picior. Uhtred, cel mare, nu era de văzut nicăieri. L-am luat în braţe pe Osbert şi i-am strigat lui Finan să-i aducă pe ceilalţi oameni înăuntru.

– Nu ştiu cât stăm, i-am spus stareţei Werburgh, dar caii au nevoie de un grajd şi de mâncare.

– Credeţi că suntem tavernă?

– N-o să mai pleci, aşa-i? mă întreba insistent Stiorra.

– Nu, i-am spus, nu, nu, nu, apoi m-am oprit din vorbit, fiindcă Æthelflæd apăruse în cadrul unei uşi.

În acea zi gri şi mohorâtă, chiar dacă era îmbrăcată într-o mantie cu glugă dintr-o stofă aspră, maronie, mi se părea că strălucea.

Și mi-am amintit profeția lui Iseult, făcută cu mulți ani înainte, pe când Æthelflæd nu era mai mare decât Stiorra, o profeție făcută când Wessexul era în cel mai slab moment al existenței sale, când danezii invadaseră țara și Alfred era un biet fugar în mlaștini. Iseult, acea femeie ciudată și frumoasă, întunecată ca umbrele, îmi promisese că Alfred îmi va da putere și că femeia mea va fi o creatură de aur.

Și m-am uitat la Æthelflæd și ea se uită înapoi și am știut că aveam să-mi țin promisiunea făcută fiicei mele. Nu aveam să plec.

Mi-am pus jos copiii, avertizându-i să stea departe de copitele cailor, și am mers de cealaltă parte a curții pline de bălți, fără să le bag în seamă pe călugărițele care ieșiseră curioase. Mă gândeam să mă plec în fața lui Æthelflæd, căci era fiica unui rege și soția conducătorului Merciei, dar, văzându-i lacrimile de fericire, n-am mai făcut-o, ci mi-am întins mâinile. Ea veni la mine, și i-am simțit trupul tremurând în timp ce o țineam strâns. Cred că putea să-mi simtă bătăile inimii, fiindcă mie mi se păreau la fel de puternice ca un ropot de tobă.

– Ai venit, zise.

– Da.

– Știam c-o să vii.

I-am împins gluga pentru a-i vedea părul, la fel de auriu ca al meu.

– O creatură de aur, am spus zâmbind.

– Prostănacule, râse ea.

– Ce se întâmplă acum? am întrebat-o.

– Probabil că soțul meu va încerca să te omoare, zise Æthelflæd făcând un pas ușor în spate și trăgându-și gluga peste frunte.

– Și poate să adune... Am făcut o pauză de gândire, apoi am reluat: Poate să adune o mie cinci sute de războinici instruiți?

– Cel puțin atâția.

– Atunci nu văd care-i problema, am spus vesel. Am cel puțin patruzeci de oameni.

În acea după-amiază își făcură apariția primii războinici mercieni. Sosiră în grupuri, zece sau douăzeci deodată, și formară un lanț larg în jurul mănăstirii. Din clopotniță, de unde-i

priveam, am numărat peste o sută de războinici, însă alții continuau să vină.

– Cei treizeci de oameni din sat erau aici ca să te împiedice să pleci? am întrebat-o pe Æthelflæd.

– Erau aici ca să nu putem primi mâncare, zise ea. Însă n-au fost foarte eficienți. Proviziile au venit de peste fluviu cu bărcile.

– Voiau să vă înfometeze?

– Soțul meu credea că asta mă va face să plec. Așa aș fi fost obligată să mă întorc la el.

– Nu la tatăl tău?

Făcu o grimasă.

– M-ar fi trimis înapoi la soțul meu, nu?

– Te-ar fi trimis?

– Căsnicia este un legământ sfințit de Dumnezeu, Uhtred, spuse ea cu oboseală în glas. Știi că tatăl meu nu l-ar jigni pe Dumnezeu.

– Și de ce n-a venit Æthelred să te ducă înapoi?

– Să atace o mănăstire? Tatăl meu nu ar fi de acord cu așa ceva.

– Nu ar fi, am spus, uitându-mă la un grup mai mare de călăreți ce apăruse dinspre nord.

– Credeau că tatăl meu va muri în orice clipă, zise ea, referindu-se la vărul meu și la prietenul lui, Aldhelm.

– Dar tatăl tău trăiește.

– Își revine. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru asta.

– Uite cum vin necazurile, am spus.

Călăreții din noul grup, cel puțin cincizeci la număr, purtau un stindard; așadar, comandantul trupelor care păzeau mănăstirea, oricine ar fi fost acesta, venea în persoană. Când călăreții se apropiară, am văzut că steagul avea o cruce făcută din două topoare de luptă cu tăișurile mari.

– A cui stemă e asta? am întrebat.

– A lui Aldhelm, îmi răspunse placid Æthelflæd.

Două sute de oameni înconjurau mănăstirea acum, iar Aldhelm, călărind un armăsar negru, se opri la cincizeci de pași de poartă. Avea o suită formată din doi preoți și o duzină

de războinici. Războinicii, care purtau scuturi cu stema stăpânului lor, priveau în liniște, la fel ca el, porțile mănăstirii. Știa Aldhelm că eram înăuntru? Probabil că suspecta, dar nu putea fi sigur. Traversaserăm Mercia repede, prin partea ei de la răsărit, stăpânită de danezi, deci puțini oameni din Mercia saxonă și-ar fi dat seama că veniserăm în sud. Totuși, Aldhelm bănuia că mă aflam acolo, fiindcă nu făcu nici o încercare să intre în mănăstire. Ori asta, ori avea ordine să nu-l ofenseze pe zeul lor prin vreun sacrilegiu. Alfred probabil l-ar fi iertat pe Æthelred pentru că-i amărâse viața fiicei sale, însă n-ar fi iertat niciodată o insultă adusă zeului său.

M-am dus în curte.

– Ce mai așteaptă? mă întrebă Finan.

– Pe mine, am spus.

M-am îmbrăcat de luptă. Mi-am luat zalele strălucitoare, centura, cizmele, coiful cu creastă în formă de lup și scutul cu stema cu lup și am ales să-mi iau un topor pe lângă cele două spade ale mele. Am ordonat să fie deschisă ușa din poarta mănăstirii, apoi am ieșit singur. Nu călăream, fiindcă nu apucasem să-mi cumpăr un armăsar antrenat pentru luptă.

Înaintam calm sub privirile oamenilor lui Aldhelm. Dacă Aldhelm ar fi avut un dram de curaj, ar fi trebuit să se năpustească spre mine și să mă doboare cu spada cea lungă care-i atârna la brâu, și chiar fără curaj ar fi putut ordona gărzii sale personale să mă căsăpească; în schimb, nu făcea decât să se uite la mine.

M-am oprit la vreo zece pași de el și mi-am rezemat toporul pe umăr. Îmi deschisesem obrăzarele, ca oamenii lui Aldhelm să-mi vadă fața.

– Bărbați ai Merciei! am strigat, astfel încât nu doar trupele lui Aldhelm să mă audă, ci și trupele saxonilor de vest de peste fluviu. Peste puține zile, jarlul Haesten va porni un atac împotriva țării voastre! Vine cu mii de oameni, oameni înfometați, danezi cu sulițe, danezi cu spade, danezi care vă vor silui femeile, vă vor lua copiii în robie și vă vor fura pământurile. Vor fi o

armată mai mare decât hoarda de războinici pe care ați înfrânt-o la Fearnhamme! Câți dintre voi ați fost la Fearnhamme?

Oamenii se uitară unii la alții, dar nici unul nu ridică mâna în semn că fusese prezent la acea mare victorie.

– Vă este rușine de triumful vostru? i-am întrebat. Ați făcut un masacru care va fi ținut minte atâta vreme cât mai există oameni în Mercia! Și vă este rușine de el? Câți dintre voi ați fost la Fearnhamme?

Câțiva își găsiră curajul să ridice mâinile. Dintr-odată, unul chiui, și tovarășii săi îl imitară. Se ovaționau pe ei. Aldhelm, confuz, ridică o mână să facă liniște, dar nu-l băgară în seamă.

– Și cine, am strigat mai tare, vreți să vă conducă împotriva jarlului Haesten, care vine aici cu vikingi și pirați, cu criminali și negustori de sclavi, cu sulițe și topoare, cu omor și foc? Lady Æthelflæd a fost cea care v-a încurajat să obțineți victoria de la Fearnhamme, și acum o vreți închisă într-o mănăstire? M-a implorat să vin să mă lupt din nou alături de voi, și iată-mă-s, iar voi mă întâmpinați cu spade? Cu sulițe? Deci cine vreți să vă conducă împotriva jarlului Haesten și a criminalilor lui? Am lăsat întrebarea să plutească preț de câteva bătăi de inimă, apoi mi-am îndreptat toporul spre Aldhelm și-am răcnit: Îl vreți pe el sau pe mine?

Ce prost putea să fie! În acel moment, în ultimele zvâcniri ale ploii venite de la apus, ar fi trebuit ori să mă omoare iute, ori să mă îmbrățișeze. Ar fi putut să sară din șa și să-mi ofere prietenia, mimând astfel o alianță care i-ar fi acordat timpul necesar pentru a-mi pregăti moartea; în schimb, Aldhelm arătă frică. Era un laș, întotdeauna fusese un laș, curajos doar când era în fața unora slabi, iar frica i se vedea pe față, în ezitarea lui prelungită. Abia când unul dintre oamenii lui se aplecă și-i spuse ceva la ureche își regăsi vocea.

– Acest om e proscris în Wessex, strigă el arătând spre mine.

Era o noutate, însă nu mă mira. Îmi călcasem jurământul față de Alfred, deci Alfred nu avea de ales decât să mă declare proscris, lăsându-mă pradă oricui ar fi fost atât de brav încât să mă captureze.

– Sunt proscris, am strigat, deci haideți și omorâți-mă! Și cine-o să vă apere de jarlul Haesten?

Aldhelm, venindu-și în fire, îi spuse ceva omului care-i șoptise mai înainte, iar acela, un războinic cu umeri lați, dădu pinteni calului. Spada îi era scoasă din teacă. Știa ce face. Nu călări spre mine nebunește, ci calculat. Venea să mă omoare, îi vedeam ochii cântărindu-mă din umbra coifului său. Spada îi era deja trasă în spate, și-și încordase brațul pentru lovitura vijelioasă care avea să se izbească în scutul meu cu greutatea omului și calului din spatele tăișului, ca să mă dezechilibreze. Apoi calul avea să se întoarcă spre mine și spada avea să se repeadă asupra mea din spate. El știa că eu știam toate acestea, și i s-a confirmat atunci când am ridicat scutul, fiindcă asta însemna că voi face exact ce se aștepta să fac. Am văzut cum i se încleștă gura și călcâiele loviră calul. Bestia mare și cenușie se aruncă înainte, iar spada străluci în aerul fără viață.

Toată forța războinicului era în acea lovitură. Îmi veni din dreapta. Scutul îmi era în stânga, toporul în dreapta. Am făcut două lucruri.

M-am pus într-un genunchi și mi-am ridicat scutul deasupra capului; în același moment am înfipt toporul în picioarele calului.

Spada se lovi de scutul meu, alunecă pe lemn și se opri în metalul din mijloc. Exact în acea clipă, calul necheză și se împiedică. Eram în picioare când călărețul lovi din nou, însă el și calul lui erau dezechilibrați, așa că lama nu făcu decât să zgârie inofensiv marginea metalică a scutului. Aldhelm le strigă oamenilor lui să-i ajute campionul, dar aceștia șovăiră, deoarece Finan, Sihtric și Osferth erau deja afară din mănăstire, pe cai și înarmați. Războinicul lovi din nou, în continuare stânjenit de mișcările calului său; de data asta, lăsând scutul să devieze lovitura în jos, pur și simplu am întins mâna, i-am prins încheietura și am tras tare, astfel încât el căzu din șa și se prăvăli pe ulița udă. Preț de o clipă, păru amețit. Armăsarul lui, nechezând, se îndepărtă cu picioarele împleticite în timp

ce omul stătea fără să mişte. Scutul lui, legat de braţul stâng, era pătat de noroi.

Făcusem un pas în spate. Când am scos Răsuflarea-Şarpelui, şuieră în canalul strâmt al tecii.

– Cum te cheamă? l-am întrebat.

Mai mulţi oameni de-ai mei ieşeau din mănăstire, cu toate că Finan îi ţinea în loc.

Omul se aruncă spre mine, sperând să mă dezechilibreze cu scutul său, dar am păşit într-o parte şi l-am lăsat să treacă pe lângă mine.

– Cum te cheamă? am întrebat din nou.

– Beornoth.

– Ai fost la Fearnhamme? Când el încuviinţă din cap, i-am spus: N-am venit aici să te omor, Beornoth.

– Am depus un jurământ faţă de stăpânul meu.

– Un stăpân nedemn.

– Tu eşti cel care-şi calcă jurămintele, mârâi el, şi cu aceasta atacă din nou.

Mi-am ridicat scutul să preiau lovitura. Braţul său coborî iute spada ca să mi-o înfigă în gambă, dar întotdeauna am purtat lamele de fier cusute în pielea cizmelor, deoarece lovitura dată pe sub scut este atât de periculoasă. Unii poartă armuri de picioare, dar vederea lor îl va face pe inamic să nu lovească sub scut, pe când lamelele de fier ascunse îi dau de înţeles că picioarele sunt vulnerabile şi-l invită să atace acolo, ceea ce-l îndreaptă direct spre pieire. Lamelele mele opriră lovitura lui Beornoth, iar în clipa următoare l-am surprins izbindu-l în faţă cu pumnul învelit în zale, care ţinea bine mânerul Răsuflării-Şarpelui. Se dădu înapoi clătinându-se. Piciorul stâng mă durea, dar el sângera din nasul spart. L-am lovit cu scutul, împingându-l din nou în spate, apoi am repetat mişcarea. De data asta căzu; i-am dat braţul cu spada la o parte, i-am pus un picior pe burtă şi vârful Răsuflării-Şarpelui la gât. Mă privea cu ură, dându-şi seama că nu mai avea timp să mă lovească. Trebuia doar să-mi mişc mâna, şi s-ar fi înecat în propriul sânge.

– Stai liniştit, Beornoth, am spus încet, apoi m-am uitat la oamenii lui Aldhelm. Nu am venit aici să omor mercieni! am strigat. Am venit aici să mă lupt contra jarlului Haesten!

Am păşit într-o parte şi mi-am luat spada din faţa lui Beornoth.

– Ridică-te, i-am zis.

Se ridică şovăielnic, fără a fi sigur dacă lupta se terminase sau nu. Ura din ochi îi dispăruse, fiind înlocuită de nedumerire.

– Du-te, l-am îndemnat.

– Dar am jurat să te omor!

– Nu fi nebun, Beornoth, am spus plictisit. Tocmai ţi-am dăruit viaţa, iar asta te face acum al meu. M-am întors spre luptătorii care ne priveau şi am strigat: Lordul Aldhelm trimite un om curajos să facă ceea ce el nu îndrăzneşte! Vreţi să fiţi comandaţi de un laş?

Erau acolo oameni care-şi aminteau de mine, nu doar de la Fearnhamme, ci şi de la cucerirea Lundene-ului. Aceştia erau războinici, şi toţi războinicii vor să fie comandaţi de un om care le aduce izbânda. Aldhelm nu era războinic. Ştiau acest lucru, dar erau încă uimiţi şi nesiguri. Toţi aceşti mercieni îi juraseră credinţă lui Aldhelm, şi unii se îmbogăţiseră din darurile primite de la el. Acei oameni îşi duseră caii aproape de Aldhelm şi-şi apucară mânerele spadelor.

– La Fearnhamme, lordul Aldhelm a vrut să fugă, strigă o voce din spatele meu. Acesta este omul care să ne apere?

Era Æthelflæd, urcată pe calul meu şi încă purtând straiele mohorâte de mănăstire, dar cu părul ei de aur neacoperit.

– Cine v-a condus în luptă? întrebă ea. Cine v-a apărat casele? Cine v-a apărat soţiile şi copiii? Pe cine aţi sluji mai degrabă?

Careva dintre războinicii mercieni strigă numele meu, şi mulţimea izbucni în urale. Aldhelm ştia că pierduse. Îi strigă lui Beornoth să mă omoare, dar luptătorul nu se clinti, aşa că Aldhelm, cu vocea disperată, le ordonă celor care-l sprijineau să mă căsăpească.

– Nu vreţi să vă luptaţi între voi, am strigat, veţi avea inamici adevăraţi foarte curând!

– Să te ia dracu'! mârâi unul dintre apropiații lui Aldhelm.

Își trase spada și dădu pinteni calului, iar acțiunea lui stârni haosul.

Oamenii trebuiră să aleagă într-o clipă dacă să lupte de partea lui Aldhelm sau împotriva lui. Cum cei mai mulți hotărâseră că nu merita să-l urmeze, se năpustiră asupra gărzii lui chiar atunci când războinicul mă ataca. Am deviat lovitura cu scutul, în timp ce călăreții se învârteau în jurul meu într-o încleștare de spade. Finan se ocupă de atacatorul meu. Am observat că Osferth își pusese calul în fața lui Æthelflæd pentru a-și proteja sora vitregă, însă ea nu era în pericol. Oștenii lui Aldhelm erau căsăpiți, cu toate că Aldhelm însuși, cuprins de panică, izbuti să-și elibereze calul din lupta plină de sălbăticie. Tot ce voia era să scape, dar erau oameni peste tot în jurul lui. Peste câteva clipe mă văzu și, înțelegând că avea o mare șansă, fiind călare spre deosebire de mine, dădu pinteni calului și porni să mă omoare.

Atacă mânat de disperarea omului care nu credea că poate câștiga. Nu mă cântări din priviri, așa cum făcuse Beornoth, ci se năpusti cât de repede putu și lovi cu spada cât de tare putu. I-am parat lovitura puternică ținându-mi Răsuflarea-Șarpelui deasupra. Cunoșteam această spadă, îi știam forța, privisem cum Ealdwulf Fierarul forjase patru bare de fier și trei de oțel într-o lamă lungă. Luptasem cu ea, omorâsem cu ea și o izbisem de tăișurile saxonilor, danezilor, normanzilor și frizonilor. O cunoșteam și aveam încredere în ea, iar când spada lui Aldhelm o lovi cu un sunet care trebuie să se fi auzit și dincolo de râu, am știut ce se va întâmpla.

Spada lui se rupse. Se făcu bucăți. Partea ruptă, două treimi din lamă, îmi lovi coiful și căzu în noroi. Aldhelm, ținând ciotul în mână, încercă să fugă, dar nu avea scăpare. Lupta se terminase. Oamenii care-l sprijiniseră erau ori morți, ori dezarmați, iar războinicii care trecuseră de partea mea formau un cerc care ne înconjura pe amândoi. Aldhelm își întoarse armăsarul și se uită la mine. Deschise gura, însă nu-și găsea cuvintele.

– Jos, i-am spus. Văzând că ezita, i-am strigat din nou: Jos! M-am uitat la Beornoth, care-și recuperase calul, și i-am poruncit: Dă-i spada ta.

Aldhelm nu stătea bine pe picioare. Avea un scut și acum avea spada lui Beornoth, dar nu avea vână în el. Se tânguia. Nu-i nici o plăcere să omori un asemenea om, așa că am făcut-o repede. Lama mea se îndreptă spre scutul său cu topoare încrucișate, ceea ce-l făcu să-l ridice, dar am lăsat Răsuflarea-Șarpelui să cadă înainte de a atinge pavăza, tăindu-i încheietura stângă cu destulă forță pentru a-l răsturna. Căzu într-un genunchi, și Răsuflarea-Șarpelui îl izbi într-o parte a gâtului. Purta o glugă de zale pe sub coif și inelele nu se rupseră, dar lovitura îl aruncă într-o baltă. Am izbit din nou, de data asta rupându-i zalele din zona gâtului, astfel încât sângele i se împrăștie și-i împroșcă pe călărețiii din apropiere. În timp ce Aldhelm tremura și plângea, am tras spada înspre mine până când vârful lamei ajunse în rana ferfeniță de sânge și zale, apoi i-am implântat-o puternic în gâtlej și am învârtit-o. Zvâcni câteva momente, sângerând ca un porc, apoi muri.

După ce i-am aruncat stindardul în Temes, mi-am pus mâinile pâlnie la gură și am strigat la oamenii de pe malul celălalt:

– Spuneți-i lui Alfred că Uhtred de Bebbanburg s-a întors!

Abia acum luptam pentru Mercia.

Æthelflæd insistă ca Aldhelm să fie înmormântat creștinește.

În sat era o bisericuță puțin mai mare decât un staul de vite, cu o cruce bătută în cuie deasupra intrării, iar în jurul ei era un cimitir unde am săpat șase gropi pentru cei șase morți. Mormintele existente erau prost marcate, și cazmaua unuia dintre oamenii mei lovi un cadavru, rupând giulgiul de lână și scoțând la iveală grăsime și coaste împuțite. L-am pus pe Aldhelm în mormântul acela. Fiindcă mulți dintre mercieni luptaseră pentru el și nu voiam să le forțez loialitatea și mai mult, am îngăduit să fie înmormântat în hainele lui frumoase și în cămașa de zale. I-am păstrat coiful, un lanț de aur și calul. După ce părintele Pyrlig se rugă deasupra mormintelor proaspete, am hotărât că puteam să plecăm. Vărul meu era bineînțeles la domeniul său de lângă Gleawecestre, așa că am mers acolo.

Comandam acum peste două sute de oameni, majoritatea mercieni și, fără îndoială, în ochii vărului meu, rebeli.

– Vrei să-l omor pe Æthelred? am întrebat-o pe Æthelflæd.

– Nu!

Părea șocată.

– De ce nu?

– Vrei să fii Lord al Merciei?

– Nu.

– Este ealdormanul principal al Merciei, zise Æthelflæd, și soțul meu. Ridică din umeri. Poate că nu-l plac, dar sunt măritată cu el.

– Nu poți fi măritată cu un mort.

– Omorul este în continuare un păcat, îmi atrase ea atenția.

– Păcat, am spus în zeflemea.

– Unele păcate sunt atât de grave, încât o viață întreagă de penitență nu este de ajuns să le ispășești.

– Atunci lasă-mă pe mine să păcătuiesc, am sugerat.

– Știu ce este în inima ta, și dacă nu te opresc, sunt la fel de vinovată ca tine.

Am mârâit ceva drept răspuns, apoi am dat din cap scurt către oamenii care îngenuncheau când treceam prin satul lor amărât. Sătenii habar n-aveau cine eram, dar recunoșteau zalele și armele și scuturile. În curând, m-am gândit, era posibil ca danezii să-și facă apariția, să le ardă cocioabele și să le ia copiii în sclavie.

– Când o să te afli în fața morții, o să vrei să ai o spadă în mână, zise Æthelflæd.

– Bineînțeles.

– De ce?

– Știi de ce.

– Deci vei merge în Valhalla. Când voi muri, Uhtred, vreau să ajung în Rai. Mi-ai refuza asta?

– Sigur că nu.

– Atunci nu pot săvârși păcatul cumplit al omorului. Æthelred trebuie să trăiască. În afară de asta, tatăl meu nu m-ar ierta

niciodată dacă l-aş omorî pe Æthelred. Sau dacă ţi-aş da voie să-l omori. Şi nu vreau să-l dezamăgesc pe tata. E un om foarte bun.

Vorbele ei mă făcură să râd.

– Tatăl tău va fi oricum nervos.

– De ce?

– Fiindcă mi-ai cerut ajutorul, de bună seamă.

Æthelflæd mă privi uimită.

– Cine crezi că mi-a sugerat să-ţi cer ajutorul?

– Poftim? Tatăl tău a vrut să vin la tine? am întrebat cu neîncredere.

– Bineînţeles!

Mă simţeam ca un prost. Credeam că scăpasem de Alfred, doar ca să descopăr că mă atrăsese în sud. Pyrlig cu siguranţă ştiuse, dar avusese mare grijă să nu-mi spună.

– Dar tatăl tău mă urăşte! i-am zis lui Æthelflæd.

– Nici vorbă. Atâta doar că te crede un dulău rătăcit, unul care are nevoie de câte un bici din când în când. Îmi aruncă un zâmbet dezaprobator, apoi se încruntă. Ştie că Mercia va fi atacată, Uhtred, şi se teme că Wessexul nu va fi în stare s-o ajute.

– Wessexul întotdeauna ajută Mercia.

– Nu şi dacă danezii debarcă pe coasta Wessexului.

Mi-a venit să râd. Ne chinuiserăm atâta la Dunholm ca să păstrăm secretul, şi Alfred se pregătea deja să dejoace planurile danezilor, folosindu-şi fiica pentru a mă atrage în sud. M-am gândit întâi cât de deştept era, iar apoi m-am întrebat ce păcate era în stare să tolereze acel om doar ca să-i împiedice pe danezi să distrugă creştinismul în Anglia.

Am ieşit din sat. Pe pajiştile scăldate de soare, iarba înverzise şi creştea repede. Vitele, eliberate din închisoarea lor de pe timpul iernii, mâncau lacome. Un iepure stătu pe picioarele din spate să ne privească, apoi o luă la fugă, după care se opri iarăşi să se uite la noi. Drumul urca încet printre dealurile domoale. Era un ţinut prielnic şi mănos, genul de ţinut pe care-l voiau danezii.

Fusesem în ţara lor şi văzusem cum oamenii îşi duceau traiul de azi pe mâine.

Nu era de mirare că voiau Anglia.

La apusul soarelui am ajuns în alt sat.

O fată ducând două ciubere de lapte se sperie atât de tare la vederea oamenilor înarmaţi, încât se împiedică în timp ce încerca să îngenuncheze şi preţiosul lapte se scurse în făgaşurile drumului. Începu să plângă. I-am aruncat o monedă de argint, de ajuns să-i usuce lacrimile, şi am întrebat-o dacă trăia vreun senior pe aproape. Arătă cu degetul spre nord, unde, în spatele unor ulmi, am descoperit un frumos conac înconjurat de o palisadă dărăpănată.

Thegnul de care ţinea satul se numea Ealdhith. Era un om solid şi roşcat care se uită îngrijorat la sumedenia de călăreţi care veniseră să-i ceară adăpost pentru noapte.

– Nu pot să vă hrănesc pe toţi, mormăi el. Cine sunteţi?

– Numele meu este Uhtred, am zis, şi aceasta este Lady Æthelflæd.

– Doamna mea, spuse el grăbindu-se să îngenuncheze.

Ealdhith ne hrăni destul de bine, deşi se plânse a doua zi dimineaţă că i-am golit toate butoaiele de bere. L-am consolat cu un inel de aur luat din lanţul lui Aldhelm.

Ealdhith nu avea veşti proaspete pentru noi. Auzise, bineînţeles, că Æthelflæd era ţinută închisă în mănăstirea de la Lecelad.

– Le-am trimis ouă şi făină, îmi zise.

– De ce?

– Fiindcă stau la o aruncătură de băţ de Wessex, şi vreau ca saxonii de vest să fie prietenoşi faţă de poporul meu.

– Aţi văzut vreo trupă de danezi în primăvara asta?

– Danezi, stăpâne? Nenorociţii ăia nu vin aici.

Ealdhith era sigur că nu-l pândea nici o primejdie, de aceea îngăduise şi palisadei să se deterioreze.

– Doar ne lucrăm pământul şi ne creştem vitele, spuse el prevăzător.

– Şi dacă Lord Æthelred te cheamă la oaste? Mergi la război?

– Mă rog să nu se întâmple, dar aş face-o, stăpâne. Pot să iau cu mine şase războinici buni.

– Ai fost la Fearnhamme?

– Nu am putut merge, am avut un picior rupt. Își sumese nădragii ca să-mi arate o gleznă sucită. Am avut noroc c-am scăpat cu viață.

– Fiți pregătiți pentru o convocare acum, l-am avertizat.

Își făcu semnul crucii.

– Vin necazuri?

– Întotdeauna vin necazuri, am spus, după care m-am aruncat în șaua frumosului armăsar al lui Aldhelm.

Calul, neobișnuit cu mine, tremură, așa că l-am mângâiat pe gât.

Am luat-o spre vest în aerul răcoros al dimineții. Copiii mei călăreau cu mine. Un cerșetor îngenunche lângă șanț ca să ne lase să trecem, întinzând o mână schilodită.

– Am fost rănit în lupta de la Lundene, strigă.

Erau mulți astfel de oameni, ajunși la cerșetorie din cauza rănilor de război. I-am dat fiului meu Uhtred o monedă de argint și i-am spus să i-o arunce omului, ceea ce și făcu, adăugând:

– Hristos să te binecuvânteze!

– Ce-ai spus? am întrebat.

– L-ai auzit.

Æthelflæd, călărind în stânga mea, era amuzată.

– I-am dat o binecuvântare, tată, zise Uhtred.

– Nu-mi spune că te-ai făcut creștin, m-am răstit.

Se înroși la față, dar, înainte să poată răspunde, Osferth veni în goană din spatele coloanei de călăreți.

– Stăpâne!

– Ce este?

Se mulțumi să arate cu degetul în direcția din care veniserăm.

M-am întors să văd o trâmbă de fum care se îngroșa la orizont spre est. Cât de des am văzut aceste uriașe trâmbe de fum, semne ale războiului! Am cauzat și eu destule.

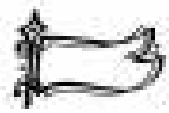
– Ce este? întrebă Æthelflæd.

– Haesten, am spus, uitând de idioțenia fiului meu. Cu siguranță este Haesten.

Nu puteam să mă gândesc la altă explicație.

Războiul începuse.

Doisprezece

Şaptezeci dintre noi am pornit spre rugul de foc ce arăta acum ca o pată imensă care se mişca încet pe orizontul înnegurat. Jumătate dintre cei şaptezeci erau oamenii mei şi jumătate, mercieni. Îmi lăsasem copiii în sat, unde Osferth şi Beornoth aveau ordine să ne aştepte. Æthelflæd insistă să vină cu noi. Am încercat s-o opresc, dar nu voia să asculte ordine de la mine.

– Aceasta este ţara mea, ăsta e poporul meu şi trebuie să văd ce li se întâmplă.

– Probabil nimic, am spus.

Incendiile erau frecvente, casele aveau acoperişuri de paie şi vetre deschise, iar scânteile şi fânul nu merg bine împreună. Totuşi, o presimţire rea mă făcuse să-mi iau zalele. Prima mea reacţie când văzusem fumul fusese să dau vina pe Haesten şi, cu toate că puţină gândire făcea ca această explicaţie să pară din ce în ce mai puţin probabilă, nu puteam să-mi las suspiciunile deoparte.

– Nu mai este fum în altă parte, observă Finan când străbătuserăm deja jumătate din distanţă.

De obicei, când o armată caută provizii, incendiază fiecare sat, dar numai acest fum negru se ridica spre cer.

– Şi Lecelad este la mare distanţă de Anglia de Est, continuă el, dacă acel foc este în Lecelad.

– Adevărat, am spus.

Satul cu mănăstirea era la mare distanţă de tabăra lui Haesten din Beamfleot, într-adevăr atât de adânc în teritoriul saxon,

încât orice armată daneză care-ar fi mărşăluit direct spre Lecelad se punea singură în pericol. Nimic din toate acestea nu avea logică, decât dacă, aşa cum şi eu şi Finan voiam să credem, era vorba pur şi simplu despre o scânteie rebelă şi un acoperiş uscat de paie.

Focul era într-adevăr la Lecelad. Ne-a trebuit ceva vreme să ne dăm seama de asta, fiindcă terenul era plat şi vederea noastră era obturată de copaci, dar n-am mai avut nici o îndoială când am ajuns la o distanţă destul de mică.

Am cotit de pe malul fluviului ca să ne apropiem de sat din nord. Aceea, credeam, era direcţia în care s-ar fi retras danezii, şi am fi avut ocazia să-i interceptăm. Raţiunea ne tot spunea că trebuia să fie un simplu foc care mistuia o casă, dar instinctele îmi sugerau altceva. Drumul de la nord fusese frământat de copite. Cum nu plouase, urmele nu se distingeau foarte bine, dar la prima vedere puteam deja să spun că nu fuseseră lăsate de oamenii lui Aldhelm care, cu numai o zi înainte, folosiseră aceeaşi cale să ajungă la Lecelad. Erau prea multe, şi acelea care mergeau spre nord aproape că le acoperiseră pe cele care mergeau spre sud. Aceasta însemna că oricine venise la Lecelad plecase deja.

– Venit şi plecat, zise părintele Pyrlig.

Purta straiele preoţeşti, dar avea o spadă mare legată la brâu.

– Cel puţin o sută de oameni, adăugă Finan privind urmele de copite care se întindeau de ambele părţi ale cărării.

M-am uitat spre nord, însă n-am putut vedea nimic. Dacă pâlcul de călăreţi ar fi fost încă aproape, aş fi văzut praf în aer, dar terenul era verde şi calm.

– Să vedem ce au făcut nenorociţii, am spus întorcându-mi calul spre sud.

Cei care veniseră şi plecaseră, fără îndoială oamenii lui Haesten, fuseseră rapizi. Probabil sosiseră la Lecelad în amurg, îşi făcuseră mendrele şi apoi plecaseră în zori. Ştiau că intraseră periculos de adânc în Mercia saxonă, aşa că nu pierduseră vremea. Loviseră rapid şi chiar acum se întorceau spre teritorii mai sigure, în timp ce noi călăream spre mirosul din ce în ce mai gros de fum de lemn. Fum de lemn şi carne arsă.

Mănăstirea dispăruse, sau mai degrabă fusese redusă la o grămadă aprinsă de bârne de stejar care, atunci când ne-am apropiat, se prăbuşiră cu un zgomot care-mi făcu armăsarul să dea înapoi de spaimă. Cenuşa fierbinte se învârti în sus laolaltă cu fumul umflat de vânt.

– O, Dumnezeule, zise Æthelflæd făcându-şi semnul crucii. Se uita îngrozită la o parte a palisadei mănăstirii care nu arsese. Acolo, printre lemne, legat cu mâinile larg desfăcute, era un trup mic şi alb. Nu! ţipă ea şi dădu pinteni calului prin cenuşa fierbinte care se împrăştiase din cauza focului.

– Hai înapoi! am strigat, dar Æthelflæd se aruncase din şa să îngenuncheze la picioarele cadavrului unei femei.

Era Werburgh, stareţa, care fusese crucificată pe palisadă. Mâinile şi picioarele îi erau găurite de piroane mari şi negre de fier care-i zdrobiseră carnea, tendoanele şi oasele, astfel încât dâre de sânge închegat îi brăzdau braţele extrem de subţiri.

Æthelflæd săruta picioarele bătute în cuie ale stareţei şi se împotrivi când am vrut să o trag de acolo.

– A fost o femeie bună, Uhtred, protestă ea.

Chiar atunci, mâna dreaptă a lui Werburgh se eliberă din piron şi cadavrul se mişcă brusc, braţul lovindu-se în cădere de capul lui Æthelflæd.

Fiica regelui ţipă uşor, apoi prinse mâna zdrelită şi însângerată şi o sărută.

– M-a binecuvântat, Uhtred. Era moartă, dar m-a binecuvântat! Ai văzut?

– Hai de aici, i-am spus calm.

– M-a atins!

– Hai de aici, am repetat, şi de data asta mă lăsă s-o trag de lângă cadavru şi departe de fierbinţeala focului.

– Trebuie să fie înmormântată aşa cum se cuvine, insistă Æthelflæd, care încerca să se smucească din braţele mele pentru a se întoarce la cadavru.

– Va fi, i-am spus, ţinând-o.

– N-o lăsa să ardă! gemu ea printre lacrimi. Nu trebuie să îndure focurile iadului, Uhtred! Lasă-mă s-o cruţ de foc!

Werburgh era foarte aproape de palisada despre care știam că va lua foc în orice moment. Am împins-o într-o parte pe Æthelflæd și m-am dus să eliberez trupul din celelalte două piroane. L-am ridicat pe umăr tocmai când o pală de vânt împinse un nor negru de fum înecăcios care mă învălui. Am simțit brusc căldură pe spate și am știut că palisada izbucnise în flăcări, dar trupul lui Werburgh era în siguranță. L-am întins cu fața în jos pe malul râului, și Æthelflæd îl acoperi cu o pelerină. Trupele vest-saxone, întărite acum la aproape patruzeci de oameni, ne priveau de pe malul sudic.

– Iisuse, Patrick și Iosif, murmură Finan uitându-se la Æthelflæd, care era îngenuncheată lângă trupul stareței.

Am simțit că irlandezul nu voia ca Æthelflæd să audă ce avea de spus, așa că l-am îndrumat în josul râului, spre moara care ardea și ea.

– Nenorociții au deschis mormântul lui Aldhelm, zise Finan.

– Eu l-am băgat acolo, nu? De ce ar trebui să mă îngrijoreze asta?

– L-au mutilat, spuse Finan nervos. I-au luat toate hainele și cămașa de zale și i-au tăiat corpul în bucăți. Mâncau niște porci din el când l-am găsit, adăugă irlandezul făcându-și semnul crucii.

Am privit spre sat. Biserica, mănăstirea și moara fuseseră incendiate, dar numai două cocioabe arseseră, deși, fără îndoială, toate fuseseră prădate. Năvălitorii fuseseră grăbiți și dăduseră foc la ce era mai de valoare, dar nu avuseseră vreme să distrugă toată așezarea.

– Haesten este o creatură diabolică, am spus, dar să mutileze un cadavru și să crucifice o femeie? Nu e ceva ce-ar face el.

– Era Skade, stăpâne, zise Finan. Îi făcu semn cu capul unui om îmbrăcat într-o cămașă scurtă de zale, cu un coif ruginit pe la îmbinările nituite, și-i strigă: Tu! Hai aici!

Omul îngenunche în fața mea și-și dădu jos coiful.

– Numele meu este Cealworth, stăpâne, și îl slujesc pe ealdormanul Æthelnoth.

– Ești dintre străjile de peste râu? l-am întrebat.

– Da, stăpâne.

– L-am adus pe malul nostru cu o barcă, explică Finan. Acum spune-i lordului Uhtred ce-ai văzut.

– A fost o femeie, stăpâne, îngăimă Cealworth. O femeie înaltă cu părul lung și negru. Aceeași femeie, stăpâne... Se opri, apoi hotărî că nu mai avea nimic de spus.

– Continuă, i-am cerut.

– Aceeași femeie pe care am văzut-o la Fearnhamme, stăpâne. După bătălie.

– Ridică-te. Mai sunt săteni în viață? l-am întrebat pe Finan.

– Câțiva, zise el sumbru.

– Câțiva au trecut râul înot, stăpâne, spuse Cealworth.

– Și toți spun aceeași poveste, adăugă Finan.

– Skade?

Irlandezul încuviință din cap.

– Se pare că ea îi comanda, stăpâne.

– Haesten nu a fost aici?

– Dacă a fost, nimeni nu l-a observat.

– Femeia dădea toate ordinele, zise Cealworth.

M-am uitat spre nord, întrebându-mă ce se întâmplase în restul Merciei. Căutam pe cer trâmbele de fum, dar n-am văzut niciuna. Æthelflæd veni lângă mine și, fără să mă gândesc, mi-am pus brațul în jurul umerilor ei. Nu se mișcă.

– De ce au venit aici? întrebă Finan.

– Pentru mine, spuse Æthelflæd cu amărăciune.

– Asta ar avea noimă, zise Finan.

Într-un fel, avea noimă. Nu mă îndoiam că Haesten trimisese iscoade în Mercia. Puteau fi negustători sau vagabonzi, oricine cu un motiv să călătorească, și de la ei aflase probabil că Æthelflæd era prizonieră la Lecelad. Fiica lui Alfred ar fi fost cu siguranță un ostatic de preț, dar de ce o trimisese pe Skade s-o captureze? Era mult mai probabil ca Skade să fi venit după copiii mei, mi-am dat seama. Iscoadele lui Haesten trebuie să fi aflat că ei erau cu Æthelflæd, iar Skade mă ura acum. Și când Skade ura, nimic nu-i putea ostoi pofta de cruzime. Gândul mă făcu să mă cutremur. Dacă Skade ar fi venit cu doar două zile

mai devreme, mi-ar fi luat copiii și m-ar fi avut în puterea ei. Am atins ciocanul lui Thor.

– Îngropăm morții, apoi plecăm, am spus.

Exact atunci, o albină se așeză pe mâna mea dreaptă, care se odihnea pe umărul lui Æthelflæd. Nu am încercat s-o scutur, fiindcă nu voiam să-mi iau mâna. Am simțit-o întâi, apoi am văzut-o mergând spre degetul meu mare. Avea să zboare, m-am gândit, dar apoi, fără vreun motiv, mă înțepă. Am înjurat din cauza durerii bruște și am omorât albina, speriind-o și pe Æthelflæd.

– Freacă o ceapă pe înțepătură, îmi spuse ea, dar nu era momentul să mă apuc de căutat ceapă, așa că i-am dat pace.

Știam că înțepătura era un semn, un mesaj de la zei, însă nu voiam să mă gândesc la asta, pentru că nu putea fi un semn bun.

Am îngropat morții. Majoritatea călugărițelor fuseseră reduse la mici cadavre arse, puțin mai mari decât niște copii, iar acum împărțeau un mormânt cu stareța lor crucificată. Părintele Pyrlig rosti câteva cuvinte deasupra trupurilor lor, apoi am luat-o din nou spre vest. Până când am dat de Osferth și de Beornoth, de oamenii lor și de familia mea, mâna mi se umflase atât de rău, încât abia puteam să țin hățurile. Cu siguranță nu puteam să țin o spadă și s-o mânuiesc.

– Trece într-o săptămână, zise Finan.

– Dacă mai avem o săptămână, am spus posomorât. Se uită întrebător la mine, iar eu am dat din umeri. Danezii sunt în mișcare, și nu știm ce se întâmplă.

Soțiile și copiii războinicilor ne încetineau, așa că i-am lăsat în urmă cu un grup de oameni care să-i păzească și ne-am grăbit spre Glaweacestre. Ne-am petrecut noaptea pe dealurile de la vest de oraș, iar în zori am văzut pete pe cer, departe spre răsărit și miazănoapte. Erau prea multe ca să le numărăm. În unele locuri se uneau, formând pete mai întunecate care era posibil să fie nori, cu toate că mă îndoiam. Æthelflæd le văzu și ea și se cutremură.

– Biata mea țară!

– Haesten, am spus.

– Soţul meu ar fi trebuit să mărşăluiască deja împotriva lor.

– Crezi că a făcut-o?

Clătină din cap.

– Va aştepta să-i spună Aldhelm ce să facă.

Am râs. Ajunseserăm la dealurile de deasupra fluviului Sæfern, şi m-am oprit să mă uit la moşia vărului meu de la sud de Gleawecestre. Tatăl lui Æthelred se mulţumise cu un conac pe jumătate faţă de cel ridicat de fiul său, iar pe lângă acel conac nou şi magnific erau grajduri, o biserică, hambare şi un grânar înălţat pe piloni din piatră, pentru a ţine şobolanii la distanţă. Toate clădirile, noi şi vechi, erau înconjurate cu o palisadă.

Am coborât dealul. Erau gărzi pe platforma din lemn de deasupra porţii, dar cu siguranţă o recunoscuseră pe Æthelflæd, fiindcă nu schiţară nici un gest ostil, ci dădură ordin ca porţile să fie deschise. Vătaful lui Æthelred ne întâmpină în curtea largă. Dacă era uimit să o vadă pe Æthelflæd, nu o arătă; făcu o plecăciune adâncă şi-i ură respectuos bun-venit. Sclavi ne aduseră vase cu apă să ne spălăm pe mâini, în timp ce grăjdari ne luară caii.

– Stăpânul meu este în sală, Lady Æthelflæd, spuse vătaful cu o urmă de iritare în glas.

– Este bine? întrebă ea.

– Mulţumim lui Dumnezeu, da. Ochii lui se mutară de la ea la mine şi înapoi. Aţi venit pentru consiliu, probabil?

– Ce consiliu? întrebă Æthelflæd luând o bucată de pânză de la un sclav pentru a-şi usca mâinile.

– Păgânii ne fac necazuri, spuse cu grijă vătaful uitându-se la mine.

– Acesta este lordul Uhtred de Bebbanburg, zise Æthelflæd cu aparentă lejeritate, şi da, am venit pentru consiliu.

– Îl voi înştiinţa pe soţul domniei voastre că sunteţi aici.

Vătaful se încruntase de spaimă când îmi auzise numele şi făcuse un pas iute înapoi.

– Nu este nevoie, replică tăios Æthelflæd.

– Spadele domniilor voastre? ceru vătaful. Vă rog să-mi daţi spadele.

– Mai este cineva înarmat în sală? am întrebat.

– Gărzile ealdormanului, Lord Uhtred, nimeni altcineva.

Am ezitat, apoi i-am dat vătafului cele două spade ale mele. Era normal să nu porți arme în sala unui rege, iar Æthelred se considera în mod evident aproape rege ca să ceară aceeași curtoazie. Era mai mult de o curtoazie, era o precauție împotriva măcelului care putea avea loc la un ospăț stropit cu băutură. Îmi trecuse prin minte să păstrez Răsuflarea-Șarpelui, însă ar fi fost o provocare cu efecte greu de calculat.

I-am luat pe Osferth, Finan, părintele Pyrlig și Beornoth. Mâna mă durea, se înroșise și era atât de umflată, încât mă gândeam că simpla atingere a lamei unui cuțit ar fi făcut-o să crape ca un fruct prea copt. Mi-o țineam ascunsă sub pelerină în timp ce treceam de la soare în umbrele marii săli a lui Æthelred.

Dacă reacția vătafului la vederea lui Æthelflæd fusese rezervată, a soțului ei nu lăsa loc de îndoială. Păru iritat când ne-am făcut apariția în sală, neplăcându-i să fie întrerupt. Pe chipul lui se citi apoi speranța, fiindcă îl aștepta pe Aldhelm, dar atunci ne recunoscu și, preț de o clipă plină de satisfacție pentru mine, se arătă îngrozit. Ședea într-un scaun ce aducea izbitor cu un tron pe podiumul unde, în mod normal, ar fi stat marea masă de la ospețe, iar pe creștet purta un cerculeț din bronz asemănător unei coroane. Avea un lanț gros de aur peste tunica brodată și o mantie cu blană vopsită în roșu-închis. Două gărzi cu spade și scuturi stăteau în spatele podiumului și doi preoți îl flancau pe Æthelred. În fața lor, pe podeaua acoperită cu scoarțe, erau patru bănci ocupate de optsprezece oameni care se întoarseră ca la un semn să se uite la noi. Preotul din dreapta lui Æthelred era vechiul meu dușman, episcopul Asser, și se holba la mine fără să-și poată ascunde uimirea. Dacă Alfred făcuse manevre ca să mă aducă înapoi, cu siguranță nu-i spusese lui Asser. Asser fu cel care rupse tăcerea, un fapt foarte interesant în sine. Sala îi aparținea lui Æthelred, care era ealdormanul Merciei, totuși episcopul galez nu avea nici o problemă să-și arate autoritatea. Era un semn al dominației lui Alfred asupra Merciei saxone, o dominație pe care Æthelred o ura în secret. Abia aștepta să

moară Alfred ca să-şi preschimbe cerculeţul într-o coroană adevărată, dar deocamdată avea nevoie de ajutorul pe care i-l dădea Wessexul. Episcopul Asser, şiret şi arţăgos, era acolo ca să transmită ordinele lui Alfred, dar acum se ridicase şi arăta cu degetul osos spre mine:

– Tu!

Doi ogari se repeziseră s-o salute pe Æthelflæd, iar ea îi mângâia. Peste tumultul de voci din sală, Asser urlă:

– Ai fost proscris!

I-am cerut să tacă, dar el protestă tot mai vehement, până când părintele Pyrlig îi zise ceva în galeză. Habar nu am ce i-a spus Pyrlig, dar l-a redus la tăcere pe Asser, care se mulţumi să bolborosească arătând cu degetul spre mine. Probabil îi spusese că întoarcerea mea fusese dorită de Alfred, dar asta era o consolare neînsemnată pentru episcop, care mă considera o creatură trimisă de diavolul religiei lui. Oricum, tăcu atunci când Æthelflæd urcă pe podium şi pocni din degete către un servitor, care se grăbi să-i aducă un scaun. Tânăra femeie se aplecă spre Æthelred şi-i dădu un sărut foarte public pe obraz, dar îi şi şopti ceva la ureche, făcându-l să se înroşească. Apoi se aşeză lângă el şi-l luă de mână.

– Aşezaţi-vă, părinte episcop, îi spuse lui Asser, apoi se uită grav la seniorii din adunare şi continuă: Aduc veşti rele. Danezii au distrus mănăstirea de la Lecelad. Toate surorile dragi de acolo sunt moarte, la fel ca dragul meu Lord Aldhelm. Mă rog pentru sufletele lor.

– Amin, zise tare părintele Pyrlig.

– Cum a murit lordul Aldhelm? întrebă episcopul Asser.

– Va veni o vreme pentru poveşti triste, după ce treburile noastre mai urgente vor fi rezolvate, spuse Æthelflæd fără să se uite la Asser. Deocamdată vreau să ştiu cum îl vom învinge pe jarlul Haesten.

Urmară câteva momente de rumoare. Adevărul era că nici unul dintre lorzii prezenţi nu cunoştea întinderea invaziei lui Haesten. Cel puţin doisprezece mesageri veniseră peste noapte la Gleawecestre, aducând veşti cumplite despre atacurile sălbatice

ale călăreților danezi. Cu cât ascultam mai multe relatări, cu atât îmi dădeam seama că Haesten voia să-i deruteze pe mercieni. Cu siguranță comanda două sau trei mii de oameni și-i împărțise în grupuri mai mici pe care le trimisese să sperie, să jefuiască și să distrugă totul în nordul Merciei. Era imposibil să spui unde erau danezii, fiindcă se părea că erau peste tot.

– Ce vor? întrebă abătut Æthelred.

– Haesten vrea să șadă acolo unde ședeți voi, am răspuns.

– Nu ai nici o autoritate aici, mârâi episcopul Asser.

– Părinte episcop, dacă aveți ceva util de spus, simțiți-vă liber să spuneți, zise răspicat Æthelflæd. Dar dacă nu vreți decât să fiți o pacoste, mergeți la biserică și adresați-vă plângerile lui Dumnezeu.

Se lăsă o tăcere uimită. Adevărata autoritate în sală îi aparținea episcopului Asser, fiindcă era emisarul lui Alfred; cu toate acestea, Æthelflæd tocmai îl pusese la punct. Îi întâmpină privirea indignată cu calm și nu-și luă ochii de la el până când Asser nu cedă. Apoi, fiica regelui din Wessex se întoarse spre lorzi.

– Întrebările la care trebuie să răspundem sunt simple. Câți danezi sunt aici? Care este scopul lor? Câți oameni putem aduna ca să-i combatem? Și de unde îi luăm pe acești oameni?

Æthelred încă părea șocat de apariția soției sale. Toți lorzii din sală aflaseră de despărțirea lor, totuși Æthelflæd era acolo, ținând calmă mâna soțului ei, și nimeni nu îndrăznea să-i conteste prezența. Æthelred însuși era atât de confuz, încât o lăsa să-i domine consiliul, și ea o făcu foarte bine. Înfățișarea ei era blândă și plină de grație, dar acea blândețe ascundea o minte la fel de chibzuită ca a tatălui ei și o voință la fel de tare ca a mamei sale.

– Nu vorbiți toți deodată, ordonă ea ridicându-și glasul. Lord Ælfwold, i se adresă zâmbitoare unui senior care ședea pe banca cea mai apropiată de podium, pământurile domniei voastre au suferit cel mai mult, se pare. La cât se ridică, după domnia voastră, numărul inamicilor?

– Între două și trei mii, răspunse el ridicând din umeri. S-ar putea să fie mult mai mulți, este greu de zis.

– Fiindcă sunt în grupuri mici?

– Cel puțin douăsprezece grupuri, spuse Ælfwold, poate chiar douăzeci.

– Și câți oameni putem duce împotriva lor? îl întrebă Æthelflæd pe soțul ei.

– O mie cinci sute, zise el morocănos.

– Trebuie să avem mai mulți războinici!

– Tatăl tău, zise Æthelred pronunțând zeflemitor cele două cuvinte, insistă să lăsăm cinci sute de oameni să apere Lundene.

– Credeam că garnizoana din Lundene este a saxonilor de vest, m-am băgat și eu.

Știam acest lucru, fiindcă o comandasem timp de cinci ani.

– Alfred a lăsat trei sute de oameni în Lundene, zise episcopul Asser încercând să folosească un ton cordial. Restul au plecat la Wintanceaster.

– De ce?

– Fiindcă Haesten ne-a trimis un avertisment, spuse cu amărăciune episcopul. Făcu o pauză, iar fața lui de nevăstuică se schimonosi. Un avertisment că tu și jarlii din nord plănuiți să atacați Wessexul. Nu-și mai putu ascunde ura din glas când mă întrebă: E adevărat?

Am șovăit. Nu trădasem planurile lui Ragnar, fiindcă era prietenul meu, ceea ce însemna că lăsasem destinului descoperirea atacului northumbrian, dar Haesten, se părea, trimisese deja un avertisment. O făcuse ca să țină trupele saxonilor de vest în afara Merciei, și manevra lui fusese încununată de succes.

– Deci? mă întrebă Æthelred, observându-mi stânjeneala.

– Jarlii din Northumbria au discutat despre un atac asupra Wessexului, am zis încet.

– Se va întâmpla? vru Asser să știe.

– Probabil, am spus.

– Probabil, mă îngână episcopul. Și care este rolul tău, Lord Uhtred? Zeflemeaua cu care-mi rostise numele avea un tăiș la fel de ascuțit ca Răsuflarea-Șarpelui. Să ne induci în eroare? Să ne trădezi? Să căsăpești mai mulți creștini? Se ridică din nou și strigă: În numele lui Hristos, cer ca acest om să fie arestat!

Nimeni nu reacționă. Æthelred gesticulă spre cele două gărzi ale sale, dar nici unul nu se clinti.

Æthelflæd rupse tăcerea.

– Lordul Uhtred este aici ca să mă protejeze.

– Ai războinicii unei națiuni care să te protejeze, spuse Asser rotindu-și mâna pentru a-i cuprinde pe seniorii de pe bănci.

– Ce nevoie am eu de războinicii națiunii, când îl am pe lordul Uhtred? întrebă Æthelflæd.

– În lordul Uhtred nu putem avea încredere, spuse Asser cu vocea lui ascuțită.

– Cum de-l ascultați pe zgârciul ăsta galez? m-am adresat celor din sală. Un galez care spune că nu poți avea încredere într-un saxon? Câți oameni și-au pierdut prietenii, fiii sau frații din cauza trădării galeze? Dacă danezii sunt cel mai rău inamic al Merciei, galezii sunt pe locul doi. Acum luăm lecții de loialitate de la un galez?

L-am auzit pe părintele Pyrlig bolborosind în spatele meu în galeză. Bănuiesc că mă insulta, dar știa foarte bine de ce vorbisem așa cum vorbisem. Apelam la neîncrederea adânc înrădăcinată pe care toți cei din Mercia o simțeau față de galezi. Încă de la începuturile Merciei, în vremurile de demult ale strămoșilor noștri, galezii făcuseră raiduri în teritoriul saxon ca să fure vite, femei și averi. Pentru ei, pământul nostru e „țara pierdută", și întotdeauna în inimile galeze va mocni dorința de a-i alunga pe saxoni dincolo de mare. Așadar, puțini dintre oamenii din sala lui Æthelred nutreau vreo dragoste pentru inamicii lor ancestrali.

– Galezii sunt creștini! strigă Asser. Și acum este momentul ca toți creștinii să se unească împotriva murdăriei păgâne care ne amenință credința. Priviți! Arătă din nou cu degetul. Lordul Uhtred poartă simbolul lui Thor. Este un idolatru, un păgân, un dușman al stăpânului nostru iubit Iisus Hristos!

– Este prietenul meu, zise Æthelflæd, și mă încred în el cu propria viață!

– Este un idolatru, repetă Asser, convins că ăsta era cel mai rău lucru pe care-l putea spune despre mine. Și-a călcat

jurământul! A omorât un sfânt! Este dușmanul a tot ce prețuim, este, este...

Brusc, vocea îi pieri.

Tăcuse deoarece urcasem pe podium și-l împinsesem tare în piept, astfel încât fusese silit să se așeze. M-am aplecat sprijinindu-mă de brațele scaunului și m-am uitat în ochii lui.

– Vrei să devii martir?

Trase adânc aer în piept ca să răspundă, apoi se gândi că era mai bine să nu deschidă gura. Zâmbind, i-am atins ușor obrazul tras înainte să mă întorc spre bănci.

– Sunt aici ca să lupt pentru Lady Æthelflæd, și domnia sa este aici ca să lupte pentru Mercia. Dacă oricare dintre voi crede că Mercia va suferi din cauza ajutorului meu, sunt sigur că Lady Æthelflæd mă va dezlega de jurământul meu, iar atunci voi pleca.

Nimeni nu părea să dorească asta. Oamenii din sală păreau stânjeniți, însă Ælfwold, care suferise deja din cauza invaziei lui Haesten, readuse discuția la problema cea mai fierbinte.

– Nu avem destui oameni ca să-l înfruntăm pe Haesten, oftă el. Nu fără ajutor de la saxonii de vest.

– Și acel ajutor nu va veni, am spus. Așa este, episcopule? Când Asser încuviință din cap, prea nervos să mai vorbească, am continuat: Va urma un atac asupra Wessexului, și Alfred va avea nevoie de armata lui ca să-i facă față, deci trebuie să ne descurcăm singuri cu Haesten.

– Cum? întrebă Ælfwold. Oamenii lui Haesten sunt peste tot și nicăieri! Trimitem o armată să-i caute, însă ei ne ocolesc!

– Vă retrageți în burhuri, am spus. Haesten nu este echipat pentru a asedia orașe fortificate. Cei din fyrd protejează burhurile și vă duceți vitele și argintul în spatele acelor ziduri. Lăsați-l pe Haesten să ardă câte sate dorește, nu poate captura un burh bine apărat.

– Deci îl lăsăm pur și simplu să distrugă Mercia în timp ce noi ne adăpostim speriați după ziduri? întrebă Ælfwold.

– Bineînțeles că nu, am zis.

– Și atunci? mă iscodi Æthelred.

Am ezitat din nou. Conform rapoartelor, Haesten adoptase o nouă strategie. Când Harald invadase Wessexul cu un an înainte, adusese o armată mare, cu tot ce înseamnă asta: femei și copii și animale și sclavi. Haesten însă, dacă mesajele urgente spuneau adevărul, nu adusese nimic altceva decât călăreți. Oamenii lui, împreună cu supraviețuitorii armatei lui Harald și războinicii danezi din Anglia de Est, se mișcau repede, incendiind și jefuind cât ai clipi, după care galopau mai departe. Dacă am fi mărșăluit împotriva lor, ne-ar fi putut scăpa, sau, dacă ne-am fi aflat în teren nesigur, s-ar fi putut aduna să ne atace. Totuși, dacă nu făceam nimic, Mercia ar fi fost atât de slăbită, încât oamenii ar fi căutat protecția daneză. Deci trebuia să dăm o lovitură care să-i slăbească pe danezi, înainte ca ei să ne slăbească pe noi. Trebuia să fim îndrăzneți.

– Ei bine? întrebă Asser, crezând că ezitarea mea denota nesiguranță.

Ezitam în continuare, deoarece nu credeam că ideea mea putea fi dusă la capăt.

Pe de altă parte, nu știam ce altceva am fi putut face.

Toți cei din sală se uitau la mine, unii cu dispreț vădit, alții cu speranță.

– Lord Uhtred? mă îmboldi Æthelflæd.

Așa că le-am spus.

Nu era simplu. Æthelred zise că ambiția lui Haesten era să captureze Gleawecestre.

– Îl va folosi ca bază pentru a ataca Wessexul, argumentă el.

Îi reaminti episcopului Asser cum, cu mulți ani înainte, Guthrum folosise Gleawecestre ca loc de adunare a marii armate daneze care aproape cucerise Wessexul. Asser fu de acord, probabil fiindcă voia ca thegnii să-mi respingă planul. La final, Æthelflæd fu cea care tranșă discuția.

– Eu merg cu Uhtred, și cei care doresc să vină pot să vină cu noi.

Æthelred nu voia să mi se alăture. Întotdeauna avusese o aversiune față de mine, însă acum aversiunea se transformase

în ură, fiindcă o salvasem pe Æthelflæd de răutatea lui. Voia să-i învingă pe danezi, dar și mai mult voia ca Alfred să moară, Æthelflæd să fie înlăturată și scaunul său să se preschimbe într-un tron real.

– O să-mi adun armata în Gleawecestre și-o să opresc orice atac contra Wessexului, declară el. Aceasta este hotărârea mea. Se uită la oamenii de pe bănci. Vă aștept pe toți să vă uniți forțele cu ale mele. Ne adunăm în patru zile!

Æthelflæd îmi aruncă o privire întrebătoare.

„Lundene", i-am spus pe muteşte.

– Eu merg la Lundene, zise în clipa următoare. Aceia dintre domniile voastre care vor să vadă o Mercie liberă de păgâni mi se vor alătura acolo. În patru zile.

Dacă aș fi fost Æthelred, aș fi curmat sfidarea tinerei femei atunci și acolo. Avea oameni înarmați în sală, în timp ce nici unul dintre noi nu purta vreo armă, și un singur ordin m-ar fi putut lăsa mort pe rogojinile de pe podea. Dar îi lipsea curajul. Știa că am oameni afară și probabil se temea de răzbunarea lor. Se înfioră când m-am apropiat de scaunul lui, apoi se uită în sus la mine cu ochi nervoși și resemnați.

– Æthelflæd rămâne soția ta, i-am spus încet, dar dacă moare în mod misterios, sau dacă se îmbolnăvește sau dacă aud zvonuri de vreo vrajă contra ei, o să te găsesc, vere, o să-ți sug ochii din orbite și-o să ți-i scuip pe gât în jos ca să te înec cu ei. Am încheiat zâmbind: Trimite-ți oamenii la Lundene și păstrează-ți țara.

Nu trimise oameni la Lundene, după cum nu o făcură cei mai mulți dintre lorzii mercieni. Erau speriați de ideea mea și căutau patronajul lui Æthelred. El era cel care dădea aurul în Mercia, pe când Æthelflæd era aproape la fel de săracă precum eram eu. Așa că majoritatea războinicilor Merciei se duseră la Gleawecestre și Æthelred îi ținu acolo, așteptând un atac care nu veni niciodată.

Haesten jefuia prin toată Mercia. În următoarele câteva zile, în timp ce așteptam în Lundene și ascultam istorisirile fugarilor, urmăream cum danezii se mișcau cu iuțeala fulgerului. Luau

orice era de valoare, de la un hârleț de fier la harnașamente și copii, și toată prada aceea era trimisă înapoi la Beamfleot, fortăreața lui Haesten de pe malul Temesului. Aduna acolo o avere, o avere care putea fi vândută în Francia. Succesul îi aduse mai mulți danezi de partea lui, oameni care prevedeau căderea iminentă a Merciei și voiau să-și ia partea din pământuri la încheierea cuceririi.

Haesten captură câteva orașe, dintre acelea care nu fuseseră transformate în burhuri, iar argintul din bisericile și mănăstirile lor merse tot la Beamfleot. Alfred trimise oameni la Gleawecestre, însă puțini, fiindcă existau zvonuri despre o mare flotă northumbriană care naviga spre sud. Era un haos total.

Și eu eram neajutorat, fiindcă, după patru zile, comandam doar optzeci și trei de oameni. Erau propriul meu echipaj împuținat și mâna de mercieni care veniseră ca răspuns la chemarea lui Æthelflæd. Beornoth era unul dintre ei, însă majoritatea oamenilor care mi se alăturaseră la Lecelad rămăseseră cu Æthelred.

– Ar fi venit mai mulți, stăpâne, îmi zise Beornoth, dar sunt speriați de mânia ealdormanului.

– Ce le-ar face?

– Le-ar lua casele, Lord Uhtred. Cum trăiesc ei fără generozitatea lui?

– Dar tu ai venit.

– Mi-ați dăruit viața, Lord Uhtred.

Vechea mea casă era acum ocupată de noul comandant al garnizoanei, un saxon aspru pe nume Weohstan care luptase la Fearnhamme. Episcopul Erkenwald îi ordonase să mă aresteze, dar când am ajuns la Lundene, pe neașteptate, într-o noapte ploioasă, Weohstan ignoră cu încăpățânare ordinul. În schimb, veni să mă vadă în palatul regal mercian, care ocupa vechea vilă a guvernatorului roman.

– Sunteți aici pentru a lupta contra danezilor, Lord Uhtred?

– Da, răspunse Æthelflæd în locul meu.

– Atunci nu sunt sigur dacă am destui oameni să vă aresteze.

– Câți ai?

– Trei sute, spuse Weohstan zâmbind.

– Nu-s nici pe departe de ajuns, l-am asigurat.

I-am spus ce plănuiam, însă el păru sceptic.

– Vă voi ajuta dacă pot, îmi promise, dar din glas îi răzbătea îndoiala.

Îşi pierduse aproape toţi dinţii, aşa că vorbirea îi era o bolboroseală sâsâită. Trecuse de treizeci de ani şi era chel ca un ou, cu faţa bronzată, mic de statură, dar lat în umeri. Ştia să mânuiască armele şi avea o asprime care-l făcea un bun comandant, însă Weohstan era şi precaut. Aş fi avut încredere în el să apere un zid pentru eternitate, dar nu era omul care să comande un atac îndrăzneţ.

– Poţi să mă ajuţi acum, i-am spus, cerându-i să-mi împrumute o navă.

Chibzui încruntat câteva clipe, apoi decise că nu risca prea mult dându-mi-o.

– Să mi-o aduceţi înapoi, Lord Uhtred.

Episcopul Erkenwald, vrând să mă oprească, mă aşteptă la cheiul de lângă vechea mea casă.

Plin de tact, Weohstan îşi găsise ceva de făcut în altă parte. Cu toate că Erkenwald îşi adusese propria gardă de corp, cei trei oameni nu erau vreo ameninţare pentru echipajul meu. Episcopul mă înfruntă.

– Eu conduc Lundene, zise, ceea ce era adevărat. Trebuie să pleci.

– Plec, am spus arătând cu mâna spre nava care mă aştepta.

– Nu într-una dintre corăbiile noastre!

– Opreşte-mă!

– Părinte episcop, interveni Æthelflæd, care era cu mine.

– Nu este locul unei femei să discute despre treburile bărbaţilor! se burzului Erkenwald întorcându-se spre ea.

Æthelflæd se enervă.

– Eu sunt...

– Locul vostru, doamnă, este alături de soţul domniei voastre!

L-am luat pe Erkenwald de umeri şi l-am dus pe terasa unde Gisela şi cu mine petrecuserăm atâtea seri liniştite. Episcopul,

mult mai mic decât mine, încercă să se împotrivească brațului meu, dar până la urmă se potoli. Apa spumega printre golurile din vechiul pod roman, obligându-mă să ridic vocea.

– Ce știi despre Æthelred și Æthelflæd?

– Omul nu trebuie să intervină în jurământul căsătoriei, spuse el nepăsător.

– Nu ești un prost, episcopule.

Se uită la mine cu ochii lui întunecați.

– Binecuvântatul apostol Pavel le învață pe femei să se supună bărbaților lor. Ai vrea să spun invers?

– Aș vrea doar să fii rațional, am răspuns. Danezii vor să vă distrugă religia. Văd Wessexul slăbit de boala lui Alfred. O să distrugă puterea saxonă în Mercia, apoi o să se năpustească asupra Wessexului. Dacă le ies planurile, episcopule, în câteva săptămâni un danez cu o suliță o să-ți străpungă burta și-o să fii martir. Æthelflæd este aici ca să-i împiedice, și eu sunt aici ca s-o ajut.

În apărarea lui Erkenwald, trebuie să spun că nu m-a acuzat de trădare. În schimb, s-a enervat.

– Și soțul ei vrea să-i oprească pe danezi, îmi atrase el atenția.

– Soțul ei vrea în același timp să separe Mercia de Wessex. Cum el nu spuse nimic, deoarece știa că era adevărat, am stăruit: Deci, în cine ai încredere să te apere de martiriu? În Æthelred sau în mine?

– Dumnezeu o să mă ocrotească, zise el încăpățânat.

– Voi fi aici doar câteva zile, și poți fie să mă ajuți, fie să mă încurci. Dacă vă luptați cu mine, episcopule, le măriți danezilor șansele de victorie.

Îi aruncă o privire lui Æthelflæd, și un tremur îi schimonosi fața slabă. Adulmeca păcatul în alianța noastră, dar se gândea și la imaginea pe care i-o zugrăvisem, imaginea unui danez îmbrăcat în zale băgându-i o spadă în burtă.

– Să aduceți corabia înapoi, mormăi el imitându-l parcă pe Weohstan, apoi se întoarse brusc și plecă.

Corabia era *Haligast*, cea pe care odinioară o folosise Alfred în călătoriile sale pe Temes. Acum că boala îl împiedica să umble

prea departe, mica *Haligast* fusese adusă prin spaţiul înşelător dintre pilonii podului pentru a îndeplini misiuni de cercetare. Căpitanul ei era Ralla, un vechi prieten.

– Este uşoară şi rapidă, îmi spuse el.

– Mai rapidă decât *Seolfierwulf*? am întrebat. Îmi cunoscuse bine nava.

– Nici pe departe, dar fuge bine în vânt. Pe deasupra, dacă danezii se apropie prea tare, putem folosi apele puţin adânci.

– Când eram aici, danezii fugeau de noi, am zis cu voce joasă.

– Lucrurile se schimbă, oftă Ralla.

– Păgânii atacă nave? întrebă Æthelflæd.

– Fără îndoială, căci n-am mai văzut o corabie de negoţ de două săptămâni.

Æthelflæd insistase să vină cu mine. Întotdeauna am fost de părere că femeile nu trebuie expuse unui pericol dacă nu e necesar, dar mă învăţasem să nu mă cert cu fiica lui Alfred. Voia să ia parte la campania împotriva danezilor şi nu putusem s-o fac să se răzgândească, aşa că stătea cu Ralla, Finan şi cu mine pe platforma cârmei, în timp ce echipajul experimentat al lui Ralla o ducea pe *Haligast* în aval.

De câte ori făcusem această călătorie? Totul mi se părea bine cunoscut în timp ce navigam pe meandrele fluviului. Cei treizeci de oameni ai noştri trebuiau să vâslească doar din când în când ca să menţină direcţia. Lebede se zburătăceau din calea noastră, în vreme ce sus, cerul era plin de păsări care se îndreptau spre sud. Malurile mlăştinoase se îndepărtară tot mai mult pe măsură ce fluviul se lărgea, transformându-se imperceptibil într-o ieşire la mare, şi apoi am luat-o uşor spre nord, de-a lungul ţărmului Angliei de Est.

Din nou, totul era atât de familiar. Am privit la ţinutul acela jos, numit Sexe de Est. Era mărginit de terenuri mlăştinoase care se ridicau încet spre câmpuri arate, iar la capătul lor se înălţa abrupt marele deal împădurit pe care-l cunoşteam atât de bine. Vârful fusese curăţat de copaci, făcând loc unui tăpşan de unde uriaşul fort domina Temesul. Beamfleot.

Æthelflæd fusese închisă în acel fort și se uita la el fără să scoată vreo vorbă, cu toate că se întinse să-mi prindă mâna și o ținu în timp ce-și amintea de acele zile când era chipurile ostatică. Se îndrăgostise de războinicul care-o ținea prizonieră, însă-l pierduse sub tăișul spadei fratelui său.

La poalele fortului se afla un sat, de asemenea numit Beamfleot, pe malul golfului mâlos Hothledge. Acest golf separa Beamfleot de Caninga, o insulă plină de stuf care putea fi inundată atunci când fluxul era mare și vântul sufla cu putere din est. Puteam să văd că Hothledge era plin de nave, majoritatea trase pe țărm și protejate de noile fortificații făcute la capătul estic al golfului. Erau de fapt două corăbii fără catarg, trase fiecare pe câte un mal, cu bordajele înălțate, astfel încât să formeze un zid. Mă gândeam că trecea și un lanț prin apă, ca să oprească navele inamice să pătrundă în canalul îngust.

– Mai aproape, i-am strigat lui Ralla.

– Vrei să naufragiem?

– Vreau să ajung mai aproape.

Aș fi cârmit-o eu însumi pe *Haligast*, dar mâna mea mușcată de albină era încă umflată, cu pielea întinsă la maximum. Am lăsat mâna lui Æthelflæd ca să-mi scarpin mâncărimea.

– N-o să se vindece dacă o tot scarpini, zise ea luându-mi mâna înapoi.

Finan se suise pe catargul lui *Haligast*, de unde, cu privirea sa de șoim, număra navele daneze.

– Câte? am strigat nerăbdător.

– Multe! Peste câteva clipe adăugă: Vreo două sute!

Era imposibil să le numeri precis, catargele fiind dese ca puieții de arbori; unele nave erau fără catarge, carenele altora le ascundeau.

– Să ne apere Sfânta Maria, murmură Æthelflæd făcându-și semnul crucii.

– Nouă mii de oameni? sugeră Ralla posomorât.

– Nu chiar atâția, i-am spus.

Multe nave aparțineau supraviețuitorilor armatei lui Harald, iar acele echipaje fuseseră înjumătățite la Fearnhamme. Totuși,

îmi dădeam seama că Haesten avea de două ori mai mulți oameni decât estimaserăm la Gleawecestre. Poate vreo cinci mii, și majoritatea încă jefuiau prin Mercia, dar rămâneau destui la Beamfleot pentru a forma o garnizoană care ne privea de pe zidul înalt. Razele soarelui se oglindeau pe vârfurile lăncilor, însă când mi-am pus mâna streașină la ochi și m-am uitat la impunătoarea cetate de pe dealul abrupt, mi s-a părut că era în ruină.

– Finan! am strigat după o vreme. Sunt găuri în zidul acela?

Așteptă înainte să răspundă.

– Au construit o fortăreață nouă, stăpâne! Jos pe mal!

Nu puteam să văd noua cetate de pe puntea lui *Haligast*, dar aveam încredere în Finan, ai cărui ochi erau mai buni decât ai mei. Peste câteva clipe, când se dădu jos de pe catarg, veni să-mi spună că, din câte se părea, Haesten abandonase cetatea de pe deal.

– Are străji acolo, dar forța lui principală este jos, lângă golf. Și-a făcut un zid uriaș.

– De ce să abandoneze poziția de pe înălțime? întrebă Æthelflæd.

– Era prea departe de corăbii, am spus.

Haesten știa asta mai bine decât oricine, fiindcă luptase aici înainte și oamenii lui reușiseră să incendieze navele lui Sigefrid înainte ca războinicul de la miazănoapte să-și poată coborî luptătorii de pe deal ca să-l oprească. Acum Haesten blocase golful de la poalele dealului, păzindu-i capătul estic cu navele trase pe mal și accesul dinspre uscat cu o nouă și formidabilă cetate. Între acele întărituri erau corăbiile lui. Aceasta însemna că puteam lua vechiul fort fără mari probleme, dar poziția înaltă nu ne ajuta deloc, deoarece noua fortificație era în afara razei de acțiune a săgeților.

– Nu am putut să văd foarte bine, zise Finan, dar mi s-a părut că noul fort este pe o insulă.

– Aceasta ne îngreunează mult sarcina, am spus încet.

– Putem s-o facem? întrebă Æthelflæd, plină de îndoială.

– Trebuie s-o facem, am zis.

– Nu avem oameni!

– Deocamdată, am spus încăpățânat.

Fiindcă planul meu era să capturăm acea fortificație. Era plină de prizonierii lui Haesten, toate femeile și toți copiii luați ca sclavi, și în noul fort de la Beamfleot era stocată toată prada lui. Mă gândeam că familia lui Haesten era tot acolo, și nu numai atât: familiile tuturor danezilor care jefuiau Mercia erau probabil acolo. Navele lor erau tot acolo, apărate de fort. Dacă puteam lua fortul, îl săr㎝ceam pe Haesten, capturam sute de ostatici și distrugeam o flotă daneză. Dacă puteam lua Beamfleot, am fi obținut o victorie care i-ar fi demoralizat pe danezi și ar fi bucurat fiecare inimă de saxon. Poate că n-am fi câștigat războiul, dar l-am fi slăbit pe Haesten în mod hotărâtor, și mulți dintre oamenii lui, pierzându-și încrederea, l-ar fi abandonat: ce fel de lider e acela care nu poate apăra familiile războinicilor săi?

În timp ce Æthelred era de părere că trebuia să așteptăm ca Haesten să atace Gleawecestre, eu credeam că trebuia să-l atacăm pe Haesten acolo unde se aștepta cel mai puțin. Trebuia să-i atacăm baza, să-i distrugem flota și să-i luăm înapoi prada.

– Câți oameni ai? întrebă Ralla.

– Optzeci și trei la ultima numărătoare.

Râse.

– Și de câți ai nevoie să capturezi Beamfleot?

– De două mii.

– Și nu crezi în minuni? făcu amuzat căpitanul.

Æthelflæd îmi strânse mâna.

– Oamenii vor veni, spuse, cu toate că nu părea deloc convinsă.

– Poate, am zis. Uitându-mă la corăbiile adăpostite în golf, m-am gândit că Beamfleot, în felul ei, era la fel de inexpugnabilă ca Bebbanburg. Și dacă nu vin? am murmurat peste câteva clipe.

– Ce-o să faci? mă întrebă Æthelflæd.

– Te duc în nord, îmi duc copiii în nord și mă lupt până strâng destul argint pentru o armată care poate captura Bebbanburgul.

Își întoarse fața spre mine.

– Nu. Sunt merciană acum, Uhtred.

– Merciană şi creştină, am replicat sec.

– Da, merciană şi creştină. Şi tu ce eşti, Lord Uhtred?

Am privit spre locul de pe deal unde soarele se reflecta pe vârfurile de sulițe ale străjilor.

– Un prost, am zis cu tristeţe. Un prost.

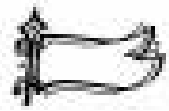
– Prostul meu, spuse ea ridicându-se pe vârfuri să mă sărute pe obraz.

– Vâsliți, strigă dintr-odată Ralla. Vâsliți!

Trase cârma rapid şi puternic, astfel încât *Haligast* se întoarse spre sud şi apoi spre vest. Două corăbii mari ieşeau din golf alunecând pe lângă navele-fortăreţe, iar vâslele lor luceau în soare în timp ce se afundau şi se ridicau. Ne-am grăbit să ne îndepărtăm.

Totuşi, ca un prost ce eram, visam să cuceresc Beamfleot.

Treisprezece

A doua zi, ealdormanul Ælfwold veni la Lundene. Pământurile sale, aflate în partea de nord a Merciei saxone, erau cele mai vulnerabile la atacurile daneze, iar el îşi păstrase moşia angajând mereu războinici, mituindu-i pe danezi şi luptând. Era bătrân, văduv, obosit de atâta luptă.

– Imediat ce se strânge recolta apar şi danezii, spuse el. Şobolanii şi danezii vin împreună.

Adusese aproape trei sute de oameni, în cea mai mare parte bine înarmaţi şi instruiţi.

– Pot la fel de bine să moară cu voi sau să putrezească la Gleawecestre, adăugă ealdormanul.

Nu mai avea conacul, fiindcă fusese incendiat de una dintre bandele lui Haesten.

– L-am abandonat, recunoscu el. Sunt obişnuit să mă lupt cu vreo două sute de nenorociţi, dar nu cu mii. Îşi trimisese servitorii, fiicele şi nepoţii în Wessex, sperând că vor fi în siguranţă acolo. E adevărat că jarlii din nord plănuiesc un atac contra lui Alfred? mă întrebă.

– Da.

– Dumnezeu să ne ajute.

Oamenii începuseră să se mute în oraşul vechi. Lundene este alcătuit de fapt din două oraşe, cel roman construit pe teren înalt şi, la vest, dincolo de râul Fleot, noul oraş saxon. Primul era presărat cu ziduri înalte de piatră şi coloane de marmură amintind de-o glorie pierdută, în timp ce al doilea era o

mlaştină împuţită de acoperişuri din stuf şi pereţi din lut, dar oamenii preferau mlaştina, deoarece jurau că ruinele romane erau bântuite de stafii.

Acum, temându-se de oamenii lui Haesten mai mult decât de orice stafie, treceau râul Fleot şi găseau adăpost în casele mai vechi. Oraşul puţea. Canalizările romane se surpaseră, haznalele nu erau destul de spaţioase şi străzile deveniseră respingătoare. Vitele erau priponite în vechea arenă romană şi porcii se plimbau pe stradă. Garnizoana lui Weohstan patrula pe ziduri, care erau înalte şi solide. Majoritatea întăriturilor fuseseră construite de romani, dar acolo unde timpul surpase zidurile de piatră erau palisade groase din stejar.

Finan comanda călăreţi spre miazănoapte şi răsărit în fiecare zi şi aducea veşti despre danezi, care se întorceau în est.

– Aduc pradă la Beamfleot, zise, pradă şi sclavi.

– Rămân la Beamfleot?

Scutură din cap.

– Merg înapoi în Mercia.

Era nervos fiindcă nu aveam destui oameni să-i atace pe călăreţii danezi. Tot ce putea să facă era să-i privească.

De pe puntea lui *Haligast*, Ralla văzu tot mai mulţi danezi sosind de peste mare. Se răspândiseră zvonurile că şi Mercia şi Wessexul erau în haos, şi echipajele se grăbeau să împartă prada. Între timp, Haesten distrugea fermele din Mercia, pe când Æthelred aştepta la Gleawecestre un atac care nu avea să vină vreodată. Apoi, a doua zi după ce Ælfwold îşi adusese huscarlii la Lundene, sosi şi vestea pe care o aşteptam. Flota northumbriană ajunsese la Defnascir şi-şi făcuse tabără mai sus de Uisc, ceea ce însemna că armata vest-saxonă a lui Alfred mărşăluia să apere Exanceaster.

Saxonii păreau blestemaţi. La o săptămână după escapada în aval, stăteam în sala palatului şi priveam cum umbrele aruncate de foc jucau pe tavanul înalt. Îi auzeam pe călugări cântând din cavernoasa biserică a lui Erkenwald, care se afla lângă palatul mercian. Dacă m-aş fi suit pe acoperiş, aş fi văzut lumina focurilor din depărtare, spre nord şi vest. Mercia era în flăcări.

Aceea fu noaptea când Ælfwold abandonă orice speranță.

– Nu putem doar să așteptăm aici, Lord Uhtred, îmi spuse la masa de seară. Orașul are destui oameni să-l apere, iar cei trei sute ai mei sunt de trebuință în altă parte.

Mâncam cu oamenii cei mai apropiați mie: Æthelflæd, Finan, Ælfwold, părintele Pyrlig și Beornoth.

– Dacă aș mai avea trei sute, am spus, deși era o prostie.

Chiar dacă soarta mi-ar fi adus încă trei sute de războinici, tot n-aș fi avut destui oameni pentru a cuceri Beamfleot. Æthelred câștigase. Îl provocaserăm, pierduserăm.

– Dacă ați fi în locul meu, Lord Uhtred, mă întrebă șiretul Ælfwold, ce ați face?

I-am dat un răspuns onest.

– M-aș alătura din nou lui Æthelred și l-aș convinge să-i atace pe danezi.

În timp ce fărâmița o bucată de pâine găsi o bucată dintr-o piatră de moară pe care începu s-o frece între degete. Nu era conștient de ce făcea. Se gândea la danezi, la bătălia despre care știa că trebuia dată, la bătălia de care se temea că va fi pierdută. Își scutură capul.

– Mâine îmi duc oamenii spre vest. Îmi pare rău, Lord Uhtred.

– N-ai altă alegere.

Mă simțeam ca un om care pierduse aproape totul jucând la zaruri și apoi, ca un nebun, riscase tot ce-i mai rămăsese pe o ultimă aruncare. Eșuasem. Ce-mi închipuisem? Că oamenii aveau să mi se alăture datorită reputației mele? Ei bine, rămăseseră cu cei care le dădeau aur. Æthelred nu voia să câștig, de aceea își deschisese cuferele cu argint și le oferise averi celor care-l urmau. Fără o mie de oameni nu puteam face nimic. M-am gândit cu tristețe la profeția lui Iseult cum că Alfred îmi va da puterea, voi comanda o hoardă strălucitoare și voi avea o femeie de aur.

În acea noapte, în camera de sus a palatului unde aveam o saltea de paie, m-am uitat multă vreme la pâlpâirea palidă

a focurilor din depărtare, de dincolo de orizont, dorindu-mi să fi rămas în Northumbria.

Pluteam în derivă de când murise Gisela. Crezusem că apelul lui Æthelflæd dăduse un nou scop vieții mele, dar acum nu puteam să întrezăresc vreun viitor. Stăteam la fereastră, un mare arc de piatră care înrăma cerul, auzind cântecele din taverne, strigătele oamenilor care se certau, râsul unei femei. M-am gândit că Alfred îmi luase puterea pe care tot el mi-o dăduse, iar hoarda strălucitoare promisă era o jumătate de echipaj care începea să se îndoiască de capacitatea mea de a-l comanda.

– Deci ce vei face? întrebă Æthelflæd din spatele meu.

N-o auzisem venind. Picioarele ei goale nu făceau vreun zgomot pe pardoseala din piatră.

– Nu știu, am recunoscut.

Veni să se așeze lângă mine și-și plimbă un deget blând de-a lungul mâinii mele.

– Umflătura a trecut, zise.

– Și mâncărimea la fel.

– Vezi? Înțepătura nu a fost vreun semn.

– A fost, am replicat, dar trebuie să descopăr ce înseamnă.

Își lăsă mâna pe a mea, atingerea ei fiind ușoară ca o pană.

– Părintele Pyrlig spune că am de făcut o alegere.

– Și anume?

– Să merg înapoi la Æthelred sau să găsesc o mănăstire în Wessex.

Am încuviințat din cap. Călugării cântau încă în biserică, zumzetul lor monoton fiind acoperit de râsetele și cântecele din taverne. Lumea căuta uitare în bere sau în rugăciune. Toți știau ce înseamnă luminile focurilor de pe cerul nopții, și anume că se apropia sfârșitul.

– Mi-ai transformat fiul cel mare într-un creștin? am întrebat-o.

– Nu, a găsit singur această cale.

– O să-l duc în nord și-o să-l bat până-i scot prostia asta din cap. Fără o vorbă, Æthelflæd își apăsă mâna pe a mea. O mănăstire? am rostit sumbru după o tăcere prelungă.

– Sunt măritată, și Biserica îmi spune că, dacă nu sunt cu soțul meu dat de Dumnezeu, trebuie să duc o viață virtuoasă.

Mă uitam în continuare la orizontul mânjit de foc, unde flăcările luminau partea de jos a norilor. Deasupra Lundene-ului cerul era senin, astfel încât lumina lunii arunca umbre ascuțite de la marginea acoperișurilor cu țigle romane. Æthelflæd își puse capul pe umărul meu.

– La ce te gândești?

– Că dacă nu-i învingem pe danezi n-o să mai rămână nici o mănăstire în picioare.

– Și ce-o să mă fac atunci? întrebă ea voioasă.

Am zâmbit.

– Părintelui Beocca îi plăcea să vorbească despre roata norocului. M-am întrebat de ce vorbeam despre el de parcă ar fi rămas în trecut. Vedeam sfârșitul? Oare acele focuri din depărtare aveau să se apropie tot mai mult până când să ardă Lundene și să-l mistuie și pe ultimul saxon din Britania? La Fearnhamme, am spus, comandam armatele tatălui tău. Acum sunt un fugar cu prea puțini oameni ca să umple băncile unei corăbii.

– Tatăl meu te numește slujitorul lui minune. E adevărat, întări Æthelflæd observându-mi strâmbătura amuzată, așa îți spune.

– Aș putea să fac o minune dacă mi-ar da oameni, am oftat.

M-am gândit din nou la profeția lui Iseult, cum că Alfred îmi va da putere și femeia mea va fi una de aur, și atunci a fost momentul când m-am întors în sfârșit de la focurile din depărtare și m-am uitat la părul auriu al lui Æthelflæd și am luat-o în brațe.

A doua zi, Ælfwold avea să plece din Lundene, lăsându-mă fără putere.

Mai întâi veniră trei călăreți. Își făcură apariția în zori, galopând prin valea mizeră a râului Fleot și în sus spre porțile orașului. Am auzit cornul sunând de pe metereze și mi-am pus hainele, mi-am tras cizmele, am sărutat-o pe Æthelflæd și am fugit pe scări în jos spre sala palatului tocmai când ușa se

deschise și cei trei oameni în zale intrară, sfărâmând sub tălpi lespezile deja sfărâmate. Cel din mijloc, un războinic înalt, aspru și bărbos, se opri la doi pași de mine.

– Cu siguranță ai niște bere în orașul ăsta care pute a căcat. Cum mă holbam la el nevenindu-mi să cred, se răsti: Vreau micul dejun!

În momentul acela nu-și mai putu stăpâni un hohot de râs. Era Steapa, însoțit de doi tineri războinici. Le-am strigat servitorilor să aducă mâncare și bere, bucuros la culme de sosirea uriașului.

– Îți aduc o mie două sute de oameni, zise el brusc.

Pentru o clipă abia am putut vorbi.

– O mie două sute? am bâiguit.

– Cei mai buni ai lui Alfred, și æthelingul vine și el.

– Edward?

Eram prea uimit ca să dau un răspuns rațional.

– Edward și o mie două sute dintre cei mai buni oameni ai lui Alfred. Noi am călărit înaintea lor, explică Steapa, apoi se întoarse și făcu o plecăciune atunci când Æthelflæd, învelită într-o mantie mare, intră în sală: Tatăl domniei voastre vă trimite salutări, doamnă.

– Și ți-l trimite pe fratele tău, am adăugat eu, cu o mie două sute de oameni.

– Lăudat fie Domnul, zise Æthelflæd.

Sala se umplu când se răspândi vestea. Veniră în grabă copiii mei, episcopul Erkenwald, Ælfwold și părintele Pyrlig, apoi Finan și Weohstan.

– Æthelingul Edward va comanda trupele, anunță Steapa, dar va accepta sfaturile lui Uhtred.

Episcopul Erkenwald părea șocat. Se uita de la Æthelflæd la mine și puteam să-mi dau seama că mirosea păcatul cu agerimea unui terier care adulmecă vizuina unei vulpi.

– Regele te-a trimis? îl întrebă pe Steapa.

– Da, stăpâne.

– Ce se întâmplă cu danezii din Defnascir?

– Se scarpină... începu Steapa, apoi roşi, căci fusese foarte aproape de a spune ceva ruşinos nu doar pentru urechile unui episcop, ci şi pentru o fiică de rege.

– Se scarpină-n cur? am completat eu.

– Nu fac nimic, doamnă, mormăi Steapa. Era fiul unor sclavi şi, cu toată poziţia lui de comandant al gărzilor lui Alfred, era timorat de prezenţa lui Æthelflæd. Dar regele îşi vrea oamenii înapoi repede, în caz că se trezesc danezii northumbrieni, adăugă el privindu-mă.

– Atunci termină-ţi micul dejun, după care du-te la Edward, i-am zis. Spune-i să nu intre în oraş.

Nu voiam armata saxonilor de vest în Lundene, cu tavernele şi târfele sale ademenitoare.

– Să mărşăluiască pe la nord în jurul oraşului, am ordonat, şi apoi să-şi continue drumul spre est.

Steapa se încruntă.

– Se aşteaptă să găsească provizii aici.

M-am uitat la episcopul Erkenwald.

– Veţi trimite mâncare şi bere armatei. Garnizoana lui Weohstan va asigura escorta.

Episcopul, jignit de tonul meu răspicat, şovăi, dar peste o clipă încuviinţă din cap. Ştia că acum vorbeam cu autoritatea dată de Alfred.

– Unde să trimit proviziile?

– Îţi aminteşti de Thunresleam? l-am întrebat pe Steapa.

– Vechiul conac de pe deal?

– Edward să mă aştepte acolo. Şi tu. Întorcându-mă spre episcop, i-am spus: Trimiteţi proviziile acolo.

– La Thunresleam? întrebă suspicios Erkenwald, amuşinând şi mai mult păcat, fiindcă numele duhnea a păgânism.

– La Crângul lui Thor, am confirmat. E aproape de Beamfleot.

Episcopul îşi făcu semnul crucii, dar nu îndrăzni să protesteze.

– Tu şi o sută de oameni de-ai tăi veniţi cu mine, i-am spus lui Weohstan.

– Ordinele mele sunt să apăr Lundene-ul, spuse nesigur Weohstan.

– Dacă noi suntem la Beamfleot, nici un danez n-o să amenințe Lundene, i-am replicat. Plecăm în două ore.

A fost nevoie de aproape patru ore, dar cu mercienii lui Ælfwold, saxonii lui Weohstan și propriii mei oameni, număram peste patru sute de războinici care tropoteau călare prin poarta de est a orașului. Mi-am lăsat copiii în grija servitorilor lui Æthelflæd. Æthelflæd insistase să vină cu noi. Am încercat s-o lămuresc să rămână, spunându-i că nu trebuia să-și rișteviața, dar nici nu voia să audă.

– Nu ai jurat să mă slujești?

– Prostul de mine, da.

– Atunci eu dau ordinele, spuse ea zâmbind.

– Da, rățușca mea, am spus, atrăgându-mi un ghiont în braț.

La începutul căsniciei lor, Æthelred o numea tot timpul pe Æthelflæd „rățușca mea", o alintare care o enerva. Așa că acum călărea sub stindardul meu cu cap de lup, Weohstan flutura dragonul saxonilor de vest, în timp ce mercienii lui Ælfwold fluturau un steag lung cu crucea creștină.

– Vreau un steag al meu, îmi spuse Æthelflæd.

– Atunci fă-ți unul.

– Va fi cu gâște.

– Gâște? Nu rațe?

Se strâmbă la mine și mă lămuri:

– Gâștele sunt simbolul sfintei Werburgh. Era un stol imens de gâște care distrugeau un câmp de cereale, iar în urma rugăciunilor ei Dumnezeu a alungat păsările stricătoare. A fost o minune!

– Stareța de la Lecelad a făcut asta?

– Nu, nu! Stareța a fost numită după sfânta Werburgh. Sfânta a murit acum multă vreme. I-aș broda chipul pe steagul meu. Știu că mă apără! M-am rugat la ea aseară, și vezi ce a făcut? Rugăciunile mi-au fost ascultate! încheie Æthelflæd arătând cu mâna spre oamenii care ne urmau.

Mă întrebam dacă se rugase înainte sau după ce venise în camera mea, dar am hotărât să-mi păstrez curiozitatea pentru mine.

Călăream pe la nordul mlaștinilor împuțite care mărgineau Temesul. Acesta era teritoriul Angliei de Est, dar nu existau moșii mari în apropiere de Lundene. Odinioară fuseseră conace frumoase și sate pline de viață, însă raidurile dese și contraatacurile lăsaseră conacele în cenușă și satele în teroare.

Eohric, regele danez al Angliei de Est, era chipurile creștin și semnase un tratat de pace cu Alfred, angajându-se ca danezii lui să stea departe de Mercia și Wessex, dar cei doi regi ar fi putut la fel de bine să semneze un tratat care să le interzică oamenilor să bea bere. Danezii treceau tot timpul granița și saxonii ripostau, ambele tabere făcându-le viața grea localnicilor. Îndată ce ne vedeau venind, aceștia fugeau în mlaștini sau în pădurile de pe dealurile scunde. Nu-i băgam în seamă.

Beamfleot se afla la capătul sudic al șirului de dealuri împădurite care ne bara calea. Am cotit spre nord, urcând pe o cărare abruptă care ducea la Thunresleam. Înaintam cu mare grijă, fiindcă danezii ar fi putut trimite cu ușurință o trupă care să ne atace în timp ce suiam dealul printre copacii groși. Mă așteptam la acest atac.

Le trimisesem pe Æthelflæd și pe cele două servitoare ale ei în mijlocul coloanei noastre și le poruncisem oamenilor să-și țină scuturile în mână și să aibă armele pregătite. Ciulisem urechea, pândind fâlfâitul păsărilor printre frunze, clinchetul harnașamentelor, lovitura unei copite pe pământul umed, strigătul brusc care ar fi anunțat o șarjă de călăreți vikingi de pe dealul de deasupra, dar singurele păsări care se ridicau din frunziș erau porumbeii speriați de noi. Apărătorii de la Beamfleot abandonaseră complet dealul, și nici un danez nu încerca să ne oprească.

– Asta-i o prostie, zise Finan când am ajuns în vârf. Ar fi putut să ne omoare pe capete.

– Sunt încrezători, am spus. Știu că zidurile fortului lor ne vor opri.

– Altfel, habar n-au ce fac.

– Când ai întâlnit ultima oară un danez care nu ştia să lupte? l-am întrebat.

Am trimis oameni să cerceteze pădurea din împrejurimi în timp ce ne apropiam de vechiul conac de la Thunresleam, dar tot nu apăru nici un duşman. Fuseserăm la acest conac cu ani înainte, atunci când am negociat cu normanzii Sigefrid şi Erik, iar apoi am dat o bătălie crâncenă în golful de sub fort. Acele evenimente păreau atât de depărtate acum, iar cei doi, Sigefrid şi Erik, erau morţi. Haesten supravieţuise bătăliei de odinioară şi venisem să mă lupt iarăşi cu el, deşi nu ştiam dacă se înapoiase la Beamfleot. Zvonurile spuneau că încă jefuia Mercia, fiind aşadar convins că garnizoana de la Beamfleot se poate apăra singură.

Mi-am aşezat tabăra în jurul conacului cu bârne de stejar de la Thunresleam. Odinioară fusese o clădire magnifică, dar fusese abandonată de mult; bârnele putrezeau, iar stuful înnegrit şi ud atârna în smocuri.

Bârnele erau pline de găinaţ, în timp ce din podea crescuseră buruienile. Chiar în afara conacului era un stâlp de piatră aproape de înălţimea unui om. În gaura din piatră se adunaseră o mulţime de pietricele şi bucăţi de stofă, ofrande lăsate de populaţia locală care fugise când ne văzuse venind.

În satul aflat la o milă spre est era o biserică, dar creştinii din Thunresleam ştiau că dealul şi conacul erau sacre pentru Thor, astfel că veneau să se roage la vechiul zeu. Oamenii au nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obţine. Poate că nu-mi place zeul creştin, dar nu-i neg existenţa şi, în momente grele ale vieţii mele, m-am rugat la el aşa cum m-am rugat la zeii mei.

– Facem o palisadă? mă întrebă Weohstan.

– Nu.

Se uită fix la mine.

– Nu?

– Tăiaţi cât mai mulţi copaci puteţi, i-am ordonat, dar fără palisadă.

– Dar...

– Fără palisadă!

Îmi asumam un risc, dar dacă aș fi făcut o palisadă, le-aș fi dat oștenilor mei un loc sigur, și știam cât de reticenți sunt oamenii să abandoneze o astfel de siguranță. Am observat adesea cum un taur, adus pentru distracție la sărbători, își ia o bucată de teren drept refugiu și se apără acolo cu o ferocitate teribilă de câinii care-l atacă; ia-l însă din acel loc, și taurul își pierde încrederea, iar câinii, simțindu-i vulnerabilitatea, îl atacă cu o sălbăticie reînnoită. Nu voiam ca oamenii mei să se simtă în siguranță. Îi voiam nervoși și în alertă. Voiam să știe că siguranța nu stă într-un fort făcut de ei, ci în cucerirea fortului inamic. Și voiam ca acea cucerire să aibă loc iute.

Le-am ordonat oștenilor lui Ælfwold să taie copacii dinspre vest, să curețe zona împădurită până la baza dealului și mai încolo, ca să putem vedea peste câmpuri departe, până la Lundene. Dacă danezii aduceau oameni înapoi din Mercia, voiam să-i văd. L-am pus pe Osferth responsabil peste santinelele noastre. Rolul lor era să alcătuiască un paravan între noi și Beamfleot și să ne avertizeze asupra oricărei ieșiri a danezilor. Dacă danezii veneau, mă așteptam să mă lupt cu ei printre copaci, iar oamenii lui Osferth, ascunși de vechiul fort de pe deal, i-ar fi încetinit până când întreaga mea forță putea fi adusă împotriva atacatorilor. Am ordonat ca fiecare om să doarmă în cămașa de zale și cu armele lângă el.

I-am cerut lui Ælfwold să apere flancurile noastre de nord și de vest. Oamenii lui urmau să vegheze asupra convoaielor cu provizii și să împiedice sosirea întăririlor trimise de oamenii lui Haesten care încă mai murdăreau orizontul îndepărtat cu fum. După ce am dat aceste ordine, am luat cincizeci de oameni pentru a explora zona din jurul taberei noastre care răsuna de zgomotul topoarelor mușcând din copaci. Finan, Pyrlig și Osferth mă însoțeau, la fel și Æthelflæd, care-mi ignora toate sfaturile de a se feri de pericol. Am mers prima dată în satul Thunresleam. Era o adunătură de cocioabe acoperite cu paie, construite în jurul ruinei unei biserici arse și surpate. Țăranii fugiseră când urcaserăm dealul, dar câteva suflete mai curajoase

apăreau acum din pădurile din spatele câmpurilor, unde primele mlădițe de grâu, orz și secară înverzeau arăturile. Erau saxoni, și primii care se apropiară erau conduși de un țăran zdravăn cu părul șaten și încâlcit, un singur ochi și mâinile înnegrite de muncă. Se uită în sus la steagul lui Ælfwold care etala crucea creștină. Împrumutasem steagul pentru a arăta clar că nu eram danez; liniștit de-acum, chiorul îngenunche în fața noastră și le făcu semn tovarășilor lui să-l imite.

– Sunt părintele Heahberht, se prezentă el, spunându-mi că-i păstorea pe oamenii din acel sat și din alte două așezări mai departe spre est.

– Nu arăți a preot, am observat.

– Dacă aș arăta, stăpâne, aș fi mort. Vrăjitoarea din cetate omoară toți preoții pe care-i găsește.

M-am uitat spre sud, cu toate că de aici vechiul fort de pe deal nu era vizibil.

– Vrăjitoarea?

– O cheamă Skade, stăpâne.

– O cunosc pe Skade.

– Ne-a ars biserica, stăpâne.

– Și a luat fetele, zise o femeie înlăcrimată, chiar și pe cele mici. Mi-a luat fata de numai zece ani, stăpâne.

– De ce să fi făcut… începu Æthelflæd întrebarea, dar se opri brusc, pricepând că răspunsul era evident.

– Au abandonat vechiul fort? am zis. Cel de pe deal?

– Nu, stăpâne, răspunse părintele Heahberht. Au străji acolo. Și noi trebuie să le ducem de mâncare.

– Câți oameni sunt?

– Vreo cincizeci. Acolo își țin și caii.

Nu mă îndoiam că preotul spunea adevărul, dar danezii ne văzuseră sosind, deci își întăriseră garnizoana din vechiul fort.

– Câți oameni sunt în noul fort? am vrut să știu.

– Nu ne lasă să ne apropiem de fortul nou, stăpâne, zise părintele Heahberht. Când m-am uitat de pe dealul de la Hæthlegh, n-am putut număra toți oamenii dinăuntru. Mă privi neliniștit. Ochiul lui mort era alb ca laptele și ulceros. Tremura

de spaimă, nu fiindcă m-ar fi socotit un dușman asemenea danezilor, ci pentru că eram nobil. Se sili să vorbească atât cât putea de calm: Sunt cu sutele, stăpâne. Trei mii de oameni au călărit spre vest, dar și-au lăsat toți copiii și femeile la Beamfleot.

– I-ai numărat pe cei care au plecat?

– Am încercat, stăpâne.

– Soțiile și copiii lor sunt aici? întrebă Æthelflæd.

– Locuiesc pe navele trase pe plajă, doamnă, zise Heahberht.

Preotul era un bun observator, și l-am răsplătit cu o monedă de argint.

– Deci cine comandă în noul fort? l-am întrebat. Haesten însuși?

Părintele Heahberht scutură din cap.

– Skade, stăpâne.

– Skade! Ea comandă?

– Așa ni se spune, stăpâne.

– Haesten nu s-a întors?

– Nu, stăpâne, sau nu am auzit. Ne povesti cum Haesten se apucase să-și construiască noul fort imediat ce flota sa sosise din Cent. Ne-au pus să tăiem stejari și ulmi pentru ei, încheie preotul.

– Trebuie să văd acest fort nou, am zis.

I-am dat lui Heahberht încă o monedă înainte să-mi duc calul printre două cocioabe spre un câmp cu orz. Mă gândeam la Skade, la cruzimile ei, la pofta ei disperată de a ajunge căpetenie. Putea să comande oameni prin forța pură a voinței sale, dar avea oare abilitatea de a-i mâna în luptă? Totuși, Haesten nu era un prost, nu i-ar fi încredințat fortul dacă ar fi avut dubii asupra capacităților ei, și nu mă îndoiam că-i lăsase destule trupe și sfătuitori competenți. Mi-am îmboldit calul spre pădurea din din sud, și oștenii mei mă urmară. Călăream fără grijă, fără a-mi păsa că danezii ar putea avea oameni printre copaci. Intuiam că garnizoana lui Skade era mulțumită să stea în spatele zidurilor, încrezătoare că putea să reziste oricărui atac.

Am ajuns la marginea platoului de unde terenul cobora brusc spre încrengătura de pâraie și intrânduri care formau mlaștina.

Dincolo era Temesul, țărmul său sudic fiind vizibil în ceața depărtată. Patru corăbii stăteau în acea apă largă care reflecta lumina. Erau danezi care căutau pradă sau așteptau să oprească navele saxone de război care ar fi venit dinspre Lundene.

La dreapta zăream Caninga și golful ei și marea flotă trasă pe țărm. Noul fort abia era vizibil după marginea dealului înalt unde era vechea cetate. Ce spusese părintele Heahberht? Că doar vreo cincizeci de oameni păzeau vechile întărituri. Vârfurile de suliță care luceau lângă poarta de nord păreau a fi mult mai multe de cincizeci, iar zidul pe care-l apărau era într-o stare bună. Știam că zidul sudic, de deasupra golfului, se surpase, dar cel dinspre uscat părea intact.

– Skade ne-a văzut venind și a întărit vechiul fort, am spus.

– Are destule sulițe acolo, zise Finan.

– Deci trebuie să cucerim două forturi.

– De ce să nu-l lăsăm pe ăla să putrezească? întrebă irlandezul arătând spre vechiul fort.

– Fiindcă nu-i vreau pe nenorociții de acolo în spatele nostru atunci când atacăm noul fort. Pe ăia trebuie să-i omorâm primii.

Finan nu zise nimic. Nimeni nu vorbi. Războaiele care ne măcinau țările de când ne știam îi obligaseră pe conducători să construiască fortărețe, aceasta fiind singura cale de a obține victoria. Alfred apăra Wessexul cu burhuri, care nu erau altceva decât cetăți mari și bine apărate. Æthelred al Merciei înălța burhuri. Haesten, din câte știam, nu îndrăznise încă să atace vreun burh, fiindcă știa că oamenii lui vor muri în șanțurile de sub ziduri. Voia să slăbească Mercia și să-i înfometeze pe apărătorii burhurilor înainte să se repeadă la atac. Cele două forturi de la Beamfleot nu erau burhuri, dar întăriturile lor erau la fel de formidabile. Constau în ziduri, șanțuri cu țepușe și, fără îndoială, un șanț cu apă. Iar în spatele zidurilor erau oameni care știau să omoare, danezi cu sulițe și danezi cu spade. Pe deasupra, ne așteptau nu doar într-o fortăreață, ci în două.

– Trebuie să luăm ambele fortărețe? întrebă timid Æthelflæd, rupând tăcerea.

– Cu prima va fi ușor, am spus.

– Uşor, stăpâne? zise Finan cu un rânjet strâmb.

– Şi rapid, am spus, părând puţin mai încrezător decât mă simţeam. Vechiul fort era impresionant, dar mă îndoiam că danezii alocaseră destui oameni ca să apere fiecare bucată a întăriturilor.

Odată ce ajungeau trupele æthelingului Edward, mă gândeam că aş fi avut destui oameni ca să atac fortul în câteva locuri deodată, subţiind numărul apărătorilor până când unul dintre atacuri ar fi izbutit. Nu era un plan elaborat, dar ar fi mers, deşi mă temeam că ne va costa mulţi oameni.

Oricum, nu aveam de ales. Trebuia să fac imposibilul. Trebuia să cuceresc două forturi şi, sincer vorbind, habar n-aveam cum să-l iau pe al doilea, cel de lângă apă. Ştiam doar că trebuia s-o fac.

Am luat-o înapoi spre tabără.

Lucrurile se încurcară a doua zi dimineaţă. Era ca şi cum danezii se treziseră din amorţire şi deciseseră să facă ce-ar fi trebuit să facă în ajun.

Ştiau că aveam tabăra în zona vechiului conac din Thunresleam. Pusesem un număr mare de santinele în pădurea de la sud de conac, dar, fără îndoială, un danez isteţ le ocolise şi spionase zona proaspăt defrişată din jurul conacului. Skade, sau oricine o sfătuia, hotărâse că un atac în zori avea să ne omoare mulţi oşteni şi să-i descurajeze pe restul. Era o idee destul de deşteaptă, numai că uşor de ghicit. Ca să mă pregătesc, mi-am trezit oamenii în mijlocul nopţii înstelate, mi-am chemat santinelele dintre copaci, apoi am înşeuat caii, ne-am pus zalele şi am plecat. Focurile ardeau mocnit, sugerând că mai dormeam. Plecarea noastră făcu destul zgomot cât să deranjeze morţii din micul cimitir din Thunresleam, însă danezii, care făceau probabil zgomot la rândul lor pregătindu-se de luptă, habar n-aveau că ridicaserăm tabăra.

– Nu putem să facem asta în fiecare dimineaţă, mormăi Ælfwold.

– Dacă au de gând să ne atace, o s-o facă în dimineaţa asta, i-am replicat. Mâine o să fim în fortul lor de sus.

– Mâine? se miră el.

– Dacă Edward vine azi.

Plănuiam să asaltez vechea cetate cât de repede puteam. Îmi trebuiau însă destui oameni ca să dau opt sau nouă atacuri simultane.

Mi-am regrupat în mijlocul satului cei patru sute de oameni gata de luptă. Cum era posibil ca danezii să fi prins de veste, am insistat să rămânem în şa. Ţăranii abia treziţi ne aduseră bere amară, iar părintele Heahberht, agitat, îmi oferi un pahar de mied. Era surprinzător de bun, şi i-am spus să le dea puţin şi lui Æthelflæd şi celor două slujnice ale sale, singurele două femei care erau cu trupa noastră.

– Dacă danezii ne atacă, rămâi aici cu o gardă, i-am zis lui Æthelflæd.

S-a uitat la mine întrebătoare, dar pentru prima oară nu a comentat nimic.

Era încă întuneric. Singurele sunete erau clinchetul frâielor şi loviturile copitelor fără astâmpăr. Câteodată mai vorbea câte unul, dar majoritatea picoteau în şeile lor. Fumul ieşea din găurile acoperişurilor cocioabelor; la un moment dat, când din pădure se auzi ţipătul posomorât al unei bufniţe, am simţit o tristeţe rece coborându-mi în suflet.

Am atins ciocanul lui Thor şi m-am rugat la zei să-mi trimită un semn, însă tot ce auzeam era strigătul de jale al bufniţei. Cum puteam să cuceresc două forturi? Mă temeam că zeii mă dăduseră uitării şi că, venind în sud din Northumbria, ieşisem din graţiile lor. Ce-i spusesem lui Alfred? Că suntem pe pământ ca să-i amuzăm pe zeii noştri, dar cum puteau zeii să se amuze de trădările mele? M-am gândit la dezamăgirea lui Ragnar, şi acea amintire mi-a îndurerat sufletul. Mi-am amintit de dispreţul Bridei, ştiind că fusese meritat. Mă simţeam nevolnic în acea dimineaţă, atunci când marginea cerului se lumina în spatele meu într-o dâră cenuşie, aveam senzaţia că viitorul meu nu conţinea nimic. Trăirea era atât de puternică, încât eram aproape

de disperare. M-am întors în șa, căutându-l pe Pyrlig. Preotul galez era unul dintre puținii față de care mă destăinuiam și acum îi voiam sfatul, dar înainte să-l chem, un om scoase un strigăt de alarmă.

– Stăpâne, vine un călăreț!

Îi lăsasem pe Finan și pe câțiva oșteni să vegheze la marginea câmpurilor, la jumătatea distanței dintre sat și conac. Irlandezul trimisese un om să-mi dea de veste că danezii se puseseră în mișcare.

– Sunt în pădure, stăpâne, lângă tabăra noastră.

– Câți?

– Greu de zis, dar fac gălăgie cât o hoardă.

Ceea ce putea însemna două sute sau două mii. Prudența îmi spunea să aștept până Finan putea estima numărul dușmanului mai precis, dar eram în acea stare tristă, simțindu-mă blestemat și dorindu-mi cu disperare un semn din partea zeilor, așa că m-am întors spre Æthelflæd:

– Aștepți aici cu garda ta. Fără să aștept un răspuns, mi-am scos Răsuflarea-Șarpelui, desfătându-mă cu sunetul oțelului lung frecându-se de gura tecii. Danezii sunt în tabăra noastră, și-i vom omorî! am strigat dând pinteni armăsarului, cel pe care i-l luasem lui Aldhelm.

Era un cal bun, instruit cum trebuie, însă nu mă obișnuisem cu el. Ælfwold dădu și el pinteni calului ca să mă ajungă din urmă.

– Câți sunt acolo? mă întrebă.

– Destui! i-am strigat.

Era o nebunie ceea ce voiam să fac, dar mă gândisem că danezii aveau să atace tabăra și, dându-și seama că le ghiciserăm planul, aveau să fie prudenți. Voiam să-i luăm pe neașteptate, așa că am dat pinteni calului la trap. Toată trupa mea, peste trei sute de oameni, se alinia de-a lungul drumului în spatele meu. Primele umbre ale zilei apăreau în brazde, și păsările își luau zborul din păduri.

M-am întors în șa ca să văd sulițele și spadele, topoarele și scuturile războinicilor saxoni, în zale cenușii într-o dimineață cenușie, cu fețele încruntate sub coifuri, și am simțit furia bătăliei crescându-mi în suflet.

Voiam să omor. Eram în acea stare sumbră, dominat de certitudinea că trebuia să mă arunc la cheremul zeilor. Dacă voiau să trăiesc, dacă ursitoarele voiau să-mi ţească firul înapoi în pânza de aur, atunci aveam să scap cu viaţă. Prevestiri şi semne, trăim după ele, m-am gândit în timp ce mă năpusteam să descopăr voinţa zeilor. Era o nebunie.

Nişte călăreţi apărură în stânga noastră, luându-mă prin surprindere, însă era doar Finan cu cei şapte oameni ai săi care veneau să ni se alăture.

– S-ar putea să fie trei sute, strigă el, sau poate patru sute!

Am făcut semn că înţelesesem şi am dat din nou pinteni calului. Drumul spre vechiul conac era destul de lat ca patru sau cinci oameni să călărească unul lângă altul. Finan se aştepta probabil să-i opresc pe călăreţii noştri aproape de locul pe care-l defrişaserăm în jurul clădirii şi să aliniez oamenii pe lângă copaci, dar mă lăsam mânat de nechibzuinţă.

O lumină luci în faţă. Ziua era încă gri, noaptea învăluind orizontul la vest, dar noua lumină era roşie şi strălucitoare. Foc. Danezii, mă gândeam, incendiaseră acoperişul conacului, aşa că aveau să moară scăldaţi în lumină. Vedeam marginea copacilor, vedeam trunchiurile căzute pe care le tăiaserăm cu o zi înainte, vedeam luciul tern al focurilor de tabără mocnite, formele întunecate ale oamenilor şi cailor şi licărul focului reflectat din coifuri, zale şi arme; am dat din nou pinteni calului şi am strigat chemarea la luptă:

– Omorâţi-i!

Am ţâşnit dintre copaci în neorânduială, cu spade şi suliţe, cu ură şi furie, şi aproape imediat ce am pătruns în zona defrişată mi-am dat seama că eram depăşiţi numeric. Danezii veniseră în forţă, cel puţin patru sute, şi majoritatea nu descălecaseră, dar erau împrăştiaţi prin tabără şi puţini îşi dădură seama că ne apropiam înainte ca armele şi caii noştri să apară în lumina zorilor. Cel mai mare grup al inamicului era la marginea de vest a zonei defrişate, uitându-se peste pământul întunecat la lumina palidă a focurilor din Lundene. Poate se gândeau că renunţaserăm să mai cucerim forturile şi, la adăpostul nopţii,

ne strecuraserăm înapoi spre oraşul din depărtare. În schimb, veneam dinspre est, cu lumina crescândă în spatele nostru. Se întoarseră brusc atunci când auziră primele urlete şi strigăte.

Eram luminaţi în roşu de flăcările ce mistuiau acoperişul vechiului conac. Foc roşu ţâşnea din dinţii dezgoliţi ai cailor, din zalele noastre, din tăişurile noastre, şi încă mai strigam atunci când mi-am aruncat spada asupra primului om. Era pedestru şi avea o suliţă cu vârflat pe care încercă s-o ridice spre calul meu, dar Răsuflarea-Şarpelui îl lovi în partea laterală a capului. Am ridicat spada şi am împins-o spre alt om, fără să mă ostenesc să văd ce răni îi făcusem, dând pinteni în continuare pentru a stârni cât mai multă teamă. Îi luaserăm prin surprindere, aşa că-i puteam masacra în voie. Ne-am împrăştiat de pe cărare şi am început să căsăpim oamenii descălecaţi care căutau pradă pe lângă focurile muribunde. L-am văzut pe Osferth lovindu-l în cap pe unul cu latul toporului său, zburându-i coiful şi aruncându-l în foc. Omul cu siguranţă avusese obiceiul să-şi cureţe mâinile după masă plimbându-şi-le prin păr, fiindcă grăsimea se aprinse cu flăcări strălucitoare. Urlă şi se zvârcoli cu ţeasta ca o văpaie, încercând să se ridice, dar un iureş de bidivii trecu peste el. O copită aruncă o jerbă de scântei, şi am putut vedea cum o mulţime de cai fără călăreţ alergau panicaţi.

Finan era cu mine. Împreună cu Finan, Cerdic şi Sihtric am şarjat spre grupul mare de călăreţi care priviseră spre vest peste pământul umbrit de noapte. Încă urlam când am intrat în ei, învârtindu-mi spada către un danez cu barba galbenă. Îmi devie lovitura cu scutul său ridicat, însă apoi fu lovit de o suliţă sub scut, tăişul rupând zalele şi intrându-i în burtă. Am simţit ceva lovindu-mi scutul, dar nu m-am putut uita în stânga, fiindcă un individ fără dinţi încerca să-şi bage spada prin gâtul armăsarului meu. I-am îndepărtat lama cu Răsuflarea-Şarpelui şi l-am tăiat la braţ, dar zalele îl protejară.

Eram în mijlocul trupelor inamice, neputând călări mai departe, dar mai mulţi oşteni de-ai mei veneau în ajutor. Am lovit spre omul fără dinţi, însă fu rapid şi scutul devie spada.

În clipa următoare, calul lui se împletici. Sihtric izbi cu un topor, și am văzut metal rupându-se și sânge țâșnind brusc.

Încercam să-mi țin calul în mișcare. Erau și danezi pedeștri printre călăreți și o lovitură peste picioarele calului meu putea să mă doboare, iar un om nu este niciodată mai vulnerabil decât atunci când cade din șa. O suliță lunecă dinspre dreapta mea peste burtă și se implântă în partea interioară a scutului, iar Răsuflarea-Șarpelui se repezi într-o față bărboasă zdrobindu-i dinții. Am tras-o înapoi ca s-o vâr mai adânc. Un cal urlă. Oamenii lui Ælfwold se luptau cu avânt, și șarja noastră îi împărțise pe danezi în două. Unii se retrăseseră în josul dealului, dar majoritatea merseseră ori la nord, ori la sud de-a lungul crestei. Acum se reorganizau și veneau spre noi din ambele direcții, urlându-și strigătele de luptă. Soarele răsărise, orbindu-ne, conacul era un infern și aerul, un vârtej de scântei în noua lumină strălucitoare.

Haos. Pentru o clipă avuseserăm avantajul surprizei, dar danezii își reveniră iute și se apropiară de noi. Marginea dealului era o confuzie de cai care călcau sub copite orice era dedesubt, oameni urlând și sunetul crud de oțel pe oțel. Mă întorsesem spre nord și încercam să-i împing pe danezii de pe deal, dar erau la fel de hotărâți să ne măcelărească. Am parat o lovitură de spadă, uitându-mă la dinții strânși ai omului care încerca să-mi taie capul. Încleștarea spadelor făcea să-mi tremure brațul, dar îi oprisem lovitura și l-am izbit în față cu mânerul Răsuflării-Șarpelui. Lovi din nou și-mi nimeri coiful, umplându-mi capul de zgomot în timp ce-l izbeam a doua oară. Eram prea aproape de el ca să-mi folosesc tăișul spadei, așa că mă lovi tare cu marginea scutului său peste brațul înarmat.

– Căcatule, mârâi spre mine.

Coiful îi era decorat cu bucăți de lână vopsite în galben. Purta brățări peste zale, ceea ce însemna că era un om care câștigase averi în războaie. Se citea o furie pură în ochii care oglindeau focul din jur. Îmi voia moartea din răsputeri. Purtam coiful decorat cu argint, aveam mai multe brățări decât el și știa că sunt un războinic de renume. Poate știa cine sunt și voia să

se laude că-l omorâse pe Uhtred de Bebbanburg. L-am văzut strângând din dinți din nou în timp ce încerca să mă lovească în față; apoi grimasa se transformă în surpriză, ochii i se deschiseră larg și culoarea roșie dispăru din ei. Își scutură capul, disperat să-și țină spada care-i cădea din mână în timp ce toporul mânuit de Sihtric îi tăia coloana. Scoase un icnet și căzu din șa, însă chiar atunci calul meu urlă și se aplecă într-o parte, și am văzut un danez pedestru băgându-i o suliță în burtă. În vreme ce Finan îl zdrobea cu copitele calului său, m-am grăbit să-mi scot picioarele din scări.

Armăsarul căzu în convulsii, prinzându-mi piciorul drept sub el. Copita altuia lovi pământul chiar lângă capul meu. Mi-am acoperit corpul cu scutul și am încercat să mă eliberez de sub cal. O armă se lovi de scut. Un cal călcă pe Răsuflarea-Șarpelui, aproape smulgându-mi-o din mână. Lumea mea era un tunet de copite, urlete și confuzie. Am încercat din nou să mă eliberez, apoi ceva, armă sau copită, mă lovi în spatele coifului și lumea mea deveni neagră. Dintr-odată, am auzit prin întuneric pe cineva gemând jalnic. Eram eu. Cineva încerca să-mi dea jos coiful și, când își dădu seama că eram viu, îmi puse un cuțit la gură. Țin minte că mă gândeam la Gisela și verificam disperat dacă aveam în palmă mânerul Răsuflării-Șarpelui; nu-l aveam, așa că am început să urlu, știind că-mi vor fi interzise plăcerile din Valhalla, apoi totul deveni roșu. Aveam căldură pe față și roșu în fața ochilor. Venindu-mi în fire, mi-am dat seama că omul care încercase să mă omoare murea el însuși și sângele lui îmi curgea pe față. În cele din urmă, Cerdic îl împinse pe muribund mai încolo și mă scoase de sub leșul calului.

–Aici! zise Sihtric punându-mi în mână Răsuflarea-Șarpelui.

Și el și Cerdic descălecaseră. Un danez urlă victorios și se întinse din șa cu o suliță cu coada groasă, dar Cerdic devie lovitura cu un scut brăzdat de urme de tăișuri. Am împuns coapsa călărețului cu Răsuflarea-Șarpelui, însă lovitura nu avu forță și sulița lui veni spre mine, izbind puternic în scut. Danezii adulmecau victoria și forțau înaintarea, simțeam asta în loviturile lor ce mușcau din scutul de tei.

– Omorâţi-le caii! am strigat cu glas răguşit.

Câţiva oameni de-ai lui Weohstan veniră călare din dreapta noastră şi se năpustiră asupra danezilor. L-am văzut pe un saxon învârtindu-se în şa, cu mâna în care ţinea sulița atârnându-i de un tendon din braţul însângerat.

– Pentru Iisus! Pentru Iisus! răcnea un om. Era părintele Pyrlig care ni se alăturase. Preotul galez era pedestru, cu zalele întinse pe burta rotundă şi cu o suliţă ca un mic trunchi de copac în mâini. Nu avea scut şi mânuia sulița cu amândouă mâinile, împungând cu vârful spre caii inamicului pentru a-i ţine la distanţă.

– Mulţumesc, le-am spus lui Cerdic şi lui Sihtric.

– Ar trebui s-o luăm înapoi, stăpâne, zise Cerdic.

– Unde-i Finan?

– Înapoi! urlă Cerdic prinzându-mă fără rezerve de umărul stâng şi trăgându-mă din faţa danezilor.

Finan se lupta în spatele nostru, lovind cu toporul în danezii de pe partea sudică a crestei, unde era ajutat de majoritatea oamenilor mei şi de mercienii lui Ælfwold.

– Am nevoie de un cal, am strigat.

– E o adevărată harababură aici, zise Pyrlig.

Aproape că am râs, tonul vocii şi cuvintele lui fiind atât de blânde. Era mai mult decât o harababură, era un dezastru. Îi condusesem pe oamenii mei pe marginea dealului, însă danezii îşi reveniseră şi acum ne înconjurau. Erau danezi la est, la nord şi la sud şi încercau să ne împingă peste creastă şi să ne urmărească în josul pantei abrupte, unde corpurile noastre ar fi fost o dâră de sânge sub soarele care se ridica. Cel puţin o sută dintre saxonii mei erau descălecaţi acum, şi formam un cerc înăuntrul unui zid de scuturi disperat. Prea mulţi muriseră, unii omorâţi de ai lor, fiindcă, în iureşul bătăliei, era greu să deosebeşti prietenul de duşman. Mulţi saxoni aveau o cruce pe scut, dar nu toţi. Era plin şi de cadavre de-ale danezilor, dar cei rămaşi în viaţă ne depăşeau numeric. Îmi înconjurau micul zid de scuturi, în timp ce călăreţii lor îi împingeau înapoi în pădure pe saxonii rămaşi călare.

Ælfwold, care îşi pierduse armăsarul, veni cu greu lângă mine.

– Nenorocitule! Nenorocit trădător!

Cu siguranţă credea că-i condusesem în mod voit oamenii într-o capcană, dar nu trădarea, ci nechibzuinţa mea fusese cea care ne mânase spre dezastru. Ælfwold îşi ridică scutul în timp ce danezii se apropiau şi loviturile începură să cadă. Am împuns Răsuflarea-Şarpelui în pieptul unui cal, am învârtit-o şi am împins din nou, iar Pyrlig îl înălţă pe un om pe jumătate din şa cu o lovitură teribilă a lungii sale sulițe. Ælfwold era căzut, cu coiful crăpat, sângele şi creierul curgându-i pe faţă, dar mai avu atâta conştienţă să mă privească cu reproş înainte să înceapă să tremure şi să aibă spasme. A trebuit să mă întorc să bag spada în alt danez al cărui cal se împiedicase de un cadavru, iar apoi inamicul se retrase din faţa zidului nostru de scuturi pentru a se pregăti de un nou atac.

– Iisus, îngăimă Ælfwold, apoi vocea i se opri în gât şi nu mai zise nimic. Zidul nostru de scuturi era micşorat, scuturile noastre, rupte şi însângerate. Danezii îşi băteau joc de noi, ne ocărau şi ne promiteau morţi agonizante.

Oamenii se mişcară mai aproape unii de alţii şi ar fi trebuit să-i încurajez, dar nu ştiam ce să spun, fiindcă aceasta era greşeala mea, nebunia mea. Atacasem fără să aflu întâi forţa inamicului. Moartea mea, m-am gândit, era justă, dar aş fi plecat în viaţa de apoi ştiind că luasem prea mulţi oameni buni cu mine.

Singura cale era să mor demn, aşa că am împins scutul lui Sihtric şi am păşit spre inamic. Unul îmi acceptă provocarea şi călări spre mine. Nu-i puteam vedea faţa, fiindcă soarele era în spatele lui, orbindu-mă, dar i-am lovit armăsarul în gură cu Răsuflarea-Şarpelui şi mi-am ridicat scutul să întâmpin lovitura spadei lui. Calul se cabră, am dat să-l împung în burtă, dar am ratat, în timp ce un altul izbi cu un topor din stânga mea. Am păşit într-o parte, şi piciorul îmi alunecă într-o încâlceală de maţe de la un cadavru hăcuit de un topor. Am căzut într-un genunchi, dar din nou oamenii mei veniră să mă salveze. M-am ridicat şi am reuşit să-l lovesc pe călăreţ, deşi nu puteam vedea

unde, din cauza luminii orbitoare a soarelui. În dreapta mea, un armăsar cu o suliţă înfiptă în piept tuşea sânge. Am început să urlu, cu toate că nu-mi amintesc ce, în momentul în care din stânga mea veni o nouă şarjă de călăreţi. Nou-veniţii scoteau strigăte de luptă.

Să mori demn. Să mori demn. Ce altceva poate să facă un om? Duşmanii lui trebuie să spună despre el că a murit ca un bărbat. Am împuns din nou, alungând calul, şi o spadă îmi lovi partea de sus a scutului, rupând marginea metalică şi aruncându-mi o aşchie de lemn în ochi. Am împuns din nou şi am simţit cum Răsuflarea-Şarpelui intră în os atunci când îi sfâşie coapsa călăreţului. Am clipit şi mi-am scos aşchia din ochi în timp ce spada lui se izbi de coiful meu, ricoşă şi mi se lovi de umăr. Zalele opriră lovitura care nu fusese atât de puternică, deoarece părintele Pyrlig îl împunsese pe călăreţ în lateral. Galezul mă trase înapoi spre zidul de scuturi.

– Slavă Domnului! nu contenea să bolborosească.

Nou-veniţii erau saxoni. Călăreau sub stindardul dragonului de Wessex şi în fruntea lor era Steapa, care valora cât zece oameni. Fără să stea pe gânduri, se năpustiseră asupra danezilor.

– Un cal! am răcnit, şi cineva îmi aduse un armăsar.

Pyrlig ţinu animalul agitat în timp ce încălecam. Mi-am băgat cizmele în scările cu care nu eram obişnuit şi am strigat la oamenii mei să-şi găsească nişte cai. Erau prea multe animale moarte, dar destui armăsari fără călăreţ încă mai umblau de colo colo în mijlocul masacrului.

Un bubuit enorm anunţă căderea acoperişului conacului. Bârnele aprinse căzură una câte una, fiecare scuipând o nouă jerbă de scântei spre cerul înnegrit de fum. Am dat pinteni calului spre vechea piatră votivă, m-am aplecat din şa şi am atins vârful pietrei cât am spus o rugăciune pentru Thor. Văzând că o suliţă era băgată prin gaură, am vârât în teacă Răsuflarea-Şarpelui şi am luat arma cea lungă. Lama îi era însângerată. Sulităşul, un danez, zăcea mort lângă piatră. Un cal îi călcase pe faţă, sfârtecând-o şi lăsând un ochi să atârne peste marginea coifului. Am prins coada din frasin a suliţei şi m-am

grăbit spre finalul luptei. Steapa și oamenii săi îi surprinseseră complet pe danezii care se întorceau acum să fugă spre adăpostul fortului, urmăriți de uriașul Steapa. Am încercat să-l ajung, dar dispăru printre copaci. Toți saxonii erau în urmărire acum, pădurile dese fiind pline de cai și fugari. Finan mă găsi, nu știu cum, și am înaintat împreună, aplecându-ne pe sub crengi. Un danez rănit și descălecat fugi din calea noastră, apoi căzu în genunchi, dar nu l-am băgat în seamă.

– Doamne, Dumnezeule, am crezut că suntem terminați! îmi strigă Finan.

– Și eu!

– De unde ați știut că vin oamenii lui Steapa? mă întrebă, apoi dădu pinteni calului după un danez care galopa furibund.

– Nu am știut! am strigat, dar Finan era prea concentrat asupra prăzii sale ca să mă audă.

L-am ajuns din urmă și am ochit spinarea danezului cu sulița în timp ce frunze și mucegai îmi săreau în față din copitele cailor. Finan lovi cu spada și danezul căzu din șa.

– Ælfwold e mort! strigă Finan în timp ce galopam mai departe.

– L-am văzut! Credea că l-am trădat!

– Atunci își ținea creierul în fund. Unde au dispărut nenorociții?

Danezii călăreau spre fort, și urmărirea ne dusese ușor spre est. Țin minte cum strălucea lumina soarelui prin frunzele copacilor, țin minte cum am trecut pe lângă vizuina unui viezure, îmi amintesc sunetul tuturor copitelor prin pădure, ușurarea că trăiam după ce totul păruse moarte sigură. Când am ajuns la marginea pădurii am descoperit că haosul nu se sfârșise.

În fața noastră era o fâșie mare de iarbă unde în mod normal păștеau oile și caprele. Terenul cobora spre o șa, apoi urca mai abrupt spre poarta vechiului fort din vârful dealului. Danezii galopau într-acolo, nerăbdători să se bucure de protecția șanțului și întăriturilor, dar oamenii lui Steapa îi ajunseseră din urmă, și acum tăiau și hăcuiau de zor.

– Haide! îmi strigă Finan dând pinteni calului.

Văzuse oportunitatea înainte s-o văd eu. Primul meu gând fu să-l opresc și să pun capăt șarjei dezorganizate a lui Steapa, dar apoi nebunia mă luă din nou în stăpânire. Cu un urlet sălbatic, am dat pinteni calului după Finan.

Pierdusem noțiunea timpului. Nu puteam să spun cât durase acea luptă de pe marginea dealului, dar soarele era sus acum, și lumina lui se reflecta din Temes, scăldând într-un verde strălucitor iarba din fața noastră. Coloana de călăreți se întindea de la marginea pădurii până la fort. Calul meu obosit respira greu, transpirația albă îi curgea pe laterale, însă i-am dat din nou pinteni în timp ce ne apropiam de hoarda de fugari și urmăritori. Finan înțelesese înaintea mea că danezii ar fi putut închide poarta prea târziu. Înțelesese că ar fi putut să fie atât de panicați, încât nici să nu le treacă prin minte să închidă poarta. Atâta vreme cât propriii lor oameni treceau peste podul de deasupra șanțului și pe sub arcul de lemn aveau s-o lase deschisă, dar oamenii lui Steapa erau atât de amestecați cu danezii, încât unii ar fi putut să intre în cetate, și dacă destui dintre ai noștri pătrundeau dincolo de zid am fi putut s-o cucerim.

Târziu, mult mai târziu, când poeții au povestit despre lupta din acea zi, au spus că Steapa și cu mine am atacat vechiul conac de la Thunresleam împreună și că i-am împins pe danezii panicați și că am asaltat fortul în timp ce inamicul era încă amețit de la înfrângere. Au înțeles aiurea, dar, din nou, sunt poeți, nu războinici. Adevărul este că Steapa m-a scăpat de la o înfrângere sigură și nici unul nu a asaltat fortul, fiindcă nu a fost nevoie. Primii oameni ai lui Steapa au intrat prin poartă, și abia după ce erau înăuntru și-au dat seama danezii că inamicul intrase deodată cu propriii lor oameni.

Începu o nouă bătălie disperată. Steapa le ordonă oamenilor săi să descalece și să facă un zid de scuturi la poartă, un zid care era orientat atât înspre fort, cât și înspre panta de afară, luminată de soare. Neputând să-l spargă, danezii rămași afară o luară la fugă. Dădură pinteni cailor pe panta abruptă dinspre vest, călărind cu disperare spre noul fort. Iar noi pur și simplu

am descălecat și am intrat prin poartă ca să ne alăturăm zidului de scuturi al lui Steapa, care creștea în interiorul fortului vechi.

Apoi am văzut-o pe Skade. Nu am aflat niciodată dacă ea i-a condus pe călăreți la conacul arzând de la Thunresleam, dar ea comanda oamenii din vechiul fort și urla la ei să ne atace. Acum însă, eram mult mai mulți decât ei. Erau cel puțin patru sute de saxoni în zidul de scuturi al lui Steapa, și alții veneau călare. Mândrul stindard al Wessexului fâlfâia deasupra noastră, dragonul brodat stropit cu sânge, iar Skade urla la noi. Era călare, în zale, cu capul gol, părul ei lung și negru fluturând în vânt în timp ce rotea o spadă. Își îmboldi calul spre zidul de scuturi, însă avu destulă inspirație să se oprească atunci când scuturile rotunde se ridicară la unison și sulițele lungi se întinseră spre ea.

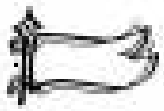
Weohstan veni cu și mai mulți călăreți și, ducându-i pe flancul drept al zidului lui Steapa, ordonă un atac. Steapa strigă zidului să avanseze și am urcat pe panta ușoară spre marile clădiri de pe vârful dealului. Oamenii lui Weohstan o luară înaintea noastră, iar danezii, înțelegând ce-i așteptă, fugiră cât îi țineau picioarele.

Astfel am cucerit vechiul fort. Dușmanii goneau la vale, un om trăgând calul lui Skade de hățuri. Ea stătea întoarsă în șa, uitându-se la noi. N-am încercat să-i urmărim. Eram obosiți, însângerați, răniți și uimiți. Pe deasupra, un zid de scuturi danez păzea podul care ducea la noul fort. Nu toți fugarii mergeau spre podul acela, unii treceau călare prin pârâul adânc ca să ajungă la Caninga.

De pe zidurile vechii cetăți fluturau alături dragonul Wessexului și crucea lui Ælfwold. Steagurile anunțau o victorie, dar acea victorie nu însemna nimic dacă nu puteam captura noul fort, pe care, pentru prima dată, l-am văzut clar.

Și am înjurat.

Paisprezece

Æthelflæd mi se alătură pe metereze. Nu zise nimic la început, dar, fără să-i pese cine ar fi văzut, mă luă brusc în braţe. Îi simţeam trupul tremurând. Scutul meu greu încercat mi-era încă prins de braţul stâng şi o acoperi când am tras-o mai aproape.

– Am crezut că ai murit, zise ea după o vreme.

– Cine ţi-a spus asta?

– Nimeni. M-am uitat.

– Te-ai uitat? De unde?

– De la marginea taberei, răspunse ea calm.

– Eşti nebună? am izbucnit eu împingând-o ca s-o privesc în ochi. Voiai să te prindă danezii?

– Ai sânge peste tot pe faţă, spuse ea atingându-mi obrazul cu un deget. Este uscat. A fost rău?

– Da, dar acolo va fi mult mai rău, am zis arătând spre fortul cel nou.

Fortul era construit la poalele dealului, unde povârnişul abrupt se transforma într-o pantă mai blândă, care se termina ca o creastă joasă şerpuind în mlaştina de lângă golf. Cum venea refluxul, se observau bancurile de nămol întortocheate acolo unde golful se amesteca cu mlaştina. Am văzut cum îşi construise Haesten noul său fort pe acea ultimă limbă de pământ uscat, dar apoi săpase un şanţ lat ca să apere zidul estic de un atac frontal. Făcuse din fort o insulă cu o lăţime de trei ori mai mare decât lungimea. Zidul de sud se întindea de-a lungul golfului şi era apărat de canalul cu apă adâncă, zidurile de vest şi

de nord aveau în față intrânduri inundate și mlaștini nesfârșite acoperite de maree, în timp ce palisada scurtă de la est, unde era și poarta principală orientată spre noi, era apărată de șanțul proaspăt săpat. Un pod de lemn traversa șanțul, dar acum că ultimii fugari îl trecuseră în siguranță, danezii îl demontau și duceau scândurile late înapoi în fort. Unii lucrau în apă, care în mijloc abia le ajungea la brâu. Asta era o slabă consolare, fiindcă aici diferența dintre flux și reflux era cel puțin de două ori mai mare decât înălțimea unui om zdravăn; așadar, atunci când șanțul putea fi trecut, malul opus ar fi fost o pantă abruptă de mâl cleios.

Interiorul fortului era plin de clădiri, unele acoperite cu scânduri, altele cu pânze de corabie, dar nici una cu paie, ceea ce însemna că Haesten evita riscul ca un val de săgeți aprinse să-i incendieze cetatea. M-am gândit că multe bârne și mulți stâlpi pentru case fuseseră luați din satul care fusese distrus la est de noul fort, unde panta de jos a dealului era mai largă. Înăuntru erau grupuri de danezi, dar și mai mulți locuiau la bordul navelor lor. Peste două sute de corăbii de război cu prova înaltă erau trase pe uscat pe celălalt mal al golfului. Majoritatea aveau catargul dat jos și unele aveau tende trase peste catargele culcate pe punte, sprijinite pe niște furci mari. Se vedeau haine spălate puse la uscat, iar în umbra carenelor copiii se jucau în nămol sau se uitau la noi. Am mai numărat douăzeci și trei de nave cu catargul la locul lui și cu pânzele desfăcute. Aveau oameni la bord, sugerând că erau gata să plece pe mare în orice clipă. Mă gândisem să aduc niște corăbii de la Lundene, dar faptul că acestea erau clar pregătite de luptă sugera că flota noastră ar fi fost copleșită repede.

Steapa venea spre noi agale. Fața sa, atât de teribilă din cauza pielii întinse și ochilor sălbatici, păru brusc agitată când îngenunche în fața lui Æthelflæd și își dădu jos coiful, dezvelindu-și părul încâlcit.

– Doamnă, zise el clipind des.

– Ridică-te, Steapa.

Acesta era un om care putea să biruiască o duzină de danezi și a cărui spadă era temută în trei regate, dar era timorat în fața

lui Æthelflæd. Ea era spiță regală, pe când el era fiul unui sclav. I-am spus pe un ton poruncitor:

– Lady Æthelflæd vrea să cobori dealul, să treci șanțul, să dobori porțile și să-i scoți afară pe danezi.

Pentru o clipă mă crezu. Păru alarmat, apoi se încruntă la mine, dar nu știa ce să spună.

– Mulțumesc, Steapa, rosti Æthelflæd cu căldură, salvându-l pe uriaș din confuzie. Ai câștigat o victorie magnifică! Mă voi asigura că tatăl meu află despre acest triumf..

Steapa se lumină la față, dar bâlbâiala tot nu i se potoli.

– Am avut noroc, doamnă.

– Se pare că întotdeauna avem noroc când lupți și tu. Ce mai face Hedda?

– Este bine, doamnă!

Se uită lung la ea, uimit de întrebare. Eu nu-mi aminteam numele soției lui Steapa, o ființă mică și ștearsă, însă Æthelflæd îl știa, ba știa și cum îl chema pe fiul lui.

– Fratele meu este în preajmă? întrebă Æthelflæd.

– A fost cu noi în luptă, doamnă, deci trebuie să fie pe-aproape.

– Merg să-l găsesc, spuse ea.

– Nu fără gardă, am mârâit.

Suspectam că unii danezi fugari mai umblau încă prin păduri.

– Lordul Uhtred crede că sunt un bebeluș care are nevoie de protecție, îi spuse Æthelflæd lui Steapa.

– Domnia sa știe cel mai bine, doamnă, replică loial uriașul.

Când fu adus calul lui Æthelflæd mi-am făcut palmele căuș pentru a o ajuta să încalece. Le-am ordonat lui Weohstan și călăreților lui s-o escorteze pe drumul spre ruinele vechiului conac, apoi i-am dat lui Steapa o palmă peste spate. Era ca și cum aș fi dat un pumn unui stejar.

– Mulțumesc, i-am zis.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai ținut în viață.

– Păreai că o duci destul de bine, mormăi el.

– Doar muream încet până ai venit tu.

Se încruntă și se întoarse să se uite la noul fort.

– La naiba, cum îl luăm?

– Aș vrea să știu.

– Trebuie totuși s-o facem.

– Și repede, am subliniat. Trebuia să ne grăbim, fiindcă aveam mâna în gâtul inamicului, dar el avea încă mâinile libere. Acele brațe erau trupele sălbatice care distrugeau Mercia și care-și lăsaseră familiile și navele la Beamfleot, și mulți dintre acei oameni își prețuiau navele mai mult decât familiile. Danezii erau oportuniști. Atacau acolo unde simțeau slăbiciune, dar imediat ce lupta devenea prea grea, se urcau pe corăbii și plecau în căutarea unei prăzi mai slabe. Dacă aș fi distrus această flotă uriașă, atunci echipajele ar fi rămas blocate în Britania și, dacă Wessexul supraviețuia, danezii puteau fi vânați și măcelăriți. Haesten socotea probabil că noul fort de la Beamfleot era de necucerit, însă oamenii lui aveau să-l preseze în curând să scape de asediul nostru. Pe scurt, odată ce danezii care jefuiau Mercia ar fi aflat că reprezentam o amenințare reală și că aveam efective importante, s-ar fi întors să-și apere navele și familiile. Foarte repede, i-am repetat lui Steapa.

– Păi, trebuie să trecem șanțul ăla și să rezemăm scările pe zid.

În gura uriașului, totul suna foarte simplu.

– Asta e și ideea mea, am spus.

– Doamne ajută, murmură el făcându-și semnul crucii.

Dinspre nord se auziră sunete de corn. M-am întors să mă uit peste șaua dintre dealuri unde zăceau împrăștiate cadavre de oameni și de cai și unde încă mai apăreau călăreți din pădurile îndepărtate. Unul dintre ei purta un steag imens cu un dragon, ceea ce însemna că æthelingul Edward ajunsese.

Fiul lui Alfred se opri în fața fortului, în timp ce numeroși servitori și cai de povară se grăbeau prin poartă spre cea mai mare din cele două clădiri de piatră. Ambele erau în stare precară. Finan, care le cercetase, ni se alătură pe metereze și ne spuse că fuseseră folosite drept grajduri.

– Este ca și cum ai sta într-o căcăstoare, zise el.

Edward încă mai aștepta dincolo de poartă, cu Æthelflæd lângă el.

– De ce nu intră în fort? am întrebat.

– Trebuie să aibă un tron, zise Finan. Râzând de expresia de pe fața mea, adăugă: E adevărat! I-au adus un covor, un tron și naiba mai știe ce. Și un altar.

– El este viitorul rege, spuse Steapa.

– Asta dacă nu reușesc să-l omor pe nenorocit atunci când trecem de zidul acela, am spus arătând spre fortul danez.

Steapa păru șocat, apoi se înveseli când l-am întrebat ce mai făcea Alfred.

– E la fel de bine ca întotdeauna. Am crezut c-o să moară! Este mult mai bine acum. Poate să călărească din nou, chiar să umble!

– Auzisem că a murit.

– Era aproape. I-au dat ultima împărtășanie, dar și-a revenit. A plecat la Exanceaster..

– Ce se întâmplă acolo?

Steapa ridică din umeri.

– Danezii au făcut o tabără și stau în ea.

– Vor ca Alfred să-i plătească să plece, am sugerat.

M-am gândit la Ragnar și mi-am imaginat nefericirea lui, fiindcă Brida cu siguranță îl îndemna să asedieze Exanceaster, dar acel burh era greu de cucerit. Se afla pe un deal, pantele erau abrupte, iar trupele instruite ale lui Alfred îi păzeau întăriturile solide; de aceea, cel puțin până plecase Steapa, danezii nu făcuseră nici o încercare de a-l ataca.

– Haesten a fost deștept, am zis peste câteva clipe.

– Deștept? întrebă Steapa.

– I-a convins pe northumbrieni să atace, spunând că va distrage armata lui Alfred, i-am explicat, iar apoi l-a prevenit pe Alfred de atacul northumbrian, ca să se asigure că nu trebuie să se lupte contra saxonilor de vest.

– Trebuie să se bată cu noi, mormăi uriașul.

– Pentru că Alfred este tot atât de deștept, am spus.

Alfred știa că Haesten reprezenta amenințarea mai mare. Dacă Haesten putea fi înfrânt, northumbrienii ar fi fost descurajați și ar fi plecat. Northumbrienii lui Ragnar trebuiau ținuți

în șah, de aceea o parte atât de mare din armata saxonilor de vest era în Defnascir, însă Alfred își trimisese fiul și o mie două sute dintre cei mai buni soldați ai săi la Beamfleot. Voia să-l slăbesc pe Haesten, dar voia mult mai mult decât atât.

Voia ca reputația æthelingului Edward să fie încununată de victorie. Alfred nu fusese nevoit să-l trimită pe ætheling. Steapa și oamenii lui îmi erau indispensabili, pe când Edward era mai mult o povară, dar Alfred știa că viața i se apropia de sfârșit și voia să fie sigur că fiul lui îi urma la tron. Pentru asta trebuia să-i asigure lui Edward un renume de războinic, și tocmai de aceea mă rugase să-i jur credință. Mă gândeam cu amărăciune că refuzul meu nu-l împiedicase pe Alfred să mă manipuleze, astfel încât eram aici, luptând pentru creștini și luptând pentru Edward.

Într-un târziu, æthelingul intră în fort, intrarea lui fiind anunțată de sunete de corn. Oamenii îngenuncheau în timp ce el înainta spre sala din piatră, și l-am privit cum primea omagiul cu semne grațioase ale mâinii drepte. Arăta tânăr și zvelt; amintindu-mi cum mă întrebase Ragnar dacă voiam să fiu rege al Wessexului, nu mi-am putut stăpâni un râset scurt și amar. Finan se uită la mine curios.

– Ne cheamă la el, zise Steapa.

Marea sală puțea. Servitorii dăduseră la o parte cu lopețile balegile de cal și rașchetaseră podelele, dar încăperea plină de muște grase tot duhnea a latrină. Fusesem la un ospăț aici pe când sala era luminată de foc și răsuna de hohote de râs. Amintirea mă făcu să mă întreb dacă toate sălile de ospețe cu bârne înalte sunt destinate pieirii.

Nu exista un podium, așa că scaunul lui Edward fu pus pe un covor mare, alături de scaunul pe care ședea Æthelflæd. În spatele fratelui și surorii era un grup de preoți în sutane negre. Nu-i știam, dar ei mă cunoșteau cu siguranță, fiindcă patru dintre cei șase clerici își făcură semnul crucii când m-am apropiat de tronul improvizat.

Steapa îngenunche în fața æthelingului, Finan se plecă, iar eu mi-am înclinat capul. Edward, sperând neîndoielnic mai

mult respect din partea mea, aşteptă, dar când fu limpede că-i oferisem tot ce eram pregătit să ofer, se forţă să zâmbească.

– Ai procedat bine, îmi spuse cu glasul lui subţire.

Nu erau nici căldură, nici convingere în vorbele lui.

L-am lovit pe Steapa peste spate.

– Steapa a procedat bine, Înălţimea Ta.

– Este un războinic loial şi un creştin bun, zise Edward, sugerând că eu nu mă încadram în nici una din aceste categorii.

– Totodată e o brută mare şi urâtă, am spus, şi-i face pe danezi să se cace pe ei de frică.

Edward şi preoţii se simţiră jigniţi la auzul acestor cuvinte. Fiul regelui se pregătea să-mi facă un reproş, când râsul lui Æthelflæd se auzi în sală. Edward păru iritat, dar se stăpâni şi spuse:

– Îmi pare rău că lordul Ælfwold a murit.

– Vă împărtăşesc tristeţea.

– Tatăl meu m-a trimis să cuceresc acest cuib de piraţi păgâni. Vorbea în acelaşi fel cum şedea: ţeapăn. Era oribil de conştient de tinereţea lui şi de autoritatea lui fragilă, dar, la fel ca tatăl său, avea ochi inteligenţi. Era pierdut totuşi în această sală. Era speriat de faţa mea stropită cu sânge şi încă şi mai speriat de războinicii în vârstă, care omorau danezi de când el încă sugea la ţâţa doicii lui. Continuă prudent: Întrebarea este cum.

– Steapa deja are răspunsul, am zis.

Uşurarea de pe chipul æthelingului făcea pereche cu îngrijorarea uriaşului.

– Vorbeşte, Steapa, îl îndemnă Edward.

Steapa se uită la mine speriat, aşa că am răspuns în locul lui.

– Trebuie să trecem şanţul şi să asaltăm zidul. Putem s-o facem doar la reflux, iar danezii ştiu aceasta. Mai ştiu şi că timpul nu e de partea noastră.

Era linişte. Spusesem ceea ce era evident şi asta îl dezamăgea pe Edward, dar la ce se aştepta? Că aveam vreo soluţie magică, născută din ceva vrăjitorii păgâne? Sau credea că nişte îngeri vor zbura din cerul creştin şi-i vor ataca pe danezii din fort? Aveam doar două căi pentru a cuceri Beamfleot. Una era să-i

înfometăm pe danezi, şi nu aveam timp să facem aşa ceva, iar cealaltă era să luăm zidurile cu asalt. Câteodată, în război, calea simplă este singurul răspuns, însă răspunsul acesta poate fi înecat în sânge. Toţi oamenii din sală o ştiau, iar unii se uitau la mine cu reproş, imaginându-şi grozăvia de a încerca să te caţeri pe o palisadă înaltă, apărată de danezi feroce.

– Deci, am continuat încrezător, avem treabă. Weohstan, oamenii tăi vor patrula prin zona mlaştinilor, împiedicându-i pe mesageri să părăsească fortul. Beornoth, ia oamenii lordului Ælfwold şi postează-i la întăriturile făcute din corăbii de la marginea golfului. Oamenii domniei voastre, am zis uitându-mă la Edward, se vor apuca să facă scări. Şi voi, am arătat spre cei şase preoţi, voi la ce sunteţi buni?

Edward mă privea cu groază în timp ce preoţii se încruntau jigniţi.

– Se pot ruga, Lord Uhtred? sugeră dulce Æthelflæd.

– Atunci rugaţi-vă din greu, le-am spus.

Se lăsă liniştea. Oamenii aşteptau un consiliu de război, şi lui Edward, care era oficial la comandă, i-ar fi plăcut să lase impresia că el lua hotărârile, dar nu aveam timp de discuţii.

– Scări, rosti într-un final æthelingul cu o voce şovăielnică.

– Ne urcăm pe ele, i-am replicat aspru, şi avem nevoie de cel puţin patruzeci.

Edward clipi. Vedeam că se gândea dacă să mă pedepsească atunci, dar decise că victoria la Beamfleot era de preferat decât să-şi facă un inamic. Chiar reuşi să zâmbească.

– Vor fi făcute, spuse binevoitor.

– Deci tot ce avem de făcut, am zis, este să le trecem peste şanţ, apoi să le folosim pentru a ne urca pe zid.

Zâmbetul lui Edward păli. Fiindcă şi el ştia că vor muri oameni. Prea mulţi oameni.

Dar nu exista altă cale.

Prima problemă era să trecem şanţul, la capătul căruia ne-am dus călare a doua zi. Îngrijorat că Haesten îşi va aduce oamenii înapoi ca să ridice asediul, trimisesem unităţi puternice de

cercetași la vest și la nord, însă armata lui nu-și făcu apariția. Haesten era încrezător în soliditatea fortificației de la Beamfleot și în curajul garnizoanei sale; prin urmare, în loc să încerce să ne distrugă, își trimise trupele de jaf tot mai departe în Mercia, atacând orașele fără ziduri și satele care se crezuseră în siguranță fiindcă erau aproape de granița cu saxonii de vest. Cerul de deasupra Merciei era învăluit în fum.

M-am dus la Thunresleam să-l caut pe preotul Heahberht. I-am spus ce voiam și Osferth, care-i comanda pe cei optsprezece oameni care mă însoțeau, îi dădu un cal de rezervă.

– O să cad, stăpâne, zise Heahberht agitat, uitându-se cu singurul său ochi la armăsarul înalt.

– Vei fi în siguranță, i-am spus. Doar ține-te bine. Calul o să aibă grijă de tine.

Îl luasem pe Osferth cu trupa sa fiindcă mergeam spre nord în Anglia de Est, și acela era teritoriu danez. Nu mă așteptam la probleme. Orice danez care dorea să se bată contra saxonilor ar fi venit deja la Haesten, deci cei care rămăseseră pe pământul lor probabil nu voiau să ia parte la război; chiar și așa, trebuia să fim prudenți. Eram pe cale să părăsim satul când Osferth mă avertiză că se apropiau mai mulți călăreți. M-am întors și i-am zărit venind din pădurile care mascau cetatea Beamfleot.

Primul meu gând a fost că armata lui Haesten fusese observată departe în vest și acești călăreți veneau să mă anunțe, dar apoi unul dintre ei ridică steagul cu dragon al æthelingului Edward. În spatele lui era însuși fiul lui Alfred, însoțit de un grup de războinici și de un preot.

– Nu am văzut foarte mult din teritoriul Angliei de Est, îmi explică el, și doresc să vă acompaniez.

– Sunteți bine-venit, Lord Edward, am spus pe un ton care sugera contrariul.

– Acesta este părintele Coenwulf, îl prezentă Edward pe preotul care mă salută din cap reticent. Era un ins palid, cu vreo zece ani mai în vârstă decât æthelingul. Părintele Coenwulf a fost tutorele meu, adăugă Edward cu vădită afecțiune, și acum este confesorul și prietenul meu.

– Ce l-ai învățat? l-am întrebat pe Coenwulf.

Fără să răspundă, preotul mă privi fix cu niște ochi indignați și foarte albaștri.

– Filosofie, spuse Edward, și scrierile părinților Bisericii.

– Eu am învățat o singură lecție folositoare în copilărie, i-am spus. Ai grijă la lovitura care vine pe sub scut. Acesta este părintele Heahberht, am arătat cu mâna spre preotul cu un singur ochi, și acesta este æthelingul Edward, i-am spus preotului satului, care aproape căzu de pe cal de uimire că făcea cunoștință cu un asemenea prinț de rang înalt.

Părintele Heahberht era ghidul nostru. Îl întrebasem unde puteau fi corăbii, și îmi spusese că văzuse cum două fuseseră trase pe uscat de pe un râu la nord, cu mai puțin de o săptămână înainte.

– Nu sunt departe, stăpâne, îmi zisese, explicându-mi că navele îi aparțineau unui negustor danez și că fuseseră trase pe uscat pentru reparații. Dar s-ar putea să nu fie bune de navigat pe mare, adăugase el agitat.

– Nu contează, doar du-ne acolo.

Era o zi caldă, dezmierdată de soare. Străbăteam niște terenuri bune pentru agricultură despre care părintele Heahberht ne spuse că-i aparțineau unui om numit Thorstein, care-l însoțise pe Haesten în Mercia. Thorstein se descurcase bine. Pământul său era mănos, avea păduri dese și livezi sănătoase.

– Unde îi este conacul? l-am întrebat pe Heahberht.

– Acolo mergem, stăpâne.

– Acest Thorstein este creștin? vru să știe Edward.

– El așa spune, Înălțimea Ta, se bâlbâi Heahberht roșind.

Ar fi vrut să spună mai multe, dar frica îl făcea să nu-și găsească vorbele, așa că se mulțumea să se holbeze la æthelingul cu singurul său ochi. Edward îi făcu semn să treacă în fața noastră, dar bietul om habar nu avea cum să-și zorească calul, așa că Osferth se aplecă să-i ia hățul. O luară înainte, Heahberht ținându-se de oblâncul șeii de parcă i-ar fi fost viața în joc.

Edward se strâmbă.

– Un preot de țară, pufni el batjocoritor.

– Fac mai mult rău decât bine, zise Coenwulf. Una dintre sarcinile noastre, Înălțimea Ta, va fi să educăm clerul de țară.

– Poartă tunica scurtă! observă Edward.

Papa le ordonase preoților să poarte robe lungi, o comandă pe care Alfred o susținuse cu entuziasm.

– Părintele Heahberht este un om deștept și bun, am intervenit. Dar se teme de voi.

– De mine! exclamă Edward. De ce?

– Fiindcă este țăran, dar un țăran care a învățat să citească. Vă puteți imagina cât de greu i-a fost să devină preot? Și toată viața lui s-au pișat thegnii pe el. Deci bineînțeles că se teme de voi. Și poartă o robă scurtă fiindcă nu-și poate permite una lungă și fiindcă trăiește în noroi și în căcat, iar robele scurte nu se murdăresc așa de tare ca cele lungi. Deci cum v-ați simți dacă ați fi un țăran care-l întâlnește pe omul care s-ar putea să fie regele Wessexului într-o bună zi?

Edward nu zise nimic, dar părintele Coenwulf ripostă indignat:

– S-ar putea?

– S-ar putea, într-adevăr, am spus nepăsător.

Îi ațâțam, amintindu-i lui Edward că avea un văr, Æthelwold, care avea mai multe drepturi la tron decât el, cu toate că Æthelwold, nepotul lui Alfred, era cam nevolnic.

Vorbele mele îl amuțiră pe Edward o vreme, dar părintele Coenwulf era făcut dintr-o esență mai tare.

– Am fost surprins, Lord Uhtred, s-o descopăr pe Lady Æthelflæd aici.

– Surprins? am întrebat. De ce? Este o doamnă care iubește aventura.

– Locul domniei sale este alături de soțul ei, zise părintele Coenwulf. Stăpânul meu, æthelingul, va fi de acord cu mine, nu-i așa, Înălțimea Ta?

M-am uitat la Edward și l-am văzut roșind.

– Nu ar trebui să fie aici, se forță el să rostească.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Acum îmi dădeam seama de ce venise cu noi. Nu era interesat să vadă câteva mile din

Anglia de Est, ci să ducă la îndeplinire instrucțiunile tatălui său, și acele instrucțiuni erau de a o convinge pe Æthelflæd să-și facă datoria.

– De ce îmi spuneți mie? i-am întrebat pe cei doi.

– Aveți influență asupra doamnei, zise înverșunat părintele Coenwulf.

Trecurăm de o vale și călăream pe o pantă lungă și blândă. Drumul era mărginit de crânguri de sălcii, iar în față vedeam crâmpeie de apă, luciri argintii sub cerul palid.

– Deci, am zis ignorându-l pe Coenwulf și uitându-mă la Edward, tatăl vostru v-a trimis pentru a o trage la răspundere pe sora voastră?

– Este o datorie creștină să-i reamintim responsabilitățile pe care le are.

– Am auzit că regele și-a revenit după boală.

– Fapt pentru care trebuie să-i aducem laudă lui Dumnezeu, se vârî Coenwulf în vorbă.

– Amin, murmură Edward.

Dar Alfred nu putea să mai trăiască mult. Era deja bătrân, trecut cu mult de patruzeci de ani, și acum privea spre viitor. Făcea ceea ce făcuse întotdeauna, aranja lucrurile, le netezea, încercând să impună ordinea într-un regat asaltat de dușmani. Credea că zeul lui rău avea să pedepsească Wessexul dacă nu era un regat evlavios, așa că încerca s-o forțeze pe Æthelflæd să se întoarcă la soțul ei sau, dacă refuza, să meargă la o mănăstire. Nu putea să existe vreun păcat la vedere în familia lui Alfred. Inspirat de acel gând, l-am privit din nou pe Edward.

– Îl cunoașteți pe Osferth? am spus vesel. Roși auzind aceasta, iar părintele Coenwulf îmi aruncă o căutătură aspră, ca și cum m-ar fi avertizat să nu duc subiectul mai departe. Nu v-ați întâlnit? l-am întrebat pe Edward cu o naivitate prefăcută, apoi l-am strigat pe Osferth: Așteaptă-ne!

Părintele Coenwulf încercă să țină calul æthelingului, dar am prins hățul și l-am silit pe Edward să-l cunoască pe fratele său vitreg.

– Spune-mi cum i-ai face pe mercieni să lupte, l-am îndemnat pe Osferth.

Osferth se încruntă, întrebându-se ce se ascundea în spatele cererii mele. Se uită la Edward, dar nu-și recunoscu fratele vitreg, cu toate că asemănarea dintre ei era uimitoare. Ambii aveau fața lungă a lui Alfred, obraji supți și buze subțiri. Chipul lui Osferth era mai aspru, dar și viața lui fusese astfel. Regele, rușinat să aibă un bastard, încercase să-l facă preot, dar Osferth se făcuse războinic, un meșteșug în care folosea din plin inteligența moștenită de la tatăl său.

– Mercienii pot să lupte la fel de bine ca oricine, spuse el cu grijă, încercând să-și dea seama ce aveam în minte. Fără ca Edward și Coenwulf, care călăreau în stânga mea, să mă vadă, mi-am făcut mâna căuș ca să-i indic un sân de femeie, și Osferth, chiar dacă moștenise lipsa aproape completă de umor a tatălui său, își înfrână un zâmbet. Au nevoie de conducere, adăugă el încrezător.

– Atunci îi mulțumim lui Dumnezeu pentru lordul Æthelred, zise părintele Coenwulf, refuzând să se uite direct la Osferth.

– Lordul Æthelred, am spus violent, nu ar putea să conducă o curvă udă într-un pat uscat.

– Dar Lady Æthelflæd este foarte iubită în Mercia, zise Osferth, jucându-și acum rolul la perfecție. Am văzut aceasta la Fearnhamme. Lady Æthelflæd a fost cea care i-a inspirat pe mercieni.

– Veți avea nevoie de mercieni, i-am spus lui Edward. Dacă veți deveni rege, am continuat, accentuând acel „dacă" pentru a-i întreține confuzia, mercienii vă vor apăra granița nordică, și mercienii nu iubesc Wessexul. S-ar putea să lupte pentru voi, dar nu vă iubesc. Cândva erau o țară mândră, și nu le place ca Wessexul să le spună ce au de făcut. Există totuși o saxonă de vest pe care ei o iubesc. Tocmai pe ea ați închide-o într-o mănăstire?

– Este măritată... începu părintele Coenwulf.

– Mai ține-ți fleanca, m-am răstit la el. Regele vostru și-a folosit fiica pentru a mă aduce în sud, și iată-mă-s, și voi sta aici atâta vreme cât mi-o cere Æthelflæd. Dar să nu credeți că

sunt aici pentru voi sau pentru zeul vostru sau pentru regele vostru. Dacă aveți planuri cu Æthelflæd, nu uitați să țineți cont și de mine.

Edward era prea jenat ca să-mi întâlnească privirea. Părintele Coenwulf era nervos, dar nu îndrăzni să vorbească, pe când Osferth îmi zâmbea larg. Părintele Heahberht ascultase conversația cu o expresie șocată, dar acum își regăsi vocea timidă.

– Conacul este în direcția aceea, stimați lorzi, zise el arătând cu mâna.

Am mers pe drumul cu făgașuri lăsate de roțile căruțelor până am văzut un acoperiș de stuf apărând printre niște ulmi plini de frunze. Era conacul lui Thorstein, construit pe o coamă joasă deasupra râului. Casele satului erau împrăștiate de-a lungul malului, unde fumegau zeci de focuri.

– Usucă heringi aici? l-am întrebat pe preot.

– Și fac sare, stăpâne.

– Au palisadă?

– Da, stăpâne.

Palisada nu era păzită, și porțile erau deschise. Thorstein plecase cu Haesten, lăsând doar o mână de războinici mai bătrâni să-i apere familia și pământurile. Acei oameni n-aveau nici un gând să ia parte la o luptă pierdută dinainte. În schimb, un servitor ne întâmpină cu un vas cu apă.

Soția căruntă a lui Thorstein privea din ușa conacului, dar când m-am întors spre ea, păși înapoi în umbră și ușa se trânti.

Palisada înconjura conacul, trei hambare, un staul de vite și două jgheaburi uscate din ulm, unde cele două nave fuseseră trase mult mai sus de linia fluxului. Erau corăbii de negoț, iar burțile lor rotunde aveau petice într-o nuanță mai deschisă, acolo unde tâmplarii băteau noi șipci din stejar.

– Stăpânul vostru este constructor de corăbii? l-am întrebat pe servitor.

– Întotdeauna s-au construit corăbii aici, stăpâne, răspunse el umil.

Asta însemna că Thorstein furase șantierul de la un saxon. M-am întors spre Osferth.

– Asigură-te că femeile nu pățesc nimic și găsește o căruță și cai de povară. Apoi i-am poruncit servitorului: Ne trebuie bere și mâncare.

– Da, stăpâne.

M-am îndreptat spre clădirea lungă și joasă de lângă jgheaburi. Niște vrăbii se certau sub acoperișul din paie. Odată înăuntru, a trebuit să-mi las ochii să mi se obișnuiască cu penumbra, dar apoi am văzut ceea ce căutam. Catarge și scondri și vele. Am ordonat oamenilor mei să care toți scondrii și toate velele la căruță, apoi m-am dus la capătul deschis al șopronului să mă uit la râu. Fluxul era în scădere, lăsând să se vadă bucăți mari și abrupte de mâl.

– De ce scondri și vele? întrebă Edward din spatele meu. Era singur. Servitorul a adus mied, explică el încurcat.

Îi era frică de mine, dar făcea un efort mare să fie prietenos.

– Spune-mi ce s-a întâmplat la Torneie, i-am cerut.

– Torneie?

Edward părea confuz.

– L-ați atacat pe Harald pe insula lui și ați dat greș. Vreau să știu de ce.

Auzisem povestea de la Offa, omul cu câinii, dar nu vorbisem cu nimeni care fusese acolo. Tot ce știam era că asaltul asupra fugarilor lui Harald sfârșise în înfrângere și cu mari pierderi de oameni.

Æthelingul se încruntă.

–A fost... Scutură din cap, amintindu-și probabil de oamenii care abia se mișcau prin noroi spre palisada lui Harald. Nici nu am reușit să ne apropiem, spuse cu amărăciune.

– De ce nu?

Se încruntă din nou.

– Erau țepușe în râu. Noroiul era adânc.

– Crezi că la Beamfleot va fi mai ușor? Văzând răspunsul pe fața sa, am continuat: Cine a condus atacul la Torneie?

–Æthelred și cu mine.

– Tu ai fost la comandă? am întrebat răspicat. Tu erai în față?

Se uită la mine și își mușcă buza de jos.

– Nu.

– Tatăl tău s-a asigurat că erai protejat?

– Da.

– Dar lordul Æthelred? El comanda trupele?

– Este un om curajos, replică Edward sfidător.

– Nu mi-ai răspuns.

– A mers cu oamenii lui, spuse el evaziv, dar mulțumesc lui Dumnezeu că a scăpat din masacru.

– Deci de ce ar trebui să fii tu rege al Wessexului? l-am întrebat brutal.

– Eu... începu, apoi, rămas fără cuvinte, se uită la mine cu o expresie îndurerată.

Venise în șopron cu gândul să fie prietenos, și eu îl căsăpeam.

– Fiindcă tatăl tău este regele? am sugerat. În trecut l-am ales pe cel mai bun om drept rege, nu pe cel care se întâmpla să provină dintre picioarele soției unui rege.

Se încruntă jignit, dar tot nu putu să răspundă.

– Spune-mi de ce n-ar trebui să-l fac rege pe Osferth, am zis dur. Este fiul cel mai mare al lui Alfred.

– Dacă nu este nici o regulă în ce privește succesiunea, spuse el cu precauție, moartea unui rege va duce la haos.

– Reguli, am pufnit. Tare vă mai plac vouă regulile. Deci, fiindcă mama lui Osferth a fost o servitoare, el nu poate fi rege?

– Nu, nu poate.

Se părea că-și găsise curajul să-mi țină piept.

– Norocul tău este că el nu vrea să fie rege. Cel puțin, nu cred că vrea. Dar tu?

Am așteptat și, în cele din urmă, răspunse cu o mișcare aproape imperceptibilă a capului.

– Ai avantajul că te-ai născut între o pereche de picioare regale, dar tot mai trebuie să dovedești că meriți să fii rege.

Mă privi fără să facă vreun comentariu.

– Vrei să fii rege, am continuat, deci trebuie să arăți că o meriți. Tu comanzi. Faci ceea ce n-ai făcut la Torneie, ceea ce vărul meu nu a făcut nici el. Mergi primul la atac. Nu te poți

aştepta ca oamenii să moară pentru tine dacă ei nu văd că eşti dispus să mori pentru ei.

Încuviinţă din cap.

– Beamfleot? întrebă, incapabil să-şi ascundă frica la gândul bătăliei.

– Vrei să fii rege? Atunci tu comanzi asaltul. Acum hai cu mine să-ţi arăt cum.

L-am condus afară, pe malul râului. Refluxul lăsase o pantă de noroi lucios de cel puţin patru metri lungime.

– Cum urcăm pe o pantă ca aceea? l-am întrebat.

Se încruntă gânditor, dar peste o clipă, spre crunta lui uimire, l-am împins tare peste margine. Strigă tare când îşi pierdu echilibrul, apoi alunecă pe fundul lui regal până la apă, unde în sfârşit izbuti să stea în picioare. Era mânjit de noroi şi nervos. Părintele Coenwulf, crezând că voiam să-l înec pe ætheling, veni în fugă lângă mine, de unde se uită în jos la prinţ.

– Scoate-ţi spada şi urcă pe malul acela, i-am spus lui Edward.

Îşi scoase spada şi încercă să facă nişte paşi, dar noroiul alunecos îl învingea, astfel că aluneca înapoi de fiecare dată.

– Încearcă mai tare, m-am răstit. Încearcă din toate puterile! Sunt danezi în vârful malului şi trebuie să-i omori! Aşa că urcă!

– Ce faceţi? mă întrebă Coenwulf.

– Un rege, i-am spus încet, apoi mi-am întors privirea spre Edward. Urcă, nenorocitule! Urcă acolo odată!

Nu reuşea, împovărat cum era cu zalele grele şi cu spada cea lungă. Încercă să se târască în sus pe mal, dar tot aluneca înapoi.

– Aşa va fi urcatul din noroi şi la Beamfleot!

Se uită la mine, aşa murdar şi ud cum era.

– N-am putea să facem poduri?

– Cum să facem poduri cu o sută de danezi băşinoşi care aruncă cu sulițe în noi? Acum hai, urcă!

Încercă din nou; din nou eşuă. Apoi, în timp ce oamenii lui şi ai mei priveau din vârful malului, Edward strânse din dinţi şi se aruncă în noroiul alunecos pentru o ultimă încercare hotărâtă, şi de data asta reuşi să stea pe pantă. Îşi folosea spada ca pe un băţ, câştigând teren puţin câte puţin, în aclamaţiile războinicilor.

Continua să alunece, dar hotărârea îi era evidentă și fiecare pas mic îi era aplaudat. Moștenitorul tronului lui Alfred era acoperit de noroi și prețioasa lui demnitate se dusese pe apa sâmbetei, dar părea să se simtă foarte bine. Zâmbind larg, își înfipse cizmele în noroi și se rezemă în spadă până când, în sfârșit, izbuti să se cațere peste marginea malului. Stătea în picioare, salutându-i vesel pe cei ce-l ovaționau, și chiar părintele Coenwulf strălucea de mândrie.

– Trebuie să urcăm malul șanțului pentru a ajunge la fort, i-am spus, și va fi exact la fel de abrupt și de alunecos ca această pantă. N-o să reușim niciodată. Danezii vor arunca o ploaie de săgeți și de sulițe. Șanțul va fi plin de sânge și de cadavre. Vom muri cu toții acolo.

– Velele, zise Edward, care începea să-mi înțeleagă planul.

– Da, am spus, velele.

I-am ordonat lui Osferth să desfășoare una dintre cele trei vele pe care le furasem. A fost nevoie de șase oameni ca să desfășoare bucata imensă de pânză țeapănă, îmbibată de sare, din care săreau șoareci. I-am pus s-o ducă jos, în noroi. Vela în sine nu oferă stabilitate, fiindcă pânza este fragilă, dar pe ea sunt cusute frânghii menite s-o întărească; aveam să folosim acel grilaj de odgoane pe post de scări. L-am prins pe Edward de cot și împreună am coborât pe velă până la marginea apei.

– Acum încearcă din nou, i-am zis. Cu toată viteza. La întrecere cu mine!

Câștigă. Fugi spre mal ancorându-și cizmele în funiile velei și ajunse în vârf fără să-și folosească măcar o dată mâinile. Zâmbi larg și triumfător când am ajuns al doilea, apoi avu o idee subită.

– Voi toți! strigă înspre gărzile lui. Coborâți la râu și urcați înapoi!

Peste câteva clipe, distracția era în toi. Toți oamenii, și ai mei și ai lui Edward, voiau să încerce rețeaua de funii cusută pe velă. Erau prea mulți oameni și, în cele din urmă, pânza alunecă în josul malului, dar tocmai de aceea luasem și scondrii. Aveam să întind rețeaua de funii pe scondri, apoi să fixez scondrii în solul nămolos, astfel încât scara improvizată să fie întărită de rama

de molid. În acea zi ne-am mulţumit să agăţăm vela de mal şi să ne întrecem peste ea, întreceri pe care Edward, spre deliciul lui evident, le câştigă în mod repetat. Chiar îşi găsi curajul să vorbească puţin cu Osferth, deşi nu discutară decât despre vreme, pe care fraţii vitregi o găseau cât se poate de agreabilă. După o vreme le-am ordonat oamenilor să nu se mai urce pe velă, deoarece operaţiunea de împăturire era laborioasă, însă dovedisem că era un mijloc bun de a urca din şanţul fortului. Ne mai rămânea de trecut doar zidul, iar aceia dintre noi care nu mureau în şanţ aveau să moară aproape cu siguranţă pe bucata de pământ de sub zid.

Servitorul îmi aduse un mic corn cu mied. Dintr-un motiv necunoscut mie, în clipa în care mâna mi se închidea pe corn, înţepătura de albină, pe care o credeam vindecată, începu să mă mănânce iarăşi. Umflătura se retrăsese de mult, dar, pentru o clipă, mâncărimea reveni. Modul în care încremenisem privindu-mi mâna îl făcu pe Osferth să mă întrebe îngrijorat:

– Ce este, Lord Uhtred?

– Adu-mi-l pe părintele Heahberht, am spus.

Când preotul veni, l-am întrebat cine făcuse miedul.

– Este un om ciudat, stăpâne, zise Heahberht.

– Nu mă interesează dacă are coadă şi ţâţe, doar du-mă la el.

În timp ce velele şi scondrii erau încărcaţi în căruţă şi duşi înapoi la vechiul fort, am luat şase oameni şi am mers cu Heahberht într-un sat numit Hocheleia. Părea un loc paşnic şi pe jumătate uitat, doar o adunătură de cocioabe înconjurate de sălcii mari. Era şi o biserică mică, marcată de o cruce de lemn bătută în streaşină.

– Cum de nu i-a dat foc Skade? l-am întrebat pe părintele Heahberht.

– Thorstein îi apăra pe aceşti oameni, stăpâne.

– Dar nu apăra şi Thunresleam?

– Aceştia sunt oamenii lui Thorstein. Îi aparţin. Îi lucrează pământul.

– Deci cine este stăpân la Thunresleam?

– Oricine este în fort, spuse preotul cu amărăciune. Pe aici, Lord Uhtred.

Mă conduse pe lângă un iaz cu rațe într-un tufăriș unde o cocioabă mică, acoperită cu atâtea paie încât părea mai degrabă o căpiță decât o locuință, se zărea prin umbra copacilor.

– Pe om îl cheamă Brun, stăpâne.

– Brun?

– Doar Brun. Unii spun că este nebun.

Brun se târî afară din cocioabă. Se ridică pe jumătate, dar, văzându-mi cămașa de zale și brățările de aur, căzu înapoi în genunchi și începu să râcâie pământul cu mâinile acoperite de murdărie, bolborosind vorbe de neînțeles. O femeie ieși apoi de sub paiele acoperișului și îngenunche lângă Brun, amândoi scâncind în timp ce-și mișcau capetele în sus și în jos. Părul le era lung, murdar și încâlcit. Părintele Heahberht le spuse ce voiam și Brun mormăi ceva, apoi se ridică brusc. Era un om mic de statură, nu mai înalt decât piticii de care se spune că trăiesc sub pământ. Părul îi era atât de des, încât nu-i vedeam ochii. Își ridică în picioare femeia, nu mai înaltă decât el și cu siguranță nu mai frumoasă, apoi amândoi se apucară să-i îndruge ceva lui Heahberht, dar vorbele le erau prea deformate ca să pricep vreuna.

– Spune că trebuie să mergem în spatele casei, zise Heahberht.

– Poți să-i înțelegi?

– Destul de bine, stăpâne.

Mi-am lăsat escorta pe cărare, ne-am legat caii de un carpen, apoi am urmat perechea măruntă prin buruieni dese până am găsit, ascunse pe jumătate de iarbă, șiruri după șiruri de stupi. Albinele nu ne băgau în seamă, zburând la și de la știubeiele în formă de conuri, care păreau făcute din noroi uscat. Brun, cu o căldură neașteptată în voce, ciocănea într-un stup.

– Spune că albinele îi vorbesc, stăpâne, îmi zise Heahberht, și el le răspunde.

Când albinele se așezară pe brațele lui goale, Brun le bolborosi ceva.

– Ce-i spun? am întrebat.

– Ce se întâmplă în lume, stăpâne. Şi el le zice că-i pare rău.

– Pentru ce se întâmplă în lume?

– Ca să ia mierea pentru mied trebuie să spargă stupii, şi atunci albinele mor. Zice că le îngroapă şi spune rugăciuni la mormintele lor.

Brun le cânta albinelor ca o mamă copiilor ei.

– Până acum am văzut doar stupi din paie, am spus. Poate că cei din paie nu trebuie să fie sparţi? Poate că albinele pot trăi?

Brun înţelesese, fiindcă se întoarse nervos şi vorbi repede.

– Nu este de acord cu stupii din paie, stăpâne, traduse Heahberht. Îşi face ştiubeiele ca strămoşii lui, din nuiele de alun şi balegă de vacă. După el, mierea e mai dulce.

– Spune-i ce vreau, am zis, şi spune-i că-l voi plăti bine.

Am bătut palma; pe drumul de întoarcere spre vechiul fort de pe deal m-am gândit că exista o şansă. Doar o şansă. Fiindcă albinele vorbiseră.

În acea noapte şi în următoarele două nopţi am trimis oameni la vale, spre fortul cel nou. I-am condus în primele două nopţi, părăsind vechiul fort după căderea întunericului. Oamenii cărau velele tăiate în două, fiecare jumătate fiind apoi cusută de o pereche de scondri, astfel încât aveam şase scări de frânghii. În momentul atacului propriu-zis trebuia să intrăm în şanţ, să desfăşurăm cele şase scări late şi să le fixăm pe malul opus, apoi oamenii trebuiau să urce pe funiile intercalate în timp ce cărau scări reale care trebuiau rezemate de palisadă.

Timp de trei nopţi am dat atacuri false. Mergeam aproape de şanţ, strigam, iar arcaşii noştri, dintre care aveam puţin peste o sută, trăgeau cu săgeţi în danezi. Ei, la rândul lor, lansau săgeţi şi suliţe care ajungeau în noroi. Mai aruncau bucăţi de lemn aprinse pentru a lumina cerul nopţii; când văzură că nu aveam de gând să trecem şanţul, am auzit oameni urlând ordine să nu mai irosească suliţele.

Aşa am aflat că palisadele erau bine apărate. Haesten lăsase o garnizoană mare, atât de mare încât unii danezi nu erau de

trebuință în fort, fiind trimiși să păzească navele trase pe uscat pe malul Caningăi.

N-am mai coborât dealul în a treia noapte. L-am lăsat pe Steapa să comande, în timp ce eu priveam de pe zidurile înalte ale fortului. Imediat după lăsarea întunericului, oamenii mei au adus de la Hocheleia o căruță în care se aflau opt știubeie. Brun ne spusese că cel mai bun moment pentru a închide un stup era în amurg, și în acea seară închisese intrările cu capace de noroi amestecat cu bălegar de vacă, care acum se uscau încet. Mi-am pus urechea la un stup și am auzit niște vibrații ciudate.

– Vor trăi albinele până mâine-seară? mă întrebă Edward.

– Nu trebuie, fiindcă atacăm mâine-dimineață.

– Mâine! exclamă el incapabil să-și ascundă surprinderea, ceea ce-mi plăcu.

Dând atacuri false seara, voiam să-i conving pe danezi că adevăratul atac avea să se producă imediat după apusul soarelui. Eu aveam să mă năpustesc asupra lor în zorii zilei următoare, dar speram ca Skade și oamenii ei să fie convinși, la fel ca Edward, că plănuiam un atac nocturn.

– Mâine-dimineață, am spus, și plecăm la noapte, pe întuneric.

– În noaptea asta? făcu Edward, în continuare uimit.

– În noaptea asta.

Își făcu cruce. Æthelflæd, care alături de Steapa era singura persoană căreia îi dezvăluisem planurile mele, veni să mă ia de braț. Edward păru să tremure la vederea afecțiunii dintre noi, dar se forță să zâmbească.

– Roagă-te pentru mine, soră.

– Întotdeauna m-am rugat, răspunse ea.

Se uita la el insistent; æthelingul îi întoarse privirea pentru o clipă, apoi își îndreptă atenția asupra mea. Începu să vorbească, dar nervozitatea îi transformă primele cuvinte într-un croncănit incoerent. Încercă din nou.

– Nu vrei să-mi juri credință, Lord Uhtred.

– Nu, Înălțimea Ta.

– Dar surorii mele i-ai jurat?

Æthelflæd mă strânse de braț.

– I-am jurat loialitate, Înălțimea Ta.

– Atunci nu am nevoie de jurământul tău, spuse Edward zâmbind.

M-am plecat în semn de recunoștință pentru mărinimia lui.

– Nu ai nevoie de jurământul meu, Înălțimea Ta, am spus, dar oamenii tăi au nevoie de încurajarea ta în această noapte. Vorbește-le. Însuflețește-i.

Nu s-a dormit mult în acea noapte. Oamenilor le trebuia timp să se pregătească pentru bătălie. Era un moment de teamă, un moment în care imaginația face ca inamicul să pară și mai de temut. Unii, puțini, fugiră din fort și se adăpostiră în pădure, dar erau numai câțiva. Ceilalți ascuțeau spade și topoare. Nu-i lăsam să întețească focurile, fiindcă nu voiam ca danezii să vadă ceva diferit în această noapte, așa că majoritatea armelor erau șlefuite pe întuneric. Oamenii își puneau cizmele, zalele și coifurile. Făceau glume serbede. Unii doar stăteau cu capetele plecate, dar îl ascultau pe Edward când le vorbea.

În timp ce trecea de la un grup la altul, mi-am amintit cât de neinspirat fusese discursul tatălui său înainte de marea victorie de la Ethandun. Edward nu era un orator mult mai înzestrat, dar avea o onestitate convingătoare, și oamenii murmurau aprobator când le promitea că avea să fie în fruntea atacului.

– Trebuie să-l țineți în viață, îmi spuse cu severitate părintele Coenwulf.

– Aceasta nu este responsabilitatea zeului vostru? am întrebat.

– Tatăl lui nu vă va ierta niciodată dacă Edward moare.

– Mai are un fiu, am spus în glumă.

– Edward este un om bun și va fi un rege bun, zise ritos părintele Coenwulf.

Eram de acord. Nu mă gândisem înainte, dar începuse să-mi placă Edward. Avea bunăvoință și nu mă îndoiam că se va dovedi curajos. Se temea, bineînțeles, așa cum se tem toți oamenii, dar își stăpânea bine frica. Era hotărât să-și confirme dreptul de a fi moștenitorul tronului și aceasta însemna să meargă în locul unde era moarte. Nu se poticnise de această idee, și pentru asta îl respectam.

– Va fi un rege bun, i-am spus lui Coenwulf, dacă dovedește că merită să fie. Știi că așa este.

Preotul chibzui câteva clipe, apoi încuviință din cap.

– Dar aveți grijă de el, mă rugă.

– I-am spus lui Steapa să aibă grijă de el, nu pot să fac mai mult de atât.

Părintele Pyrlig, în zalele lui ruginite, cu o spadă la brâu și cu un topor și un scut atârnate de umeri, veni din întuneric să-mi dea de știre:

– Oamenii mei sunt pregătiți.

Îi dădusem treizeci de oameni, a căror sarcină era să ducă stupii în josul dealului întunecat și peste șanț.

M-am uitat spre răsărit, simțind că noaptea cea scurtă era pe sfârșite, și am atins ciocanul lui Thor.

– A sosit timpul să mergem, am spus.

Oamenii lui Steapa făceau tărăboi la poalele dealului, un zgomot menit să-i distragă pe danezi în timp ce sute de oameni părăseau fortul și coborau în beznă pe panta abruptă. În față, oamenii lui Edward cărau scările. Am văzut torțele luminând la marginea șanțului și licărul penelor săgeților zburând spre palisadă. Aerul mirosea a sare și scoici. M-am gândit la sărutul de rămas-bun al lui Æthelflæd, la îmbrățișarea ei bruscă și năvalnică, și temerile mi se strecurară în suflet. Totul suna simplu. Treci un șanț, pui scările pe micul spațiu noroios dintre șanț și zid, urci pe scări. Mori.

Nu exista vreo ordine în avansul nostru. Oamenii își găseau propriul drum în josul dealului și comandanții lor îi chemau în șoaptă ca să-i adune la adăpostul ruinelor arse ale satului. Eram acum destul de aproape ca să-i auzim pe danezi bătându-și joc de oamenii lui Steapa care plecau de acolo. Torțele care fuseseră aruncate pentru a lumina șanțul fumegau acum. Acum, speram, danezii aveau să se retragă. Oamenii aveau să se ducă la paturile și femeile lor, în timp ce noi așteptam în întuneric cu mâna pe armele și amuletele noastre, ascultând fâșâitul apei care se scurgea din mlaștinile largi.

Weohstan era undeva prin mlaștinile înierbate; îi ordonasem să-și dispună oamenii în partea de apus a fortului, în speranța că unii apărători vor merge în acea direcție. Aveam alți două sute de oameni spre est, pregătiți să atace navele trase pe uscat de la capătul îndepărtat al golfului. Acei luptători erau comandați de către Finan. Nu-mi plăcea să-l pierd pe Finan din postul de vecin de scut, dar aveam nevoie de un războinic încercat care să blocheze retragerea danezilor, și nici unul nu era la fel de feroce în luptă sau la fel de lucid ca irlandezul.

Și Weohstan și Finan trebuiau să stea ascunși până în zori. Nimic nu se putea întâmpla până în zori. O ploaie măruntă venea rece cu vântul din vest. Preoții se rugau. Oamenii lui Osferth, cărând velele împăturite, se chirceau printre urzicile înalte la capătul satului, la o sută de pași de cel mai apropiat mal al șanțului. Stăteam cu Osferth la o lungime de brat de Edward, care, fără să scoată un cuvânt, se ținea strâns de crucea de aur care-i atârna la gât. Steapa ne găsise și aștepta alături de ætheling. Coiful îmi era rece pe urechi și pe gât, iar zalele jilave îmi țineau frig.

Am auzit niște danezi vorbind. Trimiseseră oameni să adune sulițele după fiecare dintre atacurile noastre false, și bănuiam că asta făceau la lumina slabă a torțelor muribunde. Apoi i-am văzut, doar umbre în umbră, și am știut că zorii erau aproape când lumina gri a morții se întinse în spatele nostru ca o pată pe marginea lumii. M-am întors spre Edward.

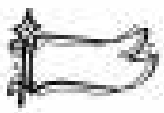
– Acum, Înălțimea Ta, i-am spus.

Se ridică, un tânăr în vâltoarea luptei. O clipă nu putu să-și găsească vocea, apoi își scoase spada lungă.

– Pentru Dumnezeu și Wessex, veniți cu mine!

Cu acest strigăt începu bătălia pentru Beamfleot.

Cincisprezece

În prima clipă totul e așa cum ți-ai imaginat, apoi situația se schimbă și detaliile ies în evidență. Detaliile unor lucruri irelevante. Probabil convingerea că aceste lucruri mărunte s-ar putea să fie ultimele pe care le vei mai vedea în această viață le face atât de memorabile. Îmi amintesc de o stea care licărea ca o lumânare pe cale de a se stinge printre norii dinspre apus, zdrăngănitul săgeților în tolba de lemn a unui arcaș care alerga, lumina de pe Temes la sud, penele albe ale săgeților înfipte în zidul fortului și zalele desprinse ale lui Steapa zornăind și atârnând din marginea cămășii sale în timp ce alerga în dreapta lui Edward. Îmi amintesc un câine alb cu negru fugind alături de noi, cu o funie jerpelită legată de gât. Mi se părea că alergam în liniște, dar nu putea fi liniște. Opt sute de oameni goneau spre fort în timp ce soarele atingea cu argint marginea pământului.

– Arcașii! strigă Beornoth. Arcașii! La mine!

Câțiva danezi încă mai adunau sulițe. Unul se uită la noi neîncrezător, cu un mănunchi de sulițe în brațe, apoi, intrând în panică, aruncă armele și fugi. Un corn sună de pe palisadă.

Ne împărțiserăm oamenii în unități, fiecare cu obiectivul său. Beornoth comanda arcașii care se adunaseră în stânga noastră, chiar în fața pilonilor podului ridicat. Arcașii trebuiau să-i hărțuiască pe danezii de pe palisadă, să arunce în ei săgeți cu nemiluita, să-i silească să se apere în loc să ne atace cu sulițe, topoare și spade. Osferth îi comanda pe cei cincizeci de luptători care aveau ca sarcină fixarea velelor în șanț, iar în spatele lui

venea Egwin, un veteran vest-saxon ai cărui o sută de oameni cărau scările de asalt la palisadă. Restul trupelor urmau să dea asaltul. Imediat ce cărătorii scărilor ar fi fost dincolo de şanţ, i-ar fi urmat trupele de asalt, care ar fi urcat pe scări şi şi-ar fi pus nădejdea în zeul la care se rugaseră în timpul nopţii, oricare ar fi fost acesta. Ordonasem ca oamenii să se aranjeze în unităţi; Alfred, care aprecia listele şi ordinea, ar fi fost de acord cu asta, dar ştiam cât de repede astfel de planuri minuţioase urmau să se prăbuşească sub şocul realităţii.

Cornul se lua la întrecere cu zorii, şi apărătorii fortului apăreau pe metereze. Oamenii care adunaseră suliţe se urcară pe cealaltă parte a şanţului cu ajutorul unei frânghii legate de un pilon şi de poarta fortului, iar unul dintre ei avu ideea să taie frânghia înainte să se refugieze în fort. Marile porţi se închiseră în spatele lui. Arcaşii noştri trăgeau, însă ştiam că săgeţile lor nu făceau mari pagube cămăşilor de zale şi coifurilor din oţel. Totuşi, îi forţau pe danezi să folosească scuturi, incomodându-i. Apoi i-am văzut pe Osferth şi pe oamenii lui dispărând în şanţ, şi le-am strigat celorlalţi să aştepte.

– Opriţi-vă!

Ultimul lucru de care aveam nevoie era o masă de oameni prinşi în şanţ, loviţi de o ploaie de suliţe şi încurcându-i pe oamenii lui Osferth. Mai bine să fie lăsaţi oamenii aceia să-şi facă treaba, urmaţi de luptătorii lui Egwin.

Fundul şanţului avea ţepuşe ascuţite din lemn ascunse sub apa joasă, dar oamenii lui Osferth le descoperiră şi le scoaseră destul de uşor din mâlul moale.

Velele au fost desfăşurate până pe celălalt mal şi scondrii au fost ancoraţi cu suliţe înfipte adânc în noroi. O găleată de tăciuni aprinşi fu aruncată de pe palisadă. Am văzut focul strălucitor căzând, apoi murind în mâlul umed de dedesubt. Focul nu răni pe nimeni, probabil că un danez se panicase şi golise ciubărul prea repede. Câinele lătra la marginea şanţului.

– Scările! urlă Osferth.

Oamenii lui Egwin se năpustiră înainte, în timp ce luptătorii lui Osferth aruncau suliţe pe deasupra palisadei. Am privit cu

plăcere cum oștenii care cărau scările urcară pe malul abrupt al șanțului, apoi am strigat trupelor de asalt să mă urmeze la scările proaspăt puse.

Atâta doar că nu a fost așa. Ori de cât ori încerc să le spun oamenilor cum arată o bătălie, istorisirea iese prost. La sfârșit, când frica a dispărut, împărtășim povești din care alcătuim un model al bătăliei, dar în luptă totul e confuz. Da, am traversat șanțul și rețeaua de frânghii a velelor a ținut, cel puțin o vreme, și scările au ajuns să fie rezemate de zidul danez, dar asta ar însemna să las deoparte învălmășeala de oameni aruncându-se în apa refluxului, căderea sulițelor grele, sângele negru din apa neagră, urletele, sentimentul că habar n-ai ce se întâmplă, disperarea, zăngănitul armelor care cad de pe parapet, șuieratul săgeților care ajung până la tine, urletele oamenilor care nu știu ce se întâmplă, oameni care se tem de moarte, oameni care urlă la alți oameni să aducă scări sau să arunce un scondru sus pe malul noroios. Mai era și noroiul, la fel de gros precum cleiul de copite și la fel de lipicios. Noroi cleios și lipicios, oameni acoperiți de noroi și stropiți cu sânge și murind în noroi în timp ce danezii aruncau insulte din înalt. Urletele muribunzilor. Oameni strigând după ajutor, strigând după mamele lor, plângând pe drumul spre mormânt.

Până la urmă, o bătălie se câștigă prin niște lucruri mărunte. Poți să arunci mii de oameni împotriva unui zid; majoritatea vor eșua sau se vor adăposti după zid sau se vor ghemui în apă, și vor rămâne aceia puțini, curajoși și disperați care se luptă cu propria frică. M-am uitat la un războinic care ducea o scară. O rezemă de zid și urcă pe ea cu spada scoasă, iar un danez își poziționă sulița și așteptă. Am strigat un avertisment, însă apoi sulița fu împinsă direct în jos și vârful intră prin coif. Oșteanul meu se cutremură pe scară și căzu pe spate, împroșcând cu sânge dimineața, însă un altul îl aruncă din cale și strigă sfidător în timp ce urca, azvârlindu-și toporul cu mâner lung spre sulițașul danez. În acel moment, când soarele inunda noua zi, haosul puse stăpânire peste noi. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri să plănuiesc atacul, dar acum trupele erau amestecate.

Unii stăteau până la brâu în apa șanțului fiindcă nu puteam face ca scările să stea rezemate de zid. Danezii, cu toate că erau orbiți de soare, aruncau scările la o parte cu topoarele lor lungi de război. Unele scări, cu treptele făcute din lemn verde, se rupseră, totuși oamenii curajoși încercau să urce pe palisada înaltă. Una dintre scările din vele alunecă înapoi, și i-am văzut pe oameni trăgând-o la loc în timp ce sulițele se abăteau asupra lor. O ploaie de foc fu aruncată de sus, luminând coifuri și spade, însă luptătorii mei stinseră tăciunii rostogolindu-se prin noroi. Sulițe se loveau de scuturi.

Am luat o scară căzută, am lipit-o de zid și am urcat, dar un om nu poate urca o scară ținând și spada și scutul, așa că mi-am aruncat scutul pe spate. Mă prindeam de trepte pe rând cu mâna stângă în timp ce țineam Răsuflarea-Șarpelui cu dreapta; când un danez o prinse cu mănușa și încercă să mi-o tragă din mână, am tras-o înapoi, dar mi-am pierdut echilibrul și am căzut pe un cadavru. În clipa următoare, Edward începu să urce aceeași scară. Coiful lui, cu un cerc de aur surmontat de un panaș din pene de lebădă, îl transforma într-o țintă, și am văzut cum danezii îl așteptau să-l tragă peste palisadă ca să-i ia frumoasa armură, dar peste câteva clipe Steapa lovi scara într-o parte, și æthelingul căzu în noroi.

– O, Doamne, l-am auzit pe Edward rostind cu voce calmă, ca și cum ar fi vărsat un pic de lapte sau bere.

Mă umflă râsul, dar mânerul unui topor mă lovi în coif. M-am întors, am luat arma și am aruncat-o spre chipurile de deasupra mea, însă zbură prea departe. Părintele Coenwulf îl ajută pe Edward să se ridice.

– N-ar trebui să fii aici, am strigat la preot, dar nu mă băgă în seamă.

Era un om curajos, fiindcă nu purta nici armură, nici arme. Steapa îl acoperi pe Edward cu scutul său uriaș și sulițele se loviră în scut. Cumva, părintele Coenwulf supraviețui tăișurilor. Ridică un crucifix spre danezii care urlau și strigă spre ei un blestem înfiorător.

– Aduceți scările aici! răcni o voce. Aduceți-le aici!

Era părintele Pyrlig.

– Scări! strigă din nou, apoi luă un stup de la unul dintre oamenii săi și se întoarse spre zid. Luați niște miere! urlă spre danezi aruncând știubeiul în sus.

Zidul avea peste trei metri înălțime, așa că îți trebuia forță să arunci stupul acela sigilat peste parapet. Danezii nu aveau de unde ști ce era, probabil au crezut că era un bolovan, cu toate că aveau convingerea că nici un om nu putea să arunce un bolovan atât de departe. Am văzut o spadă lovind, iar stupul dispăru după parapet.

– Încă unul! strigă părintele Pyrlig.

Primul stup aterizase fără îndoială pe palisadă.

Și fără îndoială se spărsese.

Stupii erau pecetluiți. Brun așteptase până la răcoarea serii, când toate albinele se întorseseră acasă, ca să închidă intrările cu noroi și balegă. Acum, peretele primului stup, care nu era altceva decât bălegar de vacă prins de nuiele de alun, se sparse ca o coajă de ou.

Și albinele ieșiră.

Pyrlig aruncă un al doilea stup, și alt oștean îl imită. Un știubei nu trecu de parapet și căzu înapoi în noroi, unde, printr-o minune, nu se rupse. Alți doi pluteau în șanț. N-am descoperit niciodată ce se întâmplase cu restul stupilor, dar primii doi fuseseră de ajuns. Mii și mii de albine nervoase se răspândiră printre apărătorii danezi, și am auzit urlete bruște de durere atroce. Oamenii erau împunși în fețe și mâini, și această mică distragere era tot ce așteptam. Pyrlig striga la oameni să monteze scările. Edward însuși puse o scară și încercă să urce pe ea, dar Steapa îl dădu la o parte și urcă primul. Eu am urcat pe alta.

Nu vă pot spune cum a fost luat fortul de la Beamfleot, fiindcă nu-mi amintesc nimic în afară de haos. Haos și înțepături de albine. Știu doar că Steapa a ajuns în vârful scării și a făcut loc în jur învârtind un topor cu atâta sălbăticie, încât lama era cât pe ce să-mi taie creasta în formă de lup, apoi a trecut peste parapet, folosind toporul cu o eficiență ucigătoare. Edward îl urmă. Albinele bâzâiau peste tot în jurul lui.

– Strigă-le oamenilor tăi, l-am îndemnat. Cere-le să te urmeze!

Îmi aruncă o privire sălbatică, apoi înțelese.

– Pentru Wessex! răcni el de pe zid.

– Pentru Mercia! am strigat, și acum oamenii ni se alăturau iute.

Nu simțeam înțepăturile albinelor, deși mai târziu am descoperit că fusesem înțepat de peste zece ori, dar ne așteptaserăm să fim înțepați, pe când danezii fuseseră luați prin surprindere. Își reveniră destul de repede. Am auzit o voce de femeie strigând să ne omoare pe toți și am știut că Skade era pe aproape. Un grup veni de-a lungul platformei și m-am întors spre ei cu scutul și spada, am luat o lovitură de topor în scut și am băgat Răsuflarea-Șarpelui în genunchiul inamicului. Cerdic era cu mine și Steapa veni în stânga mea și urlam ca diavolii în timp ce ne croiam drum luptând de-a lungul platformei de lemn a zidului. O suliță îmi lovi coiful, mișcându-l într-o parte. Soarele se arăta de sub nori, aruncând o lumină orbitoare care făcea umbre lungi, iar razele lui scânteiau din lamele spadelor, din tăișurile topoarelor și din vârfurile sulițelor în timp ce loveam cu scutul în danezi și împungeam cu Răsuflarea-Șarpelui, pe când Steapa urla și-și folosea forța masivă ca să-și arunce inamicii din cale, și peste tot, peste tot erau albine. Un danez încercă să mă omoare cu o lovitură de topor pe care am luat-o în scut; îmi amintesc gura lui deschisă, cioturile galbene ale dinților și albinele târându-i-se pe limbă. Edward, chiar în spatele meu, îl ucise pe danez cu o lovitură de spadă direct în gură, astfel încât albinele fură împroșcate de șuvoiul de sânge. Cineva adusese stindardul cu dragon al Wessexului și-l fâlfâia de pe palisada capturată, iar oamenii aclamau în timp ce treceau șanțul și se urcau pe scările rămase.

Mă întorsesem la stânga pe zid și-mi croiam drum luptând de-a lungul platformei înguste. Steapa, înțelegându-mi motivul, făcu tot posibilul să-i înlăture pe apărătorii din fața noastră, astfel încât să ajungem la platforma mai mare de deasupra porții. Și acolo am făcut zidul de scuturi, acolo ne-am luptat împotriva

danezilor, în timp ce Pyrlig și oamenii lui își foloseau topoarele mari ca să spargă poarta.

Cred că am strigat la danezi, cu toate că nu pot să spun ce. Insultele obișnuite. Danezii luptau cu ferocitate, dar acum îi aveam pe cei mai buni războinici ai noștri pe zid; veneau tot mai mulți, așa de mulți, că unii săreau direct în fort și lupta începea acolo. Unul lovi cu piciorul rămășițele unui stup și mai multe albine roiră afară din el, dar eram deasupra porții, apărat de cadavrele danezilor care încercaseră să ne scoată de acolo. Încă mai veneau. Cele mai bune arme ale lor erau sulițele grele pe care le aruncau peste bariera de leșuri, dar scuturile noastre erau solide.

– Trebuie să ajungem jos la poartă! i-am strigat lui Steapa.

Osferth mă auzi. El sări din vârful porții atunci când apăraserăm Lundene-ul, și acum sări din nou. Mai erau saxoni în fort, dar erau covârșiți și mureau unul după altul. Lui Osferth nu-i păsă. Sări până jos, se ghemui la pământ o clipă, apoi se ridică strigând:

– Alfred! Alfred! Alfred!

Mi s-a părut un strigăt de luptă bizar, în special de la un om care-și ura tatăl natural așa de mult ca Osferth, însă avu efect. Alți saxoni de vest săriră să i se alăture lui Osferth, care se apăra de doi danezi cu scutul și de alți doi cu spada.

– Alfred! Un alt om preluă strigătul, apoi Edward urlă tare și sări de pe palisadă ca să i se alăture fratelui său vitreg.

– Alfred!

– Apără-l pe ætheling, am răcnit.

Steapa, care avea misiunea de a-l ține pe Edward în viață, sări jos. Am rămas pe platformă cu Cerdic, fiindcă trebuia să-i împiedicăm pe danezi să recucerească fâșia de zid unde erau puse scările noastre. Scutul îmi era greu încercat de sulițe. Din lemnul de tei săreau așchii, însă cadavrele de la picioarele noastre erau un obstacol, și mai mulți danezi se împiedicaseră de grămadă și muriseră la rândul lor. Încă mai veneau. Un om începu să tragă leșurile din drum, aruncându-le în fort, și i-am vârât Răsuflarea-Șarpelui sub braț. Alt danez azvârli o suliță spre

mine. Am parat cu scutul și am lovit cu Răsuflarea-Șarpelui spre fața strâmbă încadrată de un coif de oțel strălucitor, însă omul sări într-o parte. L-am văzut uitându-se în jos și, înțelegând că voia să sară ca să-i atace pe oamenii mei de acolo, am pășit pe un cadavru și l-am împuns cu Răsuflarea-Șarpelui sub scut, învârtind-o în timp ce-i intra în coapsă. Când el își aruncă scutul spre mine, Cerdic apăru și-i reteză umărul cu toporul. Pavăza îmi atârna greu de la cele două sulițe înfipte în lemn. Am încercat să le scutur, însă a trebuit să mă las jos când un danez uriaș, urlând blesteme, mă atacă rotindu-și toporul spre coiful meu. În momentul în care se aruncă în pavăza mea, spre norocul meu desprinzând sulițele, Sihtric îi despică țeasta cu toporul. Țin minte că am văzut sângele șiroindu-mi din scut când l-am împins pe muribund și mi-am băgat spada în el. Sub mine auzeam strigătele crescând în intensitate. „Alfred!", strigau, apoi: „Edward! Edward!"

Steapa valora cât alți trei oameni și ucidea cu forța lui uriașă și talentul său de pe altă lume de a mânui spada, însă acum avea ajutoare. Tot mai mulți oameni săreau jos ca să formeze un zid de scuturi în interiorul porții încuiate. Osferth și Edward erau vecini de scut. Părintele Coenwulf, care era hotărât să stea aproape de ætheling, sărise și el jos, iar acum se străduia să ridice drugul care bloca poarta. Nu putu s-o deschidă la început, fiindcă oamenii cu topoare ai lui Pyrlig încă tăiau bârnele groase, dar strigătele lui Coenwulf îi înștiințară pe toți că era momentul să se oprească. Și astfel se deschiseră porțile și, în soarele răsăritului, sub fum și în mijlocul roiurilor de albine, am adus moartea la Beamfleot.

Danezii fuseseră surprinși de atacul nostru. Crezuseră că oamenii lui Steapa se retrăgeau în zori, în schimb îi atacaserăm, dar surpriza nu le curmase hotărârea, nici nu ne dăduse nouă vreun mare avantaj. Își reveniseră repede, apăraseră zidul cu îndârjire, și dacă nu am fi trimis albinele în luptă ne-ar fi respins. Dar un om care este înțepat de un roi de albine nervoase nu poate lupta cum trebuie; așa primiserăm acea mică șansă de a ajunge pe parapet. Acum că deschiseserăm poarta, saxonii

se înghesuiau să treacă șanțul și să atace fortul, iar danezii, adulmecând dezastrul, cedară.

Am văzut asta atât de des! Un om luptă ca un erou, face văduve și orfani, îi provoacă pe barzi să găsească noi cuvinte pentru a-i descrie realizările, iar apoi, brusc, spiritul cedează. Sfidarea se transformă în teroare. Danezii care, cu o clipă mai devreme, ar fi fost inamici teribili deveniră căutători disperați ai siguranței. O luară la fugă.

Erau doar două locuri unde puteau merge. Unii, cei mai puțin norocoși, se retraseră de-a lungul fortului către clădirile din capătul vestic, pe când majoritatea se înghesuiau printr-o poartă din zidul de sud care ducea la un debarcader. Chiar și la reflux, golful era prea adânc pentru a fi traversat pe jos. Nu era nici un pod, însă o navă era ancorată de-a curmezișul canalului, și danezii se buluceau peste băncile sale de vâslit ca să ajungă pe malul Caningăi, unde așteptau cei care nu participaseră la apărarea fortului. L-am trimis pe Steapa să-i alunge, iar el îi conduse pe huscarlii lui Alfred peste podul improvizat, însă danezii, neavând chef de luptă, fugiră.

Câțiva danezi, foarte puțini, săriră de pe zidurile de sud și de vest pentru a-și croi drum prin șanțuri, dar călăreții lui Weohstan, care așteptau în mlaștină, îi uciseră iute și brutal. Mult mai mulți danezi rămaseră în interiorul fortului, retrăgându-se în spatele unui zid de scuturi amărât care se sparse sub iureșul tăișurilor saxone. Femeile și copiii țipau. Câinii urlau. Majoritatea femeilor și copiilor erau pe Caninga și le cereau deja bărbaților să meargă la nave. Siguranța absolută a unui danez este corabia sa. Când lucrurile merg prost, omul iese pe mare și așteaptă ca ursitoarele să-l ducă spre altă situație prielnică. Dar majoritatea navelor daneze erau trase pe uscat, fiindcă pur și simplu erau prea multe ca să fie ancorate în canalul îngust. Oamenii de la Caninga fugiră de atacul lui Steapa. Unii o luară spre navele ancorate, dar exact atunci atacă și Finan. Așteptase până când oamenii care păzeau capătul estic al canalului fuseseră distrași de dezastrul care se întâmpla la vest, apoi își conduse saxonii, toți din garda lui Alfred, peste bancurile de noroi.

– Proștii se grupaseră pe partea dinspre mare, mi-a spus mai târziu, așa că am atacat în cealaltă parte. A fost simplu.

Mă îndoiam de acest lucru. Avusese pierderi mari, optsprezece morți și treizeci de răniți grav, dar luase corabia. Nu putuse să treacă golful, nici să blocheze canalul, însă era acolo unde voiam eu să fie. Și noi eram în fort. Saxonii își luau revanșa urlând pentru tot fumul de deasupra Merciei. Masacrau danezi. Oameni care încercau să-și protejeze familiile strigau că se predau, dar erau măcelăriți de topoare și spade. Majoritatea femeilor și copiilor fugiră la clădirea principală, acolo unde era adunată și comoara strânsă după jafurile săvârșite de oamenii lui Haesten.

Navigasem în Frizia să găsesc o comoară, și în schimb o găseam la Beamfleot. Am găsit saci de piele plini cu monede, cruci din argint, casete din aur, munți de fier, lingouri de bronz, grămezi de piei – pe scurt, o comoară uriașă. Sala era întunecată. Câteva raze de lumină veneau prin micile ferestre din frontonul estic, decorat cu coarnele unui taur, dar altfel, singura lumină venea de la focul care ardea în vatra centrală, în jurul căreia fusese adunată comoara. Era expusă. Le spunea danezilor din Beamfleot că Haesten, stăpânul lor, era un om care făcea daruri. Oamenii care-i juraseră credință aveau să se îmbogățească, trebuiau doar să vină până acolo ca să vadă dovada. Se uitau la acea comoară strălucitoare și vedeau noi corăbii și noi pământuri. Era comoara Merciei, doar că, în loc să fie păzită de un dragon, era păzită de Skade, mai primejdioasă decât orice dragon. Cred că în acel moment era posedată de furiile care-i dăduseră o nebunie teribilă. Stătea pe grămada de comori cu părul său negru neapărat de vreun coif, dar încâlcit în șuvițe sălbatice. Urla provocări. O mantie neagră îi atârna pe umeri, pe dedesubt avea o cămașă de zale, iar peste ea, atâtea lanțuri de aur câte putuse lua din comoară. În spatele ei, la masa mare de pe podiumul înalt, era o adunătură de femei și copii. Am văzut-o acolo pe nevasta lui Haesten cu cei doi fii ai lui, părând că erau la fel de speriați de Skade pe cât erau de speriați de noi.

Țipetele ascuțite ale lui Skade îi opriră pe oamenii mei. Omorâseră câțiva danezi, căsăpindu-i pe podeaua acoperită cu rogojini și îmbibată acum de sânge proaspăt, dar acum se holbau la femeia care-i blestema. Mi-am făcut loc printre ei, cu Răsuflarea-Șarpelui roșie în mână. Văzându-mă, Skade își întinse spada spre mine:

– Trădătorul! Cel care-și încalcă jurămintele!

M-am înclinat în fața ei și-am spus batjocoritor:

– Regina mlaștinii!

– Ai promis! urlă Skade. Ochii i se căscară de uimire, o uimire imediat copleșită instant de furie. Ea este? mă întrebă.

Æthelflæd intrase în sală. Nu avea nici o treabă acolo. Îi spusesem să aștepte în vechiul fort de sus, dar imediat ce-i văzuse pe războinicii noștri trecând de palisadă insistase să coboare dealul. Acum oamenii le făceau loc ei și celor patru războinici mercieni care fuseseră puși s-o păzească. Purta o rochie azurie foarte simplă, udă la poale de la apa din șanț. Pe deasupra avea o mantie de in, iar la gât îi atârna o cruce de argint; cu toate astea, arăta ca o regină. Nu purta aur, rochia și pelerina îi erau mânjite cu noroi, și totuși strălucea. Skade urlă ca o vulpe muribundă, apoi, ușoară și rapidă, sări de pe comoară și, cu gura întărită într-un rictus de ură, se năpusti cu spada spre Æthelflæd.

Am pășit în fața ei, oprindu-i spada cu marginea de fier a scutului meu greu încercat, și am lovit-o puternic cu protuberanța metalică din mijloc. Scutul greu o izbi cu atâta forță, încât scăpă spada și țipă sălbatic în timp ce era aruncată înapoi pe comoară. Rămase acolo cu lacrimi în ochi, dar cu furia nestinsă în glas.

– Te blestem, zise ea îndreptându-și degetul spre pieptul meu. Îți blestem copiii, femeia, viața, mormântul, aerul pe care-l respiri, mâncarea pe care-o mănânci, visele pe care le ai, pământul pe care calci.

– Așa cum m-ai blestemat pe mine? rosti o voce. Din umbra de la marginea sălii apăru o creatură care odinioară fusese un bărbat. Era Harald. Harald, care comandase primul atac asupra Wessexului, care-i promisese lui Skade coroana de regină a

Wessexului, care fusese rănit atât de grav la Fearnhamme și care găsise refugiu printre mărăcini. Acolo organizase o apărare atât de dârză, încât Alfred îl plătise în cele din urmă să plece, iar el venise aici, căutând protecția lui Haesten. Era un om zdrobit, infirm. Își privise femeia suindu-se în patul lui Haesten și nutrea o ură la fel de mare ca a lui Skade. M-ai blestemat fiindcă nu ți-am dat un tron. Harald se mișcă brusc spre ea, târându-se cu ajutorul brațelor sale puternice. Părul lui blond, atât de des odinioară, îi atârna acum în fire subțiri peste fața marcată de durere. Lasă-mă să te fac regină, îi spuse lui Skade, apoi luă un colan de aur din grămadă. Era un obiect frumos, din trei bare de aur împletite laolaltă și ornate la extremități cu două capete de urși cu ochi de smarald. Fii regină, dragostea mea.

Barba îi crescuse până la brâu. Obrajii îi erau căzuți, ochii, întunecați și picioarele, chircite. Purta o tunică simplă și niște pantaloni strânși pe picior pe sub o pelerină din lână aspră. Harald Păr-Sângeriu, care odinioară comanda cinci mii de oameni, care incendiase Wessexul și băgase frica în Alfred, se târî pe rogojini. Îi întinse colanul lui Skade, însă ea îi aruncă doar o privire și gemu.

El ridică giuvaierul și i-l puse în păr. Colanul stătu acolo, strâmb, iar Skade începu să plângă. Harald se trase și mai aproape.

– Dragostea mea, rosti el cu o duioșie uimitoare.

Æthelflæd venise lângă mine. Nu cred că-și dădea seama, dar se prinsese de brațul pe care aveam scutul și se ținea de mine. Nu zise nimic.

– Comoara mea, murmură Harald mângâindu-i părul. Te-am iubit.

– Te-am iubit, replică Skade îmbrățișându-l.

Se țineau în brațe în lumina focului, și un om de lângă mine porni înainte cu un topor. L-am oprit, căci văzusem mișcarea mâinii drepte a lui Harald. În timp ce mângâia părul lui Skade cu stânga, scotocea pe sub mantie cu dreapta.

– Dragostea mea, murmură el, apoi mâna dreaptă îi zvâcni.

Un om care și-a pierdut folosința picioarelor își dezvoltă o mare forță în brațe. În momentul în care îi vârî lama cuțitului

printre zale am văzut-o întâi înțepenind, apoi ochii i se căscară și gura i se deschise. Harald o sărută în timp ce băga cuțitul mai sus, tot mai sus, trăgând cămașa de zale după oțelul care-i străpunse pântecul și apoi îi ajunse la piept. Skade îl îmbrățișa în continuare, în vreme ce sângele i se scurgea lui în poala veștejită. Într-un final scoase un țipăt de moarte, brațele îi slăbiră și căzu pe spate.

– Termină ce ai început, mormăi Harald fără să se uite la mine.

Se întinse după spada căzută a lui Skade, vrând s-o țină drept chezășie a intrării în Valhalla, dar mi-am amintit cum omorâse acea femeie la Æscengum. Mi-am amintit cum plânsese copilul ei, așa că i-am aruncat spada departe. Mă privi surprins, și fața mea fu ultimul lucru pe care-l văzu în această lume.

Am luat treizeci de nave de-ale lor și le-am incendiat pe celelalte. Trei scăpară, deși oamenii lui Finan aruncau în ele cu sulițe pe care le descoperiseră grămadă în cala uneia dintre corăbiile trase pe uscat. Garnizoana daneză a celei de-a doua nave transformate în fortificație dădu drumul marelui lanț care bloca intrarea îngăduindu-le celor trei să scape în larg, dar a patra nu avu același noroc. Aproape că trecuse de Finan când o suliță se înfipse în pieptul cârmaciului, care căzu; cârma lovi puternic apa, și nava intră cu prova în bancul de nisip. Următoarea o lovi și începu să ia apă, în timp ce fluxul o împingea înapoi în golf.

Ne-a trebuit o zi întreagă să-i vânăm pe supraviețuitori prin labirintul de mlaștini, stuf și pâraie. Am capturat sute de femei și de copii, iar oamenii își aleseră pe cei pe care-i voiau drept sclavi. Așa am cunoscut-o pe Sigunn, o fată pe care am găsit-o tremurând într-un șanț. Era blondă, albă și slabă, doar de șaisprezece ani, văduvă fiindcă soțul ei murise în fortul cucerit. Se înfioră când mă văzu pășind prin stuf.

– Nu! repeta necontenit. Nu, nu, nu!

I-am întins mâna și, înțelegând că soarta nu-i oferea altă alegere, mi-o prinse. I-am dat-o în grijă lui Sihtric.

– Ai grijă de ea, i-am spus fostului meu servitor în daneză, o limbă pe care o vorbea bine, și asigură-te că nu pățește ceva.

Am incendiat forturile. Voiam să le păstrez drept avanpost pentru apărarea Lundene-ului, dar Edward subliniase că lupta noastră de la Beamfleot era pur și simplu un raid în teritoriul ce aparținea Angliei de Est, iar să ținem forturile însemna să încălcăm tratatul încheiat de tatăl lui cu regele Angliei de Est. Chiar dacă jumătate dintre danezii din Anglia de Est erau în campanie cu Haesten, Edward era hotărât să respecte înțelegerea asumată de tatăl său, așa că am demolat zidurile, am pus lemnele în grămezi și le-am dat foc, dar întâi am luat toată comoara și am încărcat-o în patru dintre navele capturate.

A doua zi, focurile încă ardeau. Abia după trei zile am putut păși printre tăciuni ca să găsesc un craniu. Cred că era al lui Skade, dar nu pot fi sigur. Am băgat o suliță daneză cu coada în pământ și am înfipt craniul în vârful ei crăpat. Fața osoasă și arsă se uita spre golful unde fumegau scheletele a aproape două sute de nave.

– Este un avertisment, i-am spus părintelui Heahberht. Dacă vreun alt danez vine aici, să vadă ce soartă îl așteaptă. Dându-i o pungă mare cu argint, am adăugat: Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, vino la mine.

În zona șanțului, unde focurile nu ajunseseră, dar unde muriseră atât de mulți saxoni de vest și mercieni, noroiul era plin de albine moarte.

– Spune-i lui Brun că ai înălțat o rugăciune pentru albinele lui, i-am zis.

Am plecat a doua zi dimineață. Edward se îndrepta cu trupele lui spre vest, și când ne-am luat rămas-bun, m-am gândit că fața lui se înăsprise.

– Vei rămâne în Mercia? mă întrebă.

– Asta vrea tatăl Înălțimii Tale.

– Așa e. Deci vei rămâne?

– Știi răspunsul, i-am spus.

Se uită la mine în tăcere, apoi zâmbi abia imperceptibil.

– Cred că Wessexul va avea nevoie de Mercia.

– Și Mercia are nevoie de Æthelflæd, am zis.

– Da, rosti el cu simplitate.

Părintele Coenwulf se aplecă din șa și-mi întinse mâna, apoi, fără o vorbă, o luă călare după stăpânul lui.

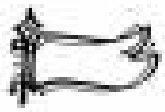
Am dus navele capturate la Lundene. Marea din spatele meu era sidefie sub fuioarele de fum care încă se ridicau de la Beamfleot. Membrii echipajului meu, ajutați de un grup de mercieni neîndemânatici, vâsleau la corabia care-i ducea pe nevasta lui Haesten, cei doi fii ai lui și alți patruzeci de ostatici, paza tuturor fiind asigurată de Finan.

Æthelflæd stătea cu mine la cârmă. Se uita în spate, la fumul care se ridica în trâmbe spre cer, și știam că-și amintea de ultima dată când plecase de la Beamfleot. Și atunci fuseseră morți și fum și o tristețe cumplită. Își pierduse iubitul, și viitorul i se părea opac și sumbru.

Acum se uita la mine și, asemenea fratelui ei, zâmbi. De data asta era fericită. Vâslele lungi intrau în apă, malurile râului se apropiau de noi, iar fumul de la Lundene învăluia cerul la apus.

O duceam pe Æthelflæd acasă.

Notă istorică

În Londra de la mijlocul secolului al XIX-lea s-a construit o cale ferată de pe Fenchurch Street până la Southend. Săpând în zona unde acum este South Benfleet (Beamfleot), lucrătorii au descoperit rămăşiţele carbonizate ale unor corăbii, printre care erau şi nişte schelete umane arse. Acele rămăşiţe, vechi de peste nouă sute de ani, proveneau de la armata şi flota lui Haesten.

Am crescut în localitatea învecinată, Thundersley (Thunresleam), unde, în cimitirul St. Peter, se înălţa un stâlp găurit pe care tradiţia locală îl considera piatra diavolului. Dacă-l înconjurai de trei ori în sensul invers acelor de ceasornic şi şopteai în gaură, se spunea că diavolul te auzea şi-ţi îndeplinea dorinţele. În ce mă priveşte n-a dat niciodată rezultate, dar nu fiindcă n-aş fi încercat. Piatra, bineînţeles, preceda cu mult nu doar apariţia creştinismului în Britania, ci şi venirea saxonilor care au adus cu ei cultul lui Thor, dând astfel numele satului.

Chiar la vest de casa noastră era o pantă abruptă care coboară spre câmpia dinspre Londra. Zona este numită Bread and Cheese Hill, Dealul Pâinii şi al Brânzei, şi mi s-a spus că numele datează din epoca saxonă şi însemna „lat şi ascuţit", fiind o descriere a armelor folosite pe deal într-o bătălie dintre vikingi şi saxoni. Probabil. Cu toate acestea, n-am putut afla ce rol a jucat Benfleet în lunga istorie a devenirii Angliei.

În ultimul deceniu al secolului al IX-lea, Wessexul lui Alfred suferea un nou asalt hotărât din partea danezilor. Au fost trei atacuri. Un comandant necunoscut (pe care l-am numit Harald)

a dus o flotă în Cent, așa cum a făcut și Haesten. În același timp, danezii northumbrieni dădeau un atac de pe mare asupra coastei de sud a Angliei.

Cele două forțe daneze din Kent făcuseră anterior incursiuni în Franța de azi și primiseră stipendii imense ca să părăsească acel teritoriu și să atace în schimb Wessexul. Haesten a luat apoi și mai mulți bani ca să părăsească Wessexul, ba chiar a acceptat ca soția și cei doi fii ai săi să fie botezați creștini.

În acest timp, forța daneză mai mare avansa spre vest din Kent, pentru a fi în cele din urmă înfrântă la Farnham în Surrey (Fearnhamme). Bătălia a fost una dintre cele mai mari victorii ale saxonilor asupra danezilor. A zdruncinat marea armată daneză, silindu-i pe supraviețuitori să-și transporte comandantul rănit spre nord și să se refugieze pe insula Torneie (Thorney), care a dispărut în timpul lucrărilor de extindere a aeroportului Heathrow. Fugarii au fost asediați aici, însă asediul a eșuat, astfel că saxonii au trebuit să-i mituiască iarăși pe danezi ca să-i alunge. Mulți supraviețuitori au plecat la Benfleet (atunci, parte a regatului Angliei de Est), unde Haesten își făcuse o fortificație.

Haesten, în ciuda manifestărilor de prietenie de până atunci, a atacat Mercia. Alfred, protectorul Merciei, a fost distras de atacul danezilor northumbrieni, dar l-a trimis pe fiul său, Edward, să atace baza lui Haesten de la Benfleet. Asaltul a fost încununat de un mare succes: saxonii au reușit să captureze vasta flotă a lui Haesten, au pus mâna pe comoara strânsă de Haesten prin jaf și au luat nenumărați ostatici, inclusiv familia lui Haesten. A fost o victorie magnifică, deși nu a pus capăt războiului. Mercia, vechiul regat din inima Angliei, nu avea rege în această perioadă, ceea ce-i convenea de minune lui Alfred. Adoptase titlul de „rege al Angelcynn", care descria mai curând o ambiție decât o realitate. Alți regi saxoni pretinseseră că-i conduceau pe „englezi", dar nici unul nu izbutise să unească regatele vorbitoare de engleză. Nici Alfred nu și-a îndeplinit acest vis, dar a lăsat bazele pe care fiul său Edward, fiica sa Æthelflæd și fiul lui Edward, Æthelstan, aveau să reușească.

Elementul care i-a salvat pe englezi de la înfrângere a fost burhul, acel tip de oraş fortificat care a fost răspunsul conducătorilor creştini faţă de ameninţarea vikingă. Soldaţii vikingi, în ciuda reputaţiei lor de temut, nu aveau echipamentele necesare pentru asedii, şi prin fortificarea unor oraşe mari unde se puteau refugia atât oamenii, cât şi animalele, conducătorii creştini respingeau constant ambiţiile vikinge. Danezii puteau să facă raiduri prin cea mai mare parte a Merciei şi Wessexului, dar inamicii lor erau în siguranţă în burhurile apărate de fyrd, armata de localnici. În cele din urmă, ca la Fearnhamme, armata profesionistă avea să-i înfrunte pe danezi, şi înspre sfârşitul secolului al IX-lea saxonii învăţaseră să lupte la fel de bine ca nordicii.

Nordicii/normanzii sunt numiţi în general vikingi. Unii istorici sugerează că, departe de a fi temuţii prădători pe care-i descriu legendele, erau oameni paşnici care conviețuiau în general bine cu vecinii lor saxoni. Versiunea aceasta ignoră multe dovezi contemporane, lăsând la o parte scheletele care încă zac, fără îndoială, sub calea ferată de la Benfleet. Alfred a pregătit Wessexul pentru război şi a construit sisteme defensive incredibil de scumpe; nu ar fi făcut aşa ceva dacă vikingii ar fi fost atât de paşnici cum vor să ne facă să credem unii revizionişti.

Primii vikingi s-au mulţumit cu raiduri de jaf, căutând sclavi şi argint, dar în curând au vrut şi pământuri, aşa că s-au stabilit în nordul şi estul Angliei, lăsând contribuţii toponimice şi lexicale. Este adevărat că acei colonişti danezi au fost asimilaţi în cele din urmă de populaţia saxonă, dar alţi normanzi mai râvneau la pământurile de la sud şi vest, astfel că războaiele au continuat. Abia după venirea lui William Cuceritorul în Anglia s-a pus capăt luptelor dintre scandinavi şi saxoni, iar William, bineînţeles, era normand; cuvântul îi denumeşte pe „nordici", fiindcă normanzii şi conducătorii lor erau vikingi care se stabiliseră în peninsula scandinavă. Cucerirea normandă a fost într-adevăr ultimul succes al nordicilor, dar a venit prea târziu ca să distrugă visul lui Alfred, acela de a crea o ţară unită numită Anglia.

Am fost (și voi fi) extrem de nedrept față de Æthelred. Nu există nici o frântură de dovadă care să arate că ginerele lui Alfred era limitat și ineficient, așa cum l-am descris eu, și în acest sens recomand superba carte a lui Ian W.. Walker, *Mercia and the Making of England* (Sutton Publishing, Stroud, 2000). Cât despre Æthelflæd, soția lui Æthelred și fiica lui Alfred, a fost uitată în mod bizar, chiar și atunci când istoricii feminiști au depus eforturi să scoată femeile din penumbra istoriei patriarhale. Æthelflæd este o eroină, o femeie care va comanda armate împotriva danezilor și va împinge mai departe granițele mișcătoare ale Angliei.

Farnham și Benfleet au fost două lovituri serioase la adresa ambițiilor daneze de a distruge Anglia saxonă; totuși, lupta neamului englez este departe de a se fi încheiat. Haesten încă mai jefuiește Mercia, în timp ce danezii stăpânesc în Anglia de Est și în Northumbria, așa că Uhtred, acum aliat fidel al lui Æthelflæd, își va continua campaniile.

CUPRINS

Toponime 7

Partea întâi. SENIORUL RĂZBOIULUI 11

Partea a doua. VIKINGUL 125

Partea a treia. ÎN VÂLTOAREA LUPTEI 219

Notă istorică 363

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI este al cincilea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

ESTE OMUL DE ÎNCREDERE al regelui Alfred. A câștigat bogății, și-a adus alături oameni loiali și o soție iubitoare. Dar viața lui Uhtred este marcată de trădare și tragedie. Aflat în suferință, Alfred îi cere lui Uhtred să jure loialitate față de fiul și moștenitorul său Edward. Uthred va fi nevoit așadar să apere din nou creștinătatea într-o bătălie în care să zdrobească puterea crescândă a înfricoșătorilor danezi. Astfel, el întâlnește o femeie mai periculoasă decât orice războinic, o ucigașă, o intrigantă cu o putere întunecată asupra inimilor bărbaților: Skade...

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, trădare, datorie, devotament, dragoste și luptă, așa cum se văd prin ochii unui războinic a cărui loialitate este împărțită între două lumi.

„Cel mai mare scriitor de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2846-6
9 786063 328466
eBook disponibil